

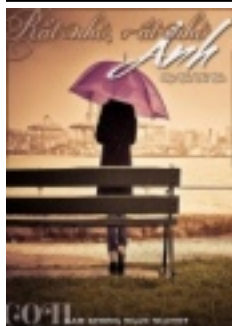
Rất Nhớ, Rất Nhớ Anh

Contents

Rất Nhớ, Rất Nhớ Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	85
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30	96
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	108
34. Chương 34	111
35. Chương 35	115
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	124
39. Chương 39	127
40. Chương 40	131
41. Chương 41	135

42. Chương 42	138
43. Chương 43	141
44. Chương 44	144
45. Chương 45	147
46. Chương 46	150
47. Chương 47	154
48. Chương 48	158
49. Chương 49	160
50. Chương 50	163
51. Chương 51	166
52. Chương 52	169
53. Chương 53	171

Rất Nhớ, Rất Nhớ Anh

Giới thiệu

Nam chính là một bác sĩ kiêm diễn viên lồng tiếng, nữ chính là một phối âm nghiệp dư. một mối tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-nho-rat-nho-anh>

1. Chương 1

Tiết Tử : Gà hầm bao tử nấu tiêu

“Mình nói này, giờ mình đang ở trên xe công cộng.” Cố Thanh đeo tai nghe, nói chuyện với bạn trên phòng yy, “Chờ mình về ký túc rồi nói tiếp, được không?”

Sáng sớm sáu giờ, chuyển xe sớm nhất, trời còn chưa sáng rõ.

Vị tiểu lão bản của trang web, ngàn dặm truy kích, nhất định bắt ‘người vô hình’ như cô hát khúc mừng sinh nhật kỷ niệm một năm thành lập trang web.

Cô ấy lười đánh chữ, liền trực tiếp kéo cô vào phòng yy của mình.

Bạn cùng phòng của cô là người nóng vội, nhất định phải nói xong mới bằng lòng bỏ qua, cô câu được câu không góp lời, tựa vào vị trí cuối cùng bên phải, nhìn khoang xe trống rỗng.

Hai người nói xong việc công, tám tới chuyện tư.

Đề cập tới việc riêng, chủ đề để hai thiếu nữ độc thân buồn chán cùng tám chuyện, từ Đào Bảo [1], cuối cùng thành công lạc tới chủ đề đồ ăn.

“Hôm qua mình ăn cái lẩu siêu ngon.” Cố Thanh bỗng nhớ tới bữa tiệc lớn vô cùng phong phú tối qua.

“Lẩu gì?” Canh Tiểu Hạnh hỏi nàng, “Mò Đáy Biển? Lưu Nhất Thủ? Tiểu Phì Dương?” [2]

“Gà nấu bao tử.” Cố Thanh nheo mắt, dư vị vẫn như cũ, “Hẳn là gà hầm bao tử nấu tiêu, lẩu trắng trắng đỏ đỏ, trắng là canh nóng thơm ngon, nồi màu hồng là huyết và đậu hũ kiểu Đài Loan, cậu biết huyết với đậu hũ luộc bằng nước canh dầu cay, hương vị ngon thế nào không?”

Cố Thanh thích ăn, nhắc tới đồ ăn ngon thì thanh âm vô cùng ôn nhu, so với nàng xương cổ phong ca còn ôn nhu hơn không biết bao nhiêu lần.

Bên trong xe chỉ có hai ba người, đều chưa ăn sáng, bụng đói kêu vang.

Bỗng nhiên nghe được cô gái ôn nhu tinh tế nói về nồi lẩu cay nóng, thật sự là một kiểu tra tấn. Hơn nữa thanh âm của cô gái này còn có chút lười nhác nhàn nhạt, nho nhỏ lại khàn khàn, thật mê người...

“Thanh Thanh, cậu đang trả thù xã hội sao? Hay là trả thù tớ...” Canh Tiểu Hạnh vẫn nằm trên giường, cảm giác đói khát trầm trọng, thanh âm đã run run.

“Đây là lần đầu tiên mình biết bao tử hầm với gà ngon như vậy, nước canh nấu thành màu sữa đục, trong canh còn có mùi được liệu cùng hương tiêu.... Bạn học Canh, mình nhất định phải dẫn cậu đi ăn một lần.”

Bộ dạng kinh ngạc của Canh Tiểu Hạnh thật sự nhìn rất vui mắt.

Cố Thanh cầm cơm nắm của mình, cắn từng ngụm ăn, tưởng tượng ra cảnh Tiểu Hạnh nằm trên giường giãy dụa phân vân có nên rời giường không, có nên vọt ra căn tin làm người ăn sáng đầu tiên không, cô liền cảm thấy thế giới thật tốt đẹp.

Oán khí vừa rồi bị cô ấy bức ép vào phòng y thảo luận ca hát kỷ niệm một năm gì đó, nhất thời tan thành mây khói.

“Cố Thanh, mình hận cậu.....” Thanh âm của Canh Tiểu Hạnh đã có chút nức nở.

Cô cười ra tiếng, cắn cơm nắm, mơ hồ không rõ nói: “Thật sự ăn ngon lắm ấy.”

Canh Tiểu Hạnh không lên tiếng.

Nàng nghĩ cũng chơi đủ rồi, để tránh bị đuổi giết khi trở lại trường học, đang định nói thoát yy trước, bỗng nhiên có một thanh âm thực rõ ràng, ẩn ẩn mang ý cười nói: “Đây là món ăn nổi danh của người Hẹ ở Quảng Đông, khi rảnh rồi, ở nhà nấu cũng tiện lợi.”

Là thanh âm của nam nhân.

Hơn nữa là loại chất giọng vừa nghe đòi mạng, tuyệt đối có thể miểu sát [4] tất cả các cô gái.

Quan trọng nhất là, Cố Thanh nhận ra giọng nói này.....

Thương Thanh Từ..

Đầu Bài [5] của tổ lồng tiếng Hoàn Mỹ, Thương Thanh Từ...

Cố Thanh trợn mắt há hốc mồm..

Không dám tin nhìn danh sách tuyển phòng..

Chỉ có “Thanh Thanh Mạn”, “Canh Tiểu Hạnh” và “Thương Thanh Từ”..

Nàng quả nhiên không đoán sai, là Thương Thanh Từ, thật là Thương Thanh Từ..

Người có chất giọng ‘lộng lẫy’ nhất giới lồng tiếng phối âm, thành danh nhiều năm vẫn khiến người ta đoán không ra tuổi. Đề tài tán gẫu không bao giờ dứt của fan hâm mộ của hắn là hằng năm có bao nhiêu ảnh quảng cáo game online, nhân vật cổ trang chính chỉ định hắn, còn có rất nhiều quảng cáo đã sớm quyết định dùng giọng hắn làm thanh âm ‘ngự dụng’...

Xét thấy đây là kênh riêng tư của Cố Thanh, cô thật sự không đoán nổi lý do vị SAMA vừa xuất hiện sẽ khiến tất cả thanh không [6] nhiệt huyết sôi trào này, vào buổi sáng sớm tinh mơ lại đi vào phòng này, hơn nữa rõ ràng đã nghe một lúc, nếu không sao biết mình đang nói về gà hầm bao tử?

Nhưng là cổ tình trùng hợp như vậy, xe bắt đầu vào đường hầm, đường mạng của nàng kẹt không phát ra được tiếng nào....

Ngay cả chào hỏi cũng không chào được....

Hắn nhất chính là, Canh Tiểu Hạnh vậy mà lại im lặng, để hắn một mình tự nói..

“Làm không phải quá khó, chỉ là tốn một ít thời gian, hơn nữa rửa bao tử có chút phiền toái.” Thương Thanh Từ nghe như vừa tỉnh ngủ, thanh âm thế nào gọi là gợi cảm, hấp dẫn? Chính là đây...

Cổ Thanh cảm thấy hắn là hắn tình cờ nghe qua những điều này, sau đó thuận tiện nói lại.

Không hề để ý kênh này có ai nghe không.

“Phối liệu liều lượng đầy đủ, sẽ có hiệu quả dưỡng sinh. Anh nhớ là phải có táo đỏ, đảng sâm, ngọc trúc, câu kỷ, hồi hương, lá thơm, cây quế, còn lại là gia vị sẵn có, muối và gà sạch, đương nhiên không thể thiếu rượu gia vị.”

Thương Thanh Từ còn nói hai câu, đại ý là gà phải đặt vào trong bao tử, dùng tăm cố định lại, nấu lửa nhỏ từ từ...

Thanh âm vì tín hiệu mà đứt quãng, nàng tập trung nghe.

Cổ Thanh đã từng nghe qua các tác phẩm giải trí của hắn mấy năm trước, cũng thiên về cổ phong giống mình..

Giọng cổ phong của hắn vô cùng phong lưu, mà hiện tại, hiển nhiên là dùng giọng đúng của mình để nói chuyện.

Bây giờ là sáng sớm, âm mây độ, cửa kính thủy tinh trên xe vì chênh lệch nhiệt độ ngoài lạnh trong nóng mà phủ lên một tầng sương, nhưng nghe hắn chậm rãi giới thiệu công thức nấu ăn, cô giống như đang trải qua buổi tối ấm áp ngồi quanh lò bếp, có loại cảm giác an ổn kỳ lạ không cần suy xét.

Đây là sức quyến rũ của thanh âm, chỉ có thanh không mới có thể thực sự lĩnh hội...

Xe ra khỏi đường hầm, tên Thương Thanh Từ bỗng nhiên biến mất.

Chắc là một lúc lâu không được đáp lại, nên rời khỏi phòng..

Nhưng Canh Tiểu Hạnh mất dạng lúc này lại xuất hiện ngay sau đó: “Vừa rồi đi đến kiểm tra vệ sinh ký túc, mình quên nói với cậu, nói tiếp đi, cái gì gà hầm bao tử ấy.”

Cổ Thanh không tin lắm, thanh âm vừa rồi trên yy là thật: “Nên cậu không nghe thấy Thương Thanh Từ nói chuyện?”

“Thương Thanh Từ? Là gì cơ?”

Cổ Thanh không nhận được lạng lẽ phỉ nhổ: “Danh nhân của giới lồng tiếng thương mại, Thương Thanh Từ, đầu bảng của Hoàn Mỹ xã đoàn.”

“Phát âm thật kỳ quái.” Canh Tiểu Hạnh, “Giới lồng tiếng gì đó của mấy cậu, tùy tiện tìm một tên đều vô cùng kỳ quái, nhớ cũng không nhớ nổi.... bắt quá cậu nói tổ lồng tiếng Hoàn Mỹ kia, hình như sắp có mời bọn họ. Bảo là ngày kỷ niệm muốn ở kênh yy, muốn chúc mừng nên cố ý mời tổ lồng tiếng này.... cậu nhấn tên hắn cho mình đi, mình xem có hắn không.”

“Chắc không đâu... bây giờ anh ấy chủ yếu làm lồng tiếng thương mại, làm không chuyên ít lắm.”

Vị SAMA này tuyệt đối là thần mai danh ẩn tích đã lâu.... vừa rồi, vừa rồi tuyệt đối là trùng tà...

“Không phải cậu nói vị SAMA này tên đứng đầu bảng sao?” Canh Tiểu Hạnh cười hắc hắc, “Mình không tin không thỉnh nổi hắn.”

Cô hoàn toàn không tin có thể mời được hắn, lại ôm hy vọng nhấn tên của hắn qua:

Thương Thanh Từ, chữ thứ nhất đọc là qiang.

Đây là tên một màu sắc[7], nhớ cho kỹ, đừng tự làm xấu mặt...

[1] Đào Bảo: trang web thương mại rất lớn.

[2] Mò Đáy Biển, Lưu Nhất Thủ, Tiểu Phi Dương: tên các quán lẩu.

[3] Cổ phong ca: khác với cổ ca [nhạc cổ ~ chủ yếu là nhạc khí dân tộc]. Cổ phong ca phối khí chủ yếu là nhạc khí dân tộc là chính, khí cụ điện tử Tây Dương làm phụ, có cảm giác hiện đại lại không mất ý vị cổ điển. Giai điệu của cổ phong cũng lấy ngũ âm làm chuẩn nhưng tự do hơn, biến cung nhiều hơn, phổ biến hơn nhạc cổ.

[4] miếu sát: giết trong 1s.

[5] Đầu Bài: bài danh đứng đầu = tên đứng đầu bảng, vì từ này sẽ được dùng như tên gọi của anh [kiểu như danh hiệu] nên mình giữ hán việt.

[6] thanh khổng: chỉ những người đặc biệt yêu thích thanh âm của các diễn viên lồng tiếng, tương tự như đệ khổng là brother complex, mình không tìm được từ thay thế T^T.

[7] Thương thanh từ: màu như này, tiếng nhật là Sabiseiji

Chương 1 – Chả tôm tươi nhồi đậu hà lan

Khi ba cái tên “Thương Thanh Từ”, “Tuyệt Mỹ Sát Ý” và “Phong Nhã Tụng” được đưa lên tuyên truyền, Cổ Thanh đã hoàn toàn muốn cúng bái sự kiên trì bất khuất của Canh Tiểu Hạnh tóm bằng được ba vương bài lớn nhất Hoàn Mỹ, nhất là vị đại nhân “Thương Thanh Từ”.

Sau đó Cổ Thanh nghe được nguyên nhân chân chính, rốt cục hiểu, cô gái này tuyệt đối là vận c*t chó.

Ngày kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ và ngày kỷ niệm thành lập trang web của Canh Tiểu Hạnh, lại trùng hợp không thể trùng hợp hơn trùng vào cùng một ngày.

Kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ xưa nay đều làm rất lớn.

Tất cả CV [1] toàn bộ đều họp lại, mặc kệ người cũ người mới, đều có tiết mục. Nghe nói Thương Thanh Từ nghe có mấy người muốn hát cổ phong ca, cuối cùng đề nghị làm kịch ca [2], còn làm hoàn chỉnh video, kịch truyền thanh. Cổ Thanh nghe tin tức đó, trái tim ngừng đập vài giây, nếu có thể có Thương Thanh Từ độc thoại, thật không biết nên cho kịch ca này bao nhiêu điểm...

Làm một người yêu thích cover bài hát, đây là sự hấp dẫn cực lớn....

Khi cô còn suy nghĩ miên man, Canh Tiểu Hạnh phi thường không tức thời bổ sung, độc thoại trong kịch ca không phải hần, mà là lão đại của tổ lồng tiếng Hoàn Mỹ – Tuyệt Mỹ Sát Ý, Cổ Thanh mới hoà hoãn lại...

Nhưng mà! Chất giọng của Tuyệt Mỹ Sát Ý cũng rất rất mê người....

Mặc kệ mỗi người có sở thích riêng khác nhau, hần và Thương Thanh Từ hoàn toàn có thể chia đều thiên hạ, đáng tiếc Tuyệt Mỹ quá bình dị gần gũi, khiến sự

‘thâm lặng’ của Thương Thanh Từ trở thành trọng điểm hấp dẫn nhất...

Vì gần đây nhà cô có nhiều chuyện vụn vặt, tạm thời không ở trong ký túc xá trường..

Nên buổi tối tám giờ, buổi gặp mặt đầu tiên theo kế hoạch, nàng lên muộn khoảng nửa tiếng. May mắn, phần của nàng cũng không cần nàng nhọc lòng lo nghĩ, có đạo diễn, có kế hoạch, có diễn từ, có tuyên truyền... những thứ cơ bản đều có, nàng làm tiền kỳ chỉ là người mua nước tương [3] thôi.

Khi vào phòng, thì nghe được một trong ba đại vương bài Phong Nhã Tụng đang nói.

Giọng nói có ý cười tự nhiên: “Ta ấy, dư dả nhất là thời gian, Tuyệt Mỹ và Thanh Từ thì khó nói a.”

“Ta?” Tuyệt Mỹ tiếp lời, “thời gian pia diễn [4] không nhiều, giao ghi âm thô thì không thành vấn đề.”

“Không phải cậu còn phần độc thoại trong kịch ca sao?”

“Độc thoại?” Tuyệt Mỹ kỳ quái, “Ai hát?”

“Cái này...” giọng của Canh Tiểu Hạnh êm dịu ngoài ý muốn, “Chúng ta có mấy ứng cử viên, còn chưa định.”

Cố Thanh vừa dọn bàn học vừa nghe Canh Tiểu Hạnh nói.

Giọng của Canh Tiểu Hạnh làm cô hoảng nghi hoặc, cô bé này làm sao thế? Khí phách ngang ngược kiêu ngạo bình thường đâu rồi?

Nàng không mở mic, cứ thế ngồi nghe mọi người thảo luận..

Dường như không hề có thanh âm của Thương Thanh Từ, ừm, đại nhân hẳn là bề bộn nhiều việc, tạm thời rời khỏi rồi.

“Có người đến rồi?”

Bỗng nhiên có thanh âm chậm rãi thấp giọng nói.

Giống như đang ăn cái gì vậy, hơi mơ hồ không rõ. Nhưng cố tình là loại mơ hồ không rõ này càng khiến người ta cảm thấy vô cùng mất hồn.

May mà hôm nay bàn công việc, trừ mười mấy người, không có fan nào...

Nếu không... chỉ sợ... bình luận thổ lộ sẽ như dãi núi lấp biển vọt lên..

Phải biết rằng, Thương Thanh Từ đã ba năm không tham gia kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, cách lâu như vậy, lần này số người online vượt quá bốn vạn cũng không có gì đáng kinh ngạc, tuyệt đối có thể mở ra lịch sử online đông nhất..

Phong Nhã Tụng nhanh chóng nói: “Ai yo ~ thì ra Đầu Bài của chúng ta có mặt nha ~ đã qua một tiếng bốn mươi bảy phút, sao bỗng dừng lại lên tiếng vậy a?”

Thương Thanh Từ ừm một tiếng: “Mình vẫn online. Bất quá bây giờ không phải nói chuyện với cậu, tắt mic đi.”

Phong Nhã Tụng trái lại rất nghe lời, lập tức im lặng không tiếng động.

Ngay cả vị đại nhân này cũng im lặng, đương nhiên không ai dám mở miệng.

“Thanh Thanh Mạn?” Thương Thanh Từ hơi đắm chiêu, đọc tên của cô.

Cố Thanh hậu tri hậu giác sững sờ vài giây, lập tức ấn F2: “Em ở đây.”

“Thanh Thanh? Gọi cậu đó?” Canh Tiểu Hạnh run rẩy nhắc nhở..

“Mình đây?” Nàng kỳ quái.

“Thanh Thanh? Không có đó sao?”

“Mình có đây mà..” nàng vô cùng khó hiểu.

“Chắc là cậu ấy đi ăn gì đó, cô ấy là ăn hoá [5]...” Canh Tiểu Hạnh ngượng ngùng cười.

.....

Cố Thanh thật sự quẫn muốn chết, nhanh chóng kiểm tra lại, vậy mà phát hiện mình chỉ ấn nhấn mỗi F2, quên mở mic. Nàng vội mở mic, thanh thanh giọng nói: “Ngại quá... quên mở mic, em ở đây.”

“Dạy em làm gà hầm bao tử, thử làm chưa?” Thương Thanh Từ hỏi..

Hoàn toàn không biết rằng, nói như vậy có bao nhiêu đột ngột..

“Ừm... vẫn chưa....” Cố Thanh có chút không tưởng tượng nổi, nhưng vẫn vô cùng thành thật trả lời, “Vẫn chưa có dịp.”

Thương Thanh Từ thản nhiên ừ một tiếng.

Sau đó, lại vắng lặng....

Cố Thanh nghĩ, có lẽ Thương Thanh Từ đại nhân không mấy dễ chịu, dù sao lần trước người ta nghiêm túc giảng giải phương pháp nấu cho mình như vậy, mình lại lạnh nhạt, rất không lễ phép.

Nàng cẩn thận suy nghĩ ba giây, lại dè dặt F2: “Cảm ơn Thương Thanh Từ đại nhân chỉ bảo...” nàng dừng một chút, bổ sung “Hôm nào em nhất định sẽ làm thử theo lời anh hướng dẫn.”

Cố Thanh nói rất trịnh trọng.

Nhưng vẫn vắng lặng như trước, nàng thậm chí còn tưởng mình đã rút mạng....

“Khụ khụ... hần hiện tại không ở đây...” Tuyết Mỹ Sát Ý vô cùng tốt bụng thông báo, dùng ngữ khí nghi hoặc pha chút mờ ám hỏi, “Có điều, tò mò chút, hai người có quen biết trước sao? Không nghe hần nói qua nha...”

Tất cả mọi người đều biết, Tuyết Mỹ Sát Ý và Thương Thanh Từ là bằng hữu ở hiện thực..

Nếu Tuyết Mỹ cũng nói vậy, chứng tỏ đoạn đối thoại dứt quãng liên tục lúc nãy, đặc biệt không bình thường.

Cụ thể vì sao không bình thường, đương nhiên mỗi người đều tự động nhanh chóng liên tưởng ra chuyện xưa, ví dụ như một người cover bài hát vô hình tới mức không thể vô hình hơn, lại như thế nào đó ôm được đuôi của bạn đại thần mai danh ẩn tích đã lâu... Thậm chí...

“Chúng ta tiếp tục, tiếp tục...” Canh Tiểu Hạnh rốt cục gắng gượng không nổi, thay bạn tốt ra mặt, “Tuyết Mỹ đại nhân, vừa rồi nói đến phần độc thoại trong nhạc kịch...”

“A, độc thoại, đúng rồi, phần độc thoại.” Tuyết Mỹ dùng chất giọng công mười phần, thấp giọng hỏi: “Em cảm thấy, anh có thể làm được sao? Hửm? Canh Tiểu Hạnh.”

“Có..... thể, cực kỳ có thể.....”

Cố Thanh nghe ra sự thay đổi trong giọng nói của Canh Tiểu Hạnh.

Làm bạn cạnh giường của cô ấy đã bốn năm, hơn nữa sẽ làm bạn tri kỷ tiếp tục ngủ chung hết ba năm nghiên cứu sinh, Cố Thanh vô cùng miễn cảm nhận ra, cô gái này đã vì chất giọng mà động tâm...

Thật không ngờ, người không quá chú ý giới CV như cô ấy, vậy mà từ đầu tới chân đều là một thanh khổng..

Hơn nữa còn thuộc loại thanh khổng đã thích là vạn kiếp bất phục, trực tiếp động tâm...

Nàng nghe một lát, ra bếp bưng mì gói ăn khuya mẹ vừa nấu xong, lại nhìn máy tính, lại thấy Thương Thanh Từ gửi đến tin nhắn riêng: hôm đó quên nói, gà nhồi bao tử còn gọi là Phụng Hoàng đầu thai..

Cố Thanh vội buông đũa, cấp tốc gõ bàn phím: cảm ơn, cảm ơn...

Cô gửi đi rồi, nhanh chóng gửi thêm cái mặt ^__^.

Thương Thanh Từ: đừng khách sáo. Anh thấy tên em, nghĩ đến hôm qua vừa ăn một món ngon..

Cố Thanh nhìn mì gói của mình, bỗng có linh cảm, mình đang nhìn món ăn khuya nhạt nhẽo vô vị.

Nàng nhanh chóng trả lời: Là gì vậy? ^__^.

Thương Thanh Từ: chả tôm tươi nhồi đậu hà lan.

Cố Thanh: Nghe có vẻ rất ngon.....

Thương Thanh Từ: Anh đã thử làm một lần, không khó..

Cố Thanh: Thật không?

Cô nhỏ máu trong lòng, nửa đêm hơn mười một giờ, Đầu Bài đại nhân ngài đây là muốn làm gì a....

Im lặng thật lâu..

Mọi người trong phòng [6] vẫn khí thế ngất trời, bắt đầu màn tám chuyện sau việc chính. Những người tham dự thảo luận, nháy mắt biến thân lại thành fan, bắt đầu vây quanh Tuyết Mỹ Sát Ý và Phong Nhã

Tụng, không ngừng truy hỏi nhiều chuyện. Ví dụ như hoạt động kế tiếp của Tuyệt Mỹ, tiệc sinh nhật của Tuyệt Mỹ, hay kịch Phong Nhã Tụng vừa đăng lên....

Cố Thanh vừa cầm đĩa lên, liền thấy đoạn thoại Thương Thanh Từ vừa gửi đến:..

Chủ yếu là chả tôm làm có chút phiền phức..

Mấy trăm gram tôm tươi, dùng dao băm nhuyễn tôm tươi đến khi dẻo, cho hành, gừng băm nhuyễn vào, thêm nước, rượu gia vị, muối, bột ngọt, bột tiêu, trộn đều rồi cho tiếp lòng trắng trứng cút vào trộn, cuối cùng thêm một chút dầu mè, ướp lạnh 1-2 tiếng.

Đậu Hà Lan cắt dọc mở ra, nhồi chả tôm vào, chưng chín.

Cuối cùng rưới tương ớt ngọt Thái Lan, vị của chả tôm rất ngon, có vị ngọt thanh của đậu Hà Lan, mùi vị rất ngon.

Nói thật nghiêm túc.....

Trên kênh vẫn náo nhiệt, Cố Thanh nhìn bát mì của mình vài giây, rất nhanh đánh trả lời: cảm ơn đại nhân, còn tặng kèm một đồng khuôn mặt tươi cười, rồi bê bát chạy hướng phòng bếp: “Mẹ, cơm chiều nhà mình có dư tôm thịt gì không, cái gì cũng được, nếu thật không có thì cho con thêm trứng cút đi...”

[1] CV: Character Voice – người lồng tiếng

[2] kịch ca: như kịch truyền thanh, là vở kịch có thoại, có bài hát – nhạc nền, do các cv thực hiện, thường phát trên kênh yy, không có người diễn xuất, tất cả chỉ là âm thanh.

[3] người mua nước tương: ý là người không có vai trò quan trọng, dạng như tôm tép thôi.

[4] pia diễn: Chỉ việc đạo diễn hướng dẫn và sửa chữa phát âm diễn cảm ngữ điệu của cv. Hiện tại là chỉ một loại hoạt động giải trí trên kênh yy – phát các ca kịch trên kênh truyền thanh. PIA diễn không khác lắm với phối âm internet bình thường, các tác phẩm phối âm trên internet thường là thành phẩm cuối cùng của PIA diễn.

[5] ăn hóa: chỉ người đặc biệt đặc biệt thích ăn, có tình yêu mãnh liệt với thức ăn ngon.

[6] phòng: đây là phòng trên yy.

2. Chương 2

Chương 2 – Ngư hương cà ngàn tầng

Vì được nghỉ lễ Nguyên Đán [1]..

Suốt ba ngày, Cố Thanh bị người nhà ‘trưng dụng’, ban ngày giúp gia đình trông siêu thị nhỏ, buổi tối còn phải sắp xếp hàng hóa sau khi đóng cửa. Cho dù vậy, Canh Tiểu Hạng cũng không buông tha, yêu cầu cô mỗi tối mười giờ rưỡi đứng bắt đầu, đến khuya một chút mới kết thúc.

Bắt đầu được hai ngày, vì Tuyệt Mỹ và Thương Thanh Từ đều có việc riêng, không xuất hiện..

Ngày nghỉ thứ hai, cũng là lần đầu tiên luyện tập..

Vì muốn làm tuyên truyền thật lớn, đồng thời vì thỏa mãn fan của Hoàn Mỹ, Tuyệt Mỹ Sát Ý tuyên bố hoạt động công khai, tiến hành lần luyện tập đầu tiên trên kênh chính thức của tổ phối âm Hoàn Mỹ..

Đương nhiên, hiện trường và tiệc trà không có gì khác biệt..

Khi Cố Thanh về nhà, bình luận đã tràn như nước ngập Kim Sơn. Không ngừng có người liên tục gửi lên các loại biểu tượng thét chói tai, hoa si, Tuyệt Mỹ Sát Ý và Phong Nhã Tụng vừa phát lên một phần kịch, đang ở yy đùa giỡn...

Nàng vọt quét mắt qua, Thương Thanh Từ không online, vị Đầu Bài này đúng là hành tung bất định...

Bởi vì sự xuất hiện của tam đại vương bài của Hoàn Mỹ, cuối cùng lại quyết định cả ba đều tham dự độc thoại của ca kịch, mà cũng nhờ thanh danh của Hoàn Mỹ và Đầu Bài Thương Thanh Từ, người diễn từ trong hai ngày đã giao bản thảo..

Cô nhìn ba người, còn có độc thoại của mấy người mới, vô cùng hài lòng phát hiện người diễn từ kia cũng giống mình, yêu nhất là thanh âm của Thương Thanh Từ, những câu độc thoại có ý cảnh nhất đều ‘cổng h iển’ cho hẳn...

“Phần độc thoại này rất thụ [2] a,” Phong Nhã Tụng yếu ớt thở dài, “Vì sao, chỉ cần dựng phải tổ trưởng nhà người, ta liền nhất định thành thụ? Còn là ôn nhu u oán thụ?”

Cố Thanh liếc qua độc thoại của Phong Nhã Tụng, nhin không được cười..

“Tiếng tù vang, đêm sắp tàn, sợ người gặng hỏi, nuốt lệ vờ vui...”[3] Phong Nhã Tụng chậm rãi đọc, bỗng nhiên đổi lời, nhẹ giọng thêm câu, “Tuyệt Mỹ, ta có thể hỏi người một câu không?”

“Ừm?” Tuyệt Mỹ Sát Ý nói, “Hỏi đi.”

Phong Nhã Tụng cố ý tạm dừng vài giây..

Trong vài giây này đã có cả trăm bình luận “Có yêu!” “Thật sự có yêu!” “Không cần hỏi! Hai người chính là trời sinh một đôi!” “Ồ bên nhau đi!!!!” “Quyết đoán ở bên nhau đi!” Không cần giải thích!” không ngừng rầm rầm tung lên. Cố Thanh nhìn mà chết cười, hai người kia, một người tác phong phóng khoáng ngang ngạnh, một người thì thường giả vờ ủy khuất, quả nhiên là cặp đôi hoàn mỹ trời sinh.

Mấy cv này bị ghép tới ghép lui, thật ra cũng là chuyện thường tình..

Chỉ tiếc Thương Thanh Từ là Đầu Bài, lại không có cặp đôi hay tai tiếng gì, đây hoàn toàn là do đoạn tự giới thiệu ngắn gọn khi hắn mới gia nhập Hoàn Mỹ: Ta là Thương Thanh Từ, ừm, ta là thẳng [4]..

Phần tự giới thiệu đặc biệt trang nghiêm..

Cộng thêm hội fan dũng mãnh của Đầu Bài đại nhân, không ai dám ghép đôi hắn với nam nhân nào...

Phong Nhã Tụng nhìn bình luận lên quá lợi hại, rốt cục gắng gượng không nổi, đi ngăn lại..

“Eh? Mọi người đừng hiểu lầm a...” Phong Nhã Tụng buồn cười, “Ta muốn hỏi là, Đầu Bài đại nhân của chúng ta đi đâu rồi.”

“Thương Thanh Từ?” Tuyệt Mỹ cười, “Nếu hắn biết cậu gọi hắn là Đầu Bài, cậu nhất định sẽ bị ném xuống ao làm tiêu bản.”

Phong Nhã Tụng khúc khích cười..

Một màn nóng bỏng của hai người coi như chấm dứt..

Công việc ở đây làm xong rồi, trở thành buổi diễn riêng của Hoàn Mỹ, nhưng tất cả nhân viên của trang web đều không rời đi, ngay cả Canh Tiểu Hạnh cũng đặc biệt hưng phấn lưu lại, nghe bọn họ pia diễn..

Cố Thanh vốn muốn lui ra, rồi lại tò mò Thương Thanh Từ rốt cục là đi đâu, đến giờ còn chưa xuất hiện..

Nàng lưu lại nhưng không lên tiếng, dự thính nhóm cv trên chộc nhau..

“Giờ hắn đang ở cạnh ta.” Tuyệt Mỹ Sát Ý đang giữ mic, bỗng nhiên chuyển đề tài, ‘hắn’ được cường điệu kia là Thương Thanh Từ, “Máy tính của Thương Thanh Từ SAMA của mọi người đột nhiên bị hỏng, hiện tại hai người chúng ta xài chung một mic.”

Cố Thanh nhin không được lưu ý lắng nghe..

Rất nhanh, thanh âm của Thương Thanh Từ vang lên: “Ta ở đây, mọi người tiếp tục đi.”

Đầu Bài đã xuất hiện, fan trong phòng sao có thể bỏ qua, bình luận cùng tin nhắn không ngừng, muốn Thương Thanh Từ nói gì đó, an ủi ủy khuất các nàng chờ mấy tiếng...

Tuyệt Mỹ cười: “Tớ thấy, hôm nay cậu không nói gì thì tớ thật giải thích không nổi đâu.”

Giọng Thương Thanh Từ mang chút bất đắc dĩ: “Hôm nay rất mệt.”

Tất cả fan điên cuồng rất nhanh liền biến thành con cừu nhỏ ôn nhu, không ngừng nhún lại “Đại nhân đi nghỉ ngơi nhanh đi!” “Nghe kia, giọng của đại nhân cũng thay đổi, lòng ta nát theo a T T” “Tuyệt Mỹ đại nhân... ngài không được nô dịch Đầu Bài của chúng ta, hần rất đáng thương a, thật vất vả vội vàng trở về, còn bị ngài áp bách...”

Tuyệt Mỹ cười ‘phốc’ một tiếng, vu vơ: “Cũng đủ oan nha, cái gì cũng chưa cho cậu làm, đã bị người ta nói ‘nô dịch’ rồi.”

“Để ta nghĩ,” Thương Thanh Từ tựa hồ cũng hiểu mình như vậy không ổn lắm, trầm ngâm một lát, nói: “Hôm nay ta ăn thử một món, không tệ lắm.”

Khi Tuyệt Mỹ nhin không được mắng một tiếng ‘kháo’, Cố Thanh theo bản năng cúi đầu, nhìn giờ.

Ừm, rạng sáng hai giờ, Đầu Bài đại nhân ngày quả nhiên có bản lĩnh nửa đêm gây thù oán..

Vì hai người dùng chung một mic, thanh âm nghe có chút xa.

Rất dễ tưởng tượng ra, hai nam nhân hần là ngồi đối diện nhau nói chuyện, Thương Thanh Từ nói, để hần đi lấy ly nước, tạm thời để thời gian cho vài vị cv nam nữ tám chuyện.

Tuyệt Mỹ cười hắc hắc: “Bí mật bất mí nè, chỉ khi tâm tình hần không tốt mới thích nấu ăn.”

“Tâm tình không tốt?” bên Phong Nhã Tụng có thanh âm ăn bánh quy, “Cho nên đến báo thù xã hội sao?”

Vị phó tổ trưởng của Hoàn Mỹ – Đậu Đậu Bã Đậu cũng vô cùng ai oán tiếp lời: “Ta muốn ra chỗ a di ký túc xá mua mì gói, mọi người chờ ta. Bất quá nhớ, lần này nhất định phải ghi âm lại, ngày mai ta đăng lên trang chủ, tiểu tử này trăm năm không lên tiếng, lên tiếng thì nửa đêm kể món ngon, đúng là muốn hại người mà.”

Trong thanh âm quần chúng phun trào, chỉ có Cố Thanh cảm thấy, mình hình như có chút quen rồi....

Dù sao đây đã là lần thứ ba hần làm vậy, chẳng lẽ... trước kia hần chưa từng làm vậy sao?

“Đã trễ thế này, vậy thì kể món chay.” Thương Thanh Từ dường như đã uống nước xong, mở mic nói, “Ngư hương cà ngàn tầng”

Cố Thanh đỡ cằm, thậm chí có thể tưởng tượng ra hương vị của ngư hương [5]..

Hần thật có vẻ mệt mỏi, chất giọng hơi lệch khỏi quỹ đạo hoa lệ bình thường, có chút khàn khàn..

“Rất đơn giản, chủ yếu là dầu nóng chiên cà, và , hai việc này thôi.” hần nói tiếp, bị các fan không ngừng bình luận bảo dối chọc cười, hiếm có cười một tiếng, “Ta chỉ rảnh được bây giờ, không nghe sao? Không nghe thì ta dừng ở đây vậy.”

Các fan không thể mở mic, tiếp tục gửi bình luận như thủy triều dâng...

“Không cần a đại nhân)” , “(*> <*) ~ thương=” thanh=” từ=” mẹ=” gốc,=” người=” ta=” đợi=” ba=” tiếng=” mới=” đợi=” đợc=” ngài=” đó,=” không=” cần=” đi=” a ,=” ”=” o(“o=” đại=” nhân,=” dù=” ngài=” kể=” là=” măn=” hần=” toàn=” tịch,=” ta=” cũng=” chịu=” đợc=” bắm=” trụ=” mà...”,=” “uầy,=” sao=” toàn=” là=” fan=” của=” đầu=” bài=” vậy!=” phong=” nhã=” tụng=” sama,=” trên=” đợi=” hàng=” vạn=” hàng=” nghìn=” thụ,=” ta=” chỉ=” yêu=” một=” mình=” ngài!!!”=”>

Cố Thanh bị chọc cười muốn chết..

“Được rồi, đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh, nói xong rồi đi ăn khuya với ta.” Tuyệt Mỹ thúc giục.

“Hai trái cà cắt thành lát mỏng, lăn qua hỗn hợp bột mì và trứng cút, cho vào chảo dầu nóng, chiên lửa nhỏ đến khi hai mặt vàng óng xốp giòn thì nhắc nồi xuống được rồi.” Thương Thanh Từ không nhanh không chậm nói.

“Ta thích giòn một chút.” Tuyết Mỹ tiếp lời..

“Sau đó, cho tỏi băm ớt vào chảo dầu nóng xào cho thơm, cho cà đã cắt lát vào. Tiếp theo thật đơn giản, nhớ kỹ mấy gia vị này: nước tương, tiêu, đường trắng, bột ngọt, đậu tương, dấm chua, rượu gia vị, xào lửa lớn. Cuối cùng cho đậu phộng và hành băm, xào thật nhanh, lập tức nhắc nồi xuống.”

“Ừ.... đậu phộng xào lâu sẽ bị mềm....” Tuyết Mỹ thống khổ phối hợp.

Thương Thanh Từ thế mà trả lời rất nghiêm túc: “Có lẽ sẽ.”

Cố Thanh cảm thấy dạ dày chột chút khó chịu rõ rệt.... Khát khao đối với thức ăn ngon nháy mắt đánh úp đến, cắn nuốt lý trí. Nàng đang tự hỏi mình có nên ra bếp không, hay là trực tiếp xuống dưới lầu xem xem ven đường có mì xào bún xào gì không. Trong lúc cô tự đấu tranh với chính mình, Thương Thanh Từ bỗng gửi tin nhắn riêng cho cô: Có đó không?

Cố Thanh đang bận đấu tranh không ngừng vội trả lời: Có đây! O(_)O.

Thương Thanh Từ: Đây là đồ chay, thích hợp cho con gái.

Cố Thanh: Được! *nhắm tay* Hôm nay em nhất định làm thử!

Thương Thanh Từ: Được, phải đi rồi, lần sau gặp.

Lần sau gặp.... lần sau gặp?

Cố Thanh bỗng nhiên cảm thấy, mình nhất định phải trừ trong phòng các loại khô heo, khô bò, thậm chí là thịt nguội hộp linh tinh, mới dám hẹn gặp lại vị Thương Thanh Từ đại nhân có thanh âm hoa lệ mê người, lại tinh thông các loại món ăn....

[1] lễ Nguyên Đán – được định là 1/1 dương lịch, 1/1 âm lịch là “Tết âm lịch” [tra baike xong đơ 1s, nhỏ tới lớn tưởng tết nguyên đán là tết âm lịch..]

[2] thụ: trong công – thụ, thường để ám chỉ người nam lại giống nữ.. chi tiết vui lòng tham khảo hủ nữ..

[3] tạm dịch, trích câu cuối bài thơ Thoa đầu phượng – Đường Uyển.

[4] thẳng: ý nói giới tính của anh là nam, không phải gay [hay còn nói là cong], chi tiết vui lòng tham khảo hủ nữ..

[5] ngư hương: cá thơm, một loại bột gia vị.

3. Chương 3

Chương 3 – Miến cà ri thịt bò

Ngày nghỉ cuối cùng của tết Nguyên Đán...

Ba mẹ đến nhà bà ngoại, khoảng mười giờ, Cố Thanh mới tới siêu thị giúp anh họ đóng cửa, nói với hân buổi tối mình còn có việc. Anh họ đối với thế giới 2D không hề biết gì, nhiều nhất là chỉ tra thông tin của Kiếm Tam, thật sự khó có thể hiểu cuộc sống mỗi ngày nhốt mình trong phòng y y nha nha, hoặc khi mở cửa vào, cũng chỉ ngạc nhiên với các phần mềm kỳ lạ, mỗi ngày không ngừng phối âm....

Cố Thanh lười giải thích, chuẩn bị đi tính toán doanh thu hôm nay.

Cô vừa mở máy thu ngân, chợt nghe tiếng ‘leng keng’, giờ này lại có khách. Là một thiếu niên mặc áo lông đen quần bò, không nói tiếng nào đi vào, lách qua cái thùng anh họ vừa khiêng tới để ngăn khách, hân mang bao tay màu đen, vừa tháo ra nhét vào túi, vừa lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh..

Chú chó Cố Thanh ôm từ nhà đến, vui vui vể vể chạy đến, nhìn quanh người xa lạ này..

Nàng lo lắng liếc mắt nhìn biểu ca, bình thường thùng để chặn cửa nhất định phải có bảy tám cái, vừa rồi anh họ lo nói chuyện với mình, chỉ đặt hai cái, cũng khó trách người ta tưởng còn mở cửa. Anh họ cũng đành chịu, nói với thiếu niên còn cao hơn hân nửa cái đầu: “Đóng cửa rồi a, làm phiền nhanh chóng đem tới tính tiền.” Nói xong, liền vươn tay, ‘ba’ một tiếng đóng máy thu ngân trước mặt Cố Thanh lại.

Thiếu niên cũng rất phối hợp, nhanh chóng đi tới, đặt đồ trong tay lên bàn.

Một chai nước khoáng, một bịch

bánh quy, một chai sữa chua. Sữa chua là loại có hạt trái cây..

“Mười ba đồng sáu.” Anh họ rất nhanh báo giá, nhận tiền mặt, tìm tiền lẻ thối cho hắn.

Cố Thanh đi đến một bên quầy, ôm chú chó nhà mình, tò mò nhìn nam nhân uống sữa chua có hạt trái cây này. Một nam nhân rất sạch sẽ, ánh mắt xinh đẹp bất ngờ, đuôi mắt hơi nhếch lên, rất lớn, mắt một mí..

Cố Thanh theo bản năng nhớ tới quyển sách xem tướng mình từng đọc, nam nhân có đôi mắt như thể thường rất chuyên tâm, một khi bắt đầu làm gì đó sẽ không dễ dàng từ bỏ, hơn nữa đối với công việc và tình cảm rất cố chấp..... Khi cô nhìn hắn, hắn đang nhận tiền lẻ bỏ vào ví tiền của mình, dường như nghĩ đến gì đó, hơi nhíu mi, khóe mắt càng nhếch lên một tí..

Nàng phát hiện bản thân quan sát quá tỉ mỉ rồi, cúi đầu vuốt ve chú chó..

Cửa lại phát ra tiếng ‘leng keng’, khách đã đi rồi.

Siêu thị mỗi ngày người đến người đi, vì gần khu bệnh viện, cách một con đường nên việc làm ăn rất tốt. Thiếu niên giống vậy, khi cô trông tiệm, mỗi ngày không biết gặp bao nhiêu người. Nhưng chỉ riêng người này, Cố Thanh – một thanh khổng tuyệt đối, bỗng nhiên rất tò mò tưởng tượng khi hắn mở miệng nói chuyện sẽ thế nào..

Đương nhiên chỉ là tưởng tượng vậy thôi..

Cô về đến nhà, phát hiện Canh Tiểu Hạnh vẫn còn trên QQ.

Cố Thanh mau lẹ gõ một hàng chữ, gửi đi: Y(^_^)Y, nửa đêm không ngủ, chờ vị soái ca nào đây?

Canh Tiểu Hạnh: ^O^ , không không, mình đang nghe Tuyệt Mỹ đại nhân pia diễn.....

.....

Cố Thanh: eh? Sao mình lại cảm thấy hai chữ “Tuyệt Mỹ” cậu đánh ra lại mạc danh kỳ diệu khảm viên hoa hồng phấn nha?

Canh Tiểu Hạnh: mình là fan cuồng của đại nhân... mà thôi.....

Cố Thanh: Ồ, ở phòng nào?

Canh Tiểu Hạnh nhanh nhẹn gửi qua một dãy số, cho cô mật mã..

Cố Thanh nhờ cô ấy chào hỏi, báo trước rồi mới vào phòng, thế nhưng tìm một vòng không thấy tên Canh Tiểu Hạnh.

Nàng khó hiểu Q Canh Tiểu Hạnh: Cậu đâu? Không thấy?

Canh Tiểu Hạnh: Xuyt... mình nghe lén đó. Mình đang cùng Tuyệt Mỹ QQ thoại, sau đó hắn lặng lẽ mở hỗn âm, để mình nghe lén tổ phối âm bọn họ huấn luyện người mới....

.....

.....

Thuật ngữ và thủ đoạn chuyên nghiệp như vậy, Canh Tiểu Hạnh vậy mà hiểu hết rồi..

Cố Thanh cảm thấy mình nhất định đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện đặc sắc..

Người trong phòng không nhiều lắm.

Cố Thanh nghe một lát, biết là hoạt động nội bộ của Hoàn Mỹ. Đại khái là huấn luyện nhóm người mới pia diễn trực tiếp, Tuyệt Mỹ Sát Ý thể mà lại có tâm tình tốt đến mức đích thân j j diễn cảm của người mới..

Có vài người mới là mặt than, mặc kệ đọc thể nào, đều không có cảm xúc gì...

Trong danh sách, không có Thương Thanh Từ..

Cô nhớ lần trước khi Thương Thanh Từ tạm biệt, những chữ trên màn hình kia, thoáng có cảm giác kỳ lạ. Chú chó chạy đến bên chân cô, cọ cọ, Cố Thanh vui vẻ ôm lấy nó, thấp giọng nói: “Chocolate, đêm nay người hơi tiêu chảy, có phải bà ngoại người lên cho người ăn ô mai không? Hử?”

Nàng nhỏ giọng nói, Chocolate cọ tới cọ lui, không chịu yên..

Trong tai nghe, là cuộc đối thoại giữa giờ nghỉ của bọn họ..

“Phong Nhã Tụng lúc mới vào giới, đặc điểm chính là mặt than.” Tuyết Mỹ thở dài một hơi, “Cậu tới giới thiệu lịch sử bị hung hăng pia cho người mới đi.”

Phong Nhã Tụng cười một tiếng: “Không diễn cảm thôi mà, đoán chừng là chưa từng nói chuyện với con gái đi?” Khi hắn nói chuyện có chút tiếng vang, một người thông minh như vậy, lập tức liền vui vẻ, “Ta nói nha, ai không tắt hỗn âm thế?”

Cố Thanh lập tức vui vẻ..

Cấp tốc gửi tin cho Canh Tiểu Hạnh: Lộ tẩy nha? j j bại lộ rồi ~

Canh Tiểu Hạnh:

“Hôm nay đổi máy tính.” Tuyết Mỹ ho nhẹ, “Không tắt được hỗn âm.”

“Ồ ~” Phong Nhã Tụng cười sâu xa, “Ta còn tưởng ai để muội tử nhà mình nghe lén đâu.”

“Tiếp theo nói diễn cảm.” Tuyết Mỹ cười.

“Ta nói a, rất đơn giản.” Phong Nhã Tụng thần nhiên trêu chọc, “Muốn diễn cảm, thì đi ‘tổn hại’ nhiều thiếu niên cô độc một chút, lập tức có cảm giác, nhất là diễn tình cảm.”

Mọi người nghe cười vui vẻ..

Tuyết Mỹ lại thở dài: “Cậu nói thế, thì người chưa từng quen bạn gái như Thương Thanh Từ làm sao đây? Người ta là phối âm thương nghiệp, chuyên lồng tiếng công tử phong lưu, vô cùng thâm tình a.”

Cố Thanh đang vuốt lông chú chó, tay sưng lại một chút, tưởng bản thân nghe nhầm..

Cô là bị vai diễn do Thương Thanh Từ phối âm, rung động vô số lần..

Nhất là phim cổ trang Nhiệt Bá ở đài Dưa Hấu, nàng hoàn toàn là nhắm mắt xem phim, chỉ vì nghe thanh âm không cần nhìn nam chính cản trở kia.....

Phong Nhã Tụng ai u: “Quên mất Đầu Bài của chúng ta, hắn là trời sinh có thể diễn cảm, không so được.”

Hai người bọn họ vừa nói thế, mười mấy người mới lập tức phấn khởi hăng hái..

Phải biết rằng chỗ này hơn nửa là vì thanh danh của Thương Thanh Từ mới vào tổ phối âm này..

Danh Hoàn Mỹ này, nhờ Thương Thanh Từ mà huy hoàng sáu bảy năm rồi..

Thậm chí người của Hoàn Mỹ ngẫu nhiên đi lồng tiếng quảng cáo thương mại này nọ, vừa nói mình ở tổ phối âm Hoàn Mỹ, lập tức có thầy ghi âm cười nói: “Là tổ của Thương Thanh Từ hử? Tiểu tử kia còn chưa lui giới đâu?”

Đa số người thành danh đều làm tự do, ai lại nguyện ý để một xã đoàn cộng đồng trói buộc?

Nguyên nhân phía sau là gì, Cố Thanh không biết..

Nhưng cô suy đoán rất tốt đẹp, nhất định là Đầu Bài đại nhân nhân phẩm tốt, nhớ tình bạn cũ, thành công hơn cũng không quên nơi mình xuất thân.....

Vì Tuyết Mỹ Sát Ý nhắc tới, tất cả mọi người đều hỏi có thể nghe Thương Thanh Từ đại nhân diễn trực tiếp không, không sợ hẹn giờ trễ hơn, nhất định đúng giờ trình diện. Tuyết Mỹ không lập tức trả lời, dường như đang lo lắng..

Trong khoảng im lặng ngắn ngủi, Cố Thanh thậm chí không dám hít sâu, cũng mong đợi câu trả lời..

Phải biết là, có thể trực tiếp nghe hấn diễn phi thương mại như vậy, cơ hội kiểu này sớm đã không còn.....

“Thanh Thanh Mạn?” Trong tai nghe, bỗng nhiên có thanh âm của Thương Thanh Từ..

Nàng bị hoảng sợ, tim đập thịch thịch..

Hấn có ở đó..

Lại là dùng mic của Tuyệt Mỹ Sát Ý.....

Thương Thanh Từ nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Anh có thể ôm em lên tuyến không?”

Rất lễ phép, rất ngoài ý muốn, cũng rất mờ ám..

Cô vậy mà nghĩ đến từ đó, quả thực như người mới vừa vào..

Quản lý “ôm” người khác lên tuyến, “ôm” người khác xuống tuyến không phải rất bình thường sao? Nhưng nếu bỗng nhiên thanh âm mà bạn yêu thích, hỏi bạn như vậy.... Cố Thanh thể mà lại cảm thấy tai mình nóng lên, sâu sắc phỉ nhổ chính mình một chút, ra vẻ vô cùng hào phóng gõ xuống hai chữ “Có thể”.

Cô thuận lợi lên tuyến..

Nhất thời im lặng, cả hai đều không lên tiếng nói chuyện..

“Kỳ thực, muốn diễn cảm rất đơn giản.” Thương Thanh Từ hơi nghiêm túc, thanh âm cũng dễ nghe đến bất loạn.

Cố Thanh không biết hấn muốn diễn cái gì với mình..

Nhưng cũng nghiêm túc nhìn bảng thông cáo, cô quan sát các tổ phối âm khác pia diễn, đều đem lời kịch past lên bảng thông cáo, nhìn đọc là được..... chỉ là không biết vì sao hấn chọn mình?

Bất quá ở đây trừ người mới, cũng chỉ có hai nam nhân, chỉ có thể chọn mình là đúng rồi..

Cố Thanh tự giải thích với mình như vậy..

Vẫn khẩn trương hít sâu..... bảo một người cover bài hát tới diễn, quả thực là không trâu bắt chó đi cày mà.....

“Thanh Thanh Mạn?” Thương Thanh Từ bỗng gọi nàng..

“Ừ?” Cô nhìn bảng thông cáo, không có lời kịch gì..

“Anh yêu em.”

Đối thoại bỗng nhiên mà đến..

Đơn giản, rõ ràng, mà lại tình ý nồng nàn..

Cô nháy mắt ngây ngốc, hoàn toàn triệt để ngây ngốc..

“Em..” Giọng của hấn, dường như có chút cộng hưởng, phẳng phất ôn nhu đầy mê hoặc, “Có yêu anh không?”

“Em...” Cô cắn môi, làm chính mình bình tĩnh lại, không có lời thoại thì nên trả lời thế nào, yêu? Không yêu? Yêu hay không yêu?

Cô xoắn xuýt vài giây, rốt cục thẳng thắn: “Yêu.... Em yêu... giọng nói của anh.”

“Cảm ơn.” Thương Thanh Từ nhẹ giọng trả lời cô, “Anh ôm em xuống tuyến.”

Hấn cười một tiếng, khôi phục âm điệu có chút lãnh đạm bình thường, “Chính là cảm giác như thế, luyện tập nhiều, nghiền ngẫm nhiều.”

4. Chương 4

Chương 4 – Miến cà ri thịt bò (2)

Cố Thanh một tay đề tai nghe bên trái, tay kia vỗ vỗ ngực mình..

Vẫn còn đập thành thịch..

Tuyệt đối không thể trách cô kinh hoàng lớn như vậy, lần đầu tiên trong đời có người nói với cô “Anh yêu em”, lại đột ngột thế này, còn là thanh âm tình tứ xinh đẹp nhất trong lòng mình nữa chứ. Cô nhẹ thở ra một hơi, lặng lẽ yếu ớt cảm thán: “Đồ ăn của mình, đồ ăn của mình, sắp điên, sắp điên, bình tĩnh, bình tĩnh.....”

Cô bỗng nhiên vô cùng bội phục nữ cv đóng cặp cùng Thương Thanh Từ những năm đầu tiên, làm sao trụ nổi được các lời thoại thổ lộ thế này. Nếu là mình, khẳng định chỉ có thể ghi âm chuyển qua, tuyệt đối, tuyệt đối không thể pia diễn trực tiếp.....

Thương Thanh Từ rất nhanh rời đi, Tuyệt Mỹ trêu chọc hai câu rồi thôi.

Qua Nguyên Đán trở về trường, chính là kỳ thi cuối kỳ dài hai tuần.

Canh Tiểu Hạnh và Cố Thanh cũng không dám lãn tãn, hẹn rõ hai tuần sau lại tái xuất giang hồ, hai người mỗi ngày đọc sách học bài thi đọc sách học bài thi, cứ thế ngày ngốc đến ngày thứ mười bốn vào ký túc xá, rốt cục cảm thấy được đầy máu sống lại..

Cố Thanh vào weibo của mình, quan tâm tới hai trăm fan lẻ tẻ kia....

Cô là tiểu trong suốt cover bài hát, dùng weibo hai năm mới có bấy nhiêu fan. Hai tuần không login, bỗng nhiên lại có nhắc nhở nhiều thêm hơn 2000 fan, sao lại thế này? Tân Lãng[1] đại phát từ bi, phân phát fan cương thi[2]??

Cố Thanh rất kích động mở ra, thực vui sướng kéo một lượt xuống dưới, tới cuối cùng, kinh ngạc....

Thương Thanh Từ..

Cô sợ nhìn nhầm, thử di chuột lên tên này xem thử. Thân phận hoàng V[3], không sai, là Đầu Bài đại nhân.

Không biết là ngày nào thêm cô vào, vì kỳ thi, có khoảng năm buổi nàng không đến điểm danh..

Cố Thanh cân nhắc một chút cũng không tìm ra lý do, đoán không ra vì sao hần bỗng nhiên chú ý [4] mình. Cô chú ý weibo của hần rất lâu rồi, biết người hần chú ý rất ít, trừ mấy cv kỳ cựu những năm đầu, biên kịch, , ngay cả bạn bè cũng không có. Bất quá cô hiểu ý hần, đa số fan đều thích tám chuyện, để tránh tin tức của mình bị phơi bày chỉ có thể hoàn toàn tách biệt thế giới 2D và 3D.

Vì thế..... người hần chú ý tới nay chưa vượt quá 100, hơn nữa đã hơn một năm không hề tăng.

Vì thế..... đây căn bản không phải là fan cương thi, rõ ràng là fan tận trung của Đầu Bài đại nhân.....

Cố Thanh nhìn máy tính ngẩn người..

Cảm nhận trọn vẹn uy lực của ‘ôm đùi lớn’ [5], người ta chỉ là chú ý bạn, chưa nói gì cả, cũng không chuyển phát, lập tức mang đến 2000+ fan, hơn nữa hiện tại.... lượng fan còn đang liệu mạng gia tăng...

Canh Tiểu Hạnh ở sau lưng thảnh thơi cắn hạt dưa, nổi hứng còn đem giỏ rác kéo tới trước mặt, hết sức chuyên chú, cẩn thận tỉ mỉ: “Sao cậu bỗng nhiên im lặng thế?”

Cố Thanh không nghe thấy..

Canh Tiểu Hạnh thấy lạ, thăm dò nhìn qua: “Ta khát[6], cậu bị Đầu Bài chú ý rồi.”

Cố Thanh bị hai chữ “Đầu Bài” gọi hồn về, lặng lẽ quay đầu lại: “Đúng vậy.... Anh ấy đã một năm không chú ý ai, mình rất sợ bị fan của anh ấy headshot.”

Cô nghĩ một hồi, lại lo lắng, nhìn nội dung weibo của mình, kiểm tra xem có phát ngôn nào tàn dung tục linh tinh không, tránh ảnh hưởng hình tượng của mình trong lòng Thương Thanh Từ đại nhân. May mắn

cô không hay chuyện, đăng bài rất ít, phần lớn chỉ là hôm nay ăn gì, ngày mai sẽ ăn gì, tương lai định ăn gì.....

Là một ăn hóa không cần nghi ngờ, may mắn là một ăn hóa có tiết tháo, có chủ kiến, không náo nản..

Cô lặng lẽ thử phào, bắt đầu kiểm tra tin nhắn riêng, có một tin là bộ trưởng bộ phận âm thanh của xã đoàn nhà mình. Đại ý chẳng qua là.... ừm, bảo cô lấy thân phận hoàng V, kéo thêm người cho xã đoàn..

Cố Thanh là tiểu trong suốt, cũng ở trong xã đoàn trong suốt, thành lập mới một tháng, bộ phận âm thanh và bộ phận ca từ miễn cưỡng còn có vài người, hậu kỳ và trang trí chỉ có một người, tuyên truyền... ừ, là xã trưởng tự mình gánh.....

Trước kia cô may mắn, từng hợp tác với hai đại tác gia điền từ, nên cô thành cái bánh thơm phức trong mắt xã trưởng..

Cô kiên trì, bức chính mình khỏi sự kiện Thương Thanh Từ chú ý mình, bắt đầu đi điền tư liệu xác nhận thân phận, điền xong hết, giao cho xã trưởng đi làm văn kiện con dấu chứng minh gì đó, chuyển lên, gửi yêu cầu đi..

Web nhảy tới trang tiếp theo, nhắc nhở gửi lời mời ột bạn tốt có hoàng V, có thể xem như giúp chứng minh..

Nếu bạn tốt phản hồi, sẽ tăng xác suất thành công...

Ừm.....

Cố Thanh nghĩ, đây cũng coi như hợp lý..

Cô nhanh chóng quét mắt qua danh sách đề cử của hệ thống, đều là một ít bạn tốt mình từng biết, bỏ đi từng tên từng tên, cuối cùng còn thiếu một tên, ừ, thiếu một tên..... cô nhìn chăm chăm tên “Thương Thanh Từ”, dấu tranh tư tưởng thật lâu..

Mời? Không mời?

.....

Nếu... hẳn đã chú ý mình, hẳn là sẽ không để ý giúp chứng minh một chút nhỉ?

Cô im lặng tự hỏi vài giây, cắn răng nhắm mắt, chọn hẳn..

Gửi lời mời đi rồi, có chút hoảng, có quấy rầy Đầu Bài không?

Không đợi cô tự trách xong, đã nhận được một cái tư tín.

Mở ra, không ngờ là tin nhắn nghiệm chứng của Thương Thanh Từ... Ngay sau đó, lại thêm một cái: Không ngờ, tin nhắn riêng đầu tiên em gửi cho anh, là nhờ anh giúp nghiệm chứng..

Cố Thanh bị nói càng quẫn, lập tức bùm bùm đánh một hàng chữ: vạn phần vạn phần cảm tạ Thương Thanh Từ đại nhân đã hỗ trợ!

Thương Thanh Từ: Không có gì..

Cố Thanh bị nghẹn rồi, nghĩ một lát, trả lời lại: Đại nhân ăn qua miến cà ri thịt bò chưa?

Thương Thanh Từ không trả lời..

Cô hơi bị đả kích, nhưng vẫn quyết định lựa ý nói hết, nhanh chóng gõ xuống món ăn mình làm tốt nhất:

Đầu tiên là cắt nhỏ thịt bò, rửa sạch, rửa bằng nước lạnh cho sạch máu, lấy nước lạnh ngâm một bó miến (nhất định phải là nước lạnh nha). Sau đó đun một nồi nước, cho thịt bò, hành, gừng, rau thơm, mỡ lửa lớn, hớt bỏ bọt nước nổi lên, cho thêm rượu gia vị khử tanh, nấu sôi rồi chuyển lửa nhỏ ninh từ từ..... Đại khái hai tiếng, lại thêm chút muối và gia vị..

Cuối cùng, thịt bò mềm, thêm bột cà ri nấu năm phút..

Cho miến vào, nấu sôi, là ăn được rồi..

Đúng rồi ~ đừng quên thêm ngò. Ăn ngon lắm, em thích ăn món này nhất ~.

Gửi đi xong, Cố Thanh cảm thấy, ừm, xem như có chút báo đáp.....

Cô thấy Thương Thanh Từ thật lâu không trả lời, nghĩ rằng Đầu Bài đại nhân nhất định đang bận, vừa định tắt máy đi ăn cơm, liền thấy tin nhắn riêng của hắn đến..

Thương Thanh Từ: Món này, là sở trường của anh.....

Cố Thanh:

Thương Thanh Từ: Ừ, là thật đó..

Cố Thanh: Vốn..... muốn báp đáp đại nhân, em vẫn là đi thu thập nhiều món ăn hơn vậy, lần sau lại.....

Thương Thanh Từ: Báo đáp?

Cố Thanh: Y(^_^)Y, đương nhiên, phiền Đầu Bài đại nhân đích thân giúp nghiệm chứng, đương nhiên phải báo đáp.

Thương Thanh Từ: Thật sự muốn báo đáp?

Cố Thanh bị hắn hỏi lại như vậy, trong lòng lại giật thót một chút... Đại nhân sẽ không đưa ra yêu cầu kỳ quái lại xảo trá nào đó chứ? Bất quá, cô vô cùng tin tưởng nhân phẩm của đại nhân, khẽ cắn môi, trả lời: Ừ! *Nắm tay*

Thương Thanh Từ: Hát một khúc cho anh đi.

[1] Tân Lăng: Sina, công ty mạng lập nên weibo.

[2] fan cương thi: chỉ các weibo ảo, fan giả.

[3] hoàng V: trên weibo có chia thân phận ỗi weibo cá nhân, hoàng V – chữ V màu vàng, là cấp bậc cao nhất, được nêu trong danh nhân đường.

[4] chú ý: đây là chú ý trên weibo, giống như đặt follow.

[5] ôm đùi lớn: một cách nói, ý là dựa dẫm vào người có thế lực lớn, giống như dựa núi lớn hay ô dù to.

[6] ta kháo: chửi tục, câu này có rất nhiều biến thể.

5. Chương 5

Chương 5 – Nghêu xào ớt

Cố Thanh: Bây giờ sao?

Thương Thanh Từ: Bây giờ? Em chờ chút..

.....

Cố Thanh cảm thấy Đầu Bài đại nhân hiểu lầm rồi, rõ ràng là mình hỏi hắn, có phải muốn nghe bây giờ không, vì sao lại thành mình yêu cầu bây giờ hát..... Đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau mà?!

Trong phòng ngủ của cô bây giờ có người a, còn là Canh Tiểu Hạnh siêu bát quái nữa đó?!

Đầu Bài đại nhân ngày không cần như vậy chứ.....

Thương Thanh Từ rất nhanh gửi mã số của một phòng..

Cô hiển nhiên nhớ rõ dãy số này, đây là kênh chính của hắn, mỗi ngày đều có mấy trăm người vào. Tuy hắn thường xuyên cả tháng không lộ mặt, cũng sẽ có người quản lý mỗi ngày phát các ghi âm của hắn, tổ chức các hoạt động nhỏ, tuyệt đối là chỗ tụ tập các fan tận trung đó?

Cố Thanh cảm thấy, mình đột nhiên xuất hiện, còn vì Thương Thanh Từ mà hát, khẳng định lập tức sẽ bị các lời đồn đãi vô căn cứ đập chết.....

Cô quyết đoán trả lời: Đại nhân, chúng ta qua phòng của ta đi (*> <*) ~.>

Thương Thanh Từ không trả lời..

.....

Không phải đã đi rồi chứ???

Cố Thanh khóc không ra nước mắt, quay đầu liếc mắt nhìn Canh Tiểu Hạnh, người phía sau vẫn đang vô cùng tập trung cắn hạt dưa.... cô lặng lẽ quay đầu lại, lên yy của mình, dùng quyết tâm của trảng sĩ đi chịu chết nhập dãy số phòng của Thương Thanh Từ, vừa tiến vào, liền thấy

vô số bình luận: “Tên đại nhân vừa lóe lên a!!!!” “Cái gì? Người nói gì?” “Đại nhân mã hóa lại phòng! Vào không được! Làm sao đây! Làm sao đây!” “Bình tĩnh..... đại nhân nhất định đang đợi người.....” “Lật bàn! Ai dám để đại nhân của chúng ta đợi!”

Ngay lúc cô muốn chạy biến đi, đã bị người quản lý trực tiếp kéo vào một phòng..

Phòng mã hóa, chỉ có cô và Thương Thanh Từ..

Cô nhanh chóng gõ lên khuôn mặt cười: Thương Thanh Từ đại nhân..

Dù có khuôn mặt cười, cô vẫn cảm thấy mình lần này chết chắc rồi. Phòng này tuy người khác không vào được, nhưng có thể thấy được trong phòng có ai a..... Cô cố gắng dặn mình không cần tưởng tượng đến hậu quả, chuyên tâm báo đáp..

“Em có thể nói chuyện,” Thanh âm của Thương Thanh Từ thực tùy ý, “Nơi này chỉ có chúng ta.”

Cố Thanh mặt đầy vạch đen, cô mở mic nói gì thì Canh Tiểu Hạnh chắc chắn sẽ lập tức nhảy dựng lên..

Nhưng, đến hát để báo đáp, dù sao cũng không thể gõ lời bài hát mà không lên tiếng được..

Cố Thanh quay đầu: “Cái đó....”

“Cái gì?” Canh Tiểu Hạnh thuận miệng tiếp lời..

“Mình phải hát một khúc.”

“Hát đi.” Canh Tiểu Hạnh lười để ý, “Đã quen rồi, cậu không phải chuyên cover bài hát sao, rảnh rồi không việc gì liền thừa lúc ký túc xá không có ai đến tra tấn mình.”

Cố Thanh lặng lẽ đội tai nghe, thanh thanh cổ họng: “Đại nhân muốn nghe gì?”

“Em sở trường cái gì? Cổ phong?”

“Ừ, cổ phong.”

“‘Khổng Tử viết’ đi.”

“Khổng Tử viết?....” Cố Thanh tuyệt vọng, đây là một bài phi thường vô cùng không có tiết tháo a..

Cô lặng lẽ nhìn Canh Tiểu Hạnh..

“Ừ, khúc đó rất thú vị.”

“Được... đợi em tìm nhạc đệm.”

Cố Thanh nhanh chóng đóng mạch, quay đầu nhìn Canh Tiểu Hạnh: “Cái đó.....”

“Cái gì?” Canh Tiểu Hạnh kỳ quái nhìn cô.

“Lát nữa mình sẽ hát một khúc không có tiết tháo, cậu không cần để ý đâu.”

“Khúc nào?” Canh Tiểu Hạnh lại có hứng thú hỏi..

“Khổng Tử viết....”

“Phụt..... Cậu hát khúc này cho fan của mình á?”

“Không..... cho Thương Thanh Từ đại nhân.”

.....

“Ta khát Cậu với Đầu Bài quan hệ tốt vậy từ khi nào?” Canh Tiểu Hạnh như đi vào cõi thần tiên, bắt đầu các loại bổ não.

Cố Thanh sợ Thương Thanh Từ chờ lâu, lập tức lên 5sing down nhạc đệm và ca từ về..

Khúc này là nhạc hài tổ hợp các loại thi từ khắp thiên hạ, thật sự có tổn hại hình tượng, cô chuẩn bị xong, cảm thấy tim mình cũng bắt đầu rỉ máu rồi, sợ Đầu Bài nghe xong sẽ ghét bỏ mình thì sao, dù sao theo một góc độ nào đó, Đầu Bài là thanh âm nàng thích nhất a, vì sao lại thành ra như vậy..

Thật sự.... muốn “Khổng Tử viết” sao?

“Đại nhân, em bắt đầu đây.” Cố Thanh hơi ử rữ, mở nhạc đệm..

Canh Tiểu Hạnh lại vô cùng bà tám đến phía sau nàng, làm người nghe thứ hai, cô vẫn chưa hiểu lắm cách dùng yy thoại tán gẫu, nhưng biết hai người ở trong một phòng, tuyệt đối có thể so với hẹn riêng..

Cố Thanh rõ ràng nghe được, khi cô bắt đầu hát từng câu “Khổng Tử viết”, Thương Thanh Từ cười ra tiếng..... thể nhưng cười thành tiếng..... Cô thật muốn khóc ngay lập tức, vẫn chuyên nghiệp hát tiếp..

Tới cuối, vội vàng kết thúc..

“Cũng không tệ.” Thương Thanh Từ lời ít ý nhiều, âm sắc nhàn nhạt lười nhác..

Đây là... thanh âm tinh tế sủng nịch khiến các fan trầm mê.....

Cố Thanh khẽ thở ra một hơi, đồ ăn của ta, đồ ăn của ta, bình tĩnh, bình tĩnh, hôm nay là đến báo đáp, nhất định phải tâm tĩnh bình thần, phải tuyệt đối bình thần, tuyệt đối không thể thành hoa si.....

“Thích ăn nghêu không?” Thương Thanh Từ bỗng nhiên đổi đề tài..

“Thích, Thương Thanh Từ đại nhân cũng thích?” Cố Thanh cố gắng duy trì hình tượng của mình, thanh âm vững vàng..

“Cũng được.”

Hắn cười..

Trời a..... Cố Thanh ôm ngực..

Thanh âm sủng nịch tinh tế, hơn nữa thỉnh thoảng còn cười một tiếng, cô thật sự sẽ bỏ mình mất a..

Ai tới cứu thanh khổng cô đây.....

Cô tâm tình phức tạp như bị trăm móng cào tim, tự phỉ nhổ chính mình, Canh Tiểu Hạnh không nghe được tiếng trong tai nghe của cô, thấy mặt cô có vẻ thống khổ, có chút lo lắng, vỗ vỗ vai nàng: “Cô bé, trúng độc sao?”

Cố Thanh khoát khoát tay..

Làm sao là trúng độc, rõ ràng là trúng cổ...

May mắn, không thiết lập tự do phát ngôn, Thương Thanh Từ không nghe được lời của Canh Tiểu Hạnh..

Canh Tiểu Hạnh bĩu môi, cảm thấy không nghe đủ cuộc đối thoại thật không thú vị, trở lại chỗ thùng rác tiếp tục cắn hạt dưa vậy.

Trong tai nghe, Thương Thanh Từ chậm rãi nói: “Bất quá, có cách làm, vẫn rất thích.”

“Nghêu?” Cố Thanh theo bản năng hỏi lại..

Hỏi xong mới hồi hồn, món ăn, đương nhiên là nghêu, không phải đang nói tới nghêu sao?..

“Ừ.”

“Nghêu xào ớt, ăn qua chưa?”

“Ăn qua...” Cố Thanh nghĩ nghĩ, “Bắt quá không thường ăn đồ cay, hát cover, dù sao cũng phải giữ giọng.”
Thương Thanh Từ cười..

“Anh thường xuyên ăn cay.” Hấn chẳng nói đúng sai..

“Ặc... Đại nhân tư chất tự nhiên... không đúng, là trời sinh giọng tốt, không cần giữ cũng rất hay.”

Rõ ràng là ông trời thiên vị mà..

“Làm không khó, chỉ là xử lý có chút phiền phức.”

“Vâng.....”

“Dùng nước muối loãng ngâm nửa tiếng để nghêu nhả hết đất cát, sau đó rửa, ngâm nước sôi cho nghêu mở vỏ.”

“Vâng.....”

Cố Thanh theo thói quen chú ý nghe, thậm chí bắt đầu tự hỏi, có nên ghi âm lại không, sau này đi ‘tạo phúc’ cho fan của Thương Thanh Từ....

Nhưng phải được đương sự Thương Thanh Từ đại nhân đồng ý nha? Cô do dự, không dám hỏi..

“Chuẩn bị hai phần gia vị, một phần là nước tương, đường cát, bột tiêu trắng, rượu gia vị, bột ngọt, canh, đây là gia vị lỏng. Phần còn lại, là bột gạo thêm nước, trộn thành hỗn hợp hồ tinh bột.”

“Canh là canh gì?”

“Canh? Có rất nhiều loại, ở nhà bình thường nấu canh gà, giữ lại một chút để xào rau, thay thế nước sôi.”

“Đã hiểu....”

“Chuẩn bị xong, cho chút dầu vào chảo, cho chao và tỏi băm xào một chút, rồi cho thêm đoạn trắng của hành lá, ớt đỏ xắt sợi, gừng sợi, xào cho thơm. Sau đó đổ nghêu và gia vị nước vào, xào lửa lớn, nhất định phải dùng lửa lớn, nếu không thịt nghêu sẽ rút ra.”

“Vâng.....”

“Khi nước dùng còn một nửa, thì đổ hồ tinh bột vào, xào qua, thêm hành lá băm nhuyễn, nhắc chảo xuống.”

“Vâng.....”

Canh Tiểu Hạnh bên kia chỉ nghe Cố Thanh không ngừng ‘vâng’, cũng không biết đang làm gì, không tưởng tượng nổi, lại nhiều chuyện lên nhìn màn hình, cái gì cũng không có. Aiz..

Thương Thanh Từ dường như nói xong rồi..

Không đúng, đã “nhắc chảo xuống” rồi, chắc chắn là đã nói xong....

Cố Thanh phi thường, đặc biệt lễ phép nói: ” Em nhớ rồi, cảm ơn Thương Thanh Từ đại nhân.”

Trong tai nghe vang lên thanh âm của hấn..

Đầu tiên là nhẹ nhàng ừ một tiếng, sau đó nói với cô: “Anh phải đi, lần sau khi nào hát cho anh?”

“Lần sau?” Cố Thanh buột miệng hỏi lại.

“Không có lần sau?” Thương Thanh Từ có chút đăm chiêu..

“Ack.....” Cố Thanh bị hấn hỏi lại, có chút do dự, hình như chỉ hát một khúc không đủ thành ý báo đáp đâu? “Như vậy... lần sau khi đại nhân có thời gian, lúc nào tìm em cũng được.”

“Được, tạm biệt.”

Thương Thanh Từ dường như lại cười, rất nhanh rời khỏi phòng..

6. Chương 6

Chương 6 – Sườn xào tiêu

Cố Thanh tuyệt vọng bỏ tai nghe xuống, lại nhanh chóng chấn hưng tinh thần, bắt đầu nghiêm túc cẩn thận chọn lựa ca khúc, để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào. Chẳng hạn như vài bài không khoa trương, mấy khúc có tiết tháo, giai điệu và ca từ hay và tình tế..... cứu lại hình tượng của mình.

Lần sau nhất định phải khí phách lên, lấy lời chính nghĩa mà nói với Đầu Bài đại nhân: đại nhân, em hát khúc này tặng đại nhân nha.....

Cô down về bảy tám bài và BGM (nhạc nền), rốt cục bình tĩnh lại.

“Cố Thanh, cậu và Đầu Bài phát triển tới bước nào rồi?” Canh Tiểu Hạnh hỏi cũng thật bình tĩnh.

“A?” Cố Thanh nhìn cô ấy như thấy quỷ.

“Đều ở trong cùng phòng hẹn riêng, cậu không sợ bị fan của hần nổ đầu sao?” Canh Tiểu Hạnh lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài, “Cây to đón gió, hạ thấp, phải tuyệt đối hạ thấp a.”

Canh Tiểu Hạnh phỏng là ghen lâu rồi, rốt cục nói ra lời muốn nói, phi thường vui sướng khi thấy người gặp họa mà đá thùng rác về chỗ cũ, cầm lấy ví tiền, đi ăn cơm.

Cố Thanh nghĩ nghĩ, nhìn weibo của mình.

Nhịn đau xóa đi dòng “Cầu nhận bài” trong thuyết minh cá nhân..... Dù sao bị Đầu Bài chú ý rồi, tốt xấu gì cũng phải lưu chút mặt mũi cho anh ấy, ừm. Nhưng cô thật sự là một tiểu trong suốt, thiệt tình thích ca hát, thiệt tình không ai tìm cô hát hò gì a, cô thiệt tình muốn “Cầu nhận bài” a.....

Cô lặng lẽ tắt trang mạng, tự hỏi có phải vì hiềm nghi “ôm đùi” này, lên xin hợp tác cũng phải cẩn thận chút.

Vì mặt mũi của Đầu Bài, ừm, Thanh Thanh Mạn người vẫn là bớt chói mắt một chút tốt hơn.

Bất quá sau màn nhạc đệm này, Thương Thanh Từ và cô không có cùng xuất hiện nữa.

Nghỉ đông hằng năm luôn đi đôi với ngày nghỉ Tết Âm lịch.

Rất nhiều người tham dự ngày lễ kỷ niệm thành lập này, sau khi về nhà không có nhiều thời gian vào mạng, hoặc do điều kiện lên mạng có hạn, tất cả mọi người hẹn ngày 13 tháng 2, thời gian cố định, tổ chức hội nghị nội bộ lần cuối cùng, quyết định tiết mục cho ngày kỷ niệm thành lập.

Sau đó yêu cầu mọi người phân công chuẩn bị.

Vì gần tết âm lịch, siêu thị nhỏ nhà Cố Thanh đóng cửa sớm hơn.

Trời chập tối là đóng cửa.

Vào đêm tiểu niên [1] cô cố ý đi giúp đỡ đóng cửa tiệm, vừa lúc thấy đối diện đường có người đang tranh cãi âm ỹ, cô đứng phía sau cửa thủy tinh nhìn xung quanh, vì gần bệnh viện, rất hay gặp tại nạn chữa trị gì đó, cũng quen rồi. Chẳng qua lần này cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, là thiếu niên tối đó đến mua sữa chua hạt trái cây.

Thấy được hần, là vì ba người nam nữ bên cạnh hần, rõ ràng là đối tượng bị công kích.

Lúc Cố Thanh nhận ra hần, cô gái bên cạnh hần bị người ta nắm quần áo, hần đang vươn tay ngăn cản..... ngăn cản ngăn cản, bị trúng một đấm vào mặt.

“A!” Cố Thanh bật thốt.

Ngay sau đó liền nghe được âm thanh lộn xộn, cô quay đầu nhìn, có vài bình nước rơi ra ngoài tủ lạnh.

“Ta khát.... Em hù chết anh là thôi rồi đó.” Anh họ vừa xoay người nhặt vừa oán giận, “Sợ nhất là nữ nhân kêu bậy, chói tai siêu cấp vô địch, em coi mình thành oan hồn nửa đêm chắc?”

“Em không cố ý.....” Cố Thanh đi qua giúp anh họ nhặt, nhét vào tủ lạnh, xong rồi quay lại nhìn tình hình chiến đấu ở bệnh viện đối diện, đã kết thúc rồi. Người gây chuyện còn đó, người thiếu niên kia và bạn mình đã rời đi.

Cố Thanh phỏng đoán, người kia hẳn là nghiên cứu sinh trong bệnh viện? Hay là sao nhỉ?

Dù sao tuổi trẻ như vậy, chắc không phải bác sĩ đâu?

Nhưng lại rất can đảm hiệp nghị, biết che chở phụ nữ.....

Cô im lặng khen ngợi, quyết định lần sau thiếu niên kia đến, nhất định phải giảm giá cho hắn..... giảm còn 88% giá bán đi, Ừ.

13 tháng 2 vừa vặn là mừng 3 tết.

Đến giờ hẹn là chín giờ, cô đã gom hết đồ ăn vặt trong phòng khách, chủ yếu là mấy món đồ mặn như lười vịt, bao tử trâu, kèm theo là đậu phộng rang cay và hồng trà lạnh, làm tốt công tác chuẩn bị rồi, login, vào phòng của Hoàn Mỹ.

Cô vừa vào sảnh, mẹ vào hỏi chuyện sáng mai đi thăm người thân, nên ở bên ngoài chậm trễ một chút thời gian. Khi nói xong, quay đầu lại, ngoài ý muốn phát hiện nội dung bình luận đều liên quan tới mình.

Nói đúng hơn là, mọi người đang điên cuồng bát quát.

:”Là Thanh Thanh Mạn @@~ Có Thanh Thanh Mạn, nhất định sẽ có Đầu Bài đại nhân!!” “Cái gì?!!! Ở đâu? Đầu cơ?” “Chính là đó đó..... vì sao Thanh Thanh Mạn lại là VP[2]!!! A, móc mắt ta đi, mau tới móc mắt ta!” “Bình tĩnh..... Đầu Bài và cô ấy, ừm, người hiểu mà.....” “Lật bàn! Thanh Thanh Mạn, ta và cô không xong đâu!”.....

.....

.....

.....

.....

Cố Thanh ngu người.

Cô rất muốn nói..... Đầu Bài nhất đúng là sẽ đến, nhưng người ta là vì chính sự, không liên quan gì tới mình a a a a.....

Cô cân nhắc 3s, vẫn là chán nản xám xịt vào phòng mã hóa.

Người trong phòng hoàn toàn không biết bên ngoài đã náo tận trời, vẫn câu được câu không tán gẫu, theo thường lệ, là tổ trưởng Tuyệt Mỹ Sát Ý và Phong Nhã Tụng làm chủ lực đùa giỡn, còn lại vài người ngẫu nhiên thêm mấy câu.

Thương Thanh Từ không nói gì, nhưng có trong phòng.

Phản ứng đầu tiên của Cố Thanh là, máy tính của hắn sửa xong rồi?

Sau đó nhanh chóng cảm thấy lực chú ý của mình quá tập trung, cần phân tán, phân tán.

“Chúng ta sẽ làm gì đây, sẵn tiện làm nóng không khí trước đi,” Phong Nhã Tụng lười nhác đề nghị, “Coi như cho fan một ít phúc lợi, đợi đến này kỷ niệm thành lập mới làm ca kịch chính thức.”

“Ý kiến hay.” Tuyệt Mỹ Sát Ý phụ họa.

Phó tổ trưởng Đậu Đậu Bã Đậu cười khúc khích: “Tổ trưởng người với phó tổ trưởng ta, nói cũng không tính rồi, giọng kịch đã cách xa ba năm là Thương Thanh Từ đại nhân của chúng ta a.”

Trong tai nghe rõ ràng truyền đến tiếng cười của Canh Tiểu Hạnh.

Mềm dịu thơm ngọt..... Mềm dịu thơm ngọt.....

Cố Thanh cảm thấy, ừ, nhất định là do Tuyệt Mỹ Sát Ý..... Tuy rằng tới giờ cô vẫn tìm không ra căn cứ chính xác, nhưng mọi tử nam tính bỗng nhiên thay đổi, tất có nguyên nhân.

Khi cô đang suy đoán, Thương Thanh Từ bỗng lên tiếng, kêu tên của cô, “Thanh Thanh?”

Không biết vì sao, lại thiếu đi chữ “Mạn”..... dường như có chút..... ừm, ảo giác mờ ám với cô.

“Đại nhân, có em.” Cô lập tức trả lời.

“Em thích cổ phong, anh còn nhớ.”

“Vâng.....”

Hắn hơi trầm ngâm: “Vậy, thích nhất khúc nào?”

Nháy mắt, trong đầu Cố Thanh xuất hiện khúc tự quái đông nam chi [3]..... Không thể nào? Đại nhân? Ngài sẽ không bán ta, lấy việc này xem như thông báo làm nóng không khi chứ? Cô rối loạn ai oán, thậm trọng suy nghĩ đi suy nghĩ lại: “Em thích Kiếm rít giang hồ [4].”

“Kiếm rít?”

Hôm nay hình như, tình trạng giọng nói của hắn không được tốt lắm.

Nhưng mà, khàn khàn, thật sự cũng rất khêu gợi.....

“Là bài hát của Kiếm Tam.” Phong Nhã Tụng nhàn nhạt cười, nhắc nhở hắn.

Thương Thanh Từ ừm một tiếng: “Ta biết.”

“Bất quá phiên bản này được cover rất nhiều, hơn nữa phải tìm rất nhiều... hình như cần tới 6 người hát, còn phải có một người độc thoại? Tác phẩm của Hoàn Mỹ chúng ta làm ra, không lộng lẫy xa xỉ, cũng không thể nhất thời lôi ra nhiều tay vậy.....”

“Quả thật, bỗng nhiên muốn tìm nhiều người như thế.....” Tuyệt Mỹ Sát Ý do dự.

Thương Thanh Từ thật ra không quá để ý ý kiến của bọn họ.

Ngược lại hỏi cô: “Thanh Thanh? Em nghĩ, ai thích hợp?”

“Em?” Cố Thanh nghĩ nghĩ, gom góp những giọng ca mình yêu nhất thành đội hình, “Phỉ Thiều, Linh Lung Dịch Thấu, Mặc Mặc Nhi.....” Cô báo ra 6 giọng ca mình thích nhất hợp với bài hát này, cuối cùng khẳng định nói, “Độc thoại nhất định phải là Thương Thanh Từ đại nhân, ừ.”

“Anh?” Thương Thanh Từ thần nhiên cười, “Việc này không khó.”

“Đúng vậy, chỉ có anh không xem là khó....” Cố Thanh ai oán thở dài, chợt cảm thấy mình quá phận.

Làm ơn, Thương Thanh Từ độc thoại không khó?!!

May mắn là ở phòng nhỏ đó? Ra ngoài nói lời này, lập tức bị đánh chết đó.....

“Em nói những...” Thương Thanh Từ đang suy xét.

Những người này đều là kỳ cựu, rất nhiều chỉ mở ca hội, không nhận làm mới nữa.....

Còn vài người, thậm chí ca hội cũng lười mở, hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian luôn rồi đó?

Hắn đột nhiên hỏi: “Đậu Đậu Bã Đậu, cậu thấy sao?”

Đậu Đậu Bã Đậu ngoài ý muốn trầm mặc ba giây, rốt cục thở dài thật dài, chán chường buồn bã nói thật: “Đầu Bài, ta hận ngươi..... Ai, được rồi, bạn học Thanh Thanh, đa tạ em nâng đỡ, ta là Mặc Mặc Nhi.”

Cố Thanh choáng váng.

Không ngờ tới a, thiết tình không ngờ tới a.....

Không ngờ..... vị tiền bối này thế mà lại ẩn núp ở Hoàn Mỹ.....

Đậu Đậu Bã Đậu lặp lại một lần, Thương Thanh Từ ta hận người, ai oán tiếp tục nói: “Những người đó, ta có thể hẹn hai người, nhưng còn ba người kia, thì phải xem, bọn họ có nể mặt mũi của Đầu Bài đại nhân không. Bất quá ~” Cô nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Phong Nhã Tụng lập tức tiếp lời, “Bất quá, trong số đó có Linh Lung Dịch Thấu, là fan cuồng của Thương Thanh Từ, fan cuồng em hiểu mà, ừm, Thanh Thanh, em nghĩ cẩn thận, có muốn đem Thương Thanh Từ bán cho người khác không nha ~”

“Ách.....”

Tuy loại trêu chọc này trong phòng yy đều rất tùy tiện.

Nhưng, cô và Thương Thanh Từ bị gom lại cùng trêu chọc..... thật sự.....

Thật sự không thể trả lời tự nhiên, cười đùa tức giận mắng a.

“Không cần ba người.” Thương Thanh Từ nhẹ nhàng nói, tỏ vẻ chính mình phản đối, “Một trong số đó, để Thanh Thanh hát.”

Cố Thanh chưa kịp phản ứng, Đậu Đậu Bã Đậu và Phong Nhã Tụng đã lần lượt kinh hô.

Phong Nhã Tụng vui mừng khôn xiết: “Thanh Thanh, em đỏ [5] triệt dễ rồi ~”

Đỏ triệt dễ.....?

Cố Thanh không quan tâm mình có đỏ không, tất cả chú ý của cô, toàn bộ, toàn bộ, toàn bộ, toàn bộ đều đặt lên đội hình mình yêu nhất. Giọng ca tốt nhất, độc thoại tốt nhất.

Còn một người..... là chính cô.

Đây là cảm giác gì?

Một ca sĩ ‘tuyển tú’ vừa đến vòng loại, bỗng nhiên được thông báo, sắp cùng các ca sĩ Trương Học Hữu, Châu Kiệt Luân, Lâm Chí Huyền ..v..v.... hợp tác một khúc, còn có Ngô Ngạn Tổ tới độc thoại đó??!!

Cố Thanh không ngừng cảm chén thủy tinh, làm lạnh mặt mình.

Đồ ăn của ta, đồ ăn của ta, sắp điên rồi, thật tình sắp điên rồi.....

[1] đêm tiểu niên: là đêm giao thừa năm thiếu – chỉ có 29 tết, không có đêm 30.

[2] VP: tổng quản lý trên kênh yy, trong 1 kênh có tối đa 3 VP.

[3] Tự treo nhánh Đông Nam : một trong những thần khúc internet, xuất phát từ thơ ca âm nhạc dân gian thời Hán – khúc Khổng Tước bay về Đông Nam , ý tứ là tự treo mình trên nhánh cây hướng Đông Nam, ý trong Khổng Tước bay về Đông Nam là thất cổ tự tử. Các bạn có thể nghe bài này ở đây.

[4] Kiểm rít giang hồ : các bạn có thể nghe ở đây.

[5] đỏ: một cách nói, một người đỏ tức là người đó đang gặp vận may, thành công, mọi việc thuận lợi.

7. Chương 7

Chương 7 – Sườn xào tiêu (2)

Cố Thanh tắt máy tính, ném mình lên giường, ôm chăn lăn qua lăn lại, đã hoàn toàn nỗ huyết quản. Trong đầu đều là đội hình xa hoa kia, quả thực là đội hình cô yêu nhất, theo đuổi cả đời nha?

Cô kích động đến mức di động reo vô số lần, lúc này mới nghe thấy tiếng.

Nhận điện thoại, là Canh Tiểu Hạnh vừa nói tạm biệt trên phòng yy.

“Chúng mừng cậu nha, bạn học Cố Thanh.”

Cô cười, hỏi Canh Tiểu Hạnh có việc gì, khuya vậy còn gọi điện qua.

“Kỳ thật..... ừm..... mình muốn tâm sự với cậu.”

“Tâm sự? Cố Thanh khó hiểu, “Mình với cậu mỗi ngày cùng ăn cùng ngủ cùng đi học, cậu cũng chưa từng nói có tâm sự với mình nha? Sao vừa nghỉ Tết đã có tâm sự rồi?”

Bên kia ập a ập ứng.

Trực giác bảo là vấn đề tình cảm. Vấn đề tình cảm? Vậy hoàn toàn có , chính là vị tổ trưởng đại nhân của Hoàn Mỹ.

Quả nhiên Canh Tiểu Hạnh ngập ngừng hồi lâu, rốt cục khai ra vừa rồi cô và Tuyệt Mỹ Sát Ý đã tiến hành trao đổi wechat lần đầu tiên từ trước đến nay. Cuộc hẹn riêng vô cùng trong sáng, thuần khiết tình bạn, người ta chỉ kể cho cô nghe câu chuyện xưa, cô thể như lại nhộn nhạo, hoàn toàn ngủ không được.

Cố Thanh nghe xong cười muốn chết, Tuyệt Mỹ kể chắc chắn không phải chuyện cổ bình thường, rõ ràng là Họa Bì Quỷ kể chuyện hồn xiêu phách lạc.

“Bạn học Canh Tiểu Hạnh Tử,” Cố Thanh hạ giọng, ngòng ngửa mẹ đang ở phòng khách xem TV nghe được mình nói, “Cậu không phải thành thành khổng triệt để rồi chứ?”

220;Ừm?” Canh Tiểu Hạnh trầm mặc hai giây, cũng nhỏ giọng nói, “Hình như, có vẻ, đại khái là vậy.”

“Nếu một nam sinh xinh đẹp như hoa? Giọng nói khó nghe, cậu thích không?”

“Hình như... sẽ không thích.”

“Nếu một nam sinh gia tài bạc triệu? Chỉ là giọng nói khó nghe, cậu thích không?”

“Sẽ không..... sẽ không thích.”

“Chúc mừng cậu! Cậu đã lột xác thành một thanh khổng 100% ~”

Cố Thanh thở dài, hơi u oán nói: “Nếu một người đàn ông giọng nói khó nghe, tiếng phổ thông nói không chuẩn..... cùng cậu qua cả đời..... ai, đây là chuyện thống khổ cỡ nào a.”

Canh Tiểu Hạnh từng cười nhạt với luận điệu của cô, hiện tại lại sâu sắc biểu hiện đồng ý.

Không cần mỹ mạo, chỉ cần sạch sẽ là được. Không ôn nhu, có thể đào tạo giáo dục. Hiện tại không có tiền, sau này có thể cố gắng làm việc vươn lên kiếm a..... Nhưng nếu giọng nói khó nghe.....

Quả thực không thể tưởng tượng!

Hai thanh khổng đạt được nhất trí, hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu khi Canh Tiểu Hạnh gọi điện thoại.

Thật không ngờ, Đầu Bài tuyệt đối thuộc phái hiệu suất, qua khoảng mấy ngày, người lập kế hoạch cho ca khúc này đã bắt đầu đối chiếu thời gian với Cố Thanh, chuẩn bị lần tập luyện đầu tiên của Kiểm rít giang hồ .

Câu trả lời của Cố Thanh đương nhiên là, lúc nào cũng được.

Đó đều là những nhân vật cấp bậc hoàng gia, cô đương nhiên phối hợp, phối hợp tuyệt đối.

Vì chiêu đãi fan của Hoàn Mỹ, lần này luyện tập là hoàn toàn công khai, từng người trong đội hình này đều có cả bó lớn fan,từ lúc cô bắt đầu treo máy, mắt nhìn số người từ hàng nghìn nhảy tới hàng vạn, càng ngày càng mất bình tĩnh. Phía dưới bình luận trôi như nước chảy, đã hoàn toàn không xem nổi đang nói gì.

Cô treo máy, liền thấy một tin nhắn riêng, là Đầu Bài.

Thương Thanh Từ: trước đó có luyện tập qua chưa?

Cố Thanh: Vâng, đại nhân yên tâm, em luyện tập rất lâu ~

Vì sợ khiến Đầu Bài đại nhân xấu mặt, cô không dám không luyện tập gì mà tới.

Tuy rằng chỉ nói mấy câu, nhưng đối mặt đều là giọng oanh vàng..... áp lực đột nhiên bự ra.

Thương Thanh Từ không trả lời lại.

Ngay sau đó là Phong Nhã Tụng và Tuyết Mỹ Sát Ý, thậm chí Đậu Đậu Bã Đậu cũng gửi tin nhắn riêng cho cô, bảo cô đừng khẩn trương quá. Đậu Đậu Bã Đậu còn rất sẵn sàng nói với cô: dù em hát hay hơn mấy người chúng ta đi nữa cũng sẽ bị ném đá thôi, người mới mà, nhất định phải đứng vững giữa áp lực, cố lên!

Cổ Thanh lập tức biểu hiện quyết tâm: yên tâm, tim gan của em rất cứng rắn!

Đại khái qua mười phút, mấy người bọn họ bắt đầu nói chuyện phiếm.

Nghe qua đều là lão bằng hữu, trêu chọc nhau, Thương Thanh Từ như trước, duy trì phong phạm cao quý lãnh diễm không mở mic..... Cổ Thanh theo phong cách của tiểu trong suốt, cũng thật sự không biết nói gì với các tiền bối, đóng mic nghe.

Trên vạn người, quả thực tương đương với hội diễn ngoài trời.

Mà các fan cuồng kia cũng vui vẻ nghe cách đại thần ẩn danh lâu ngày nói chuyện phiếm, cầu còn không được đó nhá?!

Hơn nữa nói là “tập luyện”, bởi vì vấn đề trì hoãn trên yy, không có cách nào hợp xướng. Cho nên cũng chỉ là vài người nguyện ý hát, hát hai câu. Thuần túy tạo thành cờ hiệu “tập luyện”, làm nóng ngày kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ lần này.

Quả nhiên, vài người hát xong, đến phiên Cổ Thanh, phía dưới không quá nhiệt tình rồi.

Như trước không ngừng thổ lộ với thần tượng của mình, hoàn toàn xem cô như không khí.

Cô hát ở trạng thái tốt nhất, phát hiện ngoài mấy bình luận nói hơi thở của mình không ổn định, trung khí không đủ, lại không có gạch đá gì, thiết tình cảm thấy vững bụng hơn. May mắn, không làm mất mặt Đầu Bài.

“Đầu Bài đại nhân phong lưu phóng khoáng, tiết tháo hoàn mỹ của chúng ta đâu rồi?” Đậu Đậu Bã Đậu phi thường thông minh chuyển miệng pháo về phía bằng nặng nhất – Đầu Bài, “Đầu Bài? Đầu Bài? Cậu chạy đâu rồi? Đi ra tiếp khách nào ~”

Đậu Đậu Bã Đậu với hắn là bạn già rồi, nói chuyện hiển nhiên tùy tiện chút.

Kênh im lặng vài giây.

“Ừ, ta có ở đây.”

Thương Thanh Từ trả lời.

Vừa nghe trúng đích, chất giọng nam tuyệt đối có thể miêu sát tất cả các cô gái.....

“Yêu cầu ta đọc thoại?” Hắn chậm như rùa hỏi.

“Đọc cũng được..... không đọc cũng được, trò chuyện, làm một tiết mục nhỏ này nọ.” Đậu Đậu Bã Đậu thở dài một hơi, “May mắn, ta quen cậu nhiều năm rồi, miễn dịch, Thương Thanh Từ đại nhân, giọng của cậu có thể giảm chút xíu chút xíu cưng chiều tinh tế kia, được không?”

Thương Thanh Từ nhin không được, cười một tiếng.

Cổ Thanh chỉ cảm thấy tim mình nhảy bùm bùm, hoàn toàn say mê.

Chỉ một tiếng cười như thế, thật tâm say rồi.

Cô cũng nghe hai ba năm rồi đó, sao lại một chút miễn dịch cũng không có thể này, trời a.....

Tiếng cười tuyệt đối tự nhiên, tuyệt đối phong lưu thể này, hôm nào nhất định phải lặng lẽ ghi âm lại, để làm tiếng chuông.

Hắn thoáng trầm ngâm, “Tiết mục gì thì tốt nhỉ?”

“Thương Thanh Từ đại nhân, em yêu anh! Cả đời a!!!” “Đại nhân, ta là fan cuồng a, ngài ho khan cũng dễ nghe a, rất tiêu hồn rồi đó a đó a đó a!!!” “Đại nhân đọc câu thoại đầy đủ đi, em ghi âm làm tiếng chuông!” “Xin đại nhân đọc câu ‘Em đứng là tiểu yêu tình giầy vò người ta’, quỳ xuống xin a!” “Em chỉ muốn một câu ‘Anh yêu em’, em muốn ghi âm lặp lại một trăm lần làm chuông điện thoại!”.....

Đêm nay nhiều fan, đêm nay fan điên cuồng, nhưng fan nhà khác tuyệt đối không có nổi 1/10 nhiệt tình của fan nhà Đầu Bài.

Cuối cùng khiến ấy vị khách quý đặc biệt mời đến đều không nhận được cười.

Phỉ Thiếu phi thường uyển chuyển biểu đạt ‘ghen tị’ của mình: “Ai ~ tối nay, ta hoàn toàn bị Đầu Bài đè rồi ~”

Hắn nói thật mờ ám, Đậu Đậu Bã Đậu nhận không được dim hấn: “Thương Thanh Từ không dụ dỗ muội tử, cũng tuyệt đối không câu dẫn nam tử, đây là truyền thống rồi, bớt lấy Đầu Bài nhà chúng ta đi bán hủ[1].”

Phỉ Thiếu cười rộ lên: “Bán hủ? Ta còn cần bán? Ta không phải đã sớm là cấp bậc hủ tiên rồi sao?”

Hắn là ca sĩ, tự nhiên không có giọng nói rõ ràng êm dịu như Thương Thanh Từ.

Cổ Thanh im lặng nghĩ, thật sự nếu so với Đầu Bài, chất giọng của ai cũng u ám.....

“Ta.....” Hắn kéo dài thanh âm, giống như tự hỏi, âm cuối nhẹ nhàng thật sự hút hồn, “hát một bài được không?”

Hát.....

Hát?!

Hát?!!

Cổ Thanh kinh ngạc, fan kinh ngạc, mấy vị khách quý và tổ Hoàn Mỹ ở đây cũng kinh ngạc.

Ai nghe qua Thương Thanh Từ hát rồi? Hoàn toàn không có đó?!

Năm đó khi Thương Thanh Từ thành công huy hoàng trên Internet, mặc kệ fan yêu cầu thế nào, mặc kệ bên tổ chức thanh thế lớn ra sao, cũng không cách nào bắt hắn mở miệng hát..... Thế nên mọi người đều nghĩ Đầu Bài tuyệt đối là điển hình của ngũ âm không đủ.

Nhưng, bây giờ, đêm nay, đại nhân muốn hát?

Cổ Thanh lập tức nhấn nút ghi âm, cô thề tất cả mọi người trong phòng này đều cùng làm một chuyện giống cô: ghi âm lại.....

Phỉ Thiếu cả lăm, có chút không tin nổi: “Thương Thanh Từ, cậu đây là muốn chia cắt giang sơn của chúng ta sao?”

Đậu Đậu Bã Đậu cũng không cam lòng trách cứ: “Này, CV và ca sĩ cách phát âm không giống, cậu thực sự cho rằng, cậu dùng giọng hoàn toàn của CV để hát sẽ không sai âm sao?”

Tuyệt Mỹ Sát Ý từ đầu đến cuối đứng ngoài quan sát lại vô cùng vô cùng kích động giành nói: “Xong rồi, fan của các cậu toàn bộ phản chiến rồi..... Hắn không hát, là vì hắn hát rất hay, được chưa?”

Tuyệt Mỹ Sát Ý cười to hai tiếng, thực sự rất mong chờ.

Cổ Thanh tim đập bình bịch, vẫn không tin được chuyện này là thật.

Đến khi Thương Thanh Từ, sau khi mọi người nháo nhào xong, thực lạnh nhạt nói: “Thanh Thanh, phiền em giúp anh làm phụ đề.”

“A?” Cô thốt ra, giây tiếp theo lập tức thanh thanh cổ họng, đầu hàng, “Thương Thanh Từ đại nhân, em là thủ tằm [2], phụ đề này nọ, tuyệt đối không được đâu.....”

Theo mỗi câu anh ấy hán, gõ phụ đề theo?

Đoán chừng anh ấy hát mười câu, mình mới gõ tới câu thứ tư....

“Không sao.” Giọng Thương Thanh Từ thoáng ý cười, hoàn toàn không nhìn vô số bình luận của cao thủ phụ đề chủ động xin đi giết giặc, “Tùy tiện được rồi.”

Tùy tiện được rồi.....

Chuyện này có thể tùy tiện sao, thật sự có thể tùy tiện sao?

Đầu Bài lần đầu tiên hát, phụ đề căn bã của mình nhất định sẽ bị đập chết.

Cố Thanh đâm lao phải theo lao, không thể từ chối tại chỗ, trầm mặc ba giây, hạ quyết tâm: “Đại nhân muốn hát bài nào?”

Hắn suy xét một chút, bình tĩnh đọc ra một cái tên: “ Túc mộng tiên lâm ”.

Tên vừa ra, trong phòng hoàn toàn im lặng.

Giọng ca nữ, còn là âm cao tuyệt đối.

Đầu Bài đêm nay, thật muốn điểm áp quần phương.....

[1] hủ: hủ này là hủ nữ ấy.

[2] thủ tàn: tàn phé tay, ý là tay gõ chữ không nhanh.

8. Chương 8

Chương 8 – Sườn xào tiêu (3)

Cố Thanh liều mạng ép mình bình tĩnh, bình tĩnh như một người phụ đề chuyên nghiệp.

Nhưng, khi tai nghe truyền đến khúc nhạc dạo, cô lập tức triệt để mất bình tĩnh, thậm chí vượt bàn phím, rối tinh rối mù không yên nổi. Thanh âm của Đầu Bài, ca hát sẽ thế nào? Sẽ thế nào.....

Quá khẩn trương, thế nên khi hắn hát lên chữ đầu tiên, cô còn tưởng là ảo giác.

“Sau cơn mưa lặng lẽ, trời quang mây tạnh, nghe tam thanh diệu âm như hiểu được huyền cơ,

Trở tay thay đổi số mệnh, lật tay xoay chuyển càn khôn.....” [1]

Rất trầm thấp khí phách đó?! Rất dễ nghe đó!!!!

Nếu nói bản nữ có chút tiên âm[2], thì bản của Thương Thanh Từ lại có loại cảm giác như thấu tóm thiên hạ.

Khóc ròng a.

Phát âm từ ngực quá tuyệt!

Chuyển giọng [3] quá tuyệt!

Đẹp khúc đột ngột dừng, thanh âm trong tai nghe bỗng chuyển từ hát sang đọc, là giọng đọc thoải cổ phong của Thương Thanh Từ!

“Tiên lộ nhìn thì gần đi lại xa, rừng cây tuyết phủ mưa giăng, tịch liêu cũng không xóa được nụ cười...”

Tiếng vang rất nhỏ, âm cuối hoàn toàn không còn chút cương chiều tinh tế vốn có, quả thực là hết sức phong lưu, phong nguyệt khôn cùng.

Nếu cô không phải lên phụ đề, nhất định sẽ ôm ngực, đại nhân, ngài có thể không hấp dẫn như vậy không.

Thật sự là! Quá hấp dẫn rồi!

Một cv biết ca hát, quả thực là thiên dịch của tất cả ca sĩ, kỹ thuật nghề nghiệp có chuyên môn riêng, đọc thoải tốt thì ca hát tuyệt đối yếu, ca hát tốt thì đọc thoải tuyệt đối k

hông chuyên nghiệp. Nhưng..... thường thức này áp lên người Đầu Bài đại nhân, hoàn toàn không thể thành lập.

Không chỉ mình Cố Thanh.

Mọi người trong phòng đều hộc máu rồi.

Khả ngộ bất khả cầu[4], khả ngộ bất khả cầu a.

Các fan quả thực trừ thổ lộ, thổ lộ thổ lộ, vẫn là thổ lộ. Trừ thổ lộ cũng không còn gì khác có thể biểu đạt sự kích động. Cố Thanh muốn xem bình luận, muốn nghe hát, lại muốn phụ đề tốt nhất, thật là tiêu tụy tâm sức.

Cảm thấy bản thân không thể yên ổn nằm trên giường nghe Đầu Bài hát, đời này thật sự không biết được cảm giác thế nào là yêu.

Cuối cùng, ngay cả quản lý viên Đậu Đậu Bã Đậu, Phong Nhã Tụng cũng bắt đầu gia nhập đại quân bình luận, liền mạng gào thét Thương Thanh Từ thật sự giấu quá sâu.

Đậu Đậu Bã Đậu: “Thương Thanh Từ, cậu đổi tên ‘Khuyneh Quốc Khuyneh Thành’ đi! Mình sẽ làm fan cuồng của cậu cả đời!”

Phong Nhã Tụng: “Hoàn Mỹ chùa nhỏ a chùa nhỏ, chung quy giấu không được tuyệt sắc nhà người ~”

Phỉ Thiệu: “Ta kháo! Ta rửa tay chậu vàng! Không có cách nào lặn lội nữa.....”

.....

Khi mọi người ở đây học máu, nhạc nền đột nhiên dừng.

“Cứ thế đi,” Hần thanh thanh yết hầu, nhẹ nhàng nói, “Cũng kha khá rồi.”

.....

.....

.....

.....

Cố Thanh có loại xúc động muốn khóc.

Đậu Đậu Bã Đậu đã giành trước mở mic: “Quá tàn nhẫn rồi! Có ca sĩ chỉ hát một nửa sao??!! Đầu Bài người quá không kính nghiệp rồi! Thật khiến người ta giận sôi mà!”

“Ta cũng không phải ca sĩ, không cần có đạo đức nghề nghiệp,” hần cười, “Tốt lắm, vậy là đủ rồi.”

Tốt lắm?Vậy là đủ rồi?

Điều này phải hỏi người nghe chứ, Đầu Bài đại nhân.....

“Được rồi được rồi, tính tình của Thương Thanh Từ các cậu còn không biết sao,” Tuyết Mỹ Sát Ý hợp thời lên tuyến, trấn an mọi người, “Bằng không, ta hát tặng mọi người một bài hát thiếu nhi nhé.....”

“Người lặn,” Đậu Đậu Bã Đậu hoàn toàn không cho tổ trưởng chút mặt mũi, “Đêm nay có bao nhiêu giọng oanh vàng ở đây, người lui xuống cho ta!”

“Được.... mình tắt mic.” Tuyết Mỹ Sát Ý coi vậy chứ có tiếng tính tình tốt, mà không thì đối với đám đầu trâu mặt ngựa này cũng không làm thế nào được.

“Việc đó..... gì chứ,” Đậu Đậu Bã Đậu lập tức chuyển mũi dùi, “Đầu Bài đại nhân khuyneh quốc khuyneh thành, bây giờ mình, khụ khụ, bây giờ cùng cậu nói chuyện bắt đầu khẩn trương thật, ài u, cậu biết mình rồi đó, mình thích nhất nam nhân hát hay.”

“Cậu có thể giả vờ giống hơn một chút không,” Phong Nhã Tụng cười khúc khích, “Phó tổ trưởng đại nhân của ta.”

“Lui ra cho bản cung,” Đậu Đậu Bã Đậu cắt lời, “Ngũ âm không đủ, đêm nay không thích hợp nói chuyện.”

Phong Nhã Tụng cũng xám xịt tắt mic.

“Đầu Bài đại nhân khuyneh quốc khuyneh thành?” Đậu Đậu Bã Đậu tiếp tục quấy đuôi.

“Ừm?”

“Ngài..... đang làm gì?”

Thương Thanh Từ hơi suy nghĩ: “Đang nghe mọi người nói chuyện.”

“Đại nhân ngài còn tiết mục gì không, hoặc là có lời nào muốn nói với các fan?”

Hắn hình như muốn rời khỏi rồi, nghe qua có cảm giác như thật sự phải kết thúc: “Để ta suy nghĩ.”

Trong kênh xuất hiện khoảng lặng ngắn ngủi.

Xét thấy đêm nay Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành biểu hiện quá mức khiến người ta bạo huyết, mọi người đều vạn phần chờ mong, hắn sẽ làm gì để kết thúc.

“Ta muốn nói là.....” hắn dường như đang ăn nhuận hầu đường hay gì đó, giọng nói không quá rõ ràng, mơ hồ ôn nhu cứng chiều, thấp giọng cười, “Không cần vì yêu thích thanh âm, quá tập trung thích một người, các bạn vĩnh viễn không biết được ở bên kia mạng internet, người sở hữu thanh âm kia là người thế nào, đúng không?”

Đúng không?

Đúng không.....

Không đúng đó được không?!

Nếu là người khác nói thì còn có chút thuyết phục.

Nhưng Đầu Bài đại nhân người, đêm nay lần đầu tiên dùng giọng hát dụ dỗ mọi người, lại cảnh cáo nói không cần quá say đắm âm thanh..... Người là cố ý sao? Người nhất định là cố ý, tuyệt đối là cố ý!

Quả nhiên, các fan vô cùng phối hợp phát bình luận, đều là: “Đại nhân, em yêu anh, cả đời!”

Tuyệt Mỹ Sát Ý vui mừng khôn xiết, thanh thanh yết hầu, dùng thanh âm của khí phách công áp chế nhiệt tình của các fan: “Ý của Thương Thanh Từ đại nhân, là thích thanh âm thôi được rồi, không cần bị thanh âm lừa gạt tình cảm, ờ, thích bằng lý trí, ừm, thích bằng lý trí.”

.....

.....

Được rồi, hắn cũng biết bản thân vô nghĩa.

Cố Thanh, tiểu phụ đề, hiển nhiên đã bị chìm nhập trong mọi người, nghe bọn họ vui cười tức giận.

Rất thú vị, cũng bởi vì đều núp phía sau mạng internet, mỗi người đều rất thú vị, đây là vật hợp theo loài nhĩ.....

Cô cảm thấy Thương Thanh Từ hắn là muốn rời khỏi, lúc này mới tắt ghi âm, tìm phần mềm, muốn cắt nửa khúc ca của Đầu Bài đại nhân ra, vừa mở chương trình, liền thấy tin nhắn riêng Thương Thanh Từ đột nhiên gửi đến.

Thương Thanh Từ: Có việc gấp, anh phải đi rồi.

Cố Thanh vội vã cuống cuồng gõ bàn phím: Đại nhân mau đi đi ^^

Về việc đại nhân vì sao đột nhiên cáo từ với mình, ừm, đoán chừng là lễ phép gì đó đi.....

Lễ phép cáo từ với tiểu phụ đề lần đầu hợp tác, ừ.

Thương Thanh Từ: Có wechat sao?

Cố Thanh: Có, đại nhân.

Thương Thanh Từ: Thuận tiện, add wechat được không?

.....

Cố Thanh kinh ngạc nhìn màn hình..... đại nhân hắn..... muốn, muốn, muốn, muốn add wechat của mình?

Thương Thanh Từ: Moqingcheng, đây là của anh. Thật có lỗi, phải đi trước.

Cố Thanh tiếp tục kinh ngạc nhìn màn hình..... đây là wechat của..... của, của, của, của đại nhân?

[1] Lời bài hát là mình tạm dịch theo cách hiểu của mình, có tham khảo từ nguồn

Tam thanh: hợp xưng của ba vị thần tối cao trong Đạo giáo, gồm Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

[2] tiên âm: âm thanh của thần tiên, là một trường phái âm nhạc.

[3] chuyển giọng: mời các bạn tham khảo ở đây

[4] khả ngộ bất khả cầu: duyên số có thể gặp, không thể theo đuổi được.

9. Chương 9

Chương 9 – Sườn xào tiêu (4)

Cô có loại cảm giác bị ném lên đám mây, bỏ ra không nổi.

Moqingcheng?

Đại nhân tên moqingcheng?

Mạc Khuynh Thành? Cái tên..... không tính là có nội hàm như vậy? Cố Thanh mở wechat của mình ra, tìm được tên, thuận lợi add vào. Sau đó.... đối phương im lặng, không gửi tin gì cả, cô thậm chí có một khắc hoài nghi mình có add nhầm không? Cuối cùng, vẫn phi thường có thành ý, viết tin gửi đi: Thương Thanh Từ đại nhân, em là Thanh Thanh Mạn.

Đối thoại gần gũi như thế cùng Thương Thanh Từ, hoàn toàn không giống không khí trên yy.

Kiểu khung thoại một đối một thế này, còn có avatar hình con thỏ của cô, đều khiến cô cảm thấy, thật sự quá gần.

Đồ ăn đồ ăn, gần đến mức có chút khẩn trương thái quá.

Cô nắm di động đợi, nhìn thấy trạng thái sửa thành “đối phương đang chuyển tin”, lập tức mở to hai mắt. Rất nhanh, trong wechat, Thương Thanh Từ gửi qua một tin nhắn thoại.

Tin thoại.....

Đại nhân.... ngài thật không thể..... tiến hành tuần tự bắt đầu từ tin nhắn chữ sao.....

Cô im lặng nhìn trân trân tin nhắn thoại chưa được nghe kia.

Đột nhiên bỏ di động xuống, lặng lẽ đi tới cửa, khóa cửa lại. Cách cánh cửa nghe tiếng trong phòng khách, ba mẹ còn đang xem tiết mục tết âm lịch, rất náo nhiệt, trong chốc lát sẽ không chú ý tới cô.

Xác nhận không có nguy hiểm, cô lại nhảy về giường.

Cầm lấy di động, chuyển sang chế độ tai nghe, nghe tin nhắn thoại hần gửi đến.

Giọng nói từng nghe

qua vô số lần trong kịch cổ trang và quảng cáo, vô cùng nhẹ nhàng trả lời cô:

“Anh biết là em.”

.....

Vì thế..... Mình nên trả lời tin nhắn chữ, hay là tin nhắn thoại đây.....

Nếu đại nhân gửi tin thoại, chơi trò cao quý lãnh diễm giả thâm trầm gửi tin chữ không tốt lắm đâu nhỉ.....

Cố Thanh khẽ thanh thanh yết hầu, nhỏ giọng nói hai câu, khiến bản thân đạt tới trạng thái tương đối tốt.

Sau đó, nhấn phím tin thoại.

Sau đó..... thế nhưng không biết nói gì, trong lúc căng thẳng, khẽ lỏng tay liền gửi đi T T

Gửi đi một tin thoại trống không.

Ta chết đây.....

Wechat chết tiện, không có cách hủy tin thoại a!

Thương Thanh Từ trả lời rất nhanh: “Gi?”

Cố Thanh sắp khóc luôn rồi, cảm thấy hình tượng của mình trong mắt Đầu Bài chắc chắn vỡ nát rồi, thống khổ chôn mắt trong cánh tay, lặng lẽ niệm: “Cố Thanh người đi chết đi..... chết cách nào tùy người chọn....” Người nghĩ Đầu Bài đại nhân rảnh lắm sao hả? Mỗi ngày mấy vạn cái @[1], mấy vạn tin nhắn lại xem không kịp đó, hộp thư nói không chừng đã nổ rồi đó.....

Cô dùng tốc độ cao tự mắng mình xong, ho khan hai tiếng, lần này thận trọng nghĩ trước muốn nói gì rồi mới nhấn tin thoại: “Ừm.... Xin hỏi đại nhân tìm em, có chuyện gì ạ?”

Hình như? Có phải quá hình thức không?

Cô có chút không yên.

“Không có việc gì, anh nhớ em còn nợ anh bài hát.” Thanh âm chậm rãi, hình như đang ở bên ngoài, có thể nghe được tạp âm ngoài đường.

“Ack.... Đại nhân ngài... muốn nghe bây giờ sao?”

Cố Thanh rơi nước mắt, nhìn thời gian trên di động, đã mười một giờ rưỡi rồi.

“Hiện tại?” Giọng Thương Thanh Từ có chút ngoài ý muốn, còn mang theo ý cười có chút cứng chiều....

Sao lại thành mình chủ động xin đi giết giặc rồi? Cố Thanh tiếp tục rơi nước mắt.

Cô đã đi tìm kẻo thông giọng, quyết định liều chết hiến ca cho Đầu Bài.

Thương Thanh Từ bỗng gửi đến tin thoại: “Bây giờ trễ quá rồi, ngày mai đi.”

Đại nhân thật sẵn sốc.....

Cố Thanh nhẹ giọng: “Cám ơn đại nhân, em nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt, ngày mai hát cho đại nhân, Ủ!”

“Được.”

Nên..... xong rồi?

Cố Thanh nhìn tin trên wechat, tự hỏi làm sao lưu tụi nó lại, chuyển qua máy tính, cắt nối biên tập thành bản cất chứa riêng độc nhất vô nhị. Sau này đợi TV có phối âm của Đầu Bài, thì đem khoe cho cha mẹ xem... Ack, thôi quên đi, vẫn là khoe cho ai cũng sẽ bị đuổi giết đến chết.

Vẫn là giấu riêng tốt hơn.....

Khi cô đang tính toán, bỗng nhiên lại có âm thanh nhắc nhở, Thương Thanh Từ liên tục gửi đến hai tin, tin thứ nhất dài 60s, tin thứ hai dài 20s.

Hai tin, hai tin?

Cô nhìn đi nhìn lại điện thoại, thật sự là hai tin.....

Vội nhét tai nghe điện thoại, nằm trên giường, nghe tin thứ nhất trước.

Giọng Thương Thanh Từ lại xuất hiện, dễ nghe..... làm cho người ta muốn khóc:

“Vừa nhớ tới, đã lâu chưa dạy thực đơn mới cho em.

Sườn xào tiêu, ừm.. hương vị không tệ.

Sườn này là sườn bò non. Chặt nhỏ sườn bò, đổ rượu vàng, dầu hào, nước tương và sốt tiêu đen, lại cho thêm hạt tiêu đen, bột ngọt và bột gạo vào trộn đều, cuối cùng thêm nước, lấy tay nhào đều.

Đại khái... để khoảng mười lăm phút, xào dầu lửa lớn. Xào đến khi thịt đổi màu, cho hành, măng mùa đông, ớt chuông xắt sợi, mở lửa lớn xào chín là có thể nhắc chảo xuống.”

Lời hần nói, nên còn có thanh âm radio trong xe taxi.

Nhưng giọng của Thương Thanh Từ, so với DJ của radio nửa đêm kia càng mỉa mai hơn, là loại mỉa mai hoặc không uốn éo kiểu cách.....

Cố Thanh không biết là bị thêm ăn đến chết, hay bị mê hoặc chết rồi, hô hấp thật chậm.

Cứ như là sợ quá rầy hần nói chuyện, hoàn toàn quên mất đây là giọng ghi âm phát đến.

Tin thoại tự động nhảy sang tin thứ hai:

“Tiêu đen xào nướng vị đậm đà, rất ngon, nếu không muốn làm sườn bò non, cũng có thể thay bằng thịt bò. Có điều.... vẫn là thịt sườn bò non thích hợp hơn.

Được rồi, đã khuya, nghỉ ngơi đi.

Ngủ ngon.”

Thật nghe, cứ như lời chúc ngay sát bên tai.

Cố Thanh nghe có chút ngơ ngác ngây ngốc. Tuy năm mới Thương Thanh Từ đã ghi âm rất nhiều tiết mục ngắn cho fan, trong đó không thiếu các câu chuyện chúc ngủ ngon, chuông báo chào buổi sáng, nhưng tuyệt đối không có phiên bản trực tiếp khiến người ta tâm động.

Tim đập thành thịch.

Đây là cảm giác của cô vào lần đầu tiên nghe được thanh âm của hần.

Một chút cũng không khoa trương.

Cô nhớ rõ, lần đầu tiên bị người ta nửa cưỡng ép nghe giọng hần, sau vài tiếng, liền rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập, sau đó, hoàn toàn không lồi vể, trở thành một thanh khổng.

Cô nhanh chóng trả lời: “Ngủ ngon, đại nhân.”

Cố Thanh cho lặp lại nghe vài lần nữa, bỗng nhiên cảm thấy mình cần phải đi ăn gì đó.... Cô vừa mở cửa, điếu qua điếu lại trước mặt ba mẹ, cảm thấy so với sườn xào tiêu, đồ ăn trong nhà quả thực kém xa..... kém xa..... Cuối cùng cầm bao bột yến mạch đi hâm sữa bò.

Khi lò vi ba hâm nóng sữa, cô vẫn cảm di động của mình.

Nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi, thật huyền diệu.

Cô không nhịn được, mở weibo ra, thực vui vẻ thực vui vẻ post lên:

Thật vui vẻ, làm sao đây, ai yo, làm sao đây.....

Lò vi ba nhanh chóng dừng, cô để di động qua một bên, đổ yến mạch vào khuấy đều. Cầm di động lên, trước sau không tới 2 phút..... Thế nhưng..... thế nhưng..... có hơn 200 post trả lời.....

Từ khi cô đăng ký weibo đến nay, trước giờ chưa từng vượt qua 10 post trả lời đó....

Nhấn mở ra, lật trở lại xem.

Toàn bộ không quen.

Số lượng vẫn còn gia tăng mạnh, trừ bày tỏ các loại ghen tị hâm mộ đổ kị khiến người ta kỳ quái ra, nhiều nhất là “..... ta không thấy gì cả.”

Cố Thanh ù ù cạc cạc.

Cô chỉ có thể tiếp tục lật trang trước, nhìn xem rốt cục xảy ra chuyện gì.....

Lật lại mấy trang đầu, cô rớt cục..... thấy được nguồn gốc mọi chuyện:

Thương Thanh Từ: [Cười], vui vẻ là tốt rồi.

Đậu Đậu Bã Đậu: ta không thấy gì cả.

Tuyệt Mỹ Sát Ý: ta không thấy gì cả.

Phong Nhã Tụng: ta không thấy gì cả.

Phỉ Thiều: ta giết, ta không thấy gì cả.

Người qua đường giáp: ta không thấy gì cả.

Người qua đường ắt: Ta hận ngươi, Thanh Thanh Mạn! Hung hăng cắn khăn tay!

Người qua đường binh: ta..... không thấy gì cả.

[1]: giống như tag tên trong bài post, hay thấy trên weibo

10. Chương 10

Chương 10 – Trần châu ốc biển

Ước định với Thương Thanh Từ đại nhân, Cố Thanh nhớ rất kỹ.

Ngày hôm sau, cô cố ý giả bệnh ở nhà, không theo cha mẹ đi thăm người thân..... Nhưng di động lại im ắng cả ngày, weibo cũng chẳng có động tĩnh gì, cô tự hỏi, Đầu Bài nói “ngày mai” kia đến tốt cùng là tính theo lịch nào vậy? Cô có chút tâm thần không yên, buổi chiều ngày thứ ba lặng lẽ mở acc nhỏ, ma xui quỷ khiến dạo một vòng phòng của Đầu Bài.

Mấy ngàn fan treo máy, có hơn mấy trăm fan tự tiêu khiển tự vui, rất high.

Lượng fan của Đầu Bài rất khổng lồ, nên không cần là cuối tuần cũng có những hoạt động cố định, có quản lý viên kênh yy mời các cv đang nổi hoặc ca sĩ internet, đến duy trì nhân khí.

Nói thật.... kênh của Thương Thanh Từ căn bản không cần duy trì nhân khí....

Những người được mời đến đều trong nháy mắt ‘phình’ thêm mấy trăm fan, rõ ràng là dính phúc khí đó?

Trong tai nghe là thanh âm quen thuộc, liếc nhìn tên, là “Tẩu Điều Nhi”

Cố Thanh nhận ra bé trai này, giọng hát mềm mại, còn không phải là trong xã đoàn nhà mình sao?

Đứa bé này phát hiện cô trên tuyến yy, còn ở trong phòng của Đầu Bài thế nhưng liền yy gửi tin cho cô: Thanh Thanh Mạn, em muốn ôm đùi.... nhanh, đưa đùi qua đây.....

Cố Thanh: →_→

Tẩu Điều Nhi: →_→ thừa dịp tỷ còn chưa thành kim chủ một cặp với Đầu Bài, phải nhanh nhanh ôm chặt.

Cố Thanh: →_→ chỉ là hiểu lầm.

Tẩu Điều Nhi: →_→ mấy chuyện mờ ám, thường đều bảo là hiểu lầm.

Cố Thanh:

Cô vừa định out ra, chợt nghe người chủ trì trong kênh đột nhiên hỏi Tẩu Điều Nhi vừa biểu diễn xong tiết mục, chuẩn bị nhẹ nhàng xuống tuyến: “Tẩu Điều Nhi đại nhân, ta nhớ, Thanh Thanh Mạn và ngài là cùng một xã đoàn?”

Nháy mắt, cả màn hình đều là bình luận “Thanh Thanh Mạn!!!!”. Post thật triệt để và quyết tuyệt.

Tẩu Điều Nhi cười gượng hai tiếng, ho khan hai tiếng, ừm hai tiếng.....

Cố Thanh cảm thấy lạnh cả sống lưng, vội gửi tin nhắn riêng cho hắn: Không cho phép nói bất kỳ..... việc gì liên quan đến ta và Đầu Bài đại nhân.

Gửi đi rồi lại cảm thấy không đúng.....

Sao lại có cảm giác như giấu đầu lòi đuôi, có trời làm chứng, miếng đất cần cỗi của cô quả thực không có bạc, ngay cả đồng tiền còn không có..... Cố Thanh còn đang rối rắm, đứa bé kia lại ho khan hai tiếng: “Ừ, cô ấy là đoàn sủng của xã đoàn chúng ta, có thể hát, có thể biên khúc, có thể làm hậu kỳ, có thể trang trí....”

Cố Thanh lặng lẽ, nhắm mắt.

Da trâu cũng sắp bị tiểu tử người thổi lủng luôn rồi.....

Người chủ trì ồ một tiếng: “Đại nhân không cần lái sang chuyện khác a, nói nói..... Đầu Bài của chúng ta và Thanh Thanh Mạn, khụ khụ... ngài hiểu mà.” Tẩu Điều Nhi, trầm mặc hai giây.

Thanh Thanh Mạn lập tức gửi thêm một tin: Nếu dám nói một chữ, ta đuổi giết người tới chân trời góc biển.....

“Việc đó...” Giọng của Tẩu Điều Nhi có chút cười, khụ khụ nói: “Không nói được, hai người kia a, Thanh Thanh Mạn nói, ta không được nói một chữ ——”

Người chủ trì lại ồ một tiếng.

Fan ở dưới đã tim gan vỡ vụn, gào khóc thảm thiết.

“Ta không nghe thấy gì cả.....” “Ta không nghe thấy gì cả.....” “Việc đó, ta cảm thấy được, Đầu Bài đại nhân của chúng ta đã sắp 26 tuổi, dù sao cũng phải có kim chủ rồi.....” Cẩn thận tay, ta nghe được tiếng trái tim mình vỡ vụn.....” “Ta không nghe thấy gì cả.....” “Đầu Bài là của mọi người a! Hoa khôi là không thể hái được! Đánh chết cũng không đồng ý!” “Đầu Bài đại nhân tiếng lành đồn xa hơn mười năm, bao nhiêu kim chủ khuynh quốc khuynh thành đều không bắt được..... Thanh Thanh Mạn kia tài đức gì có thể chứ.....” lặn lội! Quần quai! Không cho phép!”

Cố Thanh cảm thấy.....

Được rồi.... não của cô đã không đủ dùng rồi.

Thanh danh tiết tháo của mình, sau đêm bạo huyết kia, toàn bộ đều theo Đầu Bài đại nhân mà hôi phi yện diệt.... nhưng Đầu Bài đại nhân tiết tháo quá cao, tiết tháo của mình rơi rụng cũng đành thôi.....

Cân nhắc đi, cân nhắc lại, tiếp tục cân nhắc đi, cân nhắc lại.

Cố Thanh cảm thấy, mình cần làm thủ tục phòng bị.

Cô lấy điện thoại dưới gối ra, mở wechat, thanh thanh giọng: “Đại nhân.... em muốn nói với ngài một chuyện.”

Ghi âm vào một tiếng gửi đi.

Cô đang cảm di động, yên lặng chờ, chờ chờ, lòng bắt đầu bất an, bắt đầu phỏng đoán các loại phản ứng của Đầu Bài khi nhận được.

Lỡ như đại nhân không thích người khác quấy rầy thì sao?

Lỡ như đại nhân đã xóa wechat của mình rồi thì sao?

Lỡ như đại nhân cảm thấy mình rất phiền thì sao?

Lỡ như đại nhân.....

Cố Thanh xưa nay tự khoe mình bình tĩnh, duy nhất đối với bốn mạng Đầu Bài, thật sự bình tĩnh không nổi. Đợi một hồi, thấy mình không thể tiếp tục nhìn chăm chăm di động nữa, nhưng để di động lên bàn, vẫn nhìn không được dựng thẳng tai nghe ngóng....

Bất thành linh, wechat báo tin trả lời.

Cố Thanh nhún mồm, là Đầu Bài, là Đầu Bài..... may quá may quá.

Chỉ có 1 giây?

1 giây có thể nói ba chữ? Hai chữ?

Cô nghi hoặc mở ra, đặt ở bên tai. Chợt nghe thanh âm của Thương Thanh Từ rất mơ hồ “Ừm?” một tiếng..... Thật sự chính là “Ừm?” một tiếng. Bạn từng nghe qua ai gửi tin thoại một chữ này chưa? Chữ này có thể phát âm rõ ràng dễ nghe như vậy sao? Chữ này có thể phát âm rõ ràng dễ nghe, còn kèm theo chút mơ hồ khiến người ta thương yêu như vậy sao?

Đập vào mặt, chính là ảo giác như trong phù dung noãn trường, công tử phong lưu quần áo che nửa, nằm nghiêng trên giường.....

Cố Thanh có chút chịu không nổi.

Bị Đầu Bài đại nhân ảnh hưởng, ngay cả giọng của mình của thấp đi: “Đại nhân, vừa rồi đang ngủ?”

Qua một lát, Thương Thanh Từ lại gửi tin thoại, như cũ chỉ có 1 giây.

Lần này sẽ nói gì? Hoàn toàn đoán không ra.

Cô đặt sát tai, nghe được Thương Thanh Từ lại.... “Ừm” một tiếng. Lần này Đầu Bài đại nhân hình như tỉnh táo hơn, ngữ khí ôn nhu.

Cố Thanh nghe, có chút phiêu hốt.

Thân là thanh khổng từng trải, cô cảm thấy mình, nhất định, lập tức, sẽ, trụ không nổi.

“Vậy.... đại nhân bây giờ tỉnh ngủ chưa?”

“Ừm.”

Cố Thanh: “Vậy em... có thể nói chuyện chính xác sao?”

“Ừm.” Thương Thanh Từ không nhận được, cười một tiếng.

.....

Nói với bốn tiếng ừm.

Rõ ràng là một bộ mỹ nhân đồ sống sờ sờ.

Người thứ nhất là quý công tử mơ màng chưa tỉnh ngủ, mắt say lơ đãng mê ly, thanh âm mơ hồ;

Người thứ hai là tiểu vương gia tay cầm chén thuốc tỉnh rượu, khóe mắt hơi nhướn, thanh âm nhu hòa;

Người thứ ba là tướng quân xinh đẹp quần áo che nửa, mắt cong hoa đào, thanh âm sủng nịch;

Thứ tư.... mắt hôn nhất, thiếu quân vương vừa tỉnh ngủ trong khuê phòng, khẽ ôm hồng nhan, thanh âm mị hoặc.....

.....

Cố Thanh chấm dứt bỏ não, triệt để kịp thời dừng, máu lên tận chân mày:

“Việc đó.... đại nhân, em đã quên mình định nói gì... ngài tiếp tục ngủ đi ạ.....”

11. Chương 11

Chương 11 – Trần châu ốc biển (2)

Thương Thanh Từ trái lại không để ý.

“Không sao, vậy thì tùy tiện tán gẫu được rồi.” Hắn rốt cục mở miệng nói một câu hoàn chỉnh, vẫn có chút cảm giác vừa tỉnh ngủ, nói kiểu khác, là cuống họng còn chưa mở hết.

May mắn là thế, thanh âm cũng thật hơn không ít.

Là một người hát cổ phong, cô đối với cổ phong có tính hình tượng hoàn toàn không có sức chống cự.

Nếu trở lại hiện đại..... ừm, còn có thể hơi bình tĩnh chút.

Cô trả lời: “Được, đại nhân.”

Sau đó..... không biết tán gẫu gì nữa.

Cố Thanh chưa từng trộn giới, ở thế giới 2D trừ huynh đệ tỷ muội trong xã đoàn của mình, còn lại là ngẫu nhiên bị người ta dụ dỗ, đi hát vài bài người ta viết sẵn. Lúc trước sở dĩ chọn làm ca sĩ hát cover cổ phong, không làm CV là vì ca sĩ không cần trộn giới, tự mình học cách làm hậu kỳ là có thể tự chơi tự vui. Nhưng nếu là CV thì không thể một mình diễn với mình a?

Nên rất nhiều CV đều có đài wechat của mình, thoải mái ứng phó tất cả.

Ca sĩ biết ăn nói rất ít.

Cố Thanh tựa vào sofa, cân nhắc nửa ngày, tán gẫu chủ đề gì với đại nhân mới thích hợp.

“Đại nhân không bận sao?”

“Ừ, đang nghỉ ngơi.”

“Vậy... đại nhân bình thường được nghỉ sẽ làm gì?”

“Ngủ,” Thương Thanh Từ thoáng tạm dừng, “Hoặc sẽ đến phòng ghi âm.”

Nên..... Đầu Bài thật sự đúng như tin đồn, có nghề chính vô cùng bận rộn? Phối âm thương nghiệp cũng chỉ là.... nghề ph

ụ.

Kính ngưỡng của Cố Thanh đối với Đầu Bài, lại nhiều thêm vài phần.

“Đại nhân hôm nay cũng sẽ đến phòng ghi âm sao?”

“Ừ.”

“Cũng là trò chơi phối âm sao?”

Trò chơi online là thường liên kết các giới nhất, mặc kệ là viết ca khúc hay là CV, bao gồm ca sĩ cổ phong danh tiếng cũng thường được mời đi hát ca khúc chủ đề. Cô nhớ rõ, hình như gần đây mới ra một trò chơi, ba giới hợp tác, viết ca khúc trợ trận, CV và ca sĩ cổ phong làm tuyên truyền.

“Ừ.”

“Vậy à..... Đại nhân đã ba năm không tham gia ngày kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, sao năm nay lại tham gia vậy?”

“Năm nay vừa đúng kỷ niệm mười năm.” Thương Thanh Từ thoáng trầm ngâm, “Kỷ niệm mười năm của Hoàn Mỹ, “Anh không có khả năng trốn lẩn.”

Khó trách lần này hẳn có thể xuất hiện, kỷ niệm mười năm là ngày lớn.

“Cũng đúng.... vậy, đại nhân sau này còn làm việc như cũ sao?”

“Không,” Hắc trả lời đơn giản, “Lần này kỷ niệm mười năm xong, sẽ hoàn toàn đóng tuyến trên internet.”

“..... thật đáng tiếc.”

Mấy năm trước Thương Thanh Từ đã không nhận mới, không làm kịch, không làm biểu diễn riêng sinh nhật. Vài năm nay, tất cả các tác phẩm đều xuất xứ từ studio, toàn bộ là phối âm thương nghiệp..... Bất quá, dù lúc trước hẳn còn phối âm internet, cũng không lồng tiếng được mấy bộ, bằng hữu cũng là mấy vị cấp bậc nguyên lão, từ thời phối âm internet còn chưa lưu hành.

Người không quen, hoàn toàn không quen, người quen thuộc, đều là bạn tốt.....

Không có bất quá.

Hay nên nói, không ai biết gì để đi bất quá hẳn.

Kết quả trực tiếp là, Cổ Thanh không tìm được đề tài tán gẫu, cô hiểu rõ Thương Thanh Từ, hẳn đã phối âm bao nhiêu vở diễn, thậm chí mỗi lời kịch kinh điển đều có thể tụng ra. Nhưng.... cô cũng không hiểu hẳn, là một người chân thật, hẳn ở thành phố nào, làm nghề gì, thậm chí là đã đi làm hay còn đi học, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Cô cố gắng suy nghĩ câu hỏi kế tiếp.

“Em tán gẫu, rất giống đang thăm hỏi.” Thương Thanh Từ rất thiện ý uốn nắn cô.

(o).... Hình như đúng vậy.

Cổ Thanh thở ra một hơi, thành thật nói: “Kỳ thật em không biết đại nhân thích nói chuyện gì.....”

“Anh đã không online lâu rồi, coi như bạn bè bên ngoài đi, tùy tiện trò chuyện là được.”

“Ừm..... vậy..... đại nhân đã ăn cơm chưa?”

Được rồi, vấn đề đời thực càng không có dinh dưỡng.

Ai tới nói cô biết, hai người hoàn toàn quen biết trên mạng, phải trò chuyện kiểu đời thực thế nào?

Cô vô ý lơ đãng, từ từ nhớ ra, ước nguyện ban đầu mà mình tìm Thương Thanh Từ: “Đúng rồi, đại nhân, em nhớ ra chuyện em định tìm anh.....”

Giọng Thương Thanh Từ có ý cười: “Thật không dễ.... nói đi.”

“Là em cảm thấy, có thể vì đại nhân hỗ trợ mà em tranh thủ được.. mấy cơ hội cùng các vị đại nhân hát cover, có thể trên mạng sẽ có vài.. đồn đãi không tốt,” Cổ Thanh đứng ở góc độ người ủng hộ Thương Thanh Từ, rất chân thành nói với hẳn, “Kỳ thật từ lúc bắt đầu, mong ước của em rất đơn giản, có thể cùng các vị đại nhân hợp tác... hẳn là điều mỗi tiểu trong suốt đều theo đuổi. Nhưng em sợ, mang đến ảnh hưởng không tốt cho đại nhân.”

“Ừ. Ví dụ như?”

“Ví dụ như.... mất fan? Ví dụ như.... bát quái bay đầy trời?”

“Ừ.”

.....

Đầu Bài hình như..... không để ý lắm?

Một lát sau, Thương Thanh Từ gửi đến một đoạn ghi âm hơi dài: “Nếu những lời trên internet khiến em không vui, tắt máy tính, nó chẳng là gì cả. Làm một diễn viên lồng tiếng, thứ duy nhất đáng giá để ý, chỉ có tác phẩm của mình. Trừ tác phẩm của mình ra, người khác nói gì, không liên quan đến anh.”

Giải thích như vậy..... lập tức khiến cô cảm thấy, mình thật trẻ con, thế mà lại đem chuyện trên internet xem như thật, còn sợ ảnh hưởng không tốt tới hẳn.....

(o)..... không hổ là Thương Thanh Từ đại nhân.

Bất quá.... sao lại thành đại nhân an ủi mình rồi?

Đầu Bài lại gửi đến một tin, giọng nói mang theo vui đùa hỏi cô: “Câu trả lời của anh, có vừa lòng không?”

“Vâng.....”

“Như vậy, Thanh Thanh,” giọng Thương Thanh Từ mang ý cười, thanh âm trầm thấp: “Không phải em thiếu anh cái gì đó sao?”

(o).... Có sao?

Ế.... hình như có thật.....

“Đại nhân.... muốn nghe cái gì?” May là buổi chiều, trong nhà không có ai.

“Anh nghe Tuyệt Mỹ nói, em biết chơi nhạc cụ?”

Tuyệt Mỹ? Vậy nhất định là Canh Tiểu Hạnh nói.....

“Biết một chút, lúc nhỏ học đàn dương cầm, sau này vì bản thân thích cổ phong ca, nên tự học đàn tranh và tiêu.” Cố Thanh đoán ra ý của Thương Thanh Từ, “Đại nhân muốn nghe em vừa đàn vừa hát?”

“Nếu em thấy tiện.”

Tiện thì tiện thật..... chỉ là sợ phát huy không tốt.

Cố Thanh do dự vài giây, vẫn đồng ý. Cô đem laptop của mình ra, đặt mic cạnh đàn dương cầm, hơi thanh giọng, đeo tai nghe. Đánh chữ trên wechat cho Thương Thanh Từ: Em ok rồi, đại nhân đến phòng của em đi.

Cô còn chưa kịp gửi phòng nào, Thương Thanh Từ đã vào rồi.....

Không ngờ chỉ tới qua một lần, Đầu Bài đại nhân vẫn còn nhớ rõ.

Cài mật mã cho phòng, cô lúc này mới thanh giọng: “Đại nhân muốn nghe bài nào?”

Thanh âm của Thương Thanh Từ theo tai nghe truyền đến: “Em quen gì thì hát đó là được rồi.”

“Vâng..... vậy hát bài lúc em thi vào xã đoàn đi.” Cố Thanh nhớ lúc đó cũng là tự đàn tự hát, nên bài này nhớ rất rõ, không cần nhạc phổ, “Có chút khẩn trương, có thể sẽ đàn sai...”

Nhớ lại một chút, cô bắt đầu đàn nhạc dạo.

Nhạc đệm dương cầm cho cổ phong ca không xem trọng kỹ xảo, chỉ cần đơn giản, trong trẻo là tốt rồi.

Quan trọng nhất là xem giọng hát của ca sĩ thế nào.

Nhạc dạo chấm dứt, Cố Thanh hát:

“Bảo cát tràn lan, nhiễu loạn thanh thiên, lòng son chiếu minh nguyệt.

Nhìn xa ngoài thành, binh khí chạm nhau, lại một kiếp phù du.

Quân Vương độc giữ hoàng cung đã không còn uy nghiêm ngày trước, lúc này ai đang ghen ngào.

Cố nhân vẫn luôn đứng trước mặt Quân, không hỏi cũng không oán.

.....

Cố nhân, tóc đã nhuộm bạc, phong trần che phủ, không dám xa xỉ mong quay lại.

Chỉ mong Quân Vương có thể thu chiến đài, đầu rơi không đổi được.

Bức tường thành cuối cùng bị phá vỡ, trên cao nhìn xuống, một biển khói lửa,

Bất lực, thi thể đầy đất, lòng cố nhân đã xa.

.....”

Cô vừa đàn vừa hát, không chú ý được.

Hình như loáng thoáng nghe được Thương Thanh Từ cười, nói ra tên bài hát: “Cố nhân thán”

12. Chương 12

Chương 12 – Trần châu ốc biển (3)

“Ừ.... Kim chủ của Đầu Bài nhà chúng ta, có chất giọng thật tốt.”

Thình lình, xuất hiện thanh âm rất quen thuộc, trêu chọc.

Cố Thanh sợ tới mức hiếm khi sai lại hoa lệ sai vài âm, cô muốn xem ai vào phòng, lại nhất thiết phải hoàn thành ca khúc chưa xong.

“Đúng a,” Đậu Đậu Bã Đậu khẽ thở dài, “Âm rung này, dễ nghe muốn chết a.”

“Thuần khiết tự nhiên, không quá chải chuốt,” Tuyết Mỹ Sát Ý chậm rãi ném bom, “Đúng là chất giọng Thương Thanh Từ thích nhất.”

.....

Cố Thanh thật sự hát không nổi nữa.

Cô im bật, nhìn phòng mình đã khóa, thế mà vô được bảy tám người, hơn nữa..... cả đám đều được cho quyền quản lý viên.....

W k? !

Phong Nhã Tụng? !

Đậu Đậu Bã Đậu? ? ! !

Phỉ Thiếu? ? ! !

Tuyết Mỹ Sát Ý? ? ? ! ! !

Canh Tiểu Hạnh? ? ? ! ! !

Còn chủ yếu là online trên di động..... Cố Thanh hoàn toàn ngây ngốc.

“Việc đó.....” Phong Nhã Tụng vô cùng vô cùng lễ phép nói, “Thương Thanh Từ đại nhân, Thanh Thanh Mạn đại nhân, quấy rầy hai vị ước hội, tiểu sinh thật rất lo sợ..... Là Đậu Đậu Bã Đậu bảo ta tới.”

Đậu Đậu Bã Đậu: “Là Phỉ Thiếu bảo ta tới.”

Phỉ Thiếu: “Không liên quan tới ta, là W k cho ta biết.”

W k: “Ta cùng Tuyết Mỹ đang ăn lẩu.”

Tuyết Mỹ: “..... Ta đang wechat với Canh Tiểu Hạnh, Thanh Thanh, em hiểu mà 230;..”

.....

Không cần nói, Canh Tiểu Hạnh là VP trên kênh của nàng.

Nhất định là Canh Tiểu Hạnh trực lợi từ thân phận quản lý, bán cô đi rồi T T.

Sau đó.... mình đã bị vây xem T T.

Canh Tiểu Hạnh rất chân chó gửi cho cô một tin nhắn riêng: Cậu hiểu mà..... Tuyết Mỹ muốn, mình không dám không cho nha ~

“Thanh Thanh ~” Phong Nhã Tụng u oán trách cứ, “Đầu Bài đặc biệt ích kỷ.... không ngừng đá chúng ta ra ngoài, ta không nghe hết được, cứ dứt quãng vậy a ~” Đậu Đậu Bã Đậu cũng hiểu Thương Thanh Từ phi thường không có nghĩa khí: “Dứt khoát đánh giằng co, không ngừng đá, không ngừng vào..... Chúng ta không phải chỉ muốn đứng ngoài xem Đầu Bài kia hện hò thế nào thôi sao.....”

.....

Thương Thanh Từ thủy chung không lên tiếng.

Cố Thanh cảm thấy, chuyện này cần thiết phải giải thích làm rõ: “Kỳ thật... là.... ừm.....” Nói thế nào đây? Là Đầu Bài yêu cầu mình hát? Mình liền hát? Nhưng là vì sao Đầu Bài lại yêu cầu mình hát?..... Mình cũng không biết.....

Cố Thanh hoàn toàn xui xẻo rồi... Đối với một đám CV có thâm niên lại có năng lực trêu chọc, phản ứng của một tiểu ca sĩ cover như cô quả thực siêu yếu kém.

May mắn, Thương Thanh Từ hăng giọng, mở mic.

“Ta và Thanh Thanh cá cược.” Cuống họng của Thương Thanh Từ dường như đã mở ra, về tới trạng thái tốt nhất, “Cô ấy thua, nên phải hát cho ta.”

Ặc..... Có sao.....

Thanh âm đặc biệt trầm thấp, truyền đến từ trong tai nghe.

Trầm thấp trầm thấp trầm thấp, vì sao lại có cảm giác căng chiu, chính là vì chất giọng trầm thấp của hắn không ai địch nổi a..... Cổ Thanh một bên lặng lẽ đắm chìm trong giọng nói kia, một bên cảm khái Đầu Bài nói dối còn diễn cảm hơn so với nói thật.....

Được rồi..... coi như là có đi.

Cô cảm thấy, đây hình như là cái có hợp lý nhất.

“..... Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành, lần sau cá cược thỉnh gọi ta, ta hiện đang là fan cuồng của ngài, chuyện tốt như hát tặng đại nhân đây sao có thể thiếu ta được a?”

“Cậu quên đi,” Phong Nhã Tụng cười hì hì, chỉ cho cô ấy, “Linh Lung Dịch Thấu người ta, mỗi lần ghi âm bài hát nào đều phải gửi riêng cho Đầu Bài, Đầu Bài của Hoàn Mỹ chúng ta, còn thiếu bài hát để nghe sao?”

.....

Quả nhiên, lẫn lộn trong giới lão hữu của Đầu Bài, thành thật sẽ có bất quá nghe.

Cổ Thanh rất không phúc hậu thừa nhận, bản thân thật tình rất thích nghe bất quá.....

“Linh Lung Dịch Thấu là giọng ngự tử,” Đậu Đậu Bả Đậu cân nhắc, “Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành phỏng chừng không hợp khẩu vị này, nếu không thì vì sao nhiều năm rồi cũng không cấu kết với nhau.....”

“Ai yo, nhầm rồi,” Tuyết Mỹ háng giọng, nghiêm trang nói: “Linh Lung Dịch Thấu rất cao, Thương Thanh Từ không thích người cao.....”

Phỉ Thiệu vui vẻ: “Bả Đậu, cậu xong rồi, đã quá 170 còn gì.....”

“Nói nữa ta liều mạng với cậu...” Đậu Đậu Bả Đậu lặng lẽ nức nở hai tiếng, “180 đều bị mấy muội muội 160 chiếm mất rồi..... eh? Thanh Thanh, em cao bao nhiêu?”

“Em?” Cổ Thanh thành thật đáp, “162.....”

“A, là độ cao Thương Thanh Từ yêu nhất.....” Phong Nhã Tụng thích hợp bổ sung.

.....

Tuyết Mỹ lại gần mic, nhin không được trách: “Ta và Đầu Bài kia ở cùng nhau, chỉ cách hai cánh cửa, muốn nghe Thanh Thanh hát còn phải đi hỏi bạn học của Thanh Thanh..... Ai.... Ta đây thật là không có địa vị.”

Cổ Thanh sững sốt, lúc này mới nhớ ra, Tuyết Mỹ và Thương Thanh Từ ở cùng nhau.....

Hình như nguyên lão của Hoàn Mỹ đều có một sở thích:

Trêu chọc Đầu Bài.....

Sau đó Đầu Bài nhất định vĩnh viễn chỉ một phản ứng:

Im lặng.....

Cứ thế hơn một tháng quen biết, đã bắt đầu liên lụy sang Cổ Thanh, cùng bị trêu chọc, khi xung quanh không có fan thì thật là các loại ám chỉ không giới hạn. Dù đang ở thể giới mạng, hoàn toàn có thể coi là đùa giỡn. Nhưng, thật sự sẽ xấu hổ, Cổ Thanh sâu sắc cảm thấy, da mặt mình càng mài càng mỏng.....

Không biết chỗ của ai, đột nhiên hơi ồn.

Sau đó, W k vẫn không lên tiếng bỗng ai yo hô: “Đầu Bài hiện thân.”

Tuyết Mỹ ở trong phòng mở tuyến, lúc này thu tiếng của ba người. Chợt nghe Tuyết Mỹ nói nhanh: “Ta nhớ ra rồi, vừa rồi cậu trực ban suốt 36 tiếng, sao mới ngủ hơn 3 tiếng đã tỉnh rồi? Còn có tâm tình nghe ca hát?” hắn là nói với Đầu Bài.

“Đói bụng.” Thương Thanh Từ cách mic khá xa, chỉ nghe được thanh âm mơ hồ.

Tuyệt Mỹ cười: “Còn rau thôi, mình đi lấy thêm hộp thịt cho cậu.”

Thương Thanh Từ ừ một tiếng, có tiếng vang của ghế, hẳn là đang ngồi ở bàn ăn? “Rau là tốt rồi, tủ lạnh còn một hộp tôm.” Hắn dừng một chút, chậm rì rì nhắc nhở hai vị kia, “Gần đây có cúm gia cầm.”

W k: “Ta kháo..... quên mất.”

Cố Thanh ngồi nghe, cứ như nghe kịch truyền thanh, trong đầu nháy mắt phác họa ra hai nam nhân cảm tức nhìn Đầu Bài, hồi hận đã ăn thịt..... còn một người.... ừ, Đầu Bài đại nhân đang buồn ngủ hâm nóng tôm.....

“Ta nói, ba nam nhân các người thật quá đáng a,” Đậu Đậu Bã Đậu kháng nghị, “Có ba nữ nhân và hai nam nhân còn chưa ăn cơm nè.....”

“Vậy có gì quá đáng đâu,” Tuyệt Mỹ tới gần mic, nhắc Bã Đậu, “Đầu Bài khi đói, rất đáng sợ đó a..... Để hắn ăn xong rồi chơi tiếp, ngoan.”

Đậu Đậu Bã Đậu hừ hai tiếng: “Được rồi.....” Cô ấy dừng vài giây, bỗng kích động, “Thanh Thanh, Thanh Thanh, Đầu Bài Đầu Bài, Tuyệt Mỹ Tuyệt Mỹ, Phong Nhã Phong Nhã, weibo weibo.....”

Nói chuyện cũng không hoàn chỉnh rồi.

Bất quá cô ấy kích động như thế, mọi người đều kích động.

Có thể khiến Đậu Đậu Bã Đậu kích động, tuyệt đối trừ bát quái chỉ có bát quái.

Mọi người cơ hồ làm cùng một động tác, cầm điện thoại, mở weibo.

Trong nháy mắt Cố Thanh mở trang web ra, suýt đứng máy.

Số lượng @ kinh người.

Lần này cô thông minh rồi, lập tức chuyển đến weibo của Đầu Bài.....

Có một người viết một câu post khá phổ biến:

“Nếu @Thương Thanh Từ @Tuyệt Mỹ Sát Ý @W k chịu chuyển phát weibo này, ta sẵn lòng gửi ổi người weibo lưu tin phía dưới bưu thiếp từ Nhật Bản! Nếu đại bốn mệnh @Thương Thanh Từ chịu chuyển phát! Cũng tự bộc lộ thanh âm mình yêu nhất! Ta nguyện ý tặng ổi người có weibo lưu tin phía dưới, một hộp chocolate thật ngon!!!”

Thời gian đăng là 3p trước...

Theo lý thì... ba người bị @ ở trong phòng ăn lẩu, không có khả năng có người để ý.

Nhưng.....

Thương Thanh Từ thế mà..... thật sự..... dùng điện thoại trả lời: Tốn kém rồi. @Thanh Thanh Mạn

13. Chương 13

Chương 13 – Trần châu ốc biển (4)

Cố Thanh lập tức nóng hầm hập, thật sự nóng hầm hập.....

Máy tính, đã bị weibo điên cuồng chuyển phát là đúng mấy.....

Tất cả thanh âm đều biến mất.

Cô chậm chậm thở hai hơi, vội khởi động lại máy.

Nhưng vừa nhất nút cưỡng chế khởi động lại, ba mẹ đã trở về. “Thanh Thanh, con nhanh đi giúp anh họ đi, hắn trễ giờ xem mắt rồi. Mẹ và ba con ăn cơm xong sẽ tới siêu thị để con về ăn cơm.

Cố Thanh nháy mắt nghĩ vô số lý do, thậm chí muốn nằm xuống lăn lộn bảo đau dạ dày. Đáng tiếc bị mẹ già liếc mắt một cái đã nhìn thấu âm mưu, không thèm nhìn cô đã phát tay bảo: “Đừng nghĩ giả bệnh, đối diện siêu thị nhà chúng ta là bệnh viện, đúng lúc tiện đường.” Mẹ cô cởi áo khoác ra liền vào bếp, nửa cơ hội cũng không cho cô.

Cô chỉ có thể vội vàng mặc áo khoác, cầm di động rồi đi.

Làm chủ nhân của phòng, cô cứ thế biến mất, trong phòng lại còn có vô số CV nổi danh.....

Cô vừa chạy xuống lầu, vừa cầm điện thoại cấp tốc lên yy, thuận tiện lặng lẽ thương tiếc cho bản thân, lưu lượng online tháng này chắc chắn lại vượt mức rồi. Không ngờ, khi vào phòng, mọi người đã giải tán rồi.

Chỉ mới vài phút thôi..... bắt quá cũng đúng, Đầu Bài và mấy người Hoàn Mỹ đang ăn cơm, hiện tại là giờ cơm, đoán là mọi người đều đi tể miếu ngũ tạng rồi.

Nhưng.....

Cô sờ sờ mặt mình.

Vẫn nóng hầm hập như cũ.

Nghiêm khắc định nghĩ thì, cô thuộc loại người hợp tác với Đầu Bài, không phải fan đơn thuần, hẳn là vô cùng lý trí trước mấy trò đùa giỡn lẫn quần giữa các giới thế này. Có gì đâu, thật sự không có gì, xã đoàn nhà mình nam nam, nam nữ, nữ nữ hay la lớn cp, xứng đôi này nọ, thuần túy là đùa giỡn giữa bạn tốt đó thôi.

Huống chi, Đầu Bài chỉ nói là thích chất giọng thôi mà.....

Cố Thanh tận lực hạ nhiệt cho bản thân, từng bước đi xuống lầu, cuối cùng nghĩ, xét thấy Đầu Bài tăng bốc mình như vậy, cần cảm tạ một chút, dù sao được Đầu Bài đề cử như thế còn hơn cô hát cover 1000 bài.

Trước khi mở khóa xe đạp, cô gửi cho Đầu Bài một tin trên wechat: Cảm ơn đại nhân ưu ái như thế.....

Tra chìa vào ổ khóa, mở khóa.

Đầu Bài đã gửi tin trả lời, tin thoại: “Đừng khách sao. Anh đang ăn cơm, không tiện đánh chữ, dùng tin thoại?”

Cô trả lời: “Được. Vừa rồi máy tính của em đột nhiên đứng máy, nên bị off khỏi phòng, ừm.... bây giờ có việc gấp nên phải ra ngoài. Thật ngại quá, Thương Thanh Từ đại nhân.

“Được.” Giọng của hắn thật thản nhiên.

Lúc này Cố Thanh mới leo lên xe, đạp tới nửa đường, nghe thấy di động lại vang.

Lấy ra liếc qua, Đầu Bài?

Cô sợ nguy hiểm, chân lập tức dừng ở ven vỉa hè của người đi bộ, dừng rồi, lấy di động ra.

Thương Thanh Từ lại gửi đến một tin thoại: “Cho nên..... em hẳn là lại thiếu anh mấy bài hát?”

.....

..... Hình như là vậy.....

Nếu người ta thích nghe mình hát.... Kỳ thật cũng không có gì để rụt rè, dù sao bình thường cũng hay hoạt động trên kênh yy, ca hát cũng sớm quen rồi. Huống chi Thương Thanh Từ thực sự đối với mình..... ừm, rất tốt.

Cô đáp ứng: “Được, không thành vấn đề. Nếu đại nhân không nghe chán thì lúc nào tìm em cũng được.”

Thương Thanh Từ hình như nghe ra thanh âm trên đường: “Đang trên đường?”

Cố Thanh: “Vâng, đang đạp xe.”

“Được, không nói nữa.” Thương Thanh Từ chậm rãi ăn đồ, thanh âm có chút không rõ lắm, “Chú ý an toàn.”

Đầu Bài đại nhân thật sẵn sóc.....

Cố Thanh khẽ thở dài: “Được, tạm biệt đại nhân.”

Bỏ điện thoại vào túi, cô nhin không được cảm khái, Đầu Bài ngay cả thanh âm lúc đang ăn cũng mê người như vậy.....

Cô bình tĩnh lại, khi tiếp tục đạp xe, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề thực nghiêm trọng.

Đầu Bài đúng là còn đang ăn cơm..... Nhưng là cùng Tuyệt Mỹ, W k cùng nhau ăn. Nên đối thoại giữa cô và Đầu Bài, tất cả đều bị Tuyệt Mỹ và W k cản thận nghe hết, không sót chút gì.

Tuy chẳng nói gì, cô vẫn..... đỏ mặt.

Cố Thanh chốc chốc thì nghĩ đến mình bị chuyển phát weibo, khi thì cân nhắc cân nhắc những lời đối thoại vừa rồi với Đầu Bài bị người nghe được có gì không ổn..... Cứ thế suy xét tới suy xét lui, lằng nhằng lê lét đạp xe, tới được siêu thị, anh họ đã chờ đến đỏ mắt rồi.

Nhìn cô khóa xe, vào cửa, lập tức từ sau quầy chạy ra, ai oán nhìn cô: “Hảo muội muội của anh, em còn trẻ thêm chút nữa, anh sẽ bị huynh đệ mắng chết.”

“Em chỉ biết, anh khẳng định không phải đi xem mắt.” Cố Thanh đi ra sau quầy, “Kiếm Tam chứ gì?”

Anh họ vừa thở dài vừa chạy ra, mở xe đạp liền chạy như điên.

Thời gian cơm chiều, cô chỉ canh cỡ một tiếng là đủ, cũng một tiếng nhàn nhã nhất.

Trong siêu thị chỉ có cô và một cô gái trẻ tuổi vừa thuê lúc qua năm.

Đại khái đã tới khoảng hai ba ngày, Cố Thanh chỉ gặp qua cô ấy một lần, nhớ là tên Đồng Nhất Nho, tuổi có vẻ xấp xỉ với nàng. Cố Thanh tán gẫu với cô ấy hai câu, liền tiếp tục thử mở weibo của mình, như cũ treo máy..... Mà Đồng Nhất Nho, vừa sắp xếp hàng hóa vừa nghe nhạc, vì trong tiệm không có khách, thỉnh thoảng cũng gửi một tin wechat.

Cố Thanh vẫn cố gắng làm mình không treo máy.....

Chợt nghe Đồng Nhất Nho bỗng ừ một tiếng, thấp giọng nói với wechat trên điện thoại: “Mình sắp khóc luôn rồi cậu biết không, bốn mạng của mình 20 phút trước tự thú trên weibo giọng anh ấy yêu nhất..... Thật sự khóc chết a, đang đi làm, đêm nay nói chuyện!”

.....

Không khéo thế chứ.....

Cô không dám load tiếp, trực tiếp rời khỏi weibo, sợ lát nữa Đồng Nhất Nho nhìn thấy tên weibo của mình, liền lập tức bị lộ id online. Cô nhét điện thoại vào túi quần, bắt đầu nhàm chán đứng sau quầy thu ngân, nhìn cửa lớn bệnh viện phía xa.

Bụng.... hơi đói.

Không hiểu sao nghĩ đến Đầu Bài đang ăn rau xanh và tôm, lúc này nhớ tới thức ăn, thật sự là tra tấn.

Cô nhìn nhìn bên ngoài, rồi nhìn trong tiệm, lại liếc thời gian trên di động, khụ một tiếng nói: “Nhất Nho, cậu ăn cơm chưa?”

“Chưa, chờ lát nữa cha mẹ cậu đến, chúng ta cùng tan ca rồi đi ăn.”

Cố Thanh ừ.

(v) sao lại có cảm giác chột dạ thế này.

“Thanh Thanh,” Đồng Nhất Nho sắp xếp xong hàng hóa, đi đến trước quầy thu ngân, tò mò hỏi cô: “Cậu có thích seiyuu không?”

“Ừm... Cậu nói là diễn viên lồng tiếng manga sao?” Cố Thanh ho khan, “Có, mình thích xem hoạt hình.... Nhưng không quá chú ý seiyuu, đều nghe rất hay....”

Đồng Nhất Nho cười tủm tỉm nhìn cô: “Diễn viên lồng tiếng Trung Quốc thì sao?”

“Phim lồng tiếng à..... rất thích.” Cố Thanh tận lực khiến mình biểu hiện, một chút cũng không giống người hay online, nếu không lộ ra sẽ bị tiểu cô nương truy hỏi id..... hoặc là add weibo này nọ, liền thăm, “Lúc nhỏ cũng thích DJ radio.”

“Kỳ thật có rất nhiều chất giọng êm tai, ở trên mạng,” Đồng Nhất Nho còn nghiêm túc nói, “Còn có rất nhiều kịch truyền hình, cậu xem mấy diễn viên đó đang nói chuyện, thật ra không phải tiếng của họ, đều có diễn viên lồng tiếng hết....”

Cố Thanh lặng lẽ nhỏ máu trong lòng, ừ một tiếng.

May mắn may mắn, bình thường hát hò phối âm, từ trong mic truyền ra, cùng thực tế rất khác biệt.

May mắn may mắn..... nếu không bây giờ cô giả cầm điếu cũng không kịp rồi.....

Đồng Nhất Nho thấy cô không hứng thú lắm, không nhiều lời nữa.

Bỗng nhiên wechat vang lên báo tin, hai người trước sau không kém một giây.

Cố Thanh cầm lên xem..... thế nhưng, là, tin thoại, của, Đầu Bài.....

Không biết nói gì, mười bốn giây. Cô im lặng nhìn điện thoại ba giây, lần nữa cất đi..... Hoàn toàn không dám nghe có được không, đại nhân ngài gửi tin thoại gì a? Vạn nhất có việc gấp thì sao? Không phải em không trả lời a, tuyệt đối không phải em không trả lời, là fan của anh ở ngay trước mặt em, cách một thước, cách một cái quỳ đó.....

Cô lặng lẽ nhịn xuống, trong lòng nhỏ máu, Đồng Nhất Nho đã thuận tay mở tin, bên kia truyền đến thanh âm bạn tốt của cô ấy: “Mình biết cậu đang làm, nhưng, mình, cảm thấy, lần này thật sự là chuyện lớn rồi. Cậu biết không biết không? Đầu Bài ở 10 phút trước! Chuyển phát bài hát của chúng ta! Chính là bài chúng ta đăng 10 ngày trước! Chính là chúc mừng hần lần đầu tiên phát hành bài hát tròn bảy năm!”

Đồng Nhất Nho hưng phấn kêu một tiếng, hỏa tốc nhìn Cố Thanh.

Cố Thanh vội lắc đầu: “Mình không sao... dù sao bây giờ cũng không có khách....”

Quả nhiên là fan trung thành, ngay cả thời gian lần đầu tiên Đầu Bài phát hành trên mạng.... cũng nhớ rõ thế sao @@~

Lát nữa về nhà nghe xem, là bài gì....

Ngay sau đó có tin nữa, Đồng Nhất Nho không chút do dự mở ra, phỏng chừng nghĩ là Cố Thanh nghe không hiểu, không sao cả.

Cố Thanh cũng tò mò nghe, đoán hần là vẫn về Đầu Bài.

Quả nhiên....

“Để mình thử một chút, lại nói cho cậu một tin cực kỳ bi thương..... Đầu Bài chuyển phát bài của chúng ta, chúng ta không phải đã viết một câu chúc Đầu Bài sớm ngày tìm được kim chủ đúng không?! Đầu Bài nói... không được, để ta thử một hơi đã....” Bên kia thật sự thử mạnh một hơi, nói tiếp, “Đầu Bài trả lời một hai ba bốn năm sáu, sáu chữ to: Cảm ơn, đang cố gắng.

Nghe rõ chưa! Không phải là ‘sẽ’ cố gắng! Là ‘đang’ cố gắng!! Hiện tại đang tiến hành! Mình cá một xe đưa leo, tuyệt đối là Thanh Thanh Mạn!”

“Ta thêm vào một xe đưa leo....” Đồng Nhất Nho nhìn xa xăm hướng di động, nói: “Nhất định là Thanh Thanh Mạn.”

14. Chương 14

Chương 14 – Trân châu ốc biển (5)

.....

Kỳ thật..... Những lời này của Đầu Bài rất đơn giản.

Không cần nghĩ nhiều a.

Cố Thang lặng lẽ tự nhủ.

Cửa siêu thị bỗng nhiên mở ra.

Có hai vị khách đến, Đồng Nhất Nho vội vàng cất di động, bày bộ dáng làm việc nghiêm túc. Cố Thanh trấn giữ ở quầy thu ngân, lật điện thoại qua, lật điện thoại lại, mười phần không yên, không biết rốt cuộc Đầu Bài gửi tin gì ính.

Cố Thanh, bình tĩnh.....

Đầu Bài nhưng là Đầu Bài của Hoàn Mỹ, là danh nhân đã sớm đến trình độ phổi âm thương nghiệp.

Cố Thanh, bình tĩnh.....

Người ta thật ra chưa nói gì cả, vả lại, dù nói gì cũng không liên quan tới người.

Học học, cần bản không bình tĩnh nổi có được không.....

Quả nhiên không thể tiếp xúc quá nhiều với người mang hào quang, ngay cả cô chỉ một nửa như người thế giới 2D, tâm hồn thiếu nữ cũng bắt đầu rục rịch..... suy nghĩ lung tung rồi.... Cô lại lấy điện thoại ra, vô ý thức gõ nhẹ trên quầy. Trái tim treo bất ổn vậy, tiếp mười mấy vị khách, cha rất cục ăn cơm xong đến thay ca.

Cô cuống quýt bàn giao, vừa nói mình đói rồi, vừa chạy ra khỏi siêu thị.

Ở cạnh cửa sổ thủy tinh, cô lấy di động ra rước, mở tin thoại Đầu Bài gửi đến.

“Anh vừa trực suốt 36 tiếng, chắc là, sẽ ngủ thẳng đến hơn nửa đêm mới tỉnh,” thanh âm của Đầu Bài trộn lẫn mệt mỏi dày đặc, âm điệu không cao, giống như đang thuận miệng nói chuyện với cô, “Nếu có việc gì, để lại tin nhắn là được, anh đây

sẽ nhận được.”

Nói không nhanh, vừa vặn 14 giây.

Sau đó, tin thoại kết thúc.

“Cố Thanh?” Bỗng có người thò đầu đến, “Sao còn chưa đi? Không đói?”

Cố Thanh hoảng sợ, theo bản năng nhét di động vào túi áo: “Đang tìm chìa khóa xe...”

May mắn..... vừa rồi cô đeo tai nghe.

Cô vẫn tìm đập thành thịch, e sợ bị fan tận trung chính hiệu của Đầu Bài phát hiện.

Cô lặng lẽ quyết định, sau này nhất định phải tập thói quen đeo tai nghe, nhất định! Phải!

“Ở đây,” Đồng Nhất Nho cười tủm tỉm nhặt từ mặt đất lên, “Khả định là khi cậu điện thoại ra rồi xuống, Cố Thanh, mặt cậu..... ừm, rất đỏ a~” Cô ấy nói xong, có thâm ý khác nhìn Cố Thanh.

Cố Thanh giả ngu a một tiếng, tùy tiện qua loa hai câu, lên xe trốn mất.

Về đến nhà, cô vừa lấy đồ ăn nóng ra vừa mở weibo.

Mới hơn một tiếng thôi, chuyển phát đã lên tới con số 2000, bình luận cũng xấp xỉ, chỉ có tin nhắn riêng có mấy chục phong..... Không cần phải nói, đương nhiên là các loại ngôn luận giống Đồng Nhất Nho. Cô im

lặng, có nên chính thức trả lời một câu “Cám ơn đại nhân”, hay là giả chết đến địa lão thiên hoang, quyết đoán lựa chọn về sau.

Sau đó..... cảm bình luận trên weibo của mình.

Haiz.....

Cố Thanh thật tình có thể đoán ra, trong một khoảng thời gian dài dằng dặc, giới này nhất định gào thét ném đá cô đủ kiểu.

Cô trầm mặc nhớ lại ngọn nguồn của chuyện này, bất quá là một buổi sáng, cô ở trong phòng của mình nghe thấy tiếng của Thương Thanh Từ, sau đó nhắc tới tổ phối âm Hoàn Mỹ và Đầu Bài đại nhân với Canh Tiểu Hạnh..... Sau đó thì y như vận c*t chó bắt đầu hợp tác..... Ngắn ngủn hai tháng, kéo dài qua một kỳ nghỉ nguyên đán, một kỳ nghỉ đông, cô liền cứ thế ôm được cái đùi siêu bự.....

Cố Thanh lặng lẽ cắn đùi gà.

Nghĩ đến lời nói của Đầu Bài, tắt máy tính rồi, thế giới online chẳng là gì cả.....

Ừ, chẳng là gì cả.....

Đầu Bài đại nhân..... chẳng lẽ ngài nghĩ trước khi tâng bốc em, cố ý nói vậy làm chần chệm a??

Cô tiếp tục cắn đùi ra, tắt tất cả tin nhắn riêng của những người không quen, nhóm bạn tốt cô cũng chỉ qua loa trả lời vài khuôn mặt cười. Cuối cùng, thế nhưng xã trưởng đại nhân của âm xã, lại vô cùng bình tĩnh để lại cho nàng một câu: Đừng tưởng cậu cấu kết được với Đầu Bài là có thể không cần trả nợ. Đêm nay, nhất định phải đưa ta Thế tử phú , nhớ lấy! Giả giọng công tử!

.....

.....

.....

.....

Cố Thanh thực buồn khổ, cái này là khẩu vị kiểu gì đây! Khẩu vị kiểu gì!

Muốn giọng công tử, muốn giọng nam nhân, trực tiếp đi tìm nam nhân hát đi được không T T

Tối nay tâm tình thế này, giọng của cô khẳng định sẽ rất phiêu, sao có thể giả thành công tử phong lưu a? Nói không chừng sẽ thành shota thô tục..... hơn nữa còn phải hát ra.....

Cố Thanh: Xã trưởng đại nhân, ngài tìm nam nhân đi được không?

Xã trưởng âm xã: Tổ chức cần bạn! Thanh Thanh Mạn!

Cố Thanh:

Xã trưởng âm xã: Ta để Tẩu Điều Nhi hợp xướng với cậu! Một công một thụ!

Cố Thanh:

Xã trưởng âm xã: Cậu là công!

Cố Thanh:

Tuy rằng trong hòm thư còn khoản nợ 30 – 40 bài hát, nhưng đây là nợ từ nhà mình, trốn không khỏi.

Cô dọn dẹp một chút để bắt đầu, ở trong phòng mình nghe nhạc đệm, luyện, luyện, luyện.... Chất giọng yêu cầu độ khó cao lại hủy giọng, còn muốn là giọng của công..... Cô thu âm vô số lần, giày vò đến hơn nửa đêm mới giao bản ghi âm, giọng hát đã muốn khàn luôn. Gửi qua hòm thư rồi mới gửi tin nhắn riêng cho xã trưởng, nhìn thời gian, gần 12:30 rồi.

Trong nhà cách âm không tệ, có nên trả thêm một.... khoản nợ?

Cô thanh thanh giọng, cảm thấy không làm trò gì được rồi.

Trong lúc nằm dài, lại không hề buồn ngủ, bỗng nhiên có tin nhắn riêng tới.

Vốn tưởng là xã trưởng, không ngờ..... là Đầu Bài.

Thương Thanh Từ: Ừm. Dậy rồi.

Cô nhìn ba chữ này, không hiểu sao có chút..... chột dạ.

Suy nghĩ nửa ngày mới trả lời.

Cố Thanh: tăng ca 36 tiếng rất vất vả? Đại nhân có muốn uống chút nước rồi tiếp tục ngủ không?

Thương Thanh Từ: Ừm. Đang thu bưu kiện.

.....

Ý của Đầu Bài là, hấn đang bận?

Cố Thanh đang lo lắng có nên tiếp tục quấy rầy không thì, Thương Thanh Từ đã gửi thêm tin: Đang bận?

Cố Thanh: *lắc đầu* đúng lúc rảnh rồi. Vừa giao một bài hát.

Thương Thanh Từ: Ồ? Bài gì?

Cố Thanh: giả giọng công tử - Thế tử phú

Thương Thanh Từ: *Cười*

Cố Thanh:

Qua vài giây, hấn gửi qua một đoạn dài:

Thương Thanh Từ: Say rượu trên đầu gối mỹ nhân, tỉnh rượu lại nắm quyền thiên hạ? Rượu không say mỗi người tự say, màn ẩm trường rủ chán phù dung? Trái ôm phải ẩm há là tội, rước hết tâm thiếu nữ cũng thật mệt?

Cố Thanh yên lặng nhìn màn hình, đại nhân thật rất biết chọn, vài câu phong lưu nhất cả bài hát, đều nằm ở đây.....

Giờ này khắc này, đêm dài yên tĩnh, cô chỉ nhìn một đoạn chữ, thế mà có thể bỏ não ra thanh âm độc thoại của Đầu Bài! Hơn nữa, vừa rồi ghi âm suốt mấy tiếng, cả nhạc nền cũng thuộc lòng đó.....

Thật là... rất có tính hình tượng T T.

Cô lúng túng trả lời: Vâng... là bài đó.

Thương Thanh Từ: Ca từ rất thú vị, vừa baike ra.

Cố Thanh: Vâng, rất thú vị. O(_)O ha ha ~

Cô thanh thanh giọng, vẫn còn khàn.

Không ngờ, giây tiếp theo, Thương Thanh Từ trả lời: Lần sau không được giả giọng nữa, rất tàn phá giọng hát.

.....

Cố Thanh kinh ngạc nhìn màn hình.

Đại nhân..... ngài nói..... câu thích giọng của em.....

Sẽ không..... là thật chứ.....

15. Chương 15

Chương 15 – Trân châu ốc biển (6)

Rất nhanh, tin nhắn riêng lại nhấp nháy.

Thương Thanh Từ: Ra bếp, tìm dầu mè, nhấp cổ họng, sáng mai sẽ thoải mái hơn.

Cố Thanh: A? Hiệu nghiệm sao?

Thương Thanh Từ: Ừ.

Cố Thanh: *gật đầu* em lập tức đi.

Đối với cô, giọng hát thật sự là trọng yếu hạng nhất.

Tuy thỉnh thoảng giả giọng nam hát một hai bài, vẫn chưa dẫn đến hậu quả nghiêm trọng gì. Bất quá nếu là đề nghị của Đào Bài, tuyệt đối! Nhất định! Hiệu nghiệm! Cô mò đến phòng bếp, vì đã khuya rồi, không dám bật đèn, cứ thế nường theo ánh trăng mờ mẫm chai dầu vừng, vừa mở ra đã ngửi thấy mùi dầu mè nồng đậm, len lén nhấp một ngụm.

Cha mẹ..... đừng ghét bỏ con.....

Hành động xong, cô thấy trên bàn bày một mâm đồ ăn, cô nhoài người về phía đó nhìn một lát, rất nhanh đoán được trưa mai ăn gì, cảm thấy mỹ mãn trở về phòng.

Sau khi về phòng, còn thành thật báo cáo cho Thương Thanh Từ: Đại nhân, em uống xong rồi.

Thương Thanh Từ: *cười*

Bây giờ cô đúng là miệng đầy mùi dầu mè, mùi ngậy chết người.

Nghĩ đến mấy khoản nợ trong hòm thư, cô chột do dự, muốn thuận theo ca khúc viết lời ra, hao phí không ít thời gian, còn phải dành thời gian lúc giọng hát tốt để ghi âm..... T T rất cực là thời điểm gì thế, thế nhưng có đến bốn mươi mấy bài hát, vậy phải trả nợ đến nghỉ đông năm sau sao?

Thương Thanh Từ: Đánh chữ hơi mệt, em có tiện lên qq chat thoải không?

Cô đang làm công tác thống kê trong đầu, mình sẽ có bao nhiêu bài cần ghi âm, cứ thế b

ị một dòng chữ này..... gõ trúng tim. Thời gian tuy trễ, nhưng phòng cách âm tốt, nói chuyện hoàn toàn không có vấn đề..... Huống chi từ lúc vào giới cổ phong, ba mẹ cũng quen việc cô hay ghi âm lúc nửa đêm.

Nhưng.....

Cố Thanh nhìn dòng chữ kia, có chút thở không nổi.

Sau yy và wechat..... Cô lại sắp có qq của Thương Thanh Từ đại nhân?

Bỗng dưng có cảm giác, thế giới này bắt đầu trở nên huyền diệu không thể lý giải được.....

Ngay khi cô nhìn chăm chăm vào màn hình, hơi xuất thần, Thương Thanh Từ đã gửi qua một dãy số qq.

Cô thở ra một hơi, nhanh chóng thêm qq, đội tai nghe của mình, không hiểu sao tim bắt đầu gia tốc kịch liệt.

Cảm giác hoàn toàn khác với trên yy đó.....

Trong phòng yy, dù chỉ có hai người cũng như là trên đài giữa công chúng, nhưng chat thoải trên qq chỉ có 1vs1, cảm thấy càng riêng tư hơn..... Huống chi, trên yy, cho tới giờ cô đều hát xong là bỏ chạy, chưa bao giờ nói chuyện phiếm.....

Tóm lại, chính là khiến người t vô cùng khẩn trương.

Như đang chờ, điện thoại cá nhân của Thương Thanh Từ.

Hắn nhanh chóng chấp nhận.

Sau đó, gửi qua lời mời chat thoại.

Cố Thanh nhận, càng thêm khẩn trương.

Bình thường wechat..... đều là thay phiên gửi tin thoại, hoàn toàn khác với đối thoại như bây giờ.

“Có đó không?” Thương Thanh Từ bỗng gọi cô.

“A?” Cố Thanh nhẹ tay đề mic, điều chỉnh vị trí, “Đại nhân, em có đây.”

“Tiếp tục nói đi.”

A?

(o)..... Tiếp tục nói cái gì.....

“Ack.... Vừa rồi em đi uống dầu mè.....” Cô khinh bỉ chính mình, hoàn toàn không có đề tài, “Đại nhân bây giờ hết mệt rồi?”

Thương Thanh Từ thản nhiên ừ một tiếng: “Vừa tỉnh ngủ, đang tìm đồ ăn.”

Thanh âm rõ ràng như thế, giống như người ngay trước mặt.

Cố Thanh yên lặng tiếp tục khinh bỉ chính mình..... mình cứ như lần đầu tiên chat thoại không bằng.....

Lại im lặng.

Đây không phải wechat, im lặng rất xấu hổ đó biết không T T

“Em rất thích ăn,” Cố Thanh vội vã lên baike tìm, tìm ra rồi, chậm rãi xem, tiêu hóa thành ngôn ngữ của mình, “Cắt thịt ọc biến thành phiến mỏng, rửa nước ấm, đồng thời dùng nước sôi trụng chín cải, nắm nameko đặt trong bát nước dùng. Sau đó băm hành gừng, thêm rượu gia vị và nước, hòa thành nước hành gừng.”

Tiếp theo chuẩn bị ‘trân châu’, thật ra trân châu là thịt gà. Băm nhuyễn thịt gà, cho lòng trắng trứng và thịt mỡ, trộn đều, sau đó là có thể vo thành viên đường kính khoảng một centimet. Đun nước sôi, dùng lửa nhỏ luộc chín viên gà, thêm dầu mè và bột ngọt, bột tiêu, cuối cùng tranh thủ lúc còn nóng đổ hết vào trong bát nước dùng... ừm, vậy là ăn được rồi.....”

Cô nói xong.

Rõ ràng nghe tiếng Thương Thanh Từ bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ừ, anh biết, món nổi tiếng của Sơn Đông.”

..... Được rồi, không sao..... coi như mình học được một món.....

Thương Thanh Từ hơi thở dài.

Sau đó..... lời ít ý nhiều nói với cô: “Hình như, anh càng đói bụng.”

Rõ ràng là nói rất tùy ý.

Trời a..... cảm giác áy náy vạn phần này là gì a.....

“Đại nhân, em sai rồi.” Cố Thanh phi thường áy náy, thành khẩn nói trước tai nghe, “Em.... hát một bài coi như bồi thường nha?”

Dường như việc duy nhất cô biết làm, thứ duy nhất Thương Thanh Từ thích, là giọng hát của cô?

“Được.” Hắn cười.

Cố Thanh yên lặng nhắm mắt.

Nửa đêm, cùng chất giọng mình thích nhất chat thoại.....

Thật sự sẽ bỏ mình mất.....

Cô mở dữ liệu của mình ra, chậm rãi thận trọng tìm, rốt cục tìm được một bài tương đối chậm.

Khẽ thanh giọng, hình như dễ chịu hơn nhiều rồi.

Bài này hát không tốn công, nghe.... có thể rất dễ chịu.

Cô mở BGM (nhạc nền), giai điệu như có như không chậm rãi vang lên. Cô ngâm theo khúc nhạc dạo, nhẹ giọng bắt đầu hát:

“Thiếp đem ngàn sầu ủ thành rượu biệt ly,

Nửa đêm ảm, mưa lất phất trên đầu núi,

Chuyện xưa thế tục như bóng với hình lưu lại một khúc,

Nếu thành tiên, vì sao không muốn buông tay.....

Mái hiên chàng từng ở nay đã ướt đẫm sương mai,

Cùng với sắc mực hòa vào cuối thu xa xôi,

Ánh nến lung lay người tự giấu thân như lục bình trôi về phía đông,

Gọi trăng sáng, hòa tan ánh chiều tà nhàn nhạt sầu....”

Đây là bài hát cô rất thích, hát vô cùng thành thạo.

Không cần xem ca từ liên tục cũng có thể hát một mạch đến hết.

Thương Thanh Từ dường như rất quen thuộc với bài này, nghe ra là Tái phong minh nguyệt chiếu cửu châu, lúc nhạc dạo đã nói ra tên bài hát, còn chậm rãi nói với cô: “Ca từ của bài này như thơ, anh cũng rất thích.”

Thanh âm từ tính như vậy, kèm theo nhạc dạo.....

Cổ Thanh nghe đến xuất thần, suýt nữa quên hát phần sau....

May mà tinh thần chuyên nghiệp khôi phục đúng lúc, hát hết được bài.

Vì thời gian quá muộn, cô hát xong, Đầu Bài liền bảo, cô cần đi ngủ rồi.

Cổ Thanh hơi tiếc rẻ, bất quá vẫn rất nghe lời tắt qq và máy tính, leo lên giường. Bọc mình trong chăn, đầu vẫn nghĩ về cuộc chat thoại như điện thoại riêng của Đầu Bài kia. Vì thế..... bây giờ cô thuộc hàng vô cùng hạnh phúc, trừ điện thoại di động, đã có được tất cả cách liên hệ với Đầu Bài?

Cô có chút không tin nổi.....

Cô thiếp đi trong cảm giác lâng lâng như thế.

Hôm sau tỉnh lại, đã là giữa trưa mười một giờ.

Còn hai ngày nữa, đêm ngược đến lễ khai giảng.

Cô mơ mơ màng màng ngồi trên giường, nghe tiếng phòng bếp nấu cơm. Nhanh chóng rửa mặt, thuận tay mở máy tính, vừa vào weibo lại thấy bản thân lại mặc danh kỳ diệu bị @ mấy chục lần.

Đầu tiên là kinh hãi, nhìn số lượng này.... ừm.... hẳn không phải là fan của Đầu Bài.....

Sắp thành tâm bệnh luôn rồi.

()

Cô mở ra xem, không ngờ.....

“Ta, ta, ta, ta, hôm nay là ngày đầu tiên thực tập ở phòng ghi âm a, ngày đầu tiên a! Vậy mà lại thấy được nam thần @Thương Thanh Từ của ta! Nam thần yên tâm, ta đáp ứng ngài, ta thề! Tuyệt không lộ ảnh hay tin tức gì của ngài! #Nhưng là ta không thể không nói thật, nam thần ngài thật sự rất! Soái! Có biết không!!!! T T, Thanh Thanh Mạn.... ta..... ghen tị..... người!!!#

16. Chương 16

Chương 16 – Yêm đốc tiên (1)

Ở dưới bài post đầu tiên, rất nhiều người biết Cố Thanh bắt đầu điên cuồng @ cho cô.

May là một fan vô danh, người trích dẫn cũng không nhiều, ít nhất tới giờ mới nửa tiếng, không có nhiều trích dẫn lẫn trả lời. Cố Thanh lặng lẽ nhìn tin tức của weibo post bài này, cô thề, tất cả mọi người nhìn thấy đều phải làm như vậy.

Sau đó.....

Cô phát hiện, người này ở cùng thành phố với mình. Nên..... Thương Thanh Từ cũng ở cùng thành phố với mình?!

Tim Cố Thanh đập trật mấy nhịp.

Lấy mu bàn tay ướp lạnh cảnh tỉnh, vẫn thấy không chân thật.

Cảm giác thật huyền diệu.

Nháy mắt cảm thấy, Đầu Bài vô cùng gần gũi.

Hơn nữa một nam nhân, giọng dễ nghe, bộ dạng đẹp, quả thực có thể coi là kỳ hoa đó..... Thượng đế cho giọng hay, sẽ cho bạn khuôn mặt bình thường, đây là cảm khái lớn nhất của cô, sau khi xem quá nhiều ảnh chụp của rất nhiều người trong giới DJ radio. Bất quá, cô vốn là thanh khổng, đối với khuôn mặt của nam giới không có yêu cầu gì, cũng cho rằng vậy không sao cả.....

Nhưng giọng của Đầu Bài..... còn kèm thêm khuôn mặt đẹp trai, thật sự là rất! Nghịch thiên!

Vì bài post này, cả buổi cơm trưa Cố Thanh đều dùng để tiêu hóa thông tin Đầu Bài ở cùng thành phố với mình.

Ăn cơm xong, nằm trên sofa, đặt máy tính trên đầu gối, vừa nghe ca khúc người ta gửi đến vừa nhìn ca từ luyện hát. Cô có chút không yên, thấy sượng miệng, hát cũng sai từ, cuối cùng vẫn không nhận được, cầm di động lên, phát hiện ra, người liên hệ gần đây nhất vẫn

là Đầu Bài.....

Cô thanh thanh giọng, muốn gửi tin đi.

Có thể nói gì đây? Chẳng lẽ hỏi Đầu Bài có thật ở cùng thành phố với mình không? Lại cảm thán một câu, đại nhân thật trùng hợp a.....

Thôi quên đi.

Cô tiếp tục đối diện máy tính, ngâm nga.

Được rồi, kỳ thật là tiếp tục không yên lòng.

Liếp tiếp hát sai từ, cả cô cũng có chút điên tiết, may mắn, Canh Tiểu Hạnh gọi điện đúng lúc: “Thanh Thanh Mạn đại nhân thân ái, ngài có rảnh không? Mình có một thứ cực kỳ thú vị cho cậu nghe.”

“A? Cái gì?”

“Là ca kịch chúng ta hợp tác với Hoàn Mỹ a, có rồi.” Canh Tiểu Hạnh phi thường vui mừng nhảy nhót, “Không phải nói Kiềm rít giang hồ của cậu... không đúng a, bản đó của cậu là bản làm nóng không khí hôm trước, sao còn chưa có? Chính phẩm của mình đã xong hết rồi nè.”

“Có rồi? Thật sự có rồi?”

Ca kịch kia không phải Cố Thanh hát, cô đương nhiên không biết tiến độ.

Bất quá nghĩ đến chuyện này, rõ ràng ban đầu do cô và Canh Tiểu Hạnh bày ra chuyện này, sau đó gia nhập Hoàn Mỹ.... Sau đó quyết định làm ca kịch..... Sau đó quyết định để làm nóng không khí, phát Kiềm rít giang hồ trước.... Sau đó lấy danh diễn tập làm buổi biểu diễn riêng của các vị đại thần.....

Được rồi, đến giờ cô chẳng phát huy được tác dụng thực tế nào, ca kịch của người ta đã thành phẩm rồi.

Cố Thanh áy náy một hồi, quyết định phải lễ phép hỏi Đậu Đậu Bã Đậu, bản ghi âm lần trước mình giao có vấn đề gì không... biểu hiện tích cực chút đi, mà không phải, ack, cùng Đậu Bài trao đổi cách nấu ăn.

“Cậu có nghe không đó, Cố Thanh!”

“Hả?” Cố Thanh mờ mịt trả lời.

“Mình vừa nói gì cậu không nghe hả?”

“Không..... cậu nói lại đi.” Cố Thanh thuận miệng vớ lấy một lý do, “Mình vừa nhận được bài hát mới, đang nghĩ xem biên khúc thể nào.”

“Dù sao cậu biết nhiều nhạc cụ như vậy, tùy tiện đi.” Canh Tiểu Hạnh tức giận lặp lại lời mình vừa nói, “Mình nghe qua bản ca kịch rồi, cảm thấy trình độ siêu cấp cao, nhất là giọng của Tuyệt Mỹ.... đẹp tới khóc a....”

Cố Thanh lúng túng, tuy rằng Tuyệt Mỹ cũng cực nổi tiếng, nhưng là đam không trúng cô.

Nên đối với lời của Canh Tiểu Hạnh, hơi, khụ khụ, hơi vô cảm.

Bất quá, tâm tình của thanh không, cô tuyệt đối tỏ vẻ lý giải.....

“Đoán chừng hẳn là trúng khẩu vị của cậu rồi.” Cố Thanh phối hợp nói.

“Cậu không biết là giọng Tuyệt Mỹ là đại công, siêu cấp vô địch dễ nghe sao?”

“Ack.... cũng tốt.”

“.....”

“Không sao, mình hiểu cậu, chất giọng mỗi người yêu thích không giống nhau.” Cố Thanh trơ trơ phối hợp, “Dù sao cậu đối với Tuyệt Mỹ là..... vừa nghe liền tim đập bình bịch đúng không?”

“Ừ.....” giọng Canh Tiểu Hạnh lập tức thấp tám độ, giống như cô vợ nhỏ, “Tim đập bình bịch.....”

“Ừ..... Tiếp tục nói chính sự đi.”

Cố Thanh rốt cục hiểu, mình đối với bốn mạng thanh âm, là bộ dáng gì:

(o)..... phi thường không chịu được, đáng bị phi nhổ.....

“Đúng nha, nói chuyện chính, ừm,” Canh Tiểu Hạnh ôn nhu đến cực điểm, “Tuyệt Mỹ nói, muốn cậu nghe thử, vì Đậu Bài cảm thấy hiệu quả âm thanh không tốt lắm. Nhưng mình cảm thấy tốt rồi, tuyệt đối là hay nhất trong tất cả những thứ mình từng nghe....”

Canh Tiểu Hạnh lại oán giận vài câu, Cố Thanh bên này đã thu được bưu kiện qq.

Bất quá, sao lại cảm thấy vô cùng quái dị.

Vì sao bảo mình nghe thử? Tác phẩm Hoàn Mỹ làm ra, chẳng lẽ còn cần tiểu trong suốt như cô nghe giám định sao.....

Cố Thanh đáp ứng, cúp điện thoại, mở file audio ra.

.....

Đẹp khủng bố đó được không!

..... Đậu Bài đại nhân, ngài dùng tiêu chuẩn gì, tác phẩm thể này còn không vừa lòng..... Từ ca hát đến độc thoại, từ biên khúc đến hậu kỳ, làm từ, không có công đoạn nào không hoàn mỹ.....

Cố Thanh lâu lắm không nghe được bài nào chất lượng cao như vậy, hơn nữa, trong đó còn có Đậu Bài độc thoại.

Cô thật sự là vừa kích động vừa nghe đi nghe lại, nghe khoảng bảy tám lần, mới dừng một chút. Nên.... tác phẩm thể này còn khuyết điểm gì cần làm lại sao T T

Canh Tiểu Hạnh..... cậu chắc chắn, Tuyết Mỹ đại nhân không phải chọc cậu chơi sao.....

Cô cảm thấy, mình căn bản không ý kiến được gì, trừ tốt, vẫn là tốt.

Suy nghĩ một lát, quyết định gọi cho Canh Tiểu Hạnh, biểu đạt bản thân “trình độ có hạn”, cộng thêm dày đặc ái mộ đối với vở ca kịch này.

Không ngờ, vừa cầm lấy di động, liền thấy tin nhắn wechat từ vài phút trước.

..... Là Đầu Bài.

“Trên châu ốc biển ăn ngon không?”

Giọng Thương Thanh Từ chậm rãi trầm thấp, sau giờ ngọ nghe được, có chút hương vị như nhuộm ánh mặt trời.

Cố Thanh nghe những lời này, bỗng nhiên..... tim đập bình bịch.

Trời ạ.

Cố Thanh người sẽ không có ý nghĩ kỳ quái với đại nhân chứ.....

Cô nhìn di động xuất thần lúc lâu, thanh thanh cổ họng, lại chậm chạp không dám trả lời. Cô đang tự hỏi, thật nghiêm túc cẩn thận tự hỏi bản thân có phải thật sự.... bị lời đồn nhảm nhí khiến lòng bắt đầu để ý ám chỉ..... ám chỉ Đầu Bài đúng là có ý với mình?!

Cố Thanh người tỉnh tỉnh người tỉnh tỉnh!

Những chuyện trên mạng không thể coi là thật a.....

Cô đặt máy tính lên bàn trà, đứng lên, hít sâu, tạm thời ném đi những suy nghĩ kỳ quái, bắt đầu đối thoại bình thường với Đầu Bài: “Ăn rất ngon, đại nhân ăn cơm chưa?”

Thương Thanh Từ: “Đang ăn cơm hộp.”

Thật đáng thương..... sao có thể để Đầu Bài ăn cơm hộp T T

“Không ở nhà?” Cô giả vờ gì cũng không biết, gì cũng không thấy.

“Ừ,” Thương Thanh Từ cười, “Không phải có người @ em rồi sao?”

(o)..... Đại nhân, không cần vạch trần được không.....

Bài post weibo mờ ám vậy coi như không biết được không.....

Cố Thanh kiên trì giả ngu: “Ack, còn chưa lên weibo.”

Đại nhân không cần nói thêm nữa, làm ơn làm ơn, không cần vạch trần em nữa mà.

May mắn, Thương Thanh Từ không tiếp tục đề tài này.

Rồi lại hỏi cô việc ghi âm Kiểm rít giang hồ , Cố Thanh rất thành thật trả lời mình đã giao bản ghi âm, chờ ý kiến phản hồi của đại bài Đậu Đậu Bã Đậu.... Sau đó, nghĩ đến khúc vừa nghe, đơn giản trực tiếp nói ý kiến của mình với Thương Thanh Từ: “Đại nhân, vừa rồi em mới nghe vở ca kịch mới chuyển đến, cảm thấy đặc biệt hay.”

“Ừ, là không tệ.” Giọng của Thương Thanh Từ, phi thường bình tĩnh.

.....

Nên, thật là Tuyết Mỹ đùa giỡn với Canh Tiểu Hạnh?

Cố Thanh đoán.

Thương Thanh Từ lại gửi đến một tin thoại: “Bất quá, nếu có thể ghi âm ở studio, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Ngữ khí của hắn rất nhẹ, như đang nói chuyện thật.

Không đúng, căn bản là sự thật mà.

Ai mà chẳng biết, ghi âm ở studio là tốt nhất, nếu không sẽ không tồn tại cái gọi là studio – phòng ghi âm gì đó.....

Cố Thanh: “Vâng, khẳng định sẽ hoàn mỹ hơn nữa.”

Thương Thanh Từ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bất quá, vậy cũng ổn rồi.”

Cố Thanh: “Vâng.....”

“Khúc Kiếm rít giang hồ ,” giọng của hấn khê vang, có ôn nhu mê hoặc, “Anh sẽ hẹn thời gian với mọi người, đến studio.”

“Thật tốt quá, vậy khẳng định sẽ có hiệu quả....”

..... tốt nhất.

Cố Thanh im bất.....

Studio?

Phòng ghi âm?!

Cô nhìn di động của mình, không tin nổi điều mình vừa nghe được.

Đại nhân hấn, hấn vừa nói..... cùng với mình.... ghi âm sao.....

[1] Yêm đốc tiên: nguyên liệu chủ yếu là măng, thịt ba rọi mỡ, “Yêm” là vị mỡ, “Tiên” là ý tươi mới, “Đốc” là hầm, nấu. Món ăn dân gian ở Giang Nam.

17. Chương 17

Chương 17 – Yêm đốc tiên (2)

Lời cô mới nói một nửa đã gửi đi, ngoài ý muốn là Thương Thanh Từ không trả lời.

Cố Thanh thật sự bị ý tưởng này làm chấn động, “diện cơ”[1] hai chữ bay qua bay lại trong đầu..... Cô chưa từng thử gặp mặt bạn bè trên mạng. Tuy rằng việc này với phong trào yêu qua mạng âm ỉ một thời chút xíu quan hệ cũng không có, chỉ là một nhóm bạn bè yêu thích cổ phong gặp mặt, ghi âm bài hát, ăn một bữa cơm...

(o)... Ăn cơm, việc này quá xa xôi rồi....

Không được, chỉ hai chữ diện cơ này, liên kết với mấy tên quen thuộc trong giới, nhất là Đầu Bài, liền thấy cả người không ổn.

Cô ở trong phòng mờ mịt đi quanh nửa tiếng, vẫn không bình tĩnh nổi.

Dứt khoát vào nhà vệ sinh, đối diện với mặt mình ngẩn người. Bộ dáng này..... thật sự thích hợp đi gặp các đại bài trong giới sao?

Phòng khách vang lên tiếng di động, cô vội chạy ra, cầm lên.

Là tin thoại của Đầu Bài gửi đến:

“Bảy người chúng ta, có bốn người ở cùng thành phố, ngày mai buổi chiều ba giờ thế nào? Nghe Tuyết Mỹ nói, ngày mốt em khai giảng?”

Ngày mai?!

Cố Thanh cảm giác mình sắp sụp đổ rồi.

Loại cảm giác từng bước tới gần tận thế này là sao a.....

Gặp người có chất giọng mình thích nhất, còn có rất nhiều tiền bối mình thích, thế nhưng, thế nhưng lại không cho cô chút xíu thời gian để chuẩn bị gì cả. Ít nhất cần chuẩn bị tâm lý với sửa soạn ngoại hình, cũng cần thiết mà, đại nhân.....

Cô rối rắm hồi lâu, cuối cùng trả lời

trên wechat: “Được..... Giờ đó em không có vấn đề.”

Dù sao cũng không thể đùa giỡn đại bài nha? Người ta còn chiều theo thời gian mình khai giảng đó.

Gửi đi rồi, bỗng nhiên lại nghi hoặc, Đầu Bài sao lại biết mình và hắn ở cùng một thành phố?

Weibo?

Weibo... ừm, weibo của mình đúng là có viết thành phố, không giống Đầu Bài giấu nhem đi.....

Được rồi T T, đại nhân biết là rất bình thường.

Cô và Đầu Bài hẹn thời gian, địa điểm, còn ba người không cùng thành phố phải làm thế nào, Đầu Bài thuận miệng dặn cô đêm nay đi ngủ sớm, không gửi tin thoại nữa. Cố Thanh nhìn đi động, lặng lẽ sờ sờ avatar của Đầu Bài, lẩm bẩm: “Đầu Bài đại nhân.... còn hơn hai mươi mấy tiếng, ngài bảo ta làm sao trôi qua đây.....”

Cố Thanh rối rắm từ quần áo đến kiểu tóc, đắn đo giữa quần và váy xong, lại xoắn xuýt tiếp nên cột tóc hay thả tóc được hơn.

Cuối cùng, quyết định vẫn là thành thành thật thật mặc quần dài và áo lông đi thôi, trời giá rét vậy nên đành hoảng chút, nếu không thì buổi gặp mặt bạn bè trên mạng sẽ thành hẹn hò xem mắt thì thật xấu hổ không chỗ chui. Theo lời Đầu Bài nói thì ngày mai cô có thể gặp mấy người cùng hợp tác bài hát này là Đậu Đậu Bã Đậu, Phỉ Thiểu và W k, còn có hai người thuần túy rảnh rỗi đến làm người mua nước tương Tuyệt Mỹ, Phong Nhã Tụng.....

Trong số này chỉ có W k và Phỉ Thiểu từng lộ hình trên mạng, vì hai người này, người trước vốn là chủ trì kênh radio, người sau... ừm, là diễn viên lồng tiếng, không quan tâm lộ hình. Còn lại thì chưa từng thấy qua, nhất là Đầu Bài, tin tức gì cũng giấu nhem, càng không có ảnh chụp lộ ra.

Nói không kích động là giả, nhưng cô không dám hé ra với ai.

Người ngoài giới nghe không hiểu, nhưng trong giới khẳng định sẽ thuê sát thủ, hoặc uy bức lợi dụ bắt chụp hình lén. Cố Thanh cứ thế từ chiều nghẹn tới nửa đêm cũng không ngủ được, ngày hôm sau vừa tỉnh, sắc mặt tái nhợt hơn bình thường không ít, rõ ràng là bộ mặt ngủ không ngon. Cô cầm lược chải đầu, chải chải lại nhớ ra, hôm nay mình phải về trường!

Nói cách khác, cô phải gánh quần áo thức ăn của một tuần, đến phòng ghi âm..... sau đó lại về trường.....

Rất hủy hình tượng.....

Nhưng cũng hết cách, giờ đó, ghi âm xong là đến tối, hơn nữa phòng ghi âm gần trường, vừa lúc tiện đường. Cô bắt đầu đi, nhìn rõ sự thật đau thương, ngậm ngùi đi thu thập quần áo và đồ ăn, nhét đầy ba lô vác trên vai. Lúc công lưng đi ra cửa, mẫu thân đại nhân còn không quên dặn: “Tự họp với bạn xong thì nhanh nhanh về trường, đến ký túc xá gọi điện thoại ẹ.” Cố Thanh chột dạ vâng ạ.

Cô không dám nói với mẹ, mình sắp đi gặp một nhóm bạn online chưa từng biết mặt.

Cô không muốn ngồi nghe mẹ giảng giải mấy tiếng liền, bắt đầu từ phân biệt điểm khác nhau giữa bạn trên game và bạn online..... chủ yếu là, thật sự không có điểm khác nhau thực tế nào.

Tàu điện ngầm, chuyển hai trạm xe công cộng, đến dưới lầu phòng ghi âm, khoảng hai giờ rưỡi.

(v) sớm đến nửa tiếng.

Có nên đi lên không? Hay là ở dưới đi lang thang đến ba giờ rồi lên..... Từng đợt gió lạnh len vào trong khăn quàng cổ, thật sự rất lạnh a, hôm nay sao lại lạnh thế này a, sẽ không có tuyết rơi chứ?

Cô đi loay quanh bên dưới, lẩm phỉ gần nửa tiếng đồng hồ, rốt cục đi vào thang máy lầu một, lên lầu bốn.

Thang đình một tiếng mở ra.

Phòng khách rộng rãi sáng sủa, có hai cô gái đứng trước quầy tiếp tân của tầng, một người đang gọi điện ghi chép gì đó. Cô gái đang rót nước thấy Cổ Thanh, cười nói: “Phòng lúc ba giờ, chị là bạn của Mạc Thanh Thành?”

Cô ngẩn người, nghĩ đến phiên âm nick wechat kia, kết luận là tên của Đầu Bài, gật gật đầu.

“Đi hướng đó, phòng bên tay trái, đã có mấy người đến rồi.” Cô gái chỉ lối đi cạnh xô pha kế tử y tế, “Nếu khát, ở đây có nước, có thể tự ra lấy, trong phòng trà nước có máy pha cà phê.”

Cô gái giới thiệu xong, cười cười, tiếp tục uống ly nước mình vừa rót.

Câu trả lời vô cùng chuyên nghiệp và nhanh chóng.

Cổ Thanh mới đến phòng ghi âm lần đầu, còn lo là một nơi rất nghiêm túc, không ngờ lại bình dị thoải mái như vậy. Cô theo lời hướng dẫn, đi đến cuối hành lang, đi qua ba bốn phòng, có phòng mở cửa, thấy được người chỉnh âm đang xem video đối chiếu thanh âm, còn lại đều đóng chặt cửa, hẳn là đang ghi âm?

Cuối hành lang, phòng bên trái.

Cô hồi hộp...

Khẽ thở ra một hơi, thanh thanh giọng.

Câu đầu tiên phải nói gì đây, nói chào mọi người, em là Thanh Thanh Mạn.... hình như có chút ngốc.....

Tay cô đặt trên nắm cửa, vừa định mở cửa, cửa đã bị mở ra từ bên trong, một nam nhân rất cao đứng trước mặt cô, hai người đều sửng sốt.

“Xin chào.” Cổ Thanh thốt ra.

Sau đó..... thiếu niên kia cười thành tiếng: “Thanh Thanh Mạn?”

“Vâng.” Cổ Thanh gật đầu.

“Anh là Tuyệt Mỹ Sát Ý.” Hắn mím môi nhin cười, vì cao nên hơi có cảm giác áp bách, “Hạnh ngộ a, Thanh Thanh.”

Nửa câu đầu còn đứng đắn, nửa câu sau lại triệt để khiến người ta quẫn bách.

Cổ Thanh bỗng thấy thật quẫn thật nóng, bị người ta học theo Đầu Bài gọi mình Thanh Thanh.....

Khi cô đang ngơ ngác, Tuyệt Mỹ đã nghiêng người, nói với người bên trong: “Kim chủ của Đầu Bài đến rồi nè.”

.....

Cổ Thanh cảm thấy, hẳn mà nói thêm câu nào nữa, mình nhất định sẽ cướp đường mà chạy.....

Tầm nhìn rộng ra, có một bé trai trắng trẻo đeo kính đang vắt vẻo ngồi trên xô pha, nghe thế, lập tức nhảy dựng, cười chạy đến: “Kim chủ, kim chủ, xin chào, em là Phong Nhã Tụng.”

.....

“Được rồi được rồi, dọa người ta rồi.....” Tuyệt Mỹ cản hắn ra sau.

“Có không? Thanh Thanh? Em có dọa chị sao?” Phong Nhã Tụng cười tủm tỉm nhìn cô.

Cổ Thanh lắc đầu, ép mình bình tĩnh lại: “Sao có thể..... không có.....”

Phía sau, bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô.

Cổ Thanh giật mình, chợt nghe có người nói: “Không cần khi dễ tiểu muội muội, chào kim chủ a, anh là W k, chính là vị ở bên cạnh ăn lẩu khi em với Đầu Bài anh anh em em ấy ~”

.....

Cô thề, cô thật sự muốn khóc.

Những người này.....

“Mấy người này, tránh ra tránh ra.” Rốt cục, có một cô gái đi tới, nhìn qua có vẻ lớn hơn Cố Thanh mấy tuổi, mặc áo lông màu trắng, bộ dáng thực dịu dàng. Cô nắm lấy tay Cố Thanh, cứu cô ra khỏi vòng vây của ba nam nhân, còn không quên khinh bỉ mấy câu: “Dù Đầu Bài tạm thời chưa tới kịp, các cậu còn khi dễ Thanh Thanh như vậy... hừ hừ.” Cô ấy kéo Cố Thanh ngồi xuống sô pha, “Chị là Bã Đậu.”

“Đầu Bài không tới sao?” Cố Thanh có chút nghi hoặc, bắt quá nhìn bốn người trong phòng.....

“Có chuyện đột xuất... hết cách, hần bận nhất trong số chúng ta.” Đậu Đậu Bã Đậu cũng chẳng biết làm sao, “Lập đi lập lại dặn dò chị nhất định phải chăm sóc em thật tốt, tránh cho em bị bọn họ dọa.”

.....

Được rồi.

Cố Thanh có chút đáng tiếc, cũng cảm thấy hơi mất mát.

Dù sao Đầu Bài là tồn tại thần bí nhất, có thể gặp hần, hần là nguyện vọng của rất nhiều người?

May mà đều là người quen được mấy tháng, tuy mọi người đều có vẻ lớn hơn Cố Thanh khoảng năm sáu tuổi, rất nhanh đã hòa hợp rồi. Qua một hồi, Phỉ Thiệu mất nhập nhèm mới thức dậy tới, phòng ghi âm này là Phỉ Thiệu hùn vốn với người khác mở, gian phòng này từ ba giờ đã để lại cho bọn họ.

Cho nên mọi người không gấp, mở một đồng hồ ăn vặt ném trên bàn ở gian ngoài, giống như buổi tụ họp nhỏ.

Cố Thanh vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm vừa quan sát phòng ghi âm.

Bên ngoài là thiết bị, sô pha để nghỉ, bàn trà.

Một mặt tường là thủy tinh, nhìn được phòng cách âm bên trong, không có ai cả, còn chỗ trống trang bị mic và bàn.

Rất sạch sẽ, cũng rất chuyên nghiệp.

Tuyệt Mỹ tán gẫu, bỗng nhiên nhớ đến Cố Thanh vẫn là sinh viên, sợ cô về trường học muộn quá, nhanh chóng bảo mọi người bắt đầu làm việc. Kỳ thật hần và Phong Nhã Tụng là đến giúp vui, nếu không có Thương Thanh Từ, kỳ thật... chỉ còn lại bốn người, mỗi người mấy câu, khoảng nửa tiếng giải quyết xong một người.

Khi Cố Thanh ghi âm xong, còn chưa đến sáu giờ.

Cô ở đây có thể nghe được tất cả tiếng bên gian ngoài. Quả nhiên ở phòng ghi âm là tốt nhất, không chỉ hiệu quả tốt, còn có tiền bối chuyên nghiệp và người chỉnh âm chỉ đạo.

Đáng tiếc..... không có Đầu Bài....

Cô ngồi ở trong phòng cách âm ghi âm, nghe được người điều chỉnh nói: “Được rồi.” Cả người thở phào, vừa định bỏ tai nghe xuống, chợt, trong tai nghe, Phong Nhã Tụng bỗng nhiên nói: “Mạc Thanh Thành, cậu đúng là vạn năm vẫn cuồng sữa chua a.”

Tim cô nhảy dựng, theo bản năng nghiêng đầu nhìn phía bên kia tường thủy tinh.

Bên kia cửa tường thủy tinh.

Một thiếu niên mặc quần bò, T-shirt đen tay dài đứng đó, dường như mới đến không lâu. Khi cô nhìn ra, hần đã thấy cô, một tay cầm hộp sữa chua, một tay giơ lên về phía cô, coi như chào hỏi.

Đôi mắt kia, đen nhánh trong suốt, thật sự là xinh đẹp không ngờ.

Đuôi mắt khê nhếch, còn vương ý cười.

Cô không tin nổi nhìn hần.

Thế nhưng là hần.

“Thanh Thanh, xin chào.” Thanh âm của hắn, chân chân thật thật truyền đến từ tai nghe, giọng trầm thấp mê hoặc lại ôn nhu nói với cô, “Anh là Thương Thanh Từ.”

[1] diện cơ: chỉ việc gặp mặt bạn online ở thực tế.

18. Chương 18

Chương 18 – Yêm đốc tiên (3)

Cố Thanh một tay cầm tai nghe, nghe tiếng người bên ngoài phòng cách âm, truyền đến trong tai nghe.

“Xin chào.” Cô nói, tận lực bảo chính mình bình tĩnh bình tĩnh, giọng nói không hiểu sao có chút yếu ớt.

Cô không ngờ hắn chính là Thương Thanh Từ, Thương Thanh Từ là hắn..... Mấy tháng trước, lần đầu tiên thấy Thương Thanh Từ, cô đang chọc con chó, còn lén oán thầm nam nhân này vậy mà lại uống sữa chua hạt trái cây..... Còn ở trong tiệm đối diện đường, cách tường thủy tinh nhìn hắn bảo hộ bạn nữ đi cùng thế nào.....

Thương Thanh Từ cười cười với cô, nói với thầy ghi âm: “Làm phiền rồi, vừa rồi để tôi nghe lại một chút.”

“Của tất cả mọi người?”

“Ừ, tất cả mọi người.”

Hắn rất cao, nên khi xoay người, tay chống lên cạnh bàn làm việc, nghe người ghi âm phát lại thành quả vừa rồi của mọi người. Cố Thanh tháo tai nghe xuống, khi đẩy cửa đi ra, nhìn bóng dáng hắn, vẫn cảm thấy bất khả tư nghị.

Có bàn tay đặt lên vai cô, Đậu Đậu Bã Đậu kề sát tai cô, cười cười: “Thế nào, có phải rất có tư sắc không? Đầu Bài tên này không phải nói suông đâu.”

(o)...

“Ừ.... rất đẹp trai.” Cô hạ giọng.

Không ngờ khi vừa nói ra, Thương Thanh Từ đứng lúc xoay người, nhìn cô.....

Tim cô lại đập trật nửa nhịp.

Là sợ hắn nhận ra mình.... hay là chờ mong hắn có ấn tượng với mình?

Cô không biết nữa, chỉ là đặc biệt khẩn trương, hồi hộp đến không dám nói nữa.

T

hương Thanh Từ nhìn cô hai giây, bỗng nở nụ cười, rút ống hút từ trong hộp sữa ra, cắm vào miệng hộp hút một ngụm: “Có phải em đang nghĩ, chúng ta từng gặp qua?”

Một lời kinh người.

Cố Thanh vô cùng khẩn trương, lại không lập tức trả lời.

Mọi người trong phòng bắt đầu hưng phấn, cứ như phát hiện được bí mật không thể cho ai biết..... W k “ai u” mộ tiếng, lập tức xé một bịch khoai tây: “Nói sớm a, trước khi Thanh Thanh, chúng ta còn thương lượng đêm nay đưa em ấy đi ăn gì, thuận tiện truyền bá hình tượng hảo nam nhân tuyệt thế vô song giúp cậu nha.”

“Khúc kính thông u [1], khúc kính thông u nha, chúng ta đây còn bị gạt a.”

“Là ảnh chụp? Hay video?” Phong Nhã Tụng cười tủm tỉm nhìn Đầu Bài, “Chẳng lẽ anh lén tung video lên mạng? Cao Thanh ?”

“Phong Nhã Tụng,” Đậu Đậu Bã Đậu trừng mắt, “Không cho nói đề tài 18+!”

Mọi người thật là càng nói càng quá.

Cố Thanh cũng không tiện tiếp tục ngưỡng ngừng, gật đầu nói: “Em từng thấy anh, không biết anh còn nhớ không....”

“Nhớ rõ,” Thương Thanh Từ như đang nhớ lại, “Hôm đó, em ôm một con chó.”

Nói xong, liền cười.

.....

Tiếng cười ngay hiện trường, hơn nữa là người thật.....

Cố Thanh cảm thấy mình rất rất cần, thời thời khác khác ép mình dời đi lực chú ý. Nhìn người không được nghe tiếng, nghe tiếng không được nhìn người..... Hai yếu tố hợp lại, thật sự làm người ta chịu không nổi mà T T.

Hai người nói chuyện rất mơ hồ, rất khiến người khác tò mò.

Nhưng trong hoàn cảnh này càng giải thích càng phiền toái, hơn nữa Cố Thanh cũng không thể khiến mọi người im lặng, kể lại chuyện Thương Thanh Từ đi vào siêu thị nhà cô, mua nước khoáng và sữa chua, hai người căn bản không nói gì với nhau, nên cũng không nhận ra đối phương là ai..... một lần gặp thoáng qua vậy đó.

Chỉ thoáng gặp một lần, cô đã nhớ kỹ hẳn, rất dễ khiến người ta tưởng tượng lung tung suy đoán này nọ a.....

Cố Thanh bối rối, tiếp tục nói cũng không tốt, không nói cũng không tốt.

“Được rồi, đùa vậy đủ rồi.” Hấn thanh thanh giọng, nhẹ nhàng tỏ ý, “Chúng ta quen biết thế nào, là chuyện của hai người chúng ta, các cậu không cần tham náo nhiệt.”

.....

.....

.....

.....

Cố Thanh có loại xúc động muốn cướp đường mà chạy. Đại nhân, ngài ngăn chặn thế này căn bản là không có tác dụng đó? 100% sẽ khiến người ta nghĩ đến cách xa vạ dậm đó..... Mọi người cười ha hả, giọng nói lớn nhỏ, thần sắc khác nhau. Nhưng trên mặt đều viết 3 chữ to “Có gian tình.”

May mà Đầu Bài là người nói một không hai.

Hấn nói vậy rồi tức là sẽ không đề cập tới đề tài này nữa. Bản thân nhanh chóng cầm một trang giấy, đi vào phòng cách âm, bắt đầu lần lượt thử âm. Đọc thoại của “Kiếm rít giang hồ”, há chỉ có hai chữ khí phách có thể hình dung.

Quả thực là thâm tóm thiên hạ, phong lưu khôn cùng.....

Cố Thanh nghe giọng đọc thoại của Đầu Bài, sớm tự bỏ não vô số hình ảnh, thậm chí còn có ý niệm đi hỏi anh họ Kiếm Tam chơi có khó không.... Cô nhìn chăm chăm Đầu Bài đeo tai nghe trong phòng ghi âm, toàn thân cảm thấy như không ở trong không gian thật. Có thể nghe ghi âm trực tiếp của Đầu Bài, thật sự rất hạnh phúc.....

Hấn phối âm cho rất nhiều kịch thương mại và quảng cáo, hoàn toàn không cần người ghi âm chỉ đạo hướng dẫn trước, trực tiếp theo cảm giác của mình, trực tiếp đưa ra sáu phiên bản để chọn lựa, người ghi âm nghe xong, đề cử hai trong số đó, nói là đều tốt, người ta chuyên nghiệp lại không chọn được.

Hấn đi tới, tiếp tục cầm lấy sữa chua của mình, vừa uống vừa nghe lại hai bản kia.

Uống xong rồi, ném hộp sữa vào thùng rác: “Tôi thích bản thứ nhất,” Hấn quay đầu, trực tiếp nhìn Thanh Thanh, “Thanh Thanh, em thích bản nào?”

Ánh mắt đen nhánh sáng ngời, vì không phải nhìn trực diện, khóe mắt nhếch lên càng rõ ràng.

Vô cùng..... xinh đẹp.

Nhìn đến mức cô có chút không được tự nhiên.

.....

“Em..... thích cả hai.” Cổ Thanh thành thật nói, “Mỗi bản đều có cái hay của nó.”

Cảm giác, là hoàn toàn phụ thuộc vào sở thích cá nhân đó..... vậy sao mà chọn a T T

Tuyệt Mỹ đang ngồi một bên nghe điện thoại, nghe được câu trả lời của Cổ Thanh, không nhịn được bèn bật ống nghe điện thoại, tổng kết khái quát: “Cơ bản là tiểu cô nương nghe được giọng của cậu, ngay cả ghi âm 100 option, cũng là tốt cả trăm. Năng lực miếu sát của Thương Thanh Từ cậu, bản thân còn không biết sao?”

Tuyệt Mỹ nhìn như hay nói giỡn, nhưng nói tuyệt đối là lời thật.

Đối với những cô gái thích Đầu Bài mà nói, ngay cả khi hần dùng một trăm cách đọc một câu, các cô ấy tuyệt đối sẽ trân quý từng câu, rảnh rỗi sẽ lấy ra nghe, cũng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không ghét bỏ cách đọc thoại nào cả.....

“Ừm.... Để mình nghĩ chút....” Hần dùng khăn ướt lau tay, cầm lấy bạch khoai tây trên bàn, từng miếng từng miếng cho vào miệng.

Tư thế hần ăn khoai, phi thường đặc biệt.

Người khác đều dùng ngón cái và ngón trỏ cầm miếng khoai, chỉ có hần, dùng ngón giữa và ngón áp út bóc khoai. Hơn nữa, trông không có gì không ổn, rất linh hoạt. Một lát sau, dường như đã ăn đủ, mới mơ hồ cười cười, “Thôi vậy, trước tiên nghĩ cơm tối ăn gì đi, cái này giữ lại khi làm hậu kỳ chọn sau.”

“Khoan đã,” W k bỗng nhiên cười, “Mình có đề nghị nè, trước khi đi, lưu lại chút kỷ niệm riêng, sao nào?”

“Kỷ niệm riêng?” Phong Nhã Tụng tiếp lời.

“Thanh Thanh yêu nhất giọng của Đầu Bài, điều này chúng ta đều nhìn ra được, Đầu Bài cũng từng nói, hần yêu nhất giọng của Thanh Thanh..... Nếu Phỉ Thiếu cung cấp phòng ghi âm miễn phí cho chúng ta, cơ hội khó có được, không ghi âm thêm vài bài kỷ niệm thì thật lãng phí. Mình nói, hai người các cậu đã... yêu.....”

W k cố ý chậm nửa nhịp, vuốt vuốt cằm, “Giọng của đối phương như vậy, không bằng tại hiện trường hợp tác một bài?”

Mắt Phỉ Thiếu lập tức tỏa sáng, tháo mũ xuống: “Duyệt, đề nghị rất tốt!”

.....

Cùng..... Đầu Bài hợp tác trực tiếp?

Cổ Thanh huyết áp vừa giảm xuống, lập tức tăng vọt. Cô lén nhìn phòng ghi âm, nghĩ mình sẽ ở trong phòng cách âm, cùng Đầu Bài..... mặt đối mặt ca hát..... liền.....

Đây không phải KTV [2] đó, thật sự quá có ‘không khí’ đó, hai người ở trong phòng thủy tinh, bên ngoài một đồng người vây xem..... T T

Dù là ở KTV, cô cũng chưa từng song ca với nam sinh trước mặt mọi người a T T

“Ừ, cũng được.” Đầu Bài đáp ứng, hoàn toàn không hề ra vẻ gì, “Ghi âm xong up lên 5sing, coi như quà lễ tình nhân cho fan.”

Quà.... lễ tình nhân.....

Được rồi... một đám đại thần online, đều thích làm vài thứ quà tặng nhân lễ tình nhân quốc tế thiếu nhi gì đó, bình thường bình thường.

Cổ Thanh còn chưa kịp tiêu hóa xong đề nghị này, hần đã hơi trầm ngâm, nói ra cái tên: “Thương da thế nào?”

Thượng da hai chữ, bị hấn đọc ra, chỉ có cảm giác tê lương rung động đến tâm can.

Mọi người đang huyền não đều im bất.

Núi mòn trời đất hợp mới dám cùng chàng li biệt [3] gì gì đó...

Thiệt tình, là, quá, khoa trương rồi.....

[1] khúc kinh thông u: Khúc: gấp khúc; kính: đường nhỏ; u: chỉ nơi yên tĩnh. Đường nhỏ gấp khúc, dẫn đến nơi yên tĩnh. Đại khái ở đây là lén lút lặng lẽ làm chuyện xấu

[2] KTV: karaoke

[3] bài thơ Thượng da – Hồi trời chỗ này cụm sơn vô lăng là núi không còn góc cạnh – theo nghĩa hấn là: núi mòn sông cạn, đông sấm dậy hè mưa tuyết, trời đất hợp, mới dám cùng chàng ly biệt.

19. Chương 19

Chương 19 – Yêm đốc tiên (4)

Cố Thanh đã hoàn toàn hóa đá.

Thương Thanh Từ vốn là người phái hành động, nói xong liền bảo người ghi âm tìm nhạc nền, ra hiệu cho cô tiến vào phòng cách âm. Rất nhanh, Phỉ Thiệu ân cần cười nham hiểm, đưa ca từ vừa in ra đến cho hai người.

Cố Thanh đứng cạnh Thương Thanh Từ, đội tai nghe lên, nhìn khuôn mặt mỗi người bên ngoài tường thủy tinh, cảm thấy mình thật sự sắp bị bệnh tim..... Đại nhân ngài triệt để thay đổi phong cách, chuẩn bị trước khi lui giới, phóng túng bất kham yêu tai tiếng sao T T

Lần đầu tiên gặp mặt đã vào phòng ghi âm song ca, như vậy có tốt không.....

Cố Thanh một tay giữ tai nghe, chợt nghe Thương Thanh Từ hỏi mình: “Cần luyện tập mấy lần không?”

“Em.....” Cố Thanh cố gắng quên đi sự thật là đang có bảy tám người ở bên ngoài lặng lẽ nghe đối thoại của hai người, “Có lẽ cần luyện tập một lần với nhạc nền. Đại nhân... ngài muốn song ca thể nào?”

Ánh mắt Thương Thanh Từ ẩn chứa ý cười, đeo tai nghe: “Bài này bắt đầu âm rất cao, anh hát phần , còn lại...”, hấn cầm bút, gạch vài câu, “Những câu này chúng ta cùng hát, còn lại em hát, được không?”

.....

.....

Như vậy có thật là ổn không....

Rõ ràng nữ dễ hát tông cao hơn so với nam mà T T

Nếu bị fan của Đầu Bài nghe được, nhất định sẽ đứng một bên mắt tỏa sáng nói, đại nhân tuyệt nhất, mặt khác chèn thêm Thanh Thanh Mạn là củi vứt đi..... Bất quá, Cố Thanh nghĩ giọng của mình, dù hát lên cũng sẽ bị phá âm. Xét thấy Đầu Bài từng thoải mái hát Túy mộng tiên lâm , vẫn là Đầu Bài tương đối thích hợp hát phần của bài này.

Bất quá.....

Dưới tận đáy lòng là linh hồn fan trung thành của Đầu Bài, liều mạng báo với linh hồn cố gắng bảo trì thanh tỉnh bên ngoài:

Cho dù chưa từng nghe bài Túy mộng tiên lâm , ta hoàn toàn đại nhân nhà ta hát cái gì cũng không thành vấn đề!!!

Được rồi.

Linh hồn thanh tỉnh đầu hàng.

Kỳ thật, khi cô đi theo vào không gian cách âm này, đứng bên người Đầu Bài, thanh tỉnh đã sớm rời xa cô rồi.

Cố Thanh rất quen bài này, đại khái nhỏ giọng lẩm nhẩm một lần, tránh chuyện lúng túng như hát một nửa quên chữ. Cảm thấy ổn rồi, nói: “Đại nhân, em chuẩn bị xong.”

Thương Thanh Từ ừ một tiếng, “Em có thể gọi anh Thương Thanh Từ, cũng có thể gọi Mạc Thanh Thành, không cần gọi đại nhân.”

.....

Trong tai nghe, mọi người bên ngoài phòng cách âm lại bắt đầu ầm ĩ.

“Thanh Thanh, gọi đi, gọi đi, tốt nhất gọi Thanh Từ, hoặc Thanh Thành....”

“Nhóc đù rồi đó, Phong Nhã Tụng....” Đậu Đậu Bã Đậu nhú mày, sau đó cách tường thủy tinh chỉ đạo Cố Thanh, “Thanh Thanh a, gọi Thương Thanh Từ có vẻ xa lạ, vẫn là Mạc Thanh Thành đi? Ha?”

“Ta đồng ý.” W k lời ít ý nhiều.

“Ta cũng đồng ý.” Phỉ Thiếu lập tức xếp hàng.

Ngay cả Tuyệt Mỹ cũng đứng lên từ sofa, đi đến phía sau Phỉ Thiếu, gác tay lên vai hắn, rất nghiêm túc nói: “Thanh Thanh, nếu muốn phát triển thành bạn bè ngoài đời, thì phải gọi Mạc Thanh Thành a.”

.....

Các vị đại nhân.....

Loại chuyện này cần thận trọng như vậy sao T T

“Tùy tiện được rồi,” Đầu Bài cũng không chịu được mấy người bên ngoài, cười nói, “Anh chỉ là muốn em không cần câu nệ vậy thôi.”

“Được.....” cô mở miệng suýt nói đại nhân, lập tức phản ứng lại, “Ừm, Mạc.... Thanh Thành.”

(o)..... Vì sao nhất thời có cảm giác như đang xem mắt thế này.

Bị một đám bảy cô tám bà vây xem, cùng đối tượng xem mắt tự giới thiệu.....

Cố Thanh thề, mặt mình bây giờ nhất định đỏ bừng rồi, một tay theo bản năng đè tai nghe, ra vẻ như đang nhìn ca từ, che nửa mặt. Người ghi âm thấy hai người chuẩn bị xong, nhanh chóng mở nhạc nền, hai người theo sắp xếp của Đầu Bài, không quá khó khăn hát theo nhạc nền quen thuộc.

Đầu Bài thật là một người quá giỏi ca hát.

Cố Thanh vừa hát, vừa phân tâm nghe Đầu Bài hát.

Cự li gần thế này nghe người ta hát, hơn nữa người này còn là Đầu Bài của Hoàn Mỹ, tuyệt đối là cảnh tượng cô ngay cả yy còn chưa yy qua. Đại khái xong một lần, Đầu Bài còn nghiêm túc nói với cô, còn cần khớp thêm lần nữa, thậm chí không quên dặn dò cô: “Không cần quá cố sức hát, lần này tìm được cảm giác rồi chúng ta mới bắt đầu hát chính thức, giữ sức cho lúc sau nữa.”

Cố Thanh gật đầu.

Nhưng khi cô phát hiện, lần thứ hai luyện tập, Đầu Bài căn bản không cần nhìn ca từ..... mới biết luyện tập lần hai, căn bản là vì để cô chuẩn bị thật tốt sao.....

Lần này, Đầu Bài trừ tự hát phần mình, chủ yếu là lưu ý cô.

Hắn vừa hát xong, lập tức sẽ nhìn cô.

Cố Thanh vốn có thể tiếp lời được, nhưng vừa bị hắn nhìn, trái lại trật nhịp.

“Thanh Thanh, đừng khấn trương đừng khấn trương.” Đậu Đậu Bã Đậu không nhịn được vui vẻ, “Tuy chị hiểu em, bị Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành liếc mắt nhìn, thật sự khó trấn định là bình thường..... nhưng mà, quen là tốt rồi.”

Mạc Thanh Thành liếc mắt ra ngoài phòng cách âm, lập tức liền yên tĩnh rồi.

Cố Thanh cố gắng không phân tâm, rốt cục hát xong.

“Chính thức nha, tiểu muội muội,” người ghi âm cũng thấy tình hình này rất thú vị, “Không sao, hai người chính thức ghi âm một lần, nhiều câu cũng cần ghi âm riêng bổ sung.”

“Vâng.” Mặt Cố Thanh đã nóng bừng.

Mọi người rõ ràng là đang lấy nàng ra đùa giỡn mà T T

Lần đầu tiên gặp mặt a, đều là.....

“Không cần khẩn trương.” Giọng của Đầu Bài trầm thấp nhu hòa, có khả năng trấn định lòng người.

Nhạc dạo cất lên.

Mạc Thanh Thành đặt một tay lên giá của microphone, theo nhạc nền cất lên câu hát đầu tiên: “Giá y của nàng tựa như lửa thiêu tận chân trời, từ ấy tà dương cũng in trong lòng ta như chu sa.....”

Khi hắn mở miệng hát ra tiếng đầu tiên, Cố Thanh nghe rõ tiếng tim mình đập bình bịch.

Nghe hay đến mức khiến người ta khóc a.

Âm cao không có sức chút nào, mang theo thê lương tiếc nuối sâu đậm.

Thậm chí khiến người ta có ảo giác, hắn là tướng quân trong câu chuyện kia, đối với người mình yêu không cam lòng, không nỡ rời xa, nhưng giữa thiên hạ thương sinh và công chúa, mắt thấy công chúa rời đi, không thể không tùy nàng đi hòa thân.....

Cố Thanh là người yêu âm nhạc, cũng có tình yêu giống vậy với những câu chuyện cổ phong.

Chuyện tàn nhẫn nhất trên đời, chỉ sợ chính là từng có được.... sau lại mất đi. Tình cảm tốt đẹp đó, nếu chưa từng có được, sẽ không khắc cốt ghi tâm, từng tác từng tác dùng dao tách ra..... máu xương vì yêu mà tương liên, thật sự rất tàn nhẫn.

Cô hát, nhin không được nhìn Mạc Thanh Thành.

Trong đôi mắt đen láy khẽ nhướn của Mạc Thanh Thành, cũng in bóng cô.

Hai người hát đến hết bài, chỗ nhạc chuyển thành trầm thấp, cô cố ý hát chậm hơn Mạc Thanh Thành hai nhịp.

Giọng nam cất lên trước, sau đó mới đến giọng nữ trong trẻo, có chút đau thương nhàn nhạt lặp lại ca từ.

“Mùa này phi hoa lại phiêu tán

Giá y của nàng còn diễm liệt hơn phi hoa,

Môi nàng mấy máy ngâm khúc Thượng da ,

Nói ra lại là: “Thiếp nguyện cùng quân tuyệt.”

Một câu thật bi thương: Thiếp nguyện cùng quân tuyệt.

Cố Thanh hát xong câu cuối, đã có chút khó hồi thần.

Lại ngoài ý muốn nghe được Đầu Bài bắt đầu độc thoại, đoạn độc thoại hoàn toàn không xuất hiện lúc diễn tập: “Ta nguyện cùng nàng tương tri, mãi mãi chẳng phân ly.....”

Hắn thế nhưng..... trực tiếp đem từ “quân” trong câu thơ này đổi thành “nàng”.....

Giọng của Mạc Thanh Thành, có âm vang nhàn nhạt, dường như sớm đã đặt mình giữa câu chuyện này.

Trường An hoa bụi đầy trời, máu trong gió như liệt tửu.

Hắn nhìn cô, nói:

“Đất sụp biển cạn, mới dám cùng nàng ly biệt.”

20. Chương 20

Chương 20 – Yêm đốc tiên (5)

Nhạc nền chợt tắt, thỉnh linh vang lên câu độc thoại cuối cùng này của hấn.

Giống như lời ca kia, trong mắt Mạc Thanh Thành như có khuynh thế hoa đào, nếu nhìn thẳng, căn bản không thể chống cự.

Nháy mắt mặt Cố Thanh đỏ bừng.....

Thấy hấn quay lại, nhìn người ghi âm: “Được rồi.”

Trong tai nghe, Đậu Đậu Bả Đậu giống như được lệnh đặc xá, lập tức kêu: “Rất tuyệt, Mạc Thanh Thành, độc thoại của cậu rất tuyệt!” Có cô ấy đi đầu, mọi người đều lên tiếng, thất chuý bất thiết [1] tán tụng, đều cảm thấy nếu phiên bản này công bố ra ngoài, tuyệt đối lượng nghe và down về nháy mắt sẽ phá kỷ lục.....

Những thanh âm vui vẻ lại hỗn loạn.

Cố Thanh nghe đến mơ hồ, cảm thấy mình thật kiên trì không nổi nữa, chất giọng yêu thích nhất, còn ở trước mặt Đầu Bài, khúc độc thoại vừa rồi, quả thực là miếu sát a.

“Cảm thấy sao?” Mạc Thanh Thành một tay tháo tai nghe xuống, hỏi cô.

“..... Vô cùng hoàn mỹ.” Cố Thanh cảm thấy giọng của mình khàn rất nghiêm trọng, “Ý em là, anh hát lần độc thoại đều rất hoàn mỹ.....”

Hấn cười nói: “Cám ơn.”

Mặt cô lại đỏ thêm vài phần, cô thề, hồi ức đẹp nhất cả đời này, chính là cùng Đầu Bài song ca khúc này, trực tiếp nhìn hấn hát, nghe được hấn ngẫu hứng độc thoại. Hơn nữa.... nội dung phần độc thoại này, lại mê hoặc lòng người như vậy.....

“Thanh Thanh, động tâm không?” Bỗng nhiên, giọng của Phong Nhã Tụng nhảy vào.

“Tim sắp nhảy ra rồi ha?” Phỉ Thiếu cười h

ì hì dè vai của Phong Nhã Tụng, “Anh là nam nhân còn động lòng, đừng nói là cô gái ——”

Cố Thanh quần đến muốn khóc, vội cúi đầu tháo tai nghe xuống.

May mà Đầu Bài đã tháo tai nghe, đương nhiên không nghe thấy gì cả, hấn giúp Cố Thanh treo tai nghe lên, mở cửa ra hiệu cho cô đi ra ngoài. Cô mới bước nửa bước ra khỏi phòng cách âm đã có cảm giác khác thường, tất cả mọi người đang mờ ám nhìn hai người bọn họ, ánh mắt của Cố Thanh chuyển qua chuyển lại, đặc biệt bất lực.....

Cho tới bây giờ cô chưa từng ở trước mặt nhiều người như vậy, bị người ta công khai ghép đôi đùa giỡn.

Trước kia ở trong lớp, cô tuyệt đối là người đứng xem người khác đùa giỡn a..... Ngay cả hoạt động trên yy, khách mời ngẫu nhiên chủ trì gì đó, cũng tuyệt đối là người đùa giỡn người khác a! Chẳng lẽ.... đây là nhân quả luân hồi báo ứng xác đáng sao T T

Mạc Thanh Thành cố tình lại mang vẻ mặt thản nhiên, tùy ý mọi người trêu chọc, lười để ý... cũng cười ngăn cản... Hấn ra khỏi phòng ghi âm, đại khái trao đổi với người ghi âm vấn đề hai câu vừa rồi, sau nói với Cố Thanh: “Uống chút nước trước, lát nữa có mấy câu phải hát đơn, bổ sung vài câu.”

“Được.....” Cố Thanh được lệnh đặc xá, vội vàng thoát khỏi phòng, đi đến chỗ máy nước cạnh đại sảnh, lấy ly giấy rót nước uống.

Hai cô gái phía sau luôn nói chuyện phiếm, cười đùa, cô uống nước, tự an ủi mình. Trong đầu không ngừng lặp lại giai điệu của bài ca kia, cả dáng vẻ Đầu Bài đeo tai nghe hát.... Cô gái vừa rồi cho cô biết đi vào phòng nào chú ý tới sự xuất hiện của cô, lập tức ngừng nói đi tới, giả vờ như đi rót nước.

Khi rót đầy nước, cô gái kia đứng thẳng dậy, đôi mắt sáng rõ, vô cùng thần bí nhỏ giọng hỏi cô: “Chị là... Thanh Thanh Mạn sao?”

Cố Thanh suýt phun nước.

“Yên tâm yên tâm, em sẽ giữ bí mật, đây là đạo đức nghề nghiệp.” cô gái tiếp tục nói nhỏ, “Vừa rồi em thấy chị và Đầu Bài song ca nha.”

Kinh hoàng vừa bị cô đề ép xuống lại dội lên.

Cô gái này sẽ không... sẽ không... sẽ không.... sẽ không là cô gái post tin weibo kia chứ?!

“Em đã đồng ý với Đầu Bài, tuyệt đối không tiết lộ khuôn mặt và tin tức của anh ấy.” cô bé lập tức chứng thực suy nghĩ của Cố Thanh, như cũ giống kẻ trộm vậy, nhẹ giọng kể sất tai cô nói, “Yên tâm, em tuyệt đối không để lộ mặt chị... bất quá thật sự rất ghen tị rất ghen tị..... Thanh Thanh chị quen Đầu Bài bằng cách nào vậy a.....”

Cố Thanh cười gượng: “Ừm, là... quen biết trong tình huống rất bình thường.”

Dù sao cũng không thể nói Đầu Bài, vào một buổi sáng sớm, mặc danh kỳ diệu xông vào kênh yy của mình dạy mình nấu ăn ha? Nói ra người ta sẽ không nghĩ Đầu Bài điên, nhất định cho là cô bị điên.....

“À ~ ngượng ngùng không nói thôi, em hiểu mà.” Cô bé thần bí cười.

Cô xấu hổ muốn chết rồi.... đây là gì với gì chứ a.

Hôm nay khẳng định là đụng đại vận.... vậy cũng có thể bị bóc trần thân phận trên mạng, cô thật không muốn sống nữa....

“Thanh Thanh.”

Ngay khi cô khó lòng thoát thân khỏi không khí bất quá này, thanh âm tự nhiên của Đầu Bài đột nhiên như từ trên trời giáng xuống.... Hấn xuất hiện cạnh giá sách báo ở đại sảnh, vậy vậy cô, “Lại đây, đến em ghi âm bổ sung.”

Cố Thanh vội ngừng nói chuyện, ném ly giấy vào thùng rác, rất nghe lời đi qua.

Mặc kệ tiểu cô nương kia sẽ nghĩ gì, đào tẩu trước tính sau.....

Đầu Bài tuyệt đối là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cô trở vào phòng cách âm, người chỉ đạo cơ bản là Mặc Thanh Thành. Đối với phương diện này hẳn coi như là tiền bối, Cố Thanh vô cùng phối hợp ghi âm lại rất nhiều lần, rốt cục qua được yêu cầu của vị thầy giáo nghiêm khắc này. Đến khi ghi âm xong bài này, mọi người đến giúp vui đều đói bụng, đã ăn sạch đồ ăn vặt trên bàn.

“Ai u, hai người các cậu tuyệt đối là chủ nghĩa hoàn mỹ,” Phỉ Thiếu oán giận, “Mất mình bây giờ toàn cơm a, đều là cơm.....”

“Đây là giao lưu linh hồn, hiểu không, Phỉ Thiếu?” Phong Nhã Tụng uống cà phê tự pha, duyên dáng phun ra lời lý giải, “Là hai người có chất giọng tốt vậy, tất cả tình cảm tốt đẹp đều bắt đầu từ giao lưu giọng nói ~”

“Bọn họ không phải đã trao đổi hai tháng.... mới quyết định diện cơ sao?” W k hiển nhiên cảm thấy bản thân thật là tin tức linh thông.

.....

.....

.....

.....

Cố Thanh cảm thấy, bản thân nhất định không thể ở cùng những người này lâu hơn nữa, cô tự nhận ứng đối tự nhiên trên thế giới mạng, hiện tại một chữ cũng không nói được, bị trêu chọc đến thương tích đầy mình....

“Em.... đêm nay còn có việc ở trường,” cô quyết đoán chọn chạy trốn, “Không thể đi ăn cùng mọi người.”

“Không phải chứ, Thanh Thanh ~ đêm nay trông cậy vào em để giải trí chút mà....” Phỉ Thiếu thốt ra.

“Đúng đúng, bình thường chúng ta chẳng bao giờ dám dùng Đầu Bài để tiêu khiển.” Phong Nhã Tụng oán giận, “Hơn nữa cũng không tìm thấy gì để chọc hấn, khó được chị xuất hiện a.”

“Chọc hấn? Không sợ hấn giảng giải mở ngực phá rỗng thể nào sao?”

.....

.....

“Thật ngại quá, em thật sự có việc,” Cố Thanh rưng rưng, tiếp tục ngắt lời bọn họ, “Lần sau đi, lần sau được không?” Cô vừa nói vừa mặc áo lông của mình, đeo khăn quàng cổ.

Đang định lấy ba lô chất đầy quần áo và thức ăn vặt của mình, đã bị một tay khác giành trước xách lên.

Mạc Thanh Thành cũng vừa mặc áo lông đen của mình: “Anh tiện đường, đưa em về trường học.”

.....

.....

Đại nhân.... ngài.... sao có thể giúp em xách túi.....

Để Đầu Bài đại nhân xách cái túi nặng như vậy, em sẽ tự đánh chết mình mất đó biết không T T

Đáng tiếc, Mạc Thanh Thành nói xong, dặn dò đơn giản một câu “Đi trước, không cần chờ cơm.” liền một tay xách cái ba lô cực đại màu lam nhạt của cô, mở cửa đi ra ngoài. Cố Thanh không kịp cân nhắc lợi hại, đành theo sát Đầu Bài và ba lô của mình ra ngoài. Trong nháy mắt cửa đóng, rõ ràng nghe được trong phòng có người không nhin được, học sỏi tru một tiếng, hiển nhiên vấn đề bát quái đã đến nông nổi khó có thể ức chế.....

Cửa bị đóng.

Đầu Bài đi khá nhanh, Cố Thanh chạy chậm đuổi theo bước chân của hấn.

Vừa định nói Đầu Bài ngài mau đưa túi cho em, liền bị tiểu cô nương tiếp tân nhìn đến sồn gai ốc, chỉ có thể giả chết, cúi đầu đi theo Mạc Thanh Thành ra khỏi cửa, đứng ở trước thang máy vẫn nhìn chăm chăm ba lô trong tay Đầu Bài.....

Thang máy ở cuối hành lang, bóng đèn vừa khéo bị hỏng một cái, xung quanh mờ mờ tối.

Mạc Thanh Thành nâng cổ tay xem đồng hồ: “Chưa trễ lắm, trường học có xa lắm không?”

“Không quá xa,” Cố Thanh thành thật nói, “Nếu suông sẽ chờ xe công cộng, hai mươi phút là tới.”

“Vậy thì tốt.” Thanh âm của hấn có chút vui vẻ nhàn nhạt.

Cố Thanh vẫn không thể tin nổi, mình và hấn lại như bạn bè quen thuộc như vậy.

Còn đứng ở đây, chỉ có hai người, tùy tiện tán gẫu.

Cố Thanh từ dưới nhìn lên Mạc Thanh Thành, tiếp tục rối rắm giãy dụa tự hỏi, làm sao để cầm lại ba lô của mình.

Khi cửa thang máy mở ra, Mạc Thanh Thành cụp mắt nhìn cô:

“Bọn họ rất ồn ào. Nếu không vội, anh và em đi ăn chút gì trước, rồi đưa em trở về.”

“A?” Đề nghị này rất đáng sợ, cô không chống đỡ nổi.

“Muốn ăn gì?”

“A?” Cô đáp ứng rồi sao?

Mạc Thanh Thành không kiềm được cười một tiếng: “Yêm đốc tiên, được không?”

..... Cô thề, cô lập tức sắp khóc rồi.....

“Không phản đối?” Hấn ra hiệu cho cô vào thang máy trước, “Vậy ăn yêm đốc tiên.”

[1] thất chủ bát thiết: bảy miệng tám lưỡi, hình dung nhiều người lời nói hỗn tạp.

21. Chương 21

Chương 21 – Yêm đốc tiên (6)

Yêm đốc tiên, Đầu Bài, Đầu Bài, yêm đốc tiên....

Sau khi thức ăn được dọn lên, Cố Thanh vẫn cảm thấy thực huyền diệu, một mình cô, và Đầu Bài, mặt đối mặt ngồi ăn yêm đốc tiên.... T T cô phải bình tĩnh hít sâu không thất thần, đây là lần đầu tiên gặp mặt thuần thuần khiết khiết a.... Hiên nhiên buổi tối ở trong siêu thị ôm chó thấy hân mua đồ, tuyệt đối không tính là thật sự tiếp xúc.

Yêm đốc tiên là món cô thích nhất, hằng năm đợi khi trời rét đông lạnh mới được ăn, tuyệt đối là thời gian chờ đợi tươi đẹp nhất của Cố Thanh.

Sau đó....

Được rồi, món ăn ngon nhất và thanh âm đẹp nhất, ngồi cùng nhau.....

Cô dùng đũa chọc chọc măng trong chén trước mặt, lần đầu tiên cùng nam giới không phải bạn học, không phải thân thích ăn cơm, phải nói gì đây a T T

Cô ngẩng đầu.

Đầu Bài vừa lúc gấp rau, nhìn cô: “Sao thế?”

.....

Không thể nào cả T T nhưng là Đầu Bài ngài không biết là lần đầu tiên ăn cơm mà như vậy, im lặng hài hòa, không nói chuyện, thật lòng đó, thật lòng không xấu hổ sao.... Cố Thanh thốt ra: “Chỗ này làm thức ăn rất ngon.”

Mạc Thanh Thành cười cười: “Nơi này đúng là ăn ngon.”

Thật là một nơi sạch sẽ đơn giản, hơn nữa gần phòng ghi âm, đi bộ không đến mười phút... Khẳng định nơi mấy người Mạc Thanh Thành thường xuyên đến?

“Anh rất thích ăn yêm đốc tiên.” Mạc Thanh Thành chợt nói.

“Em cũng vậy,” Cố Thanh phụ họa, “Bất quá đa số đều là ba mẹ ở nhà làm cho ăn, rất ít ra ngoài ăn.”<>

/p>

“Cha mẹ anh bề bộn nhiều việc,” hân thuận miệng nói, “Hình như trước giờ đều là anh tự nấu. Sau khi tốt nghiệp, ở cùng Tuyệt Mỹ, đôi khi lưỡi nấu thì ra ngoài ăn.”

Thật đáng thương T T

Rõ ràng người ta ngồi còn cao hơn mình nhiều như vậy... Cố Thanh người có tâm tình khi thấy mèo con đi lạc là sao a.... Cô cúi đầu, tiếp tục ăn tiếp tục ăn.

“Em thử làm chưa?” Giọng của Mạc Thanh Thành ấm áp nhu hòa, giống như đang nói chuyện phiếm khi ăn với bạn cũ... không đúng, thật sự là chuyện phiếm trên bàn cơm, đáng tiếc không phải là bạn cũ.

Cố Thanh lắc đầu.

“Rất đơn giản,” hân đương nhiên lại giảng cách nấu cho cô, Cố Thanh vậy mà cũng chăm chú nghe như chuyện đương nhiên, “Măng tươi cắt miếng, trụng qua nước sôi, sau đó dùng nước lạnh ngâm thật mặn và măng khô, giảm độ mặn.”

Cô gạt đầu, nghe rất nghiêm túc, một là vì món ngon, hai là vì thanh âm xinh đẹp tinh tế này.

Mạc Thanh Thành chọn măng non, gấp vào bát của cô, chậm rãi tiếp tục giảng cách nấu:

“Thêm hành băm và gừng vào nước lạnh, đun sôi rồi cho thịt mỡ và xương sườn, bắt quá ta cũng thích thêm chân giò mỡ, đun lửa lớn, nhớ hớt bọt, nấu khoảng 20p đến 30p.” Hân vừa nhớ lại vừa nói,

“Thêm măng khô và măng tươi, đợi nước canh thành màu trắng đục, chuyển lửa nhỏ nấu tiếp khoảng một tiếng.”

“Còn bách diệp kết [1] thì sao?” Cố Thanh hỏi.

Hân cười: “Đình nóng vội.”

.....

Em không vội.....

Mạc Thanh Thành: “Cuối cùng, cho bách diệp kết vào, đun lửa nhỏ 15p, rắc hành lá là tắt lửa được rồi.”

Cô ừ một tiếng.

Dùng thìa uống canh, món ngon thêm giọng hay, thật sự rất hưởng thụ.....

Cô ăn kha khá rồi, cảm thấy cả người ấm lên, Mạc Thanh Thành đã gọi nhân viên đến tính tiền. Nhân viên phục vụ cười cười đi tới, vừa đưa kẹp hóa đơn cho hân vừa nói: “Cô ấy cũng là diễn viên lồng tiếng giống anh sao? Xem ra còn nhỏ lắm a.”

Mạc Thanh Thành trả tiền, bỏ vào cái kẹp hóa đơn của cô ấy: “Không phải, vẫn là sinh viên.”

Cố Thanh cười với chị phục vụ.

Xem ra là quen đến mức không thể quen hơn nữa, phỏng chừng bình thường Đầu Bài đi lồng tiếng gọi cơm đều ở tiệm này nhỉ?

“Ồ ~” nhân viên phục vụ lĩnh ngộ ý nghĩa nào đó.

Mạc Thanh Thành cười cười ngầm thừa nhận.

Trong sự trao đổi không tiếng động của bọn họ, Cố Thanh thiết tình xấu hổ muốn chết.

“Mặc áo khoác vào đi.” Mạc Thanh Thành đứng dậy, cầm áo khoác của mình nói: “Đến trường em còn một đoạn, chúng ta phải đi nhanh chút rồi.” Dứt lời, lại như đương nhiên mà xách cái ba lô vừa nặng vừa bự của cô lên.

Cố Thanh vội đứng dậy, muốn nói, để cô xách được rồi.

Lời này mới đến đầu lưỡi, định nói ra thì nghe thấy tiếng cười ở cửa.....

Cô không cần quay đầu đã chảy mồ hôi lạnh, rất quen thuộc đó T T

Các vị đại nhân, các ngài có cần phải xem nơi này như căn tin không a, ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng tốt mà.....

“Mạc! Thanh! Thành!” Phi Thiếu cười lớn, “Cậu không phải đưa người ta về trường học sao? Sao mà đi 45 phút rồi còn ở gần phòng ghi âm thế này?”

“Không được vạch trần Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành của chúng ta,” Đậu Đậu Bã Đậu cười hì hì kéo khăn quàng cổ của mình xuống, “Ăn ngon không, Thanh Thanh, thức ăn ở đây hương vị không tồi hen?”

Cố Thanh không dám mở miệng nói chuyện, liền ừ một tiếng.

“Yêm đốc tiên?” W k đi tới, nhìn lướt qua, “Đầu Bài cậu thật không trượng nghĩa..... Từ hai ngày trước mình đã nói với cậu mình muốn ăn yêm đốc tiên, cậu cũng không chịu đi ăn với mình.....”

Tuyệt Mỹ phi thường đứng đắn gác lên vai hân: “Có Thanh Thanh, ai thèm ăn với cậu?”

.....

.....

Mọi người cười nói vui vẻ rộn rã.

Nhân viên phục vụ kia nghe được càng cười như hoa nở.

Cố Thanh đã quần muốn chết rồi, lặng lẽ nhìn Đầu Bài, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi thôi?”

Hắn cười cười: “Được.” rồi nhìn nhìn Tuyết Mỹ nói, “Đi đây.”

Tuyết Mỹ bày ra biểu tình huynh đệ cậu tùy ý đi lại, mình tuyết không cản trở, rồi thuận tay kéo ghế, ngồi xuống cạnh bàn tròn: “Ngồi xuống hết nào, chúng ta coi như không thấy Mạc Thanh Thành a, đừng làm Thanh Thanh người ta xấu hổ, lần sau không dám tới....”

.....

T T cái này có thể giả vờ được sao?

Vả lại, Tuyết Mỹ đại nhân..... các ngài trêu cũng trêu xong rồi, thống khoái rồi mới phát hiện ta xấu hổ sao.....

Đầu Bài cũng có chút bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Tuyết Mỹ, dẫn Thanh Thanh đi, lưu lại một đám người cười nói vui vẻ, tiếp tục gọi món ăn cơm.

Hai người xuống sẽ đón được xe công cộng, buổi tối hơn tám giờ, người không nhiều lắm, nửa xe sau không có ai. Hai người ngồi ở hàng cuối cùng, một loạt sáu chỗ ngồi chỉ có hai người bọn họ.

“Anh hát hay như vậy, vì sao chưa từng hát, chỉ lồng tiếng thôi?” Nghi vấn này, Cố Thanh để trong lòng đã lâu. Hắn lại chẳng thấy gì: “Ca hát tương đối phí sức hơn.”

.....

Được rồi.

Xe công cộng rẽ qua một giao lộ, chặng đường này chỉ mới bắt đầu.

Cô không biết nói gì với Mạc Thanh Thành, không thể nói chuyện ghi âm hoài ha.....

Nhưng ngoại trừ ca hát lồng tiếng, cô thật không biết nói gì với Đầu Bài.

Dù sao cũng không thể nói sáng sớm mai có hai tiết, lại là của lão sư vừa giảng có thể khiến người ta ngủ gục..... Bất quá khiến cô vui mừng là, Đầu Bài rốt cục không cần giúp cô xách cái ba lô nặng trĩu, có thể để ở chỗ trống bên cạnh. Ít nhất... cô không cần ấy nấy.

Suy nghĩ của Cố Thanh bắt đầu phát tán vô tận, bắt đầu nghiên cứu cách nào để cướp lại túi của mình trước khi xuống xe, không để hắn xách túi đến tận ký túc xá.....

Bỗng nhiên, có thanh âm thanh nhiên vang lên.

Rất nhẹ rất thông dong, trầm thấp uyển chuyển ngâm nga.

Cô bắt ngờ nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn cô, đôi mắt đen có ý cười thanh nhiên, cứ thế tùy ý ngâm nga.

Trong không gian trống trải của xe công cộng, không quá dễ dàng truyền đến phía trước xe, cho nên, giờ này khắc này, chỉ có cô nghe được Mạc Thanh Thành khẽ hát bài Ca vị ương. Một bài hát rất thích hợp nghe buổi tối, im lặng nghe, có cảm giác như thấy được sự xa hoa biếng nhác của Thượng Hải xưa.

Xe dừng đèn đỏ.

Hắn vẫn khẽ ngâm nga.

Cố Thanh cảm thấy mình nghe đến sắp nghẹt thở, thanh âm thật đẹp.....

Cô nhanh chóng quay đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

“Là ai còn lưu luyến khúc ca

Bài ca quen thuộc kia còn chưa hết

Đèn đã tắt
Người tan cuộc
Nỗi nhớ dây dưa
Ta trôi dạt giữa những ngọn sóng
Ngẫu nhiên neo ở trái tim nàng
Không thể đi chậm lại
Chỉ có thể vội vàng
Giấy lát đã lướt qua đại dương
.....”

Cô lặng lẽ nghe, lòng nghĩ, thật là một buổi tối hạnh phúc a.

Giọng hát xinh đẹp như vậy, hát bài ca hay như vậy.

T T nếu có thể ghi âm lại thì thật tốt.....

[1] bách điệp kết: tàu hủ lả kết thành nút giống thế này, có cách gọi khác là tàu hủ ky, mà tàu hủ ky bên Việt Nam mình không thấy dạng kết thế này nên mình giữ nguyên hán việt.

[2] Ca vị ương: endless song, bài ca bất tận, là nhạc phim của Tân bến Thượng Hải

22. Chương 22

Chương 22 – Yêm đốc tiên (7)

Khi hai người đến trường học, nghiên cứu sinh ở dưới lầu đi đi lại lại, rất nhiều người lẩn xé.

Ngày trở về trường, rất nhiều người quen sắc mặt hồng nhuận nhờ nghỉ đông ăn nhậu chơi bời, đều gặp thoáng qua.

Cố Thanh chào hỏi mấy người, liền cảm thấy như vậy tuyệt đối không được, cơ hồ mỗi người đến chào hỏi đều mang biểu tình Thanh Thanh Mạn cậu thật có phúc.... Đầu Bài bên cạnh cô, chậm rãi đi, thường thức vườn trường của cô, dường như không hề để ý những ánh mắt đánh giá công khai lẫn ngấm ngầm.

Nếu..... fan trên mạng của hắn biết.... Đầu Bài nhà mình bị nhiều mm [1] bát quái vây quanh thế này, nhất định sẽ tổ đội đến headshot cô cho coi T T

Cô dừng bước.

Mạc Thanh Thành cũng dừng lại.

“Đưa đến đây được rồi, cảm ơn.... anh.”

Đại nhân ngài ngàn vạn lần đừng đưa ra yêu cầu muốn đến ký túc xá xem thử nha.....

Chỉ có hôm nay cho phép mọi người ra vào lầu ký túc, ngài ngàn vạn lần đừng yêu cầu như vậy, không thì cô căn bản không biết cự tuyệt thế nào a....

“Được,” Hắn rút cuộc trả ba lô cho cô, “Lần sau gặp.”

“Vâng, tạm biệt.”

Cô xách ba lô của mình, xoay người.

Từng bước từng bước đi về phía trước, không dám quay đầu, muốn quay đầu nhìn, không dám quay đầu, muốn quay đầu..... Ba lô ôm phía trước, thật là nặng muốn chết, nếu sớm biết Đầu Bài xách suốt đường đi như vậy, cô nhất định không đem nhiều đồ ăn vặt theo. Đồ tham ăn, Thanh Thanh Mạn, xem người khiến Đầu Bài mệt ra sao kìa T T

Cô đi vào cửa thủy tinh của ký

túc, sau đó bước sang trái hai bước, lặng lẽ xoay người, ở trong góc Mạc Thanh Thành không thấy được, quay đầu nhìn xem hắn có đi chưa.

Mạc Thanh Thành hình như thấy cô vào cửa rồi, nâng tay xem đồng hồ.

“Cố Thanh!” bên ngoài lầu ký túc chọt truyền đến thanh âm của Canh Tiểu Hạnh, “Cậu núp ở cửa nhìn ai đó? Soái ca sao?!”

.....

.....

Để ta chết đi..... trời ơi đất ạ, nhanh nhanh ném thiên lôi xuống đánh chết ta đi.....

Cố Thanh cứng người, nhìn Canh Tiểu Hạnh đầy sức sống chạy đến, khóe mắt liếc thấy Mạc Thanh Thành đã buông tay xuống, khá thú vị nhìn qua chỗ này, rồi xoay người rời đi.

.....

.....

Hắn nhất định đã nghe thấy, nhất định nghe thấy rồi T T

“Sao cậu dẫn ra thế? Hôm qua gọi điện còn bình thường mà.” Canh Tiểu Hạnh cười tủm tủm vươn tay quơ trước mặt cô, “Nói mau, gặp mặt Đầu Bài đại nhân khuyh quốc khuyh thành kết quả thế nào?”

Cố Thanh yên lặng nhìn cô ấy.

“Vừa rồi Tuyệt Mỹ nhắn wechat ình, đại nhân đích thân đưa cậu về trường? Hai người tiến triển nhanh thật nha.....” Canh Tiểu Hạnh dùng ngữ khí hâm mộ, “Đầu Bài thật sự rất soái ca?”

Cố Thanh tiếp tục yên lặng nhìn cô ấy.

Cô bị kích thích suốt mấy tiếng, đã hết sức ứng phó mấy lời của Canh Tiểu Hạnh. Chỉ cảm thấy cuối cùng thì cổ họng Canh Tiểu Hạnh đã hoàn toàn hủy diệt hình tượng cô cố gắng duy trì cả buổi chiều và buổi tối, nhìn lên này nọ, thật sự rất dọa người.

Ký túc xá bốn người, chỉ có hai người các cô là bảo vệ nghiên cứu sinh, hai người còn lại đã sớm đi thực tập.

Cho nên, dự đoán là mai mới trở về tượng trưng, báo tin rồi tiếp tục đi công tác.

Đêm nay lại chỉ có hai người bọn cô.

Canh Tiểu Hạnh qua mấy phen thăm dò không có kết quả, cuối cùng trực tiếp đá đề tài đến chỗ Tuyệt Mỹ, Cố Thanh rốt cục mở miệng, ngồi ở trên giường mình, vừa xem yy vừa nhắn tin, vừa nói: “Rất cao, ừm, là người rất có khí chất để vương công, siêu cấp công..... Dù sao chỉ cần hắn không đùa giỡn, rất có khí thế.”

Còn khi đùa giỡn T T, giống như lão đại xã hội đen... loại lão đại xã hội đen nho nhỏ.

“Ồ ~” Canh Tiểu Hạnh trèo lên cây thang lên giường mình, cứ thế nửa bám vào cây thang, tay vịn đầu giường, “Nói thêm chút nữa đi.” Cố Thanh tận chức tận trách suy nghĩ một lát: “Nếu không lần sau cậu đi cùng mình, thôi quên đi.... Dù sao hai người lâu thế rồi.”

“Chỗ nào có gian tình chứ!” Canh Tiểu Hạnh tóm chân cô.

Cố Thanh vừa trốn vừa cười: “Chính là có gian tình!”

Canh Tiểu Hạnh đã bò lên giường cô.

“Đừng đừng,” Cố Thanh chỉ máy tính, “Mình đang cầm máy tính nha, đừng quậy hỏng.”

Canh Tiểu Hạnh cũng kiêng dè, bỗng nhiên phản ứng lại: “Hai người khi nào gặp lại?”

“A?”

“Không phải cậu nói lần sau sao?”

.....

Cố Thanh cũng không biết bản thân vì sao nói lần sau, chẳng lẽ là vì Đầu Bài nói lần sau gặp? Cô lắp bắp, nhìn thấy tin nhắn xã trưởng của mình gửi đến: “Thanh Thanh Mạn cậu đi đâu vậy.... Đêm nay là cậu trực hát đó, ta đã thay cậu chống đỡ nửa tiếng rồi a.... mau tới mau tới.”

Cô sững sốt, lập tức nhớ ra, đêm nay là ngày mình trực hát ở xã đoàn nhà mình

“Mình không nói với cậu, không nói với cậu, mình phải hát rồi...” Cố Thanh đội tai nghe, thực áy náy nói, “Hôm nay đến phiên mình trực hát... vậy mà lại quên mất.”

Canh Tiểu Hạnh mang bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, cuối cùng buông tha cho cô.

Cố Thanh lập tức vào kênh, chợt nghe giọng hát phi thường ai oán của xã trưởng liền hiểu, giọng hát khe khẽ bi thương cực kỳ. Thấy tên nàng lập tức nói: “Thanh Thanh Mạn đại nhân... ngài rốt cục cũng đến rồi.”

Cố Thanh đánh chữ: Ta quên mất.....

Xã trưởng: “Trực tiếp mở mic đi.... ta sắp hát đến hết hơi rồi. Các vị chờ, lập tức đổi người.”

Cố Thanh gửi tin nhắn riêng cho xã trưởng: Ừm.... hôm nay không phải có 2 người trực hát sao? Tẩu Điều Nhi đâu?

Xã trưởng trả lời: Hắn nói hắn đi hẹn hò. Hắn bảo hắn sống hai mươi năm lần đầu tiên rốt cục không phải bị nam nhân tỏ tình, mà là nữ nhân, cho nên nhất định phải đến nơi hẹn.....

Cố Thanh: Chúc phúc hắn.

Xã trưởng: Ta giúp em chống đỡ nửa tiếng rồi, em theo nguyện vọng hát một tiếng nữa rồi giải tán thôi.

Cố Thanh: Được.

Xã trưởng tắt mic, bắt đầu nghỉ ngơi treo giáp, cô mở mic, chọn hai bài tùy tiện hát, câu được câu không thu hoa[2]. Cô ở xã đoàn khá nhỏ, không có fan cố định, cho nên mỗi tuần có hai ngày sắp xếp ca sĩ trực hát, thu hút người. Cô đặt máy tính trên bàn nhỏ, bản thân khoanh chân, nghiêm túc ngồi trước bàn, bắt đầu hát.

Đang hát, chợt nghe thấy di động của mình kêu.

Cô lo hát phần mình, gõ gõ giường, ý bảo Canh Tiểu Hạnh đưa di động ỳnh.

Nhận lấy di động, nhìn thấy là tin nhắn Đầu Bài gửi đến: Anh đã về đến nhà.

.....

Cô lập tức lặc giọng.

Thanh thanh giọng, thuận miệng nói: “Thật ngại quá, ta đi nhận điện thoại một chút.”

Nhạc nền vẫn đang phát, cô ở đó loay hoay trả lời wechat cho hắn: Về đến nhà là tốt rồi... Cảm ơn anh, hôm nay đưa em về ^^

Gửi đi rồi, lại cảm thấy không thích hợp.

Nhưng không nói được bất bình thường chỗ nào... Hình như Đầu Bài và cô bỗng nhiên bước một bước lớn tiến đến tình trạng vô cùng quen thuộc vậy. Nhưng cô ngoại trừ biết tên hắn là Mạc Thanh Thành, là Đầu Bài đại danh鼎鼎鼎鼎 trên internet, thiết tình không biết gì nữa cả.

Cô ném di động qua một bên, tùy tiện lật cặp tài liệu, tìm một bài để hát.

Vừa rồi nghe qua, ấn tượng quá sâu sắc, đúng lúc luyện tập một chút. Đương nhiên.... cô khẳng định không hát truyền cảm, hoàn mỹ được như Đầu Bài. Cô nhìn ca từ, chậm rãi hát.

Chợt nghe xã trưởng kích động cất ngang mình: “A! Ta hoa mắt sao? Sao lại đột nhiên vượt quá một nghìn rồi? Ta nói... các cô ấy có phải đi nhầm kênh không.....”

Cố Thanh ngẩn người.

“Xã trưởng anh không hoa mắt....” Giọng của Tẩu Điều Nhi vang lên, “Em cảm thấy thật uống công em chạy vội trở về.... A A A A! Em thấy cái gì đây, nam thần của em! Đầu Bài đại nhân!”

“Ồ đâu chỗ nào, Đầu Bài đại nhân ở đâu! Đại nhân ngài thật sự quang lâm chỗ của chúng ta sao.... Quá cảm động a!”

Cố Thanh lập tức hiểu, cũng ngừng hát trong nháy mắt....

Đầu Bài.....

Đầu Bài đến đây.....

Vấn đề là, cô đang hát bài vừa rồi ở trên xe công cộng hẳn chưa hát hết a a a a!

Trên chỗ bình luận, Thương Thanh Từ đơn giản gửi một khuôn mặt tươi cười.

Nháy mắt, hàng trăm bình luận quét qua “A a a a chụp ảnh chung....”

“Đại nhân, xã đoàn chúng ta sắp tổ chức hội ca tròn một năm, ta có thể mời ngài được không được không?” Xã trưởng không hề bình tĩnh chút nào....

Thương Thanh Từ lại gửi mặt cười: Nếu công việc không bận rộn, hẳn là đến được.

Nháy mắt, hàng trăm bình luận quét tiếp “A a a a hội ca.....”

Cố Thanh cảm thấy bản thân thật không hold được, mặc cho nhạc nền tiếp tục phát, đã chôn mặt mình vào đầu gối, quần đến muốn chết cho rồi..... Một đêm này, thanh danh cả đời cô đã mất sạch sành sanh luôn rồi đó biết không biết không biết không T T

[1] mm: mei mei = muội muội, chỉ mấy cô gái xung quanh.

[2] thu hoa: người nghe tặng hoa cho người hát, một chức năng của yy.

23. Chương 23

Chương 23 – Cá chiền giòn sốt cay (1)

Cô nghe thấy tiếng báo tin nhắn riêng.

Ngẩng đầu, thấy khung bình luận đã bị càn quét bởi thông cáo. Còn có quản lý viên cao cấp của kênh nhà Thương Thanh Từ không ngừng duy trì trật tự: “Bình tĩnh bình tĩnh, không được ở nhà người ta càn quét bình luận a.... các bạn trẻ.... tiếp tục càn quét thế này ngày mai ta phải đến nhận lỗi a T T...” Cô nhìn đến hoa mắt, chủ yếu là quá nhiều người, đến mức mỗi người một câu đã nhìn không kịp.

“Đại nhân vì sao không lên tiếng? (o) A! Chẳng lẽ đang cùng Thanh Thanh Mạn chat riêng....”

“Nhất định là đang chat riêng....” [đoán trúng ghê]

“Sẽ nói chuyện gì?”

“Ta nghe nói, hôm nay bọn họ gặp mặt rồi????”

(o)

(o)

Vì sao lại có người biết được???? Mình vừa về đến trường không lâu mà T T

Cố Thanh có chút đỡ không nổi, sức nhớ ra của sổ tin nhắn riêng đang nháy. Cô tưởng là xã trưởng hay Tẩu Điều Nhi, không ngờ là Đầu Bài.

Đầu Bài: Di động hết pin, nên đến đây chào em một tiếng.

Cố Thanh: ^^ vâng ạ.

Đầu Bài nhanh chóng biến mất khỏi kênh.

Bấy nhiêu fan của Đầu Bài còn ở hiện trường, cô thật là hơi khó tiêu, rưng rưng nhờ Tẩu Điều Nhi lên thay mình, Tẩu Điều Nhi bị nam thần kích động lập tức chui lên tuyến. Cố Thanh tức khắc bỏ chạy, quả nhiên có thể ngồi lên vị trí Đầu Bài này cũng có chỗ không tốt, đi đến đâu đều dắt theo đàn con, nháy mắt quét sạch kênh của người khác

.....

Cô tâm thần bất định out khỏi yy.

Bắt đầu chuẩn bị đồ để ngày mai đi học, Canh Tiểu Hạnh ngồi trước bàn của mình, cười thật sáng lạn, khoe mắt liếc thấy Cố Thanh bò từ trên giường xuống, bỗng nhiên nói với mic: “Thanh Thanh xuống giường rồi.” Cô dứt lời, liền rút dây tai nghe, cố ý để cho Cố Thanh nghe, giọng Tuyệt Mỹ nhanh chóng vang lên từ máy tính: “Ủ, Đầu Bài đi tắm rửa. Quả nhiên là đồng bộ.”

.....

.....

Cố Thanh nhe răng với Canh Tiểu Hạnh, uy hiếp trong im lặng: cậu chết chắc rồi.

Sau đó liền nghe Tuyệt Mỹ nói tiếp: “Video phối âm tuyên truyền game của chúng ta vừa xong rồi.”

Canh Tiểu Hạnh lại đeo tai nghe: “Tiếp tục, em đánh chữ nói chuyện với anh, Thanh Thanh nghe được em nói chuyện....”

.....

.....

Được rồi, cô là không khí.

Bất quá, Cố Thanh vẫn hiếu kỳ, vừa rồi Tuyệt Mỹ nói video tuyên truyền kia. Kiểu tuyên truyền đại chúng này, chế tác nhất định hoành tráng siêu đẹp, tuyệt đối đáng cất chứa. Hơn nữa... cô nhớ Đầu Bài từng nói, hẳn có tham dự. Mở máy tính, chột dạ nhìn thoáng qua Canh Tiểu Hạnh đang bùm bùm đánh chữ, chột tò mò một chuyện, Tuyệt Mỹ Sát Ý coi như là ở trên internet chìm nổi nhiều năm như vậy, sao lại bị một muội muội ngoại đạo thu phục rồi?

Thế giới thực kỳ diệu.

(|||)

Cô mở máy, bò vô weibo của Đầu Bài, quả nhiên vừa post một official video.

Thì ra là game này.

Cô liếc qua kênh chính, đã phát một loạt CP video[1].

Đúng là một loạt ấy.

Cái Đầu Bài chuyển phát ình, mở ra, liền vang lên nhạc nền rung động tâm can, điệu nhạc cực kỳ thê lương. Hình ảnh trong game, bắt đầu theo phong cách thủy mặc, theo từng nét vẩy mực hiện ra, từ từ biến ảo thành thanh âm lồng tiếng của Mạc Thanh Thành và Đậu Đậu Bã Đậu. Hoàn toàn khác với hiện trường vui vẻ sôi nổi lúc chiều, giọng của hai người, phối với hình ảnh game được biên tập cắt ghép.

Từ lúc hai người quen biết, đến khi yêu nhau, đến cuối cùng... sinh ly.

Nhân vật Đầu Bài lồng tiếng, đứng giữa ánh sáng rực rỡ, rồi nhòe dần vào bóng tối.

Cô gái xông lên, hướng về bóng dáng của hắn, nói với hắn: “Thiếp sẽ chờ chàng về.”

Trên màn hình, nam nhân tay áo tung bay, rất khê rất khê ừ một tiếng, không quay đầu, đi vào bóng đêm.

Nhạc nền rất thê lương, khiến cảnh biệt ly này có vẻ.....

Cố Thanh nháy nháy mắt, cảm thấy mũi chua xót.

Phía sau có người chụp vai cô, quay đầu lại, mắt đỏ hồng nhìn Canh Tiểu Hạnh: “Sao vậy?”

“Cậu làm sao thế..... Bạn học Thanh Thanh.....” Canh Tiểu Hạnh vốn muốn hỏi cô có ăn khuya không, nhìn cô thế này, lại hoảng sợ, “Cãi nhau với Đầu Bài sao? Khó trách off nhanh thế.....”

“Gi chứ.....” Cố Thanh buồn bực gạt tay cô ấy, “Mình nhất định phải chơi game này, trailer làm rất cảm động..... Nhưng lại là bi kịch.... còn là loại bi kịch ghen máu phun không được nuốt không trôi.....”

Đã thương người nhất chính là thể loại này đó T T

Canh Tiểu Hạnh vui vẻ: “Cậu vậy mà xem video tuyên truyền của Đầu Bài xem đến khóc?”

Cô tuy không muốn thừa nhận, nhưng video còn bày ra đây.... muốn phủ nhận cũng không diễn được rồi.... Canh Tiểu Hạnh lập tức vui vẻ như hoa nở: “Quả nhiên là chân ái a.... chân ái a.....”

“Không cho cậu nói với Tuyệt Mỹ.” Cố Thanh vẫn nhớ thương tiết tháo của bản thân.

“Hắn đang nghe a.” Canh Tiểu Hạnh chỉ chỉ máy tính của mình, “Mình nói phòng chúng ta chỉ có hai người tụi mình, hắn nói dù sao cũng quen biết, liền trực tiếp mở mic.....”

.....

.....

“Cậu có thể tắt mic của cậu trước không?” Cố Thanh rất uất ức.

Canh Tiểu Hạnh thở dài, tắt mic.

“Không sao đâu,” Canh Tiểu Hạnh nói khoác không cần tiền vốn an ủi cô, “Nghe nói đêm nay rất nhiều muội tử xem mà khóc, Tuyệt Mỹ còn nói Đầu Bài được hời, lồng tiếng cho bi kịch, không giống hắn lồng tiếng toàn mấy vai không hiểu phong tình.”

Đầu Bài thoát nhìn giống người thâm tình, nhất là chất giọng trầm của hắn.....

Còn Tuyệt Mỹ à....

Cố Thanh không phúc hậu lặng lẽ nhủ trong lòng, Tuyệt Mỹ đúng là thích hợp với mấy vai không hiểu phong tình, hắn nghĩ hắn là ai chứ.....

Cô chống má, ngồi đó xem đi xem lại video kia.

Xem mấy lần đã có thể ngâm nga ca khúc chủ đề của game đó rồi. Cô thậm chí bắt đầu cân nhắc, lần nữa biên khúc cho bản này, đưa cho Đầu Bài..... Nếu hắn có thể cover lại, nhất định sẽ rất đẹp.

Đang suy nghĩ, wechat vang lên, là Đầu Bài: Di động mở lại được rồi, vừa mới post một video tuyên truyền game.

Cố Thanh còn đắm chìm trong không khí bi thương của video, thấy Đầu Bài lại nghĩ đến nhân vật video tuyên truyền kia, bóng dáng xa dần xa dần chìm vào bóng đêm, cô thuận tay trả lời cách nghĩ của mình: Đã thấy, em muốn biên khúc lại... tặng cho anh. Video tuyên truyền rất cảm động.

Gửi xong rồi lại không yên.

Người muốn biên khúc tặng Đầu Bài, khẳng định là nhiều đến không đếm xuể..... Bản thân không có tiếng tăm gì, cũng không biết khúc viết ra có thể lọt vào mắt xanh của Đầu Bài không.

Đầu Bài trả lời một chữ “Được” đơn giản.

Lúc này cô mới kiên định lại.

Thấy đến thời gian nên đi ngủ, cô vẫn luyến tiếc, ngồi xem lại video kia lần nữa.

Cuối cùng, khi sắp tắt web, lại xuất hiện bài post mới trên weibo của Đầu Bài. Là một tấm ảnh, chụp cảnh đêm ở thư viện trường cô. Tìm cô không hiểu sao đập nhanh, mở ra nghe.

“Vừa rồi có một tiểu cô nương, xem video tuyên truyền, xem đến khóc.

Cô ấy nói muốn vì ta biên một khúc mới, khiến ta nhớ lại lúc lồng tiếng video này, để tìm kiếm cảm giác, đã nghe đi nghe lại một bài.”

Là bài gì?

Cô ngày càng tò mò.

Đầu Bài không nói tiếp, ngược lại trực tiếp ngâm nga, chỉ có ba bốn câu:

“Đêm mất ngủ nhìn đèn dầu cạn

Ngâm một khúc thanh thanh mạn

Tình vẫn ấm người đã tan

Mình ta bạc thường hàn

.....

Được rồi, các bạn, chúc ngủ ngon.”

Cô nhớ rõ văn án của bài Bạc Đầu [2] này, đều là người yêu ca hát, cô thậm chí cảm nhận được tâm tình của hần khi nghe bài này trước khi lồng tiếng. Trong video tuyên truyền, nàng nói nàng sẽ chờ hần, hần đáp ứng rồi, không hề quay đầu mà đi vào bóng đêm.

Lần này ra đi có thể gặp lại hay không cũng không quan trọng. Ta hiểu lòng nàng lưu luyến, một mình già đi cũng không cô đơn.

.....

Bây giờ nghĩ đến, hốc mắt bắt đầu nóng nóng.

Xong, lại muốn khóc rồi, là thanh khổng thật thương tâm không chịu được....

[1] CP video: hiểm nôm na là video cover lại dựa trên official video nào đó. Mình cũng ko rõ lắm, tra ko ra từ gốc T_T

[2] Bạc đầu [Bạch thủ]

24. Chương 24

Chương 24 – Cá chiên giòn sốt cay (2)

Cô còn chưa kịp xem tin nhắn riêng, đã bị @ liên tiếp.

Máu chốt là, ưu tiên @ cô đều là những người vừa gặp hồi chiều, chính là loại người thế này: phun ra là trực diện nhất.....

Phỉ Thiều: @Thanh Thanh Mạn (v) Ta nhớ bài này có lâu lắm rồi a, thì ra hai người quen nhau từ lúc đó cơ à???? Ai u ta kháo.....

Đậu Đậu Bã Đậu: @Thanh Thanh Mạn..... khóc ròng a, sau này ai muốn tỏ tình với ta, không vượt qua được Đầu Bài đại nhân khuyển quốc khuyển thành thì mời tự rút đi T.T

W k: @Thanh Thanh Mạn: Mark, gặp mặt một lần đã thu phục nửa đời sau của Đầu Bài đại nhân rồi.

Phong Nhã Tụng: @Thanh Thanh Mạn: Đất sập, biển cạn mới dám cũng nàng ly biệt gì chứ a.....

Tuyệt Mỹ Sát Ý: @Thanh Thanh Mạn:..... Đây là câu chuyện đồng thoại một nỗi yêm đốc tiên liên thu phục được một muội tử.

Canh Tiểu Hạnh: @Thanh Thanh Mạn: lù dù vác lu mà chạy.....

.....

Vốn cô còn chìm đắm trong khúc ca, bị @ một vòng thế này, đã hồi hồn một chút, mới ngấm ca từ của bài hát kia. “Ngâm một khúc Thanh Thanh Mạn” gì chứ a.....

“Đầu Bài đại nhân thật tốc chiến tốc thắng.....” Minh còn kém xa, không so được.....” Canh Tiểu Hạnh ngồi trước máy tính cũng choáng váng, ánh mắt phát tinh quang quay đầu nhìn Cố Thanh, “Minh cảm thấy cậu thủ thân như ngọc suốt hai mươi hai năm, ông trời cũng cảm động, giải nhất đều cho cậu..... Loại tỏ tình này a, loại tỏ tình này a.... a a a a.&

#8221;

Canh Tiểu Hạnh càng nói càng kích động, che mặt, không ngừng lắc đầu: “Minh không chịu nổi rồi, quá lãng mạn a.”

Tim đập.... Nhịp tim ơi người đi đâu rồi.....

Cô đứng lên, hít sâu.

Lại hít sâu lần nữa.

Nhịp tim.... Nhịp tim ơi người trốn đâu rồi T.T

Dưới khung bình luận, cả đám đều trích câu “Ngâm một khúc Thanh Thanh Mạn”, thậm chí có người nhận ra địa điểm trong ảnh chụp, vậy nên thẳng thừng kết luận Cố Thanh hoặc Đầu Bài là sinh viên trường này.....

Cô thật không biết đối mặt với tình thế quần bách này thế nào, dứt khoát tắt máy tính, coi như không biết gì cả. Đầu Bài rốt cục là có tâm.... hay vô tình.... Cô thật sự không hiểu. Luẩn quẩn trong giới này nhiều năm, Đầu Bài đại nhân vẫn luôn bảo vệ chu toàn tất cả thông tin riêng tư của bản thân, vì sao bỗng nhiên lại bắt đầu bộc lộ thế này....

Nếu cô là người ngoài đứng nhìn, khẳng định sẽ cùng vậy xem như gà chọi.

Giống như.... Canh Tiểu Hạnh đang nhảy lên nhảy xuống bây giờ vậy.....

Vấn đề là, sao cô lại bị kéo vào a %>_<%

T.T Đầu Bài đại nhân..... Ngài tiếp tục chơi thế này, mọi người sẽ bị ngài đùa đến ngu người đó.....

May mà chỉ là trên mạng, tắt máy tính là chẳng còn gì nữa.

May mà ghi âm xong hết bài hát rồi, lễ kỷ niệm thành lập của trang web cùng Hoàn Mỹ hợp tác, coi như hoàn toàn xong nhiệm vụ.

Bất quá, hôm sau đến trường báo danh, rõ ràng là bộ dáng mất ngủ. Thầy giáo gõ gõ trên thẻ học sinh của cô, buồn cười nhìn cô: “Nghỉ đông chơi rất vui? Cũng không sao, em và Canh Tiểu Hạnh học kỳ này không có lớp, lại được lên thẳng, coi như thoải mái hơn người khác.”

Cô dạ, học kỳ cuối cùng a.

Tuy rằng lên thẳng, vẫn có chút thương cảm khi tốt nghiệp, chỉ là chút xiu thương cảm đó, khi về tới ký túc, thấy Canh Tiểu Hạnh vẫn còn hưng phấn quét qua weibo của cô và Đầu Bài, đã hoàn toàn tan thành mây khói. Hai năm sắp tới còn phải ở cùng cô ấy, thật tâm..... không có nửa điểm cảm xúc tốt nghiệp gì cả.

“Thanh Thanh,” Canh Tiểu Hạnh cười hì hì nói, “Mời ta ăn cơm đi.”

“Vì sao chứ.....”

“Trường học của chúng ta đã bị đào ra rồi, vạn nhất ngày nào đó mọi người cùng điều tra hoạt động của kim chủ nhà Đầu Bài, cậu không phải cần bịt miệng sao?” Canh Tiểu Hạnh mặt mày hớn hớn.

.....

“Sắp tới lễ tình nhân, Thanh Thanh, lễ tình nhân.” Lúc cô đi rửa tay, Canh Tiểu Hạnh chạy đến sau lưng nhắc nhở.

“Ừ....” Cô đáp.

Không đúng..... lẽ tình nhân.....

Bài hát kia sẽ không được post lên thật chứ?!!

Cô nhất định sẽ bị đuổi giết (o) a!

Cố Thanh lau khô tay, cầm điện thoại lên, do dự vài giây, vẫn gửi một câu qua cho Đầu Bài: có đó không (_)?

Dường như đã quen việc Đầu Bài sẽ không trả lời ngay lập tức, cô ném điện thoại qua một bên, bắt đầu online kiểm tra hòm thư của mình, mấy lần muốn lên weibo, sợ nhìn thấy vô số tin nhắn riêng và @, lại bắt đầu không bình tĩnh, dứt khoát bỏ qua.

Đại khái đếm qua mấy khoản nợ..... được rồi, đã nợ bốn mươi mấy bài rồi.

Thanh Thanh Mạn, người thật là thần đào hồ a T T

Cô mở phần mềm ghi âm, thừa dịp Canh Tiểu Hạnh ra ngoài ăn cơm trưa, ký túc xá không có ai, chuẩn bị trả mấy bài hát thiếu nợ, lại phát hiện, Đầu Bài để lại tin nhắn ỉn trên QQ.

Đầu Bài: có muốn đi xem triển lãm hoạt hình[1] không?

Nhìn thời gian, là sáng nay nhẩn lại.

Cố Thanh không hiểu sao hơi căng thẳng, đã qua mấy tiếng rồi..... không trả lời, Đầu Bài có bực không.....

Không trả lời cũng rất bình thường a.... cũng không phải ngày ngày ôm máy tính () , nhưng vì sao vẫn cảm thấy rất lo lắng, rất khẩn trương a. Cô đang không yên, Đầu Bài đã trả lời wechat.

Giọng của Mạc Thanh Thành, giữa không gian yên lặng, có âm vang rất nhỏ: “Thấy tin nhắn của anh chưa?”

“Thấy, vừa mới nhận được.” Cô lập tức bày tỏ.

“Muốn đi triển lãm không?” Giọng của Đầu Bài như cũ mê người.

Được rồi, Cố Thanh cảm thấy bản thân đối với giọng của hắn, khả năng miễn dịch bằng không.

Bốn mạng, đây là sức mạnh thanh âm của bốn mạng T.T

.....

Cô nhìn di động, bắt đầu nghĩ tới trọng điểm thứ hai.....

Vậy là.... Đầu Bài muốn hẹn mình ra ngoài? Một mình? Hẹn đi triển lãm hoạt hình?

Cố Thanh đem qua mất ngủ, đã có chút mơ màng, hiện giờ nghe Đầu Bài chính miệng hỏi mình có muốn đi xem triển lãm hoạt hình không. Này xem như... ám chỉ gì đó sao? Cô thật sự không muốn nghĩ nhiều T T, nhưng từ tối qua đến hôm nay.....

Cô có thể nghĩ nhiều chút mà đúng không.....

Cô dựa vào ghế, hai tay giơ di động lên, nghe lại lần nữa câu “Muốn đi triển lãm không” của Đầu Bài lần nữa, bình tĩnh một lát, nói với di động: “Trước giờ chưa từng đi, có điều cũng rất muốn đi xem thử.... nhưng, chẳng phải công tác của anh rất bận sao?”

Gửi đi rồi, tim cô đã muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Hôm đó không bận.” Giọng hắn mang ý cười.

“Được.” Cô thật tình chưa từng đi qua triển lãm hoạt hình, bình thường không để ý thời gian diễn ra, nên “ngày đó” là ngày nào a....

“Vậy được,” Đầu Bài chậm rãi trả lời nghi vấn trong đầu cô, “Thứ bảy anh đến đón em.”

.....

.....

.....

.....

Thứ bảy, ngày 14 tháng 2.

[1] triển lãm hoạt hình: như festival manga ở Việt Nam, là lễ hội triển lãm các thứ liên quan đến anime/manga, có cosplay. [Dành cho ai chưa biết: anime – hoạt hình Nhật, manga – truyện tranh Nhật, cosplay – hóa trang giống với các nhân vật trong truyện/hoạt hình/game...]

25. Chương 25

Chương 25 – Cá chiên giòn sốt cay (3)

Lo lắng lo lắng lại lo lắng lo lắng, cô cố chịu đựng qua mấy ngày.

Sau đó rõ ràng rành mạch hợp lẽ lãng phí mấy ngày, một bài cũng không ghi âm..... May mà gần tới tháng tốt nghiệp, trường học bắt đầu chuẩn bị liên hoan đêm tốt nghiệp, trong khoa cũng có liên hoan đêm tốt nghiệp của mình, cô đương nhiên bị hai bên trưng dụng sung quân, bên đàn tranh, bên dương cầm, chạy diễn tập cũng tốn không ít thời gian.

Thần kỳ là, Canh Tiểu Hạnh trước giờ lười về nhà, bỗng nhiên thứ sáu lại chạy về.

Tối thứ sáu trong ký túc chỉ còn một mình cô, ít nhất cô không cần đối mặt với nghi vấn “Vì sao cuối tuần không về nhà” của Canh Tiểu Hạnh..... Nhưng cũng chẳng có ai bàn bạc với cô, làm sao để ứng phó buổi triển lãm hoạt hình ngày 14 tháng 2 này.

Loại ngày phấn hồng khắp chốn như vậy, cô không ăn mặc long trọng chút lại thấy có vẻ không tôn trọng Đầu Bài....

Nhưng nếu Đầu Bài chỉ ngẫu nhiên trùng hợp chọn trúng buổi triển lãm ngay lễ tình nhân, mà không có ý tiến thêm một bước, ăn mặc chải chuốt quá mức lại có vẻ không tốt lắm?

Cố Thanh cảm thấy bản thân mình sắp xoắn xuýt đến bệnh.

Đến trưa hôm sau, khi Đầu Bài nhắn tin đến, nói đã đến cửa ký túc xá, cô vẫn còn đối diện với mớ quần áo không biết chọn bộ nào, nước tới chân rồi, đưa đầu ra một đao, thụt đầu về cũng một đao, thôi thì làm hoa si một lần đi!

Để hợp với triển lãm hoạt hình, cô mặc bộ váy áo học sinh mới mua hồi học kỳ trước nhân dịp đêm tân niên, bắt đầu nhanh chóng thay, áo sơmi trắng và áo len vàng, váy ngắn sọc caro vàng xanh lá đan xen, vớ dài xanh sẫm, gi

ày cùng màu vớ..... Cuối cùng khoác thêm áo lông trắng... Rất long trọng a T.T, cô đứng cạnh bồn rửa tay, đối diện gương, bắt đầu ngẩn người.

Soi gương ba giây, nháy mắt liền đỏ mặt.

Cuối cùng tự ép mình da mặt dày lên, vai đeo túi đi ra ngoài. Loại ngày thế này, bên ngoài ký túc đều là các cô gái ăn mặc xinh đẹp, đủ loại tư thế chờ bạn trai.

Cố Thanh liếc mắt nhìn quanh, không tìm được Mạc Thanh Thành.

Cô đang nghi hoặc, chợt nghe phía xa có người gọi tên mình, là giọng của Đầu Bài, cô quay qua tìm nơi thanh âm phát ra, rốt cục tìm thấy Đầu Bài đang đứng cùng vài cậu học trò ở dưới lầu trung tâm hoạt động, đang nhìn mình. Cô đi qua, phát hiện có cả một vị sư huynh của mình.....

“Cố Thanh?” Sư huynh vui vẻ, “Mạc Thanh Thành, anh chờ sư muội của em sao?”

Mạc Thanh Thành nhẹ ừ một tiếng.

Hai tay Cố Thanh siết dây đeo túi của mình, nhỏ giọng gọi tên sư huynh. Kiểu đi hẹn hò gặp phải sư huynh đồng môn, tình trạng quần bách thế này, nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ đến.....

Sư huynh hiển nhiên rất thân với Mạc Thanh Thành, họ nhẹ hai tiếng trêu chọc: “Anh là sư huynh trung học, Cố Thanh là học muội đại học.... Anh nói xem, sau này bối phận, ha ha, phải phân thể nào cho tốt đây, ha ha ha ha.”

(o)

.....

.....

Mạc Thanh Thành cười vỗ vỗ bả vai vị kia, anh bạn còn muốn tiếp tục cười lập tức thu liễm, không ngừng nói: “Này đương nhiên phải theo sư huynh luận bối phận, gọi chị dâu, gọi chị dâu.....”

%>_<%

.....

.....

Trời a, ai tới khiến hần câm miệng đi.....

May mà Mạc Thanh Thành cũng không muốn để hần tùy tiện đùa tiếp, hỏi Cố Thanh chuẩn bị đi được chưa, Cố Thanh vội gật đầu, lập tức ngoan ngoãn theo sau Mạc Thanh Thành đi. Bọn họ đi từ dưới lầu ký túc đến cổng trường, tùy tiện trò chuyện một hai câu, Cố Thanh chìm trong thanh âm mê người của Đầu Bài, nhin không được len lén liếc trộm hần suốt.

Hần mặt quần dài màu xanh nhạt, áo khoác đen, còn có áo sơ mi trắng.....

Thật đơn giản.....

Thật dễ nhìn.....

Ừ, thật dễ nhìn T.T

Cố Thanh ngơ đờ rồi đó....

“Sao thế?” Đầu Bài dường như phát hiện ánh mắt của cô, hơi cúi đầu nhìn cô gái đang đi cạnh mình.

“Ack.... Em đang nghĩ chuyện biên khúc cho anh.” Cố Thanh nghiêm trang, cứ vờ mặt mũi của mình.

Mạc Thanh Thành dường như đang cười, cô không dám nhìn lên nữa.

Cố Thanh vốn tưởng hai người sẽ đi xe bus, đến cổng trường mới phát hiện Mạc Thanh Thành lái xe tới đón, theo lời Đầu Bài giải thích là ngày 14 tháng 2 là ngày người đồng nghìn nghị, không lái xe, buổi tối đưa cô về rất rầy rà. Nửa câu đầu cô rất đồng tình, về phần nửa câu sau.... cô nhất định phải tìm lý do đào tẩu, nếu không bị bẫy cô tám bà trong tiểu khu nhìn thấy, lập tức sẽ thăng cấp thành gia đình thăm vấn T.T

Mạc Thanh Thành đỗ xe ở một tiểu khu gần nhà triển lãm, cô phát hiện khi Mạc Thanh Thành chạy xe vào cửa tiểu khu, bảo an hoàn toàn không để ý, vào rồi chạy đến chỗ đỗ xe cũng có vẻ rất quen thuộc. Cho nên..... nơi này sẽ không là tiểu khu nhà hần chứ?!

Địa chỉ nhà của Đầu Bài.....

Địa chỉ nhà của Đầu Bài, cô biết được dễ dàng thế này sao T.T

Cô nhìn khung cảnh yên tĩnh, có chút huyền hoặc, đây là nơi hần và Tuyệt Mỹ ở? Khi cô còn đang suy đoán, Đầu Bài đã đỗ xe xong, tháo dây an toàn: “Đây là nơi cha mẹ anh ở, gần chỗ triển lãm, đậu xe ở đây tiện hơn.” Cô kinh ngạc, lại nhìn xung quanh.

Đây là nơi Đầu Bài sống từ khi còn đi học đến lớn?

Cô cẩn thận tỉ mỉ quan sát, Mạc Thanh Thành gọi, cô quay đầu, mắt hần đen như mực, nhìn cô: “Lưu lại số điện thoại của anh đi, lát nữa đồng người, nếu bị lạc thì dễ tìm hơn.”

Cố Thanh ừ, lấy điện thoại ra, lưu lại một dãy số.

Sau đó..... do dự một chút, gọi đến số đó.

Tiếng di động nhanh chóng vang lên, hần nhận được cuộc gọi của cô, lấy điện thoại ra, nhanh chóng nhập vào hai chữ “Thanh Thanh”..... Cô lại do dự khi nhập tên, Đầu Bài? Thương Thanh Từ? Mạc Thanh Thành? Xem ra cái cuối là an toàn nhất, hai tên trước nếu bị người khác thấy, số điện thoại của Đầu Bài chẳng phải sẽ lập tức bị lộ ra ánh sáng.

Mạc Thanh Thành, Mạc Thanh Thành.....

Cô chợt nhớ tới lời nói của Tuyệt Mỹ, đời thực, hay là muốn gọi tên như trong đời thực.

Hiện tại chính là..... ngoài đời chân chân thật thật a.

Vì thế..... bây giờ cô và Đầu Bài hoàn toàn trao đổi tất cả phương thức liên hệ, thậm chí ngay cả tiểu khu nhà cha mẹ cũng biết luôn (o)

Đây là lần đầu tiên cô đến triển lãm hoạt hình, vừa vào đã bị biển người đông nghịt khiến cho đầu choáng mắt hoa, cô cởi áo khoác, ôm trong ngực, nhắm mắt theo đuôi phía sau Mạc Thanh Thành, tiện thể tò mò nhìn bốn phía. Mạc Thanh Thành cũng nhìn xung quanh, nhờ ưu thế chiều cao, hoàn toàn bỏ qua 90% số người, nhanh chóng hỏi cô, thích cái gì?

Cô nghĩ nghĩ: “Tần Thời Minh Nguyệt, gần đây em đang xem cái này.”

Mạc Thanh Thành cười nhìn cô, thấp giọng nói: “Thật trùng hợp.”

Trùng hợp? Trùng hợp cái gì?

Cố Thanh chưa kịp hỏi, hần đã dẫn cô đi về phía vực sâu khấu, khu này dày đặc những người đặc biệt phấn khích, căn bản là không chen vào nổi, Mạc Thanh Thành nhìn biển người, đang tự hỏi làm sao đưa Cố Thanh vào thì người đứng bên khán đài, sắp lên sân khấu biểu diễn đã thấy Mạc Thanh Thành, lập tức mắt tỏa sáng gạt đám người ra đi tới.

Vì người kia là coser Mạc Bạch, khán giả nhanh chóng vì hần mà cường chế tạo ra đường sống, để người kia thuận lợi tìm đường máu chui ra..... Bất quá, khi hần lao ra, con đường kia cũng khép lại, kín mít.....

“Ai u ai u,” Mạc Bạch hưng phấn không thôi, nhưng vẫn khống chế được âm lượng của mình, giống như kẻ trộm vừa lòng đẹp ý gác tay lên vai Mạc Thanh Thành, “Ai u ai u, cậu vậy mà lại đại giá quang lâm.....”

Cố Thanh nhìn vị này trang điểm tinh xảo, đại danh lừng lẫy – coser Mạc Bạch, có loại cảm giác đại thần gặp đại thần, bản thân tiểu trong suốt đứng một bên xem náo nhiệt.....

“Đúng lúc hôm nay rảnh, đến hiện trường xem thử.” Tầm mắt của Mạc Thanh Thành dịch đến trên người Cố Thanh, thấy cô bị đám người chen lấn lui về sau nửa bước, thực tự nhiên nắm vai cô, vớt cô ra từ trong đám người chen lấn, “Đây là.....”

Bỗng nhiên nhạc nền vang lên, biểu diễn bắt đầu rồi.

Cố Thanh đứng bên người Mạc Thanh Thành, cảm giác bả vai như không phải của mình.....

“Thanh Thanh Mạn chứ gì,” Mạc Bạch hạ giọng, khước mắt cong cong, giấu cợt Mạc Thanh Thành, “Cậu âm thầm một vạn năm, liền rùm beng một lần này, cả thế giới đều biết rồi.....”

Bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng thét chói tai.

Mạc Bạch nhếch miệng cười, nhỏ giọng nói với Cố Thanh: “Màn phối âm của nam nhân nhà em bắt đầu rồi.”

Quả nhiên, âm thanh từ sân khấu truyền ra giọng độc thoại của Đầu Bài cho buổi biểu diễn này: “Là đêm thất tịch thứ mấy rồi, chỉ mình ta uống Đỗ Khang, dưới ánh trăng phiến muộn.....” Chất giọng trầm thấp mà vắng lặng truyền ra từ loa.

Cố Thanh bị lời của Mạc Bạch khiến ặt đổ tai hồng.....

Cô nhớ bài này là bài hát gốc, không ngờ hoạt động này lại chọn để biểu diễn, cũng không ngờ Đầu Bài đích thân phối âm....

Ngón tay của Đầu Bài di động, dường như đang tìm tư thế thoải mái hơn, ôm bả vai của cô.

Cố Thanh không dám nhúc nhích, hồn bay lên trời rồi.

Xung quanh sân khấu có rất nhiều rất nhiều fan tận trung của Đầu Bài, không ngừng có người “Xuyt, nhỏ giọng chút, nghe độc thoại.” với tiếng hét chói tai, nghiêm nhiên là những fan tốt ủng hộ thần tượng, chỉ là bọn họ không biết vị chính chủ này, đang quang minh chính đại đứng đây.....

Mặc Bạch lập tức nở nụ cười, liếc mắt nhìn cô.

Ý tứ là: em xem, fan của Đầu Bài vây quanh nơi này rồi, cẩn thận làm đầu, Thanh Thanh Mạn.....

26. Chương 26

Chương 26 – Cá chiên giòn sốt cay (4)

Fan của Đầu Bài đã là mây bay.....

Giờ khắc này, đối với cô, trừ đôi tay của Đầu Bài đang khoát trên vai mình, mọi thứ khác đều là mây bay a mây bay T.T

Giọng độc thoại và tiếng hát của ca sĩ xen lẫn nhau, nhóm coser trên sân khấu bắt đầu diễn. Đây xem như là diễn xuất làm nóng sân khấu, dùng giọng của Đầu Bài mở màn, mà người trụ cột nòng cốt..... đang đứng cạnh Cố Thanh đây.

Mặc Bạch vốn muốn bắt quái thêm vài câu nữa, đã bị các fan xung quanh vây xem.

Hắn là khách mời biểu diễn, vốn là dùng để hấp dẫn fan, tuy rằng lượng fan của vị Đầu Bài đại nhân mở màn này không thua kém gì hắn, nhưng người ta không lộ mặt a.

Không giống hắn.....

Mặc Bạch cười tủm tỉm nhìn Cố Thanh, khẽ nói: “Kim chủ đại nhân, ta phải đi biểu diễn rồi, tạm biệt.” Cố Thanh đối mặt với vị đại thần giới cos này, thật sự không biết đối đáp lời trêu chọc thế nào, người ta đã phát phát tay với Đầu Bài, lại mang khuôn mặt trong treo nhưng lạnh lùng cao quý trở về phía sườn sân khấu khu triển lãm.

Tiết mục mở màn chấm dứt, đám người hơi giãn ra, chủ động chuyển qua bàn ký tên của Mặc Bạch và một vị coser khác – Mộc Mộc. Mặc Thanh Thành cũng thấy thú vị, dẫn cô đi qua, ở quầy quà lưu niệm của triển lãm, đột nhiên hỏi: “Có muốn mua gì đó kỷ niệm không?”

Vân đạm phong khinh như vậy.....

Cố Thanh rất muốn tỏ ra bình thản, nhưng cô đã nóng từ đầu tới chân rồi, ngay cả ánh mắt của Đầu Bài cũng không dám nhìn, không biết sao đành ừ một tiếng, ừ xong rồi mới hồi hồn nhận ra mình vừa trả lời vắn đề

gì..... Muốn mua đồ lưu niệm? Mua đồ lưu niệm..... Mua..... Đầu Bài muốn chi tiền mua quà lưu niệm cho cô?

Đầu Bài đã rút ví tiền màu đen từ túi quần ra.

Cố Thanh vội lắc đầu: “Không cần, thật ra em chỉ tính là fan qua đường của Tần Thời Minh Nguyệt thôi.” Cố Thanh thấy Đầu Bài rút tiền ra..... “Thật sự không cần..... em tự mua được mà.” Cô lúi túi xách ra trước mặt, khi kéo khóa thì Đầu Bài đã chỉ cái ly trên kệ, hỏi người bán hàng: “Ly này có một cặp không?”

“Một cặp?” Người bán là một cô gái, đang ngẩng đầu nhìn Mặc Thanh Thành, ánh mắt sáng lấp lánh hòa nhã nhìn vị đại soái ca, nói: “Anh muốn mua cốc tình nhân sao?”

Hắn ừ một tiếng.

“Có,” Cô gái bán hàng vô cùng nhiệt tình, nói với Cố Thanh – hiển nhiên tư duy đang chậm hơn ba nhịp, “Bạn gái anh thích nhân vật nào? Em lấy bộ tình nhân đến cho.....”

Đầu Bài quay đầu nhìn cô: “Thích nhân vật nào?”

“..... Thiếu Ti Mệnh.”

“Thiếu Ti Mệnh a,” Cô gái cười, “Con gái đều thích nhân vật này, người cos Thiếu Ti Mệnh cũng nhiều.” Cô ấy lập tức ngồi xổm xuống tủ, lấy ra một cặp ly sứ, “Hai người có thể qua bên kia để Mặc Bạch và Mộc Mộc ký tên nha.”

Cô gái nhanh nhẹn gói lại, rất tự nhiên đưa cho Đầu Bài, khi thu tiền nhin không được tò mò nhìn hai người: “Hai người không phải coser sao?” Khi cô ấy nói còn cố gắng nhớ lại xem Đầu Bài với Cố Thanh dễ nhìn như vậy, là coser nổi danh nào, hóa trang đến để cổ vũ Mặc Bạch.....

Đầu Bài lạnh nhạt cười, không hé răng.

“Từ Diệp”[1] thâm niên đều biết, Thương Thanh Từ không quá thích cùng người xa lạ nói chuyện, nên nhiều năm vậy rồi vẫn rất thâm lặng, trừ mấy người hợp tác lâu năm, cơ bản thì chẳng tham gia hoạt động offline nào, nên người xung quanh hắn, trong giới lồng tiếng chỉ có mấy người trong Hoàn Mỹ.....

Người như thế nếu bị hack, khẳng định là do “cao quý lãnh diễm”.

Ừ.....

Ngay cả cô sau khi gặp người thật cũng thấy.... thật tình cảm thấy..... diện mạo này của hắn, rất thích hợp hình tượng cao quý lãnh diễm, bằng không chẳng phải sẽ bị bắt chuyện đến chết T.T

Đầu Bài dường như rất hứng thú với việc xin chữ ký của bạn tốt, vừa lấy ly liền dẫn Cố Thanh qua bàn ký tên. Mặc Bạch nhìn thấy hắn đến trước, nhin không được nhướn mày cười cười, sau đó, Mộc Mộc bên cạnh ký tên xong, ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, mặt than ngàn năm hiếm khi lại xuất hiện vẻ mặt khác.

Đầu Bài đưa ly qua, Mặc Bạch lập tức nhận lấy, cười tủm tỉm ký đại danh, nghĩ nghĩ lại vẽ thêm trái tim chọc bọn họ: “Phúc lợi tặng thêm cho hảo huynh đệ nha.”

Nói xong thuận tay đưa ly cho người bên cạnh.

Mặt than Mộc Mộc như cũ nhìn hai người, chậm nửa nhịp thì thào: “Trời ạ.”

Mộc Mộc đội tóc giả màu bạc, cúi đầu, tóc buông xuống bên cổ. Hắn yên lặng nhìn cái ly, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Đầu Bài: “Muốn mình ký cái gì? Chúc trăm năm hảo hợp sao.....”

.....

.....

“Đừng phá,” Mặc Bạch lập tức nở nụ cười, “Đương nhiên là ký sớm sinh quý tử a.”

.....

.....

Mộc Mộc ờ một tiếng, tháo nắp bút, thật sự định ký như vậy. Cố Thanh cảm thấy mình bị trêu đến muốn khóc rồi, vươn tay túm ống tay áo của Đầu Bài, nhìn hắn xin giúp đỡ.

Mặc Thanh Thành cho cô ánh mắt trấn an, lên tiếng ngăn hai người kia lại: “Đủ rồi a, vui đùa cũng có mức độ.”

Mặc Bạch cười khúc khích thật vui vẻ.

Mộc Mộc tiếp tục ăn ngay nói thật: “Câu đưa cả người tới rồi, còn không cho chúng ta nói.....” Hắn cúi đầu, lặng lẽ viết tên chính mình, lại lặng lẽ, học Mặc Bạch vẽ trái tim nhỏ.

Ly của hai người, liền như thế đậm mùi tình nhân đến rồi tình rồi mù.

Nhân viên công tác đứng nhìn, còn tưởng Mặc Thanh Thành và Cố Thanh là bạn tốt của hai vị coser, hoàn toàn không biết người này là đại thần giới phối âm đã lồng tiếng ăn mở đầu lúc này. Hai người bạn già của Mặc Thanh Thành này, một người hay nói giỡn, một người ngốc tự nhiên, chỉ nói lời thật, cứ thế kể xướng người họa, Cố Thanh cảm thấy tay mình đầy mồ hôi rồi.

Cô và Đầu Bài.....

Cô và Đầu Bài.....

Cố Thanh im lặng nhận lấy cái ly được gói lại từ Đầu Bài, bỏ vào túi xách của mình, trong đầu bay lượn đầy các loại nghi vấn. Cô và Đầu Bài..... sau khi đi ra từ trong ngày hội khắp chốn mừng vui này, thật sự sẽ cất bước lớn, phát triển về phương hướng “kia” sao? Nghĩ đến phương hướng “kia”, cô lại cảm thấy tim đập mạnh.....

Mặc Bạch và Mộc Mộc dù sao cũng là khách quý đến biểu diễn, không có nhiều thời gian rảnh nói chuyện phiếm, nhanh chóng lên đài biểu diễn. Cố Thanh ôm áo khoác, đi theo Đầu Bài xem biểu diễn một lúc. Hắn cũng cởi áo khoác, khoát trên tay, đứng một bên im lặng xem.

Đôi mắt kia, đen nhánh trong suốt nhìn sâu thấu, thật sự xinh đẹp vô cùng.

Trong lòng Cố Thanh vẫn không ngừng nghĩ đến phương hướng “kia”, không biết chính mình đang xem gì nữa.....

Chẳng được bao lâu, Mạc Thanh Thành nhận một cuộc gọi. Tuy hắn không nói nhiều lắm, Cố Thanh cũng tận lực tránh nghe cuộc gọi riêng tư của người ta, nhưng đoán được có liên quan đến công việc.

Quả nhiên, sau khi cúp máy, Đầu Bài nhỏ giọng nói với cô: “Anh có lẽ phải đi rồi, có việc đột xuất.”

“Được, không sao đâu.” Cố Thanh rất thông cảm gật đầu.

Hai người nhanh chóng rời khỏi nhà triển lãm, đi về tiểu khu đậu xe lúc này, cây xanh dọc bên đường quần quanh mấy tòa nhà, hai người cùng đi về phía bãi đỗ xe. Cố Thanh vừa đi vừa suy nghĩ, mình có nên đề nghị anh ấy không cần đưa mình về trường không, tránh chậm trễ công việc của người ta. Bỗng nhiên chợt nghe sau lưng có người gọi: “Thành Thành.”

Mạc Thanh Thành dừng bước, cô cũng dừng theo.

Sau đó, theo hắn xoay người, nhìn thấy một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc..... Chất giọng của người này rất giống Mạc Thanh Thành..... chỉ là thành thực hơn không ít.....

Cố Thanh còn đang suy đoán, người đàn ông trung niên kia khẽ mỉm cười nhìn thoáng qua Cố Thanh: “Vị này là.....”

“Cố Thanh.” Mạc Thanh Thành đứng cạnh cô, đơn giản giới thiệu tên cô, Cố Thanh không biết nên nói gì, chỉ ngây ngô gật đầu nói: “Chào chú.”

“Là bạn gái?” Người đàn ông trung niên mỉm cười hỏi Mạc Thanh Thành.

Khóe mắt Mạc Thanh Thành cong cong, rõ ràng mang ý cười, giọng của hắn chân chân thật thật vang lên cạnh cô, nhẹ nhàng lại khẳng định trả lời vấn đề kia: “Vâng, bạn gái.”

[1] Từ Điệp: đây hẳn là tên gọi của fan nhà Đầu Bài...

27. Chương 27

Chương 27 – Cá chiền giòn sốt cay (5)

Lão thiên.....

Kêu trời một tiếng, đầu Cố Thanh hoàn toàn bị chấn thành trống rỗng.

Cô cảm giác ánh mắt của người đàn ông trung niên kia, nháy mắt hòa ái rất nhiều, dường như có nói thêm vài câu, mấy ngày rồi không gặp cha mẹ của Mạc Thanh Thành, người trong nhà gặp mặt cũng khó hẹn này nọ... Mạc Thanh Thành nói gì? Hình như nói, luôn phải ra ngoài làm phẫu thuật.....

Cả người cô lâng lâng, hoàn toàn choáng váng.

Cố Thanh người tỉnh lại người tỉnh lại!

Mau tỉnh lại!

“Cha mẹ Thành Thành bình thường bận rộn nhiều việc, sau này có rảnh, đến nhà chú ăn cơm?” Những lời này khiến cô vốn đang trôi trong hư ảo, lại bị đá đến một không gian hư ảo khác..... Cố Thanh hoàn toàn theo bản năng nhu thuận cười.

Chú xoay người đi rồi.

“Anh cần đến bệnh viện,” cô nghe thấy giọng Mạc Thanh Thành nói, “Đưa em đến cửa siêu thị?”

Cô sâu sắc cảm thấy chính mình sắp không trụ nổi, hoàn toàn không thể nói chuyện riêng 1vs1 với Đầu Bài..... Mắt nhìn khắp nơi, chính là không dám nhìn hắn.

Hắn cười: “Đi thôi, anh hơi gấp.”

Mặt cô đỏ thêm vài phần.

Cô thề, đời này chưa từng quen bạn trai, nhưng từng xem qua tiểu thuyết ngôn tình với phim thần tượng a..... Chưa từng có trải nghiệm nào dạy cô khi bất thành linh bị người ta gọi là bạn gái phải làm gì..... Hơn nữa, khi người này là Đầu Bài, cô nên làm gì đây.....

“Thanh Thanh?” Giọng hắn hơi trầm, đánh thức cô.

“A?”

1; Cô lên tiếng đáp, “Vậy, vậy, đi nhanh đi.”

Cô cúi đầu đi theo bước chân của hắn, chờ hắn mở khóa, rồi mở cửa xe ngồi vào ghế lái. Toàn bộ hành trình đều xem Mạc Thanh Thành như không khí, còn cách nói khác là, hoàn toàn xem bản thân mình như không khí..... Chỉ cần nhanh đến siêu thị. Nhưng ngay cả khi cô dán mắt vào khung cảnh bên ngoài cửa sổ, khóe mắt vẫn liếc thấy, tay hắn điều chỉnh ô gió của điều hòa, sau đó đặt lên tay lái.

Xe chạy khỏi tiểu khu, ra đường lớn.

Lẽ tình nhân chính là đồng xe a.....

Cố Thanh cố gắng nhìn biển xe trước mặt.

Cô cũng không thể tiếp tục giả vờ như lúc nãy..... cái gì cũng không nghe thấy.....

“Có nóng không? Muốn cởi áo lông ra không?” Hắn hỏi.

Thanh âm này, tựa như đêm đó hắn hát cô nghe, trầm thấp từ tính.

Cô muốn bình tĩnh hít thở, muốn nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ đột nhiên thành kéo cắt không đứt còn loạn thất bát tao nhập nhằng không rõ giữa cô và Đầu Bài.... Nhưng hoàn toàn không có cách nào phản bội lỗi tai của chính mình.

Chất giọng này, là giọng cô yêu nhất a.

Yêu nhất a.....

Cô không hé răng, yên lặng cởi áo lông, đặt ở trên đùi.

Giọng nói yêu nhất này, về cơ bản đã phá vỡ tất cả lần đầu tiên của cô.... Lần đầu tiên cho bạn online tắt cả phương thức liên hệ, lần đầu tiên gặp bạn online ngoài đời thực, lần đầu tiên cùng con trai không phải bạn học không phải thân thích ăn cơm, còn có.... Lần đầu tiên cùng sinh vật giới tính nam ra ngoài vào lễ tình nhân... Sau đó bị gọi là bạn gái T.T

Vì thế.....

Bây giờ cô và Đầu Bài, thật sự..... là..... bạn trai..... bạn gái..... sao T.T

Sao lại có cảm giác như thiên tai giáng xuống lưng đầu?! Chỉ cần nhớ tới cụm từ “Bạn trai bạn gái” liền tim đập thình thịch, lập tức xóa từ này trong não, không dám nghĩ tới nữa. Khu triển lãm rất gần bệnh

viện, xe nhanh chóng dừng ở đối diện siêu thị nhà Cố Thanh, Cố Thanh thấy siêu thị nhà mình như thấy thuyền cứu nạn, rốt cục dám nói chuyện.

“Em đi đây.” Cố nhỏ giọng nói.

“Anh sẽ hết bận nhanh thôi, cùng ăn cơm tối?”

“A? Không cần đâu,” Cố Thanh bị kinh hoảng nhìn hấn, bật thốt lên lời cự tuyệt, lại thấy đôi mắt xinh đẹp kia, khí thế lập tức yếu đi, “Buổi tối em phải về nhà ăn cơm, hôm khác đi...”

Hấn ừ một tiếng.

Từ phía sau xe lấy túi xách của cô, đưa cho cô: “Qua đường lớn nhớ cẩn thận.”

“Vâng.”

Cố Thanh nhận túi, mở cửa muốn đào tẩu.

Mặc Thanh Thành chợt giữ lấy tay cô, cô quay đầu, vẻ mặt mờ mịt thất thố. “Mặc áo lông vào trước, đeo túi xách cẩn thận rồi mới được xuống xe.” Hấn nói xong, còn nhin không được cười một tiếng.

.....

.....

Cố Thanh cảm thấy mặt mình đã nóng đến mức có thể chiên trứng cút rồi, còn phải ngoan ngoãn dưới ánh mắt chăm chú của Đầu Bài mặc áo lông vào, đeo túi xách, sau đó.... nhìn hấn, không có ý kiến phản đối mới mở cửa xe, xuống xe. Xem ý tứ của người ở trong xe, là muốn nàng qua đường trước rồi mới chịu đi.

Nháy mắt, Cố Thanh có cảm giác mình như nhỏ đi năm tuổi, như mười sáu mười bảy tuổi, tay chân sắp không biết đặt đâu rồi.

May mắn may mắn, thuận lợi qua đường cái, đi vào siêu thị nhà mình.

Anh họ đang ở sau quầy thu ngân, đưa tiền lẻ cho khách rồi, nghiêm túc đánh giá cô: “Đi chơi lễ tình nhân rồi? Không phải em nói tuần này không về nhà sao? Sao đã về rồi?”

.....

Cô đâu có biết....

Rõ là theo kế hoạch phải về trường học, Đầu Bài nói đưa cô về siêu thị, cô liền ngoan ngoãn đi theo trở về T.T Hôm nay xem như ngày lễ lớn, trong tiệm rất nhiều khách, anh họ không trêu cô nữa. Cố Thanh tự đi đến tủ lạnh, lấy một lon cola, ba một tiếng khui ra, uống một ngụm, cảm thấy chưa đã, lại uống thêm vài ngụm.

Bạn gái.....

Bạn trai.....

Cô và Đầu Bài?

Đến tốt cùng là làm sao biến thành bạn trai bạn gái vậy.....

Thật sao?

Giả sao?

Cô lại uống thêm vài ngụm cola, bỗng nhiên cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình.

Quay đầu, thấy Đồng Nhất Nho đứng cạnh mình, ánh mắt sáng lấp lánh, nháy cũng không nháy mà nhìn mình..... “Sao thế.... Cậu không phải xin nghỉ phép sao? Hay là...” Cố Thanh bị nhìn đến lỗ chân lông cũng hoảng sợ, da gà nổi sặc.

Đồng Nhất Nho tiếp tục nhìn cô: “Thanh Thanh Mạn? Thanh Thanh Mạn!”

Ngậm cola trong miệng suýt phun ra, Cố Thanh hoàn toàn bị sặc, che miệng liều mạng ho khù khụ. Đồng Nhất Nho lập tức cầm lấy lon nước ngọt trên tay cô, vẫn dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn chăm chăm cô. Cố Thanh ho đến chảy nước mắt, khi thở được rồi, ánh mắt hồng hồng ngẩng đầu muốn hỏi bản thân có nghe nhầm không, chợt nghe cô gái trước mặt tiếp tục nói: “Sao mình lại không nghe ra chứ? Từ khi biết cậu và bản mạng của mình ở cùng nhau, đã nghe hết tất cả ghi âm sinh nhật hội ca gì đó của cậu, sao lại không nghe ra là một người a, rất thần kỳ, rất thần kỳ!”

Đồng Nhất Nho kích động, nói năng lộn xộn.

Cố Thanh cảm thấy bản thân sắp không kiên trì nổi.

“Mình không phải.....”

“Nhất định phải!”

“Thật sự không phải.....”

“Tuyệt đối không sai, nhất định là cậu, khẳng định là cậu, hoàn toàn không sai được.”

“.....”

Đồng Nhất Nho nói như đinh đóng cột: “Cậu yên tâm, mình tuyệt đối sẽ không nói cho người khác!”

Cô hoàn toàn nhận thua: “Sao cậu biết mình là..... Thanh Thanh Mạn?”

Cô thiệt tình muốn tìm cái hố, đem chính mình chôn xuống luôn cho rồi.....

“Bởi vì mình tốt số ~” Đồng Nhất Nho lấy di động từ túi ra, vô cùng thần bí cho cô xem một cái weibo.

“Mặc Bạch vừa post một tin weibo, rất nhiều đại thần chuyển phát ngay lập tức, sau đó Mặc Bạch lại xóa ngay sau đó.... Trong một giây thôi đó! Vậy mà bị mình bắt được!”

Cô cho Cố Thanh xem, là weibo của Mặc Bạch.

Quả nhiên là đã xóa, nhưng trước khi xóa, Mặc Bạch cũng tự mình chuyển phát lại, viết: Ta sai rồi, ta xóa
=.=

Cố Thanh có dự cảm rất rất mơ hồ.

Từ khi biết Cố Thanh là Thanh Thanh Mạn, Đồng Nhất Nho bỗng nhiên có loại cảm giác tự hào kiểu “Ta là tỷ muội cùng chung hoạn nạn với lão bà của bản mạng”, thái độ với Cố Thanh lại thân thiết hơn trăm lần: “Thanh Thanh cậu yên tâm, mình sẽ không nói cậu là ai, mình thề, tuyệt đối giữ bí mật! Trời ạ, cậu không biết đâu, vừa rồi nhận ra cậu, mình kích động biết bao nhiêu!” Đồng Nhất Nho nhin không được ôm ngực: “Mình quen kim chủ của Đầu Bài, mình sắp kích động đến khóc rồi.....”

“Hắn post cái gì thế?”

Cố Thanh cảm thấy, cô cũng muốn khóc a T.T

“Là ảnh chụp bóng lưng của hai người, vốn không nói gì, nhưng Mộc Mộc mặt than vừa chuyển phát lại, mọi người đều hiểu.”

.....

.....

Đồng Nhất Nho hoàn toàn không chú ý biểu tình cứng ngắc của Cố Thanh . mở weibo của Mộc Mộc, bài chuyển phát trên “Bài gốc đã bị xóa bỏ”, thuận tiện thêm một câu: Ồ, đây không phải Đầu Bài và lão bà của hắn sao?

Chú thích lại: chuyển phát trên weibo giống như share trên facebook, nó sẽ hiện theo dạng câu mình viết ở trên, đính kèm bài post mình chuyển phát ở bên dưới, bài được chuyển phát bị xóa thì bài share sẽ hiện “Bài gốc bị xóa”.

28. Chương 28

Chương 28 – Cá chiên giòn sốt cay (6)

Đồng Nhất Nho vẫn phấn khích như cũ, còn cho cô xen tin nhắn lại, nguyên bản tin nhắn đồng màu đều là một câu “Lòng ta tan nát a”. Dưới weibo của Mộc Mộc, không thiếu người phấn khởi tám chuyện nữ diễn viên trong ảnh chụp mặt chính diện thế nào, Mộc Mộc còn thành thật trả lời ột người quen thân phận hoàng V: đẹp, là mẫu người ta thích.

Phía dưới lại là một loạt: “Đây là dấu hiệu muốn đào góc tường sao (o)!”

Đội ngũ nhắn lại phi thường chỉnh tề.....

.....

.....

“Cậu biết không, Mộc Mộc là coser bản mạng của mình, nếu không phải thời thời khắc khắc để ý hấn, mình khẳng định sẽ bỏ lỡ. Đừng lo, thật sự đã xóa sau một giây thôi... Hấn là chưa ai kịp lưu lại.....” Đồng Nhất Nho tiếp tục bla bla bla.

Cố Thanh không còn gì để nói.

Mình phải bình tĩnh, bình tĩnh.....

Cô chỉ có suy nghĩ đó.

Không thể tiếp tục ở lại siêu thị mãi, may mà Đồng Nhất Nho còn trong ca trực, không dám nói nhiều quá. Cố Thanh tìm cơ bỏ chạy, đi thẳng về nhà, vào cửa liền thấy mẹ mình đang rửa chén trong bếp. Nghe cửa mở, mẹ thò đầu ra sau nhìn ra: “Sao đột nhiên lại về? Không phải nói tuần này không về sao? Không có để cơm tối cho con đâu.”

“Vâng..... Con đến nhà bạn học, gần đây, tiện đường nên về.”

Mẹ không nói gì, chỉ tủ lạnh: “Đêm nay ba mẹ phụ trách chăm sóc bà ngoại, con đói bụng thì trong tủ lạnh có bánh mì, tự lấy ăn.”

Cô dạ.

Không có ai thì tốt, không có ai thì tốt, nếu khô

ng cả đêm thất thần nhất định sẽ bị cha mẹ truy hỏi.

Cô vào phòng mình, sờ sờ mặt, nóng hầm hập, hoàn toàn tưởng tượng được mức độ đỏ mặt. Cả ngày bị đùa giỡn các kiểu quá mãnh liệt, hiện tại nghĩ lại, còn bội phục chính mình có thể kiên trì về đến nhà T.T

Đầu Bài.....

Thương Thanh Từ....

Mạc Thanh Thành.....

Ba tên này, hợp lại thành một người, mà người này, là thanh âm khi cô vừa vào giới đã thích. Lúc ấy cũng không biết hấn có thể hát, chỉ nghĩ muốn một ngày bản thân soạn khúc, điền từ một bản kịch truyền thanh, có Đầu Bài độc thoại một hai câu đã viên mãn lắm rồi.

Viên mãn.

Lúc ấy suy nghĩ thật đơn giản.....

Cô đổi áo ngủ, ngồi ở ban công nhỏ của phòng mình, tay vô thức đặt trên đàn tranh, tim vẫn đập lúc nhanh lúc chậm..... Cô và Đầu Bài..... đến tốt cùng là sao lại biến thành loại quan hệ như hiện tại a..... Đầu Bài là nghiêm túc, hay là vui bình thường trong thế giới ảo, chẳng qua là lừa giải thích?

Cô nhớ, đôi khi có đại thần trong giới ám chỉ có tình ý với Đầu Bài, cũng có vài lời đồn mờ ám, nhưng đều nhanh chóng biến mất. Mạc Thanh Thành thật sự không thích giải thích với công chúng, tỏ thái độ hay này nọ, có cảm giác như tách rời ở bên ngoài thế giới mạng. Chỉ có lần này.....

Cô lấy tay, lại bưng kín mặt.

Vẫn còn rất nóng T.T

Chẳng lẽ cả đêm sẽ hồn bay ngoài trời thế này sao.....

Cô bắt giác gảy ra tiếng, tiếng đàn vừa vang, chợt nhắc cô nhớ một sự kiện trong đáy lòng, Thượng Da..... Hôm nay là lễ tình nhân, Đầu Bài từng nói lễ tình nhân sẽ post bài Thượng Da?! Xong rồi xong rồi, cả sóng bình luận thế này thật đáng sợ, cô còn chưa nghĩ xong chính mình nên làm gì bây giờ..... Cứ tiếp tục nổi bần bật thế này, thật sẽ điên mất.

Cô hít sâu, từ ban công trở lại giường, nằm úp sấp nhìn chằm chằm di động, giữa gọi điện trực tiếp và wechat gián tiếp, quyết đoán lựa chọn cái sau..... Trao đổi thế này còn có thể giữ tâm tình bình tĩnh chút.

Suy nghĩ một chút, vẫn là đánh chữ gửi qua: Anh hết bận chưa?

Rất nhanh, bên kia trả lời một đoạn tin nhắn thoại.

Giọng của Mạc Thanh Thành rất rõ ràng: “Đợi chút, vừa tắm xong, anh mặc đồ đã.”

.....

.....

Cô thành công nào bỏ ra một hình ảnh, giây tiếp theo liền mạnh mẽ chôn mặt vào gối, rất, rất khiến người ta.....

Nhanh chóng nghe tiếng điện thoại reo, không phải wechat, là điện thoại trực tiếp. Cố Thanh nghiêng mặt qua, nhìn di động trong tay, trên màn hình hiển thị tên Mạc Thanh Thành. Hắn thật sự gọi điện đến, không phải wechat, là điện thoại..... Cố Thanh do dự hơn mười giây mới nhận.

“Ăn tối chưa?” Đây là câu đầu tiên Đầu Bài nói trong cuộc gọi đầu tiên cho cô.

“Vẫn chưa....” Cố Thanh thốt ra.

“Anh còn ở bệnh viện, cùng ăn không?”

.....

.....

Ông trời, ai có thể tặng cô mấy cân dưỡng khí để cô có thể cự tuyệt Đầu Bài hai lần trong một ngày đi?

Trong phòng yên tĩnh, cô thậm chí nghe được tiếng thở của Mạc Thanh Thành bên kia điện thoại..... Cô rất không phúc hậu lựa chọn coi nhẹ chuyện này, chuyển hướng về trọng điểm: “Em tìm anh.... kỳ thật là muốn nói chuyện bài hát chúng ta ghi âm....”

Giọng của hắn ôn nhu, lập tức ngấm hiểu: “Thượng da?”

“Vâng..... Thượng da.”

“Thế nào?”

“Em muốn nói, bài hát ấy..... có thể.... đổi ngày bình thường mới post được không?” Thân là một ca sĩ, bài hát ghi âm nghiêm túc như vậy, cô cũng không nhẫn tâm không đăng, nhưng nếu đăng ngày hôm nay, cô không biết mình còn dám lộ mặt lên mạng nữa không T.T

“Ừ, được.”

.....

.....

Đơn giản như vậy?

Thật..... đơn giản.

Cố Thanh nhẹ nhàng thở ra.

“Bất quá, có lẽ phải đổi bài khác,” Mạc Thanh Thành cười, “Vì bọn họ đã biết, hôm nay anh sẽ tặng lễ vật cho họ.”

Cô đương nhiên biết, “bọn họ” hẳn nói là chỉ fan.

Đúng vậy, nếu đã hứa rồi..... cũng không thể không đăng bài, Cố Thanh cũng hiểu, nhưng..... Hôm nay phát bài đó, cô thật sự không hold được, là thật tâm thiết tình không hold được.

“Không bằng thế này, đêm nay chúng ta hợp tác làm một bài mới,” Mạc Thanh Thành lương thiện hiểu ý đưa ra đề nghị khác, “Em có khúc nào biên sẵn không, gửi cho anh, anh hát, được không?”

“..... Cũng được.”

Hình như chỉ có thể như vậy T.T

Ai bảo Đầu Bài không phải ca sĩ, nếu là ca sĩ thì trong máy tính luôn có hàng tồn trữ nha? Không đến mức đột xuất muốn đổi bài cũng không có đồ thay thế.

“Trong máy em..... hình như mới nhất là Cẩm lý sao .” Cô ngượng ngùng nói với hắn, dù sao thời gian này toàn dân thi nhau cover bài này, bảo Đầu Bài hát..... dường như không đủ đặc biệt.

“Được, đêm nay chúng ta rán cá chép [1],” Giọng hắn có tiếng vang nho nhỏ, lại không để ý chút nào, “Em hòa âm?”

“..... Được.”

Cô thuận theo tình thế đáp ứng, từ trên giường bò dậy, bắt đầu tìm khúc mình mới biên theo Cẩm lý sao, kỳ thật cũng vì toàn dân cover bài này, cô nhất thời ham vui, dùng đàn tranh làm chủ âm. Hòa âm..... cô thật sự chỉ thử qua một hai lần, nghĩ đến hòa âm cho Mạc Thanh Thành, cảm thấy áp lực thật lớn.

Giày vò nửa giờ mới xong nhạc đệm.

Khi gửi đi rồi vẫn thấy thấp thỏm không yên.....

Đến khi.....

Hắn gửi tin wechat: “Đăng lên rồi, em có thể lên nghe thử.”

Nhanh vậy?

Chẳng lẽ chỉ thu một lần là xong?!

.....

T.T Quả nhiên là Đầu Bài.

Cô mò lên weibo của Đầu Bài, vì hắn còn ở bệnh viện, sau khi nhận được nhạc đệm, chỉ dùng phần mềm “Hát đi” ghi âm, bài post rất ‘sạch sẽ’, không có thuyết minh gì, cũng không @ ai cả.

Cố Thanh hơi thở phào, hòa âm.... hẳn là sẽ không nghe ra cô đâu?

Vậy là tốt nhất T.T

Chỉ ba phút thôi weibo đã chuyển phát hơn một nghìn.

Cô bỗng nhiên không dám mở ra nghe thử, nhưng tận sâu trong lòng vẫn phi thường muốn lập tức nghe thử Đầu Bài cover Cẩm lý sao.....Cuối cùng, cô cố lấy dũng khí, nhấn vào link.

Khi cô hít sâu, đã nghe thấy tiếng đàn tranh của mình tấu nhạc dạo.

Nhạc dạo của bài này không tính ngắn....

Mà cũng trong nhạc nền của đàn tranh, cô thực rõ ràng nghe Đầu Bài dùng giọng đặc biệt trầm thấp, ôn nhu mở màn:

“Bài hát này, là ta và nàng tặng ọi người, lễ tình nhân vui vẻ.”

[1] chỗ này là đồng âm: tên bài hát là cảm lý sao, sao đồng âm với từ rần, cảm lý là cá chép (loại cá cảnh nhiều màu). Bạn có thể nghe bài hát này ở đây

s:// .youtube /watch?v=6Zsv6PdLPVA

29. Chương 29

Chương 29 – Cá chiên giòn sốt cay (7)

Ta và nàng.....

Ta và nàng.....

.....

Hoàn toàn do lời mở màn này, cô căn bản không nghe được Đầu Bài hát như thế nào, mà hòa âm của mình cũng không phải là hoàn mỹ gì.... may mắn, may mắn, lần này Đầu Bài đã khóa chức năng trả lời.

Cô nằm nghiêng trên giường, nghe lại lần nữa.

Đoán chừng do cả ngày bị trêu đùa nhiều lắm rồi.... Cô thế như không còn quẫn bách như ban đầu, chỉ cảm thấy có chút vị diệu.

Cô nhìn di động, ma xui quỷ khiến mở phần trả lời trên bài post.

Chuyển phát vẫn tăng theo mỗi giây, tin nhắn lại chỉ có bạn bè quen biết của hần, nhất là những người nghe hôm ghi âm bài hát kia, từ Phong Nhã Tung, Đậu Đậu Bã Đậu đến W k và Phỉ Thiều, toàn bộ đều khinh thường hỏi: Thượng da đã nói đâu rồi?

Chỉ có một lời nhắn lại rất kỳ lạ, rất bắt mắt.

Là đại thần ở ẩn đã lâu, Linh Lung Dịch Thấu: Hm? Hòa âm này, là Thanh Thanh Mạn?

Một trong những đại thần đệ nhất trong lòng đa số fan cổ phong, vậy mà nhận ra thanh âm của mình? Có Thanh hơi bất ngờ, nhưng nghĩ đến các loại chuyện xấu mất tiết tháo trong một tháng gần đây..... Được rồi, đoán cũng đoán được là ai. Khi cô đang tìm nguyên nhân hợp lý, đã có người trả lời cho Linh Lung Dịch Thấu: Ủ, Thanh Thanh, mà tiểu Lung Tử người, cả vạn năm không lên weibo rồi, sao lại nhận ra nữ diễn viên tai tiếng nhất tháng của chúng ta thế?

Linh Lung Dịch Thấu: Ủm, thật ra..... Mình biết cô ấy từ sớm rồi.

Sau đó.....

Không còn đối thoại nào nữa.

Cố Thanh bị

lời của Linh Lung Dịch Thấu khiến cho cả người không yên, Linh Lung Dịch Thấu trong giới cổ phong đã năm sáu năm, cô mới vào giới không lâu, bắt đầu cũng vì bạn học nhờ biên khúc nên cô mới có chút hiểu biết về giới cổ phong. Do hai năm trước học tập bận rộn, cô thường chỉ nhận bài hát, trực tiếp biên khúc, ngẫu nhiên cũng ôm cả soạn lẫn biên khúc..... Nhưng đoạn thời gian đó cô còn chưa đăng ký weibo, nhiều nhất là khi ca sĩ phát bài hát sẽ đề tên người soạn và biên khúc thôi. Sau này nhờ năm tư được lên thẳng nghiên cứu sinh, có thời gian rảnh mới tùy tiện thi vào một xã đoàn làm ca sĩ.....

Cho nên..... cô chưa từng thành danh, an tâm làm một tiểu trong suốt, biên khúc, ca hát là tốt rồi.

Giới online thường xuyên bị người ta bàn tán đồn đãi, đại khái trong mấy giới: phim truyền hình (phối âm trên internet), cổ phong, họa sĩ, văn nhân, Cosplay, đa số những người ở lâu rồi đều tham gia vài giới, ví dụ như Đậu Đậu Bã Đậu là đại thần giới phim truyện và cổ phong, Linh Lung Dịch Thấu nổi trong giới họa sĩ

và cổ phong.... Không giống cô, chỉ đơn thuần làm cổ phong ca, nên cá nhân cô vẫn rất bội phục Linh Lung Dịch Thấu đa tài đa nghệ.

Hình như.....

Lúc trước Đầu Bài hỏi cô cover bài Kiếm rít thích đội hình nào nhất, cô đã nhắc đến Linh Lung Dịch Thấu.

Hình như.....

Khi đó Đậu Đậu Bã Đậu có nói, Linh Lung Dịch Thấu đối với Đầu Bài dường như..... có tình ý?

Hơn nữa mỗi lần có bài mới đều @Thương Thanh Từ.....

Cố Thanh cầm di động, ở trên giường lật người lại, ngửa mặt nhìn trần nhà, bỗng nhiên có cảm giác thật vi diệu. Một chút tò mò, một chút suy đoán, thêm một chút chút.... không tự nhiên. Cô mở weibo của Đầu Bài, phát hiện Linh Lung Dịch Thấu không trả lời nữa, Đầu Bài set cấm trả lời..... Nên cô ấy là bạn tốt của Đầu Bài?

Một là đầu bảng giới lồng tiếng thương mại, một là ca sĩ sớm được phong thần trong giới cổ phong.....

Cố Thanh nhìn điện thoại, cảm thấy bản thân mình càng lúc càng nghĩ nhiều, hỏa tốc rời khỏi weibo, thở ra một hơi. Cô đói bụng, mò xuống bếp làm một ly yến mạch, cầm bánh mì chà bông về phòng, lại thấy weibo của mình có tin nhắn riêng.

Mở ra.

Không ngờ..... là Linh Lung Dịch Thấu: thật có lỗi, mạo muội đến, gần đây chị muốn làm một album, không biết em có thời gian để biên khúc không?

Cố Thanh vừa xé túi gói của bánh mì, lập tức ngậm ngẩn cả người.

Album thương mại? Làm biên khúc?

Cô nổi danh tới mức này từ lúc nào vậy.....

Hay là..... nhờ Đầu Bài chăng?

Cô đoán lung tung, cắn một miếng bánh mì.

Chưa kịp trả lời, Linh Lung Dịch Thấu lại bồi thêm một câu: 2500 đồng[1] một bài, chị trả cho các biên khúc đều là giá này, em thấy được không?

.....

.....

Cố Thanh đặt tay lên bàn phím, nhanh chóng đánh chữ: ^^ vô cùng vui vẻ khi được chị coi trọng..... Bất quá em rất ít khi soạn khúc, bình thường chỉ biên khúc thôi.... sợ thiếu kinh nghiệm.....

Linh Lung Dịch Thấu: Chị đã nghe tất cả những bài em làm, rất thích.

Cố Thanh: Thế này đi, chị nói em biết trước, bình thường chị thích phong cách gì, em suy nghĩ thử.....

T.T sao lại có cảm giác mình đang làm kiêu thế này.

Kỳ thật không phải a, mỗi người soạn và biên khúc, điền từ trang trí, hậu kỳ... đều muốn hợp tác với ca sĩ nổi tiếng. Dù sao tác phẩm của mình được người ưu tú hát là viên mãn nhất rồi..... Nhưng cô thật sự chưa tới trình độ đó, có thể khiến Linh Lung Dịch Thấu đích thân đến mời, hơn nữa còn là album thương mại.....

Linh Lung Dịch Thấu: Tề dạ trà và Thiên Thiên , nghe qua chưa?

Cố Thanh: Vâng.

Bên kia im lặng rồi.

Cố Thanh suy nghĩ một lát, tự hỏi chính mình có thể hoàn thành nhiệm vụ này hay không.

Đôi thoại bên này còn chưa dứt, Canh Tiểu Hạnh biến mất cả ngày nay bỗng nhiên gửi tin nhắn riêng đến: xin nói chuyện phẩm.

Cố Thanh trả lời Canh Tiểu Hạnh: Đợi chút.

Cô chuyển sang khung thoại của Linh Lung Dịch Thấu, trả lời cô ấy: Ngày mai em trả lời chị, được không ^^

Linh Lung Dịch Thấu: Được.

Như vậy.... kết thúc đối thoại với Linh Lung Dịch Thấu.

Bên Canh Tiểu Hạnh đã gửi qua một câu hỏi: Cậu nói xem, nếu một cô gái và một chàng trai quen biết lâu rồi, chàng trai không hề đề nghị cô gái cho xem ảnh chụp, video webcam này nọ.... có phải hẳn không có ý gì với cô gái này không.....

Cố Thanh: () cậu nói thẳng, Tuyệt Mỹ Sát Ý chưa từng bảo cậu chat video, là được rồi....

Canh Tiểu Hạnh: Cậu chết đi, trả lời nhanh.

Cố Thanh: Mình cảm thấy.... không có gì không bình thường a.....

Canh Tiểu Hạnh: Vì sao a? Bây giờ người ta mới quen, không phải đều cho ảnh chụp, coi webcam sao.....

Cố Thanh: Trong giới dựa vào thanh âm để trao đổi, mọi người không quá chú ý diện mạo.

Canh Tiểu Hạnh: Vậy vạn nhất đối phương rất xấu thì sao?

Cố Thanh: Tuyệt Mỹ đại nhân rất đẹp trai..... Cậu trông cũng xinh mà.....

Canh Tiểu Hạnh: T.T Mình vẫn cảm thấy không bình thường a.

Cố Thanh: Giống như văn nhân và họa sĩ, cậu thích những người này không liên quan đến diện mạo đi? () đối với CV và ca sĩ, bản thân từ đầu tới chân đều là thanh khổng, cảm thấy thanh âm của đối phương tốt, diện mạo không nguy hại xã hội là đủ rồi.... Thường xuyên có người hẹn hò nửa năm đến một năm cũng chưa xem ảnh chụp, trò chuyện là đủ, đây là thể giới của thanh khổng a ^^

Canh Tiểu Hạnh: Đúng nha..... Từ khi mình thích nghe giọng anh ấy, cũng cảm thấy không cần thiết xem mặt, kỳ thật..... là sợ hẳn không thích diện mạo của mình a.

Cố Thanh trêu: Vậy cậu cứ gửi ảnh chụp qua, hỏi một chút: Quân thượng, ngài có vừa lòng với nhan sắc của nô tỳ không?

Canh Tiểu Hạnh gửi qua biểu cảm phun máu.

Cố Thanh gõ lên cái mặt cười, vô cùng lương thiện hiểu ý trấn an cô ấy: Gương mặt không quan trọng, quan trọng là ... giọng dễ nghe không? Là thẳng hay cong? Và quan trọng nhất.... nhân phẩm danh tiếng thế nào? Mình khẳng định với cậu, Tuyệt Mỹ Sát Ý phi thường thẳng, tuyệt đối không cong, danh tiếng trong giới rất tốt *nắm tay* cố lên, bắt lấy đi ~

Canh Tiểu Hạnh: T.T

Canh Tiểu Hạnh dường như nghĩ thông, không hỏi gì nữa.

Cố Thanh tiếp tục gặm bánh mì, uống một ngụm yến mạch, thật nóng.... Cô uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, suy nghĩ bay xa, lại lẩn quẩn chuyện Linh Lung Dịch Thấu mời soạn khúc, còn chưa kịp nghĩ sâu, Mạc Thanh Thành gọi điện thoại đến.

Ack.....

Một phút luống cuống, bị yến mạch làm phồng lưỡi.

Cố Thanh nhận điện thoại, vẫn còn hít hà, giúp đầu lưỡi đỡ đau.

Đầu dây bên kia, Mạc Thanh Thành “Alô” trước, giọng trầm thấp: “Nghe xong rồi?”

“Vâng, vừa nghe xong.....”

“Vừa rồi quên hỏi em, sao khuya vậy rồi còn chưa ăn cơm?”

Cô nghiêng đầu, ngó đồng hồ treo trên vách tường, là tối rồi, đã tám giờ.....

“Hôm nay ba mẹ em không có nhà.... nhưng có để lại bánh mì cho em.”

“Đang ăn sao?”

“Vâng.” Cô thành thật đáp.

“Anh vừa thu thập xong,” Mạc Thanh Thành cười, “Vốn nghĩ muốn chờ em cùng ăn mấy món ngon, an ủi chính mình lễ tình nhân còn phải tặng ca.” Hắn nói rất đơn giản, nhưng có thể khiến người ta cảm thấy áy náy.....

“Lần sau đi,” Cô nghe có chút mềm lòng, “Lần sau.... nhất định cùng ăn với anh.”

“Ngày mai được không?”

(o).....

Mạc Thanh Thành hình như vừa uống ngụm nước, vừa suy nghĩ vừa nói: “Chiều mai anh đến phòng ghi âm, sẽ cùng bọn Phong Nhã Tụng ăn tối, hẹn địa điểm, anh tới đón em?”

Bọn Phong Nhã Tụng?

Vậy cũng đỡ.... ít nhất không phải hai người ở riêng. Bất quá..... phòng ghi âm và nhà cô ngược hướng, hoàn toàn không tiện đường, mình tự đi nhanh hơn.

“Được.... Anh cho em địa chỉ đi, em tự ngồi xe đi được rồi.” Cố Thanh bò dậy, mò cây bút trên bàn học.

“Cũng tốt, đợi anh xong việc trong phòng ghi âm có lẽ khá trễ.”

Mạc Thanh Thành thật sáng khoái nói địa chỉ.

Cô viết viết, chợt khựng lại.

Đây rõ ràng là..... địa chỉ nhà ở mà.....

Chẳng lẽ không phải là nên cho địa chỉ tiệm cơm sao?!

“Đây là địa chỉ nhà anh,” Mạc Thanh Thành dường như vừa xé túi đồ ăn gì đó, bắt đầu ăn, giọng nói mơ hồ không rõ giải thích cho cô, “Anh và Tuyệt Mỹ ở cùng nhau.”

Khi hắn đang ăn gì đó, nói chuyện luôn rất chậm, như chú mèo lười nhác đang liếm móng vuốt liếc bạn, khiến người ta rối loạn kỳ lạ.

Không đúng.....

Trọng điểm không phải ở đó a T.T, Thanh Thanh Mạn.....

(o)

Ngày mai cô phải đến nhà hắn..... ăn cơm, đây mới là trọng điểm của trọng điểm.

Ngay cả nhà bạn học cô cũng ít khi đến, qua nhà họ hàng cũng thấy gò bó, bây giờ lại muốn đến nhà một..... không đúng, là nhà của hai đại nam nhân? Cố Thanh tưởng tượng phòng của nam nhân sẽ ra sao, lập tức nhớ đến phòng của biểu ca, toàn bộ đều là đồ điện tử, các loại game xung quanh.....

Đầu Bài..... hắn không thể đâu?

Hắn sẽ có thiết bị ghi âm chuyên nghiệp..... còn có..... đồ ăn?

Sữa chua? Snack khoai?

Cô lúng túng a lúng túng, bỗng nhiên cảm thấy khi Đầu Bài đang ăn gì đó, mặc kệ là đối mặt hay điện thoại như bây giờ, thanh âm truyền tới đều có chút.... có chút... đáng yêu.....

Che mặt a, suy nghĩ thật quỷ dị T.T

“Đồng ý rồi?” Mạc Thanh Thành xác nhận lại.

“Vâng.....” Cô nhìn dòng địa chỉ, đó là địa chỉ nhà của Đầu Bài và trưởng đoàn của Hoàn Mỹ, sao lại cảm thấy càng huyền diệu.

[1] đồng: đây là đồng nhân dân tệ.

30. Chương 30

Chương 30 – Cá chiên giòn sốt cay (8)

Đầu Bài hẹn cô buổi chiều năm giờ.

Cô theo địa chỉ đi đến nơi, vừa định theo hẹn gọi điện cho Đầu Bài, đúng lúc có hộ gia đình từ bên trong ra mở cửa sắt, Cố Thanh cân nhắc, cất di động, thừa dịp cửa chưa đóng, dứt khoát đi vào.

Thật ra..... mình tự đi lên cũng không sao, tới dưới lầu rồi còn bảo người ta xuống đón, có chút quái đản a T.T

Thang máy đến tầng hai mươi bốn dừng lại, cô ra ngoài, phát hiện nơi này kết cấu rất tốt, một tầng chỉ có hai hộ gia đình. Cô đối chiếu số phòng, tìm được cửa nhà Đầu Bài, hít thở hít thở, khiến bản thân không quá khẩn trương.

Bỗng nhiên bên trong truyền ra tiếng cười, hơn nữa là tiếng của vài người trộn lẫn.....

Thật tốt quá, quả nhiên là có nhiều người đến.

Cô ấn chuông cửa, nghe có người bên trong kêu “Tuyệt Mỹ Tuyệt Mỹ, nhanh đi mở cửa.” dường như còn có tiếng Tuyệt Mỹ oán giận, cửa bỗng chốc bị mở ra, là Tuyệt Mỹ.

“Sớm thế?” Tuyệt Mỹ ra dấu cho cô, dè dặt ở bên cạnh, “Chúng ta đang chơi mạt chược, Mạc Thanh Thành ở phòng bếp nấu cơm, đừng khách khí a, Thanh Thanh, anh sắp đại sát tứ phương, không tiếp em được.”

Cố Thanh ừ một tiếng, Tuyệt Mỹ đã rất không khách khí chạy về phía ban công, ngồi xuống bàn mạt chược.

Cô đối dè dặt, ngẩng đầu liền thấy sáu bảy người vây quan bàn mạt chược, có tham chiến, có vây xem, mọi người nhanh chóng chào hỏi Cố Thanh một tiếng, rồi tiếp tục ‘chiến đấu’.

Mọi người đối đãi cô như bạn lâu năm, khiến cô thoải mái hơn nhiều.

Nhưng..... đang do dự giữa đi qua xem bọn họ chơi mạt

chược hay vào bếp, trong vài giây do dự đó, liền thấy phía sau kính mờ của phòng bếp cóhân ảnh người dao động bước ra.

Mạc Thanh Thành một tay cầm con cá, cứ thế đi tới cạnh cửa kéo phòng bếp, hỏi cô: “Sao không gọi trước cho anh?”

Tay áo sơ mi của hắn xắn lên trên khuỷu tay, hai tay đều dính nước, trên người mặc tạp dề màu lam, không một chỗ nào không chiều cáo thiên hạ rằng, Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành đang nấu cơm..... Cố Thanh nhìn ngây ngốc, chợt nhớ ra hắn thích tự nấu cơm: “Em đến dưới lầu thấy có người mở cửa ra nên trực tiếp vào luôn.....”

“Vậy thật tốt,” Giọng của Phong Nhã Tung, ngáp dài một cái, “Khách khí gì a, không cần khách khí.”

“Đúng vậy, ngày ngày khách khí, sao sống được a?” W k lấy điều khiển từ xa bên cạnh, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa thấp hơn, “Cũng không phải người ngoài.”

Mọi người đang trêu đùa, Đậu Đậu Bã Đậu đột nhiên thò đầu ra từ phía sau Đầu Bài, đẩy vai hắn: “Đầu Bài đại nhân, mau tránh ra.” Đầu Bài nghiêng người nhường lối, liền thấy cô ấy bưng một rổ dâu tây đỏ tươi đi đến, hiển nhiên là vừa rửa xong, cô ấy vừa ăn vừa đi nhanh đến chỗ Thanh Thanh, cầm một trái đưa tới miệng cô: “Rất ngọt.”

Cố Thanh đang bị chọc xấu hổ, liền thuận thế cắn dâu, ừ một tiếng.

Rất ngọt.

Đặc biệt đặc biệt ngọt.....

Đậu Đậu Bã Đậu cười khanh khách: “Muốn xem chúng ta chơi mặt chược hay ngắm Đầu Bài nấu cơm đây?”

“Em... em giúp anh ấy đi.”

Bảo cô chịu thời thời khắc khắc bị trêu chọc, cô ứng phó không nổi..... Không bằng đến phòng bếp cùng Đầu Bài.

“Ừm, đi thôi.” Đậu Đậu Bã Đậu nhún vai, “Bất quá, hần là đầu bếp, căn bản không cần giúp đỡ.”

Cố Thanh im lặng, để balô ở sô pha phòng khách, Đầu Bài còn đứng ở cửa bếp, cô lập tức rất tự giác xắn tay áo, đi qua: “Em giúp anh nha?”

Hần nhìn chăm chăm cô hai giây, chợt cười: “Không cần.”

“Ví dụ như giúp rửa thức ăn? Cắt rau, em cũng biết mà.” Cô xin xỏ nhìn hần, muốn theo hần vào bếp, không muốn ra ban công bị mọi người vây xem.....

Mạc Thanh Thành lại nhìn cô hai giây, tầm mắt chuyển qua tủ lạnh trong phòng khách: “Muốn uống nước không? Anh hơi khát, lấy nước chanh trong tủ lạnh đi, chúng ta cùng uống?”

“Được.” Cô xoay người, mở tủ lạnh, lấy ra một hộp.

Chợt nghe Phong Nhã Tụng phía sau cũng chen vào giúp vui: “Thanh Thanh, chúng ta cũng khát ~”

“Trong tủ lạnh có bốn hộp nước chanh, tự đi lấy.” Mạc Thanh Thành đơn giản bác bỏ yêu cầu, xoay người vào bếp, Cố Thanh quyết đoán lựa chọn không nghe thấy, đi theo hần vào bếp.

Bếp nhà hần rất lớn, giống như cổ tình chuẩn bị cho những người tham ăn vậy.

Đầy đủ dụng cụ, phòng bếp trang hoàng chủ yếu là màu trắng và cam nhạt, dưới ngọn đèn có vẻ vô cùng ấm áp, cô lấy từ trên tủ ra hai cái ly, rót nửa ly, mình uống trước một ngụm.

Lạnh lạnh chua ngọt, thật dễ chịu.

Khi cô đưa ly cho hần, lại phát hiện hần đã ở trước bồn rửa tiếp tục xử lý con cá kia, cẩn thận tỉ mỉ, động tác cực kỳ lưu loát.... Máu chốt là, hần không nhận ly nước.

Nhưng..... hần nói.... hần khát.....

Cô rối rắm, nhìn khuôn mặt nghiêng của hần, do dự một hồi, rót cực cầm ly thủy tinh đến cạnh bồn rửa, nhẹ giọng hỏi hần: “Anh muốn uống nước chanh không?”

Chỉ vài chữ như thế, lòng đã hoang mang rồi.

Thế nhưng lại sợ hần nói không uống, cự tuyệt mình, lại sợ hần nói uống, vậy thì mình sẽ phải.....

Mạc Thanh Thành theo tiếng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua cô, dời tầm mắt về phía ly thủy tinh, rất ngắn gọn ừ một tiếng.

T.T

Cô cầm ly thủy tinh, chậm rãi đưa qua, chạm vào môi hần, sau đó phi thường cẩn thận, còn thật nghiêm chỉnh nâng đáy ly thủy tinh, để nước chanh chậm rãi chảy vào miệng hần.

Cô hô hấp thật chậm.....

Cố gắng chỉ nhìn ly thủy tinh, không nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc.

Tay mềm nhũn rồi, sắp không cầm nổi ly T.T

“Được rồi, cảm ơn.”

Hần không uống nữa, rời môi khỏi ly.

“Không có chi.”

Cố Thanh dùng hai tay cầm ly, đặt xuống bàn đá cẩm thạch.

Đầu Bài bắt đầu rửa sạch cá, đặt lên thớt gỗ, từ đầu tới đuôi đều phi thường thành thạo, Cố Thanh cảm thấy mình giống người mua nước tương, vô cùng ngưỡng mộ hỏi: “Giao cho em làm chút việc gì đó đi?”

“Thật sự muốn làm?” Hấn cười, âm cuối nhàn nhạt, vô cùng mát mẻ.

“Vâng.”

Mạc Thanh Thành vừa cắt mấy dao bên sườn cá vừa dặn dò người bên ngoài: “Tuyệt Mỹ, dọn bàn ăn đi, bắt đầu nấu đồ ăn rồi.”

Tuyệt Mỹ ừ một tiếng.

“Anh dạy em nấu,” Giọng của Mạc Thanh Thành vang lên cạnh cô, “Món này tương đối dễ làm, cá chiên giòn sốt cay.”

“Được.”

“Giống thế này, ở hai bên sườn cái, cắt mấy đường,” Hấn lật sườn kia của cá chép, từng dao từng dao cắt xuống, thịt cá đều đặn tách ra, nhưng không đụng đến xương, “Sau đó đem trứng cút trộn bột sừng chuẩn bị trước, thêm chút muối, quét đều lên cá.”

Mạc Thanh Thành vừa nói, vừa cầm bát trong tay, quét thật đều.

Động tác cực kỳ mềm mại cẩn thận.

Đây là lần đầu tiên hấn trực tiếp dạy cô, không giống bình thường chỉ thông qua giọng nói..... Chất giọng xinh đẹp như thế, đồ ăn ngon và..... mỹ nhân ở trước mặt dạy dỗ, Cố Thanh cảm thấy mình muốn nghiêm túc ghi nhớ, thật rất khó.....

Hơn nữa, hấn ở ngay bên cạnh mình.

“Lát nữa khi chiên, đặt nguyên con cá vào chảo, rán đến khi vàng óng, vớt ra đặt lên đĩa.” Mạc Thanh Thành đặt cá qua một bên, rửa thớt thái rau, lấy nắm chân gà và cải bắp đã rửa xong đến, mở nước chuẩn bị nguyên liệu ón khác, nhưng vẫn giảng giải cách nấu món cá kia, “Cho ít dầu vào chảo, cho tỏi băm và gừng băm vào xào cho thơm, sau đó đổ nước canh, muối, đường, nước tương, còn có tương ớt mua trong siêu thị, đảo đều, đổ lên cá, rắc hành lá là được.”

“Vâng.” Cô cũng không biết mình nhớ nổi không.

“Nhớ chưa?”

“Vâng..... cũng tạm đi.”

Đầu Bài đã mở bếp lửa.

Phốc một tiếng, ngọn lửa bùng lên.

“Anh là bác sĩ, em biết không?” Mạc Thanh Thành bỗng nhiên đổi đề tài.

“A?” Cố Thanh vẫn nghĩ về cá, không theo kịp tốc độ, “Biết...”

Dẫu sao thì cũng đoán được bảy tám phần.

“Cha mẹ anh cũng là bác sĩ,” Hấn cho dầu vào chảo, bắt đầu đun nóng, “Bình thường đều bận rộn nhiều việc, ít khi gặp nhau, nên khi anh nhàm chán bắt đầu thử lồng tiếng.”

“Ồ.” Cô bắt đầu chậm rãi theo kịp tư duy của Đầu Bài, tiếp nhận những lời giống như tự giới thiệu của hấn.

Sao cô lại cảm thấy, Thanh Thanh Mạn cô, trước mặt Đầu Bài vĩnh viễn đều chậm nửa nhịp.....

Bất quá..... thật thần kỳ.

Đầu Bài ở thế giới online vẫn thần bí như cũ, ở trước mặt mình, vừa nấu đồ ăn vừa nói chuyện, còn là chủ đề cô từng tò mò phỏng đoán qua.....

“Anh không phức tạp như vậy, là một người rất đơn giản.” Hấn cho cá vào chảo, bắt đầu rành mạch lưu loát chiên rán, tiếng lộp bộp lộp bộp, còn có tiếng máy hút khói, trộn lẫn, khiến cho tất cả đều rất thực..... Cố Thanh vừa nhìn hấn chiên cá, vừa bội phục tay nghề thành thạo của hấn.

Rất nhanh, hấn liền tắt lửa.

Cá được chiên vàng óng, đặt lên đĩa sứ trắng: “Chính là thế này, màu vàng kim, gần chín giòn, đừng vớt ra trễ quá, nếu không thịt cá sẽ già.”

“Vâng.” Cô gạt đầu, tỏ vẻ mình nhớ rồi.

“Thanh Thanh?” Hấn đổ dầu còn trong chảo vào chén sứ sạch.

“Vâng?” Cô lên tiếng, nhớ lại công thức, “Nên cho gừng băm sao?”

Hấn tắt máy hút khói, phòng bếp chợt thanh tịnh: “Anh rất thích em.”

Cô mở to mắt, còn chưa tỉnh khỏi công thức nấu ăn.

Hấn cười: “Làm bạn gái anh đi.”

“..... Chúng ta chỉ mới gặp vài lần.....”

Thanh Thanh Mạn, người có thể không chậm nửa nhịp được không a T.T

“Loại chuyện này và số lần gặp mặt không liên quan đến nhau.” Mạc Thanh Thành nhẹ nhàng băng quơ bác bỏ.

“Lỡ như.... không hợp nhau thì sao?”

“Lỡ như, hợp nhau thì sao?”

“.....”

“Không bắt đầu, sẽ không biết kết cục, đúng không?”

“Vâng.....”

.....

.....

.....

.....

Bỗng nhiên, có tiếng vang nhỏ đầu đó, Đầu Bài mở máy hút khói, ném gừng băm vào chảo, sau đó là gia vị... Nhất thời cả phòng bếp đầy hương thơm: “Thơm không?”

Giọng của hấn ôn nhu đầy cảm dỗ hỏi cô, hoàn toàn là cố ý thấp giọng, cố ý trau chuốt.

Khó có thể chống cự, dẫn dụ cô.

“Thơm.....”

“Vây lát nữa ăn nhiều chút.”

“Vâng.....”

Cho nên, việc này.... coi như quyết định rồi.... sao.....

Hiển nhiên là Đầu Bài cảm thấy đề tài này đã xong, hoàn toàn tập trung vào việc nấu ăn. Nhưng cô.... cảm thấy cả người mình sắp bị thiêu cháy, so với con cá vừa bị rán kia không khác chút nào..... hoàn toàn, không khác chút nào.....

31. Chương 31

Chương 31 – Thịt bò băm chưng (1)

“Mạc Thanh Thành, anh làm gì người ta vậy?” Có thân ảnh tựa vào cửa, là Phong Nhã Tụng tới thúc giục thức ăn, trước giờ hẳn vốn có tiếng là tiểu công tử đùa chết người không đền mạng, lúc này dồn hết tâm sức bắt chẹt, nhìn Đầu Bài từ đầu tới chân, “Xem mặt Thanh Thanh đỏ kìa, sắp đỏ hơn cả khăn quàng đỏ rồi.”

Nước sốt đã xong, cùng với hành băm, rắc trên người chú cá.

Quả nhiên là thơm nức mũi.

Đầu Bài bưng đĩa cá, liếc mắt nhìn Phong Nhã Tụng, người này liền lập tức thu hồi vẻ mặt trêu chọc, ngoan ngoãn đi vào bưng cá. Ngày thể này, đặc tội đầu bếp là không có đồ ngon ăn đâu.....

Phong Nhã Tụng đi ra rồi, phòng bếp như cũ có tạp âm của máy hút khói, cô cảm thấy mình như bị tiếng ồn chấn động, cả linh hồn cũng muốn nhảy ra ngoài rồi, dường như nghe được bản thân thì thào: “Em ra ngoài trước, dù sao cũng không giúp được gì.....”

Mạc Thanh Thành nói gì?

Không biết.

Cô ra ngoài, phòng ăn ở một góc phòng khách, mọi người ngồi vây quanh bàn ăn, đều treo nụ cười đầy bất quá, nhường ra một chỗ cho Cố Thanh. Hoàn toàn vì Phong Nhã Tụng hỏi câu hỏi kia trong bếp, mọi người đều tự phác họa ra những hình ảnh khác nhau, nhưng ý nghĩa đều giống: Đầu Bài..... nhất định làm chuyện xấu.

Về phần đã làm chuyện xấu gì ư?

Mọi người mắt nhìn Cố Thanh, bên trái là Tuyết Mỹ đang uống bia, bên phải là Bã Đậu đang cầm dưa ăn vụng, diễn viên chính được bảo hộ vô cùng nghiêm cẩn, hoàn toàn không để

cô bị đùa giỡn đó? Nhưng chính vì thế, nữ diễn viên của chúng ta uống nước chanh lạnh, vẫn có xu thế càng uống mặt càng đỏ.....

Đầu Bài nấu ăn rất nhanh.

Hoàn toàn là hiệu suất cỡ đầu bếp khách sạn, thức ăn được bưng lên, gà hầm bao tử nấu tiêu, chả tôm tươi nhồi đậu hà lan, ngư hương cà ngàn tầng, miến cà ri thịt bò, nghêu xào ớt, sườn xào tiêu, trăn châu ốc biển.... Món cuối cùng.... Yêm đốc tiên..... T.T..... Đây căn bản là tập hồi ký quen biết của hai người.....

Trong đó có một hai món cô từng thử làm, dù không đến mức vô cùng thâm mỹ, nhưng hoàn toàn không có vẻ mê người như trước mặt đây, còn chưa ăn thử, cô đã dám khẳng định tuyệt đối ăn ngon.

“Hôm nay thật phong phú nha.” W k nhìn tới mắt sắp lồi ra, “Bình thường chỉ có hai món.....”

Cô uống ngụm nước trái cây, cũng nhìn chằm chằm bàn đồ ăn ngẩn người.

Đậu Đậu Bã Đậu tưởng cô sợ bị trêu chọc, thanh giọng hỏi: “Thanh Thanh, lúc trước vì sao em gia nhập giới cổ phong vậy?”

“Em?” Cố Thanh dời lực chú ý khỏi thức ăn, “Kỳ thật.... ban đầu bị bạn học nô dịch, bắt em hỗ trợ biên khúc một bài, mới biết đến giới này....”

“Em biết biên khúc?” Đậu Đậu Bã Đậu rất kinh ngạc, “Vậy nhất định biết soạn khúc?”

“Từng làm một ít, cũng không phải người nổi tiếng hát.”

Đậu Đậu Bã Đậu hai mắt sáng rỡ.

Cô thân ở trong giới cổ phong và lồng tiếng, đương nhiên biết một người vừa biết soạn và biên khúc có.... giá trị thế nào: “Em còn là ca sĩ? Thanh Thanh, thì ra em có nhiều công năng vậy a, khó trách Đầu Bài thích em vậy T.T.....”

Phỉ Thiều cũng kinh ngạc: “Giới cổ phong, soạn và biên khúc đều rất kiêu ngạo, Thanh Thanh, rất nhiều tiểu xã đoàn ngay cả người soạn cũng không có, xã trưởng của em cũng tốt số quá đi? Anh làm chủ đục khoét nền tảng, Thanh Thanh, qua xã đoàn của chúng ta đi.”

Người nào đó đang thọc gậy bánh xe một cách hăng hái, Mạc Thanh Thành đã rửa xong dụng cụ nấu nướng, rời khỏi phòng bếp.

Hắn thả tay áo sơ mi xuống, lập tức liền từ đầu bếp trở về Đầu Bài đại nhân phong lưu phóng khoáng. Hắn dường như không hề kinh ngạc với chuyện Thanh Thanh có thể soạn lẫn biên khúc mà mọi người thảo luận.... cũng không có gì đáng kinh ngạc, thật ra Cố Thanh đã sớm nói qua, cô muốn tặng hắn một bài hát mà.....

Hắn ngồi xuống, ngay cạnh Cố Thanh.

Đồ uống trước mặt mọi người rất đa dạng, từ bia đến rượu trắng, đến nước trái cây, đến chỗ hần.... biến thành sữa chua.... thật đúng là vạn năm cuồng sữa chua.....

Cố Thanh phát hiện bản thân không thể khống chế mà chú ý nhất cử nhất động của hắn, thậm chí hắn cầm đũa, chỉ động tác đó, đối với nàng đều bị phóng đại lên vô số lần. Mạc Thanh Thành vô cùng tự nhiên gấp phần thịt ngon nhất gần vây cá, đặt vào bát của Cố Thanh: “Không phải khen thơm sao? Ăn nhiều chút.”

“Vâng.....” Cô lặng lẽ cầm bát, trong ánh nhìn không hề dè dặt của mọi người, yên lặng ăn cá của mình.

Sau đó, phần thịt ngon phía bên kia cũng bị gấp đến bát của cô.

Được rồi..... Hai miếng thịt mọi người đỏ mắt thèm nhất đều cho kim chủ. Mọi người lo lắng Đầu Bài sẽ gấp cả con cá cho phu nhân nhà mình, vội vươn đũa, nhanh chóng phân chia hết con cá.

Please, Đầu Bài đại nhân rất ít khi làm cá đó.....

Cá Đầu Bài đại nhân làm là ngon nhất đó.....

Còn Đầu Bài, trong lúc mọi người giành cá, đũa đã hướng về phía những món khác. Tóm lại, những phần ngon nhất đều cho Cố Thanh, cô nhìn bát đầy đồ ăn, cảm thấy thật sự không ổn, liều mạng ăn. Một người liều mạng gấp, một người liều mạng ăn, bữa cơm này ăn chưa tới mười phút, cô đã cảm thấy no T.T.....

Phỏng chừng do Đầu Bài đã phó thác chung thân..... Mọi người không hẹn mà cùng nhớ lại lúc mới vừa vào giới, vô cùng buồn bã. Đậu Đậu Bã Đậu vừa ăn mắng trong bát mình vừa thở dài: “Vẫn là giới cổ phong tốt, ít nhất có nửa fan là nam, fan của drama đa số đều là nữ, thiệt tình không có chỗ cho nữ CV sống yên....” Cô vừa nói xong vừa cười nhìn Thanh Thanh, “Bất quá nếu chị là đàn ông thì chống đỡ không nổi. Ví dụ như.... mấy đại nam nhân đang ngồi đây, mỗi người đều có mấy vạn fan, lại chỉ có hai loại, một là hy vọng bản mạng của mình thích nam nhân, còn lại là hy vọng bản mạng thích chính mình.....”

Cố Thanh ừ một tiếng, đây tuyệt đối là thái độ bình thường....

Kỳ thật..... cô không thuộc loại nào cả, hoàn toàn là người nghe được tiếng đã thỏa mãn rồi.

Về phần vì sao lại phát triển đến quan hệ bây giờ, ack.....

May mắn, buổi tối còn có cuộc thi lồng tiếng, Mạc Thanh Thành vừa khéo là một trong những giám khảo, hắn cần đưa Cố Thanh về trường trước, rồi mới về login. Nửa tiếng sau, Cố Thanh rốt cục cũng phải giờ chờ hàng, một ngụm cũng ăn không nổi nữa, Mạc Thanh Thành mới buông đũa, bỏ lại một phòng người, hai người rút trước.

Lúc này, vừa vặn là thời gian kẹt xe nhất trên đường.

Cố Thanh muốn nói, cô tự trở về được, nhưng Mạc Thanh Thành đã dắt cô đến ga tàu điện ngầm gần nhất.

Cô tính tính thời gian, tổng cộng bảy trạm, đi về khoảng một tiếng, vừa vặn kịp giờ cuộc thi..... Lúc này mới an tâm đôi chút. Điều hòa trong ga tàu điện ngầm rất tốt, lúc hai người đứng ở sân ga chờ xe, đều tự ôm áo khoác của mình, cô ngửa đầu nhìn đồng hồ, tuyến tiếp theo đến trạm còn 2’48”.

Mạc Thanh Thành đang nghe điện thoại.

Tầm mắt của cô bay bay, nhìn biển quảng cáo đối diện đường ray.

“Nhanh nhanh, mình phải về nghe cuộc thi a.....” Phía sau có một cô bé sốt ruột.

“Tối kíp tối kíp,” Một cô bé khác trấn an bạn, “Vở kịch hôm nay, bản mạng của cậu đâu có báo danh đâu? Hẳn diễn vai ở vở kịch vòng sau mà?”

“Cậu..... chẳng lẽ..... không..... biết..... đại bản mạng của mình..... Thương Thanh Từ..... Đêm nay..... là giám khảo.....”

Đổ mồ hôi.....

Cô không dám quay đầu lại, nhưng rõ ràng nghe cô bé nói từng chữ là nghiêng rằng nói ra.....

T.T.....

Cô nhìn Đầu Bài, người ta phi thường bình tĩnh ừ một tiếng, nói với điện thoại rằng mình biết rồi, còn nói thêm vài vấn đề bổ túc bồi dưỡng gì đó. Không biết là do thật sự không nghe được, hay là do nghe nhiều quá nên quen rồi..... Dù sao một tiểu trong suốt như cô không thể hiểu được tâm lý của người sớm được phong thần như Đầu Bài.....

“Đầu Bài là giám khảo? Đầu Bài là giám khảo?! A A A A, sao cậu không nói sớm a, nói sớm mình sẽ không ăn cá viên cà ri [1], có thể tiết kiệm mười phút xếp hàng a!”

.....

Hai vị fan trung thành.....

Bên cạnh hai cô gái còn có một người hiền nhiên là ngoài giới, nhìn hai người hưng phấn nhắc đến cùng một danh từ — “Đầu Bài”, hơi tò mò hỏi, lập tức bị tiến hành ‘truyền thụ’ tẩy não. Không có ngoại lệ, đều là Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành thế nào, có hơn mười mấy vạn fan, nhân phẩm rất tốt, hoàn toàn không có tiền sử đen tối gì.....

.....

Cổ Thanh tiếp tục nhìn đồng hồ, còn 20s.

Sao cô lại có loại tâm lý phải bảo vệ Đầu Bài không bị phát hiện vậy, vô cùng chột dạ cầu nguyện, thời gian qua nhanh nhanh chút, nhanh nhanh lên tàu điện ngầm. Phía cuối đường ray đã xuất hiện ánh sáng, tàu điện ngầm rốt cục đến ga.

“Cậu biết mình thích Đầu Bài từ khi nào không?! Rất sớm rất sớm đó, mình là tro cốt fan của anh ấy, từ khi anh ấy lồng tiếng cho Thị Hoàn Ngân[2], mình liền thích anh ấy! Cậu về nhà nhất định phải nghe! Mình thề, cậu nghe xong liền trở thành fan cho coi, lúc ấy mình nghe đến khóc....”

(o).....

Thật trùng hợp.

Cô cũng vậy.....

Cửa tàu điện mở ra, người bên trong không nhiều lắm, cũng đủ để hai cô gái và bọn họ chen chúc vào. Mạc Thanh Thành nghe điện thoại xong, giam nằng ở chỗ nới hai toa xe, đáng hẳn cao, đứng nghiêng người, ngăn tất cả những người cạnh họ.

Bất quá..... Tư thế hai tay hai bên sườn, giam lấy cô thế này cũng rất.....

Rất khiến người ta ngượng ngùng a.

“Lần đầu tiên em nghe giọng anh, là lúc nào thế?” Giọng của Mạc Thanh Thành hơi thấp, âm lượng thích hợp cho hai người nhỏ giọng nói chuyện.

Hắn nghe được lời người ta nói lúc nãy sao?

(o) Vậy mà vẫn bình tĩnh như thế..... quả nhiên là thân kinh bách chiến.

“Cũng là Thị Hoàn Ngân,” Cô nhỏ giọng nói, hơi ngượng, “Là phần lồng tiếng nhân vật Thị Hoàn Ngân của anh.”

“Nhân vật đó à,” Mạc Thanh Thành cười, “Em không biết sao, tên của anh và Tuyệt Mỹ Sát Ý đều có liên qua đến nhân vật đó? Tuyệt Mỹ Sát Ý, là chiêu thức chiến đấu của Thị Hoàn Ngân, còn Thương Thanh Từ, là màu bên trong áo đội trưởng của Thị Hoàn Ngân.”

.....

.....

Cô đương nhiên biết.....

Thương Thanh Từ, là màu bên trong áo đội trưởng của Thị Hoàn Ngân.....

Tuyệt Mỹ và Thương Thanh Từ đều phối âm cho vai này, chẳng qua một là giai đoạn trước, một là hậu kỳ..... Nên sớm đã có fan đào bới, giải thích rõ ràng rành mạch, bất quá có thể ở nhiều năm sau, nghe được chính chủ giải thích như thế, vẫn phi thường viên mãn.

Manga cô yêu nhất.

Vai diễn cô yêu nhất.

Còn có diễn viên lồng tiếng cô yêu nhất phối âm, quả thực rất hoàn mỹ.

Tàu điện ngầm bắt đầu báo trạm, cô nhớ tới trong anime đó, Thị Hoàn Ngân rời khỏi Loạn Cúc mình yêu, biết bản thân đi làm gián điệp, thân rơi hiểm cảnh..... phi thường vô tư, phi thường ôn nhu nói lời nói kia.

Cố Thanh thở một hơi: “Em thích nhất một câu, là khi Thị Hoàn Ngân rời đi, nói với Loạn Cúc câu kia,” cô vừa nói một nửa, Mạc Thanh Thành vô cùng tự nhiên tiếp lời: “Tạm biệt, Loạn Cúc..... Thực xin lỗi.”

Hoàn toàn không cần chuẩn bị.

Thanh âm hoàn toàn đúng lúc, lập tức có thể kích động cảm xúc của người khác.....

Lúc trước cô đeo tai nghe, lặp đi lặp lại đoạn đó hơn chục lần, chỉ để nghe phối âm không chút tỳ vết của Thương Thanh Từ..... Bây giờ, hiện tại, trước mắt, bên tai, chất giọng này..... cố ý vì mình..... tái hiện nguyên âm.....

Thật hạnh phúc.....

Hạnh phúc muốn chết luôn T.T

[1] cá viên cà ri

[2] Thị Hoàn Ngân: đây là anh Ichimaru Gin trong truyện Bleach, người anh ấy yêu – Loạn Cúc là Rangiku Matsumoto.

32. Chương 32

Chương 32 – Thịt bò băm chưng (2)

“Trạm tiếp theo....”

Giọng nữ tiêu chuẩn của tàu điện ngầm báo trạm.

Có người đi ra, có người tiến vào, chỗ đang đứng vừa lúc là toa trung chuyển, luôn nhiều người. Nháy mắt liền chật ních người, may mà nơi cô đứng là trong góc, có Mạc Thanh Thành che bên ngoài, không bị chen đến.

Chỉ tội nghiệp hần.....

Cô nhìn bên người chen lấn phía sau hần, ngượng ngùng kéo kéo vạt áo của hần, ngẩng đầu nói: “Đứng xích vào trong chút đi.....” Nói xong, lại tận lực lui vào trong.

Mạc Thanh Thành dường như muốn chờ không gian cho cô, mà thật sự bị người phía sau xô đẩy quá, tiến sát cô hơn một chút.

Giọng của Ngân còn phiêu lãng bên tai.....

Người hấn đã gần như vậy.....

Cố Thanh hô hấp thật chậm: “Còn bốn trạm nữa....”

“Ừ.”

T.T.....

Hết chuyện nói rồi.....

Cô chợt nhớ đến hồi năm hai đại học, hai người khác trong ký túc có bạn trai, có một lần cả phòng tám chuyện đêm khuya. Có người nói, ban đầu thích nam nhân nhà mình, chính vì thấy hấn uống nước ngọt cần ống hút, làm bài cần đầu bút, thậm chí uống nước chai cũng cần miệng bình, không hiểu sao thấy đáng yêu, động tâm..... Ba người còn lại cảm khái, khởi đầu của tình cảm này thật quái lạ.

Nhưng bây giờ.....

Tuy cô vẫn là thanh khổng, vẫn cho rằng chất giọng tốt nói tốt tiếng phổ thông là điều kiện thiết yếu của bạn trai tương lai. Nhưng.... thật sự.... bởi thế mà.... hoàn toàn vì thế mà bắt đầu một đoạn tình cảm....

Thật, huyền diệu.

Cho tới thời điểm này, hấn muốn cô làm bạn gái, đã qua hai tiếng rồi.

Bạn gái..... Bạn gái của Thương Thanh Từ.....

Cố Thanh theo bản năng cần môi, tầm mắt song song với cánh tay hấn cúi nhìn túi khóa kéo của người phía sau hấn..... Chỉ vì không dám nhìn hấn, không để hấn cảm thấy mình đang nhìn hấn.

Nhưng khóe mắt... thiệt tình không ngăn được a T.T

Đứng một hồi..... Người đi lên càng nhiều, Mạc Thanh Thành rõ ràng bị xô đẩy, đổi thành khuỷu tay chống hai bên sườn, đương nhiên..... cách nhau càng gần.

Da của hấn..... thật rất đẹp.....

T.T..... muốn không nhìn cũng không được a.

“Lát nữa tới trạm, em xuống tàu trực tiếp đi lên, từ cửa số 2 đi năm phút là tới trường.”

“Vâng.” Thật ra cô biết rõ mà, cũng học ở trường này ba năm hơn rồi.....

“Trên đường có người lạ đến gần, không cần để ý.”

“Vâng.” T.T Đây là xem mình như đứa trẻ sao.....

“Anh không đưa em trở về, giờ phải lập tức lên tuyến tàu đối diện trở về.”

“Vâng.....”

“Sẽ giận sao?”

“A?” Cô ngẩng đầu, suýt đụng vào mũi hấn, muốn lui về sau cũng hết chỗ rồi, chỉ có thể trơ mắt ngẩng đầu nhìn đôi mắt gần trong gang tấc kia, đôi mắt xinh đẹp khiến người ta hâm mộ ghen tị, trả lời câu hỏi, “Không giận, sao lại giận chứ..... Anh có hoạt động chính thức mà, muộn rất phiền toái. Kỳ thật anh không cần tiễn em, em có thể tự trở về mà.”

Khoảng gần đến trạm, hấn nửa che chở cô, chen tới cửa xe.

Hai người cơ hồ là dùng tư thế đánh nhau để xuống tàu điện, đến khi tàu chạy, xung quanh nháy mắt yên tĩnh hơn rất nhiều. Cố Thanh ôm áo lông của mình, nói tạm biệt với hấn, nhanh chóng bước như chạy về phía thang máy đi lên.

Thanh máy chậm rãi đi lên, Đầu Bài cũng vừa vắn đi vào ga tàu đối diện.

Phù.....

Rốt cục..... phải về trường rồi.

Cô nhìn tàu điện ngầm lần cuối, lấy thẻ tàu điện trong túi xách, vẫn có chút bay bay, cũng không biết nghĩ gì, kỳ thật là chẳng nghĩ gì cả.

Trở lại ký túc, chỉ có mình cô.

Nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu cuộc thi, cô mở yy của mình, vào kênh của cuộc thi trước, liền nghe thấy chủ trì đang cất cao giọng hát. Còn bữa tiếng cũng đã có một vạn năm nghìn người online, thật lợi hại..... Cô tùy tiện rút một quyển sách chuyên ngành từ giá sách, lật xem.

Giọng của Mạc Thanh Thành, vẻ mặt, không ngừng bay trong não.

Anh rất thích em.

Làm bạn gái anh đi.

Lỡ như, hợp nhau thì sao?

Không bắt đầu, sẽ không biết kết cục, đúng không?

.....

.....

Không được, hoàn toàn không đọc sách nổi T.T.....

May mắn, cuộc thi sắp bắt đầu rồi.

Trong lúc cô đi lục tìm Thương Thanh Từ, cửa sổ tin nhắn riêng của mình đã nhấp nháy.

Thương Thanh Từ: Thuận lợi về đến nhà.

Cố Thanh: (v) uhm.

Thương Thanh Từ: Tự chơi nhé, anh phải bắt đầu rồi.

Cố Thanh: Uhm.

Cô phát hiện, bản thân hoàn toàn kế thừa truyền thống của Đầu Bài, “Uhm” thành quen luôn..... Người ta là chưa tỉnh ngủ, thực tự nhiên “Uhm” trả lời câu hỏi, còn cô.... là hoàn toàn không biết nên nói gì.

“Được rồi, các vị, trước tiên giới thiệu bốn vị giám khảo của chúng ta.” Giọng của chủ trì truyền ra từ tai nghe, “Đầu tiên là người thiết kế trò chơi này Trầm Danh lão sư, chế tác âm thanh Triệu Thiên Nhất lão sư, diễn viên lồng tiếng Trương Hiểu Âu lão sư, diễn viên lồng tiếng Thương Thanh Từ lão sư.”

Khi tên Thương Thành Từ vang lên, có rất nhiều người lập tức kích động.....

Nhưng, fan trong nhà hấn lại hoàn toàn bình tĩnh, Cố Thanh nhìn fan nhà hấn, kéo danh sách bên trái xuống, phỏng chừng.... đến đây hơn một nghìn người, mười quản lý viên lớn đều có mặt, nghiêm cẩn không chế trật tự của fan nhà mình.

Rốt cảm.....

Đây là mị lực cá nhân a, trường hợp công khai tuyệt đối không để nhà mình dọa người..... post bình luận rối loạn bôi đen ^^.....

Cô vậy mà có cảm giác tự hào kỳ lạ.....

Nhưng fan lẻ tẻ đã không chế không được, vẫn khiến người ta kích động T.T.....

May là cuộc thi lớn, người chủ trì đủ khả năng hold hiện trường, rất nhanh mượn không khí hiện trường, nhanh chóng dẫn lời đến trận đấu: “Được rồi, hiện tại chúng ta chính thức bước vào cuộc thi. Mời đưa thí sinh đầu tiên của chúng ta lên mic —”

Cố Thanh không hiểu sao cứ liếc mắt nhìn ID của Thương Thanh Từ.

Sau đó như người đi mua nước tương, nghe một thí sinh xa lạ trình bày lời kịch chỉ định và lời kịch tự do, lộ ra khuôn mặt nhăn nhó phách..... Như đang nghe nhạc a.

Bỗng nhiên thấy trong khung bình luận có người nhắc tên cô.

“Ta thấy Thanh Thanh Mạn.....” “Ồ đâu ở đâu?” “Thật sự có mặt a, tiểu kim chủ đến đây a a a.....”

Cô giật thót.

Một chớp mắt ngây người, cửa sổ tin nhắn riêng báo tin gửi đến từ một người lạ:

Kim chủ đại nhân, mau lui ra, thay giáp chiến rồi vào.....

Dòng này vừa nhảy ra, đã không kịp nữa rồi. Trong tai nghe phát ra âm thanh như mưa rền sấm dữ, tuyệt đối là yêu cầu kết bạn như cuồng phong bão táp..... máy tính... nháy mắt.... đã treo máy rồi.....

T.T Treo máy.....

Khi cô muốn lui ra đã không còn cơ hội, quyết định thật nhanh, trực tiếp khởi động lại máy tính.

Tiêu rồi tiêu rồi, bị càn quét bình luận như vậy..... Nhất định sẽ bôi đen danh tiếng của Đầu Bài a, cô gấp gáp, đếm từng giây chờ máy tính khởi động lại, lập tức đổi acc nhỏ, lặng lẽ mò vào hội trường.

May mắn, hoàn toàn bị người chủ trì khống chế áp xuống.

Cũng may.... quý danh của cô nhanh chóng out ra, không tạo thành cơn quét bình luận xấu nào.

Cô phi thường phi thường áy náy gửi tin nhắn riêng cho Đầu Bài:

Thanh Thanh Mạn: Em không có kinh nghiệm..... quên đổi acc nhỏ..... T.T

Đây hoàn toàn là hiệu ứng Đầu Bài đó.....

Trước kia cô mở quý danh chạy khắp chốn, căn bản chẳng có ma nào để ý mà.....

Thương Thanh Từ: *xoa xoa* bình tĩnh.

.....

.....

T.T bình tĩnh không được..... tim bị dọa đến muốn nhảy ra ngoài.....

Hơn nữa.....

Nhìn thấy mấy chữ này,

Sao lại có cảm giác cả tim cũng nhũn ra thế này.....

Cô đặt tay lên bàn phím, muốn trả lời câu gì đó, chợt nghe người chủ trì nói:

“Sau đây, mời Thương Thanh Từ lão sư đến nhận xét cho thí sinh.”

Ngón tay gõ chữ của Cố Thanh lập tức dừng lại.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói rõ ràng của hắn, hoàn toàn khác với lúc vui đùa trò chuyện trong xã đoàn, hay ngữ điệu ôn nhu sủng nịch trong các hoạt động cho fan trên yy. Vẫn là giọng hắn, vẫn là chiêu bài đó, vừa mở miệng đã có thể miếu sát tất cả các cô gái, lại khiến người ta cảm nhận được thái độ chuyên nghiệp:

“Đây là đợt thí sinh đầu tiên của đêm nay, có vài bạn cảm giác ngôn ngữ không tẻ, hơi rất dài, cũng rất biết thể hiện lời kịch, nhưng vì sao không có điểm cao? Ý kiến của vài vị giám khảo chúng ta là giống nhau, chất giọng của mọi người tuy rất tốt, nhưng suy diễn các câu đối đáp lại quá mức hơi hợt,” Hắn hơi ngừng, “Nói sao nhỉ, cuộc thi này của chúng ta, là lồng tiếng ột nhân vật trong game, hắn có tình cảm của mình, có hoàn cảnh trưởng thành riêng, thậm chí khi nói chuyện, vì tính cách bản thân và lập trường, có tâm lý riêng, có đặc tính nói chuyện riêng.”

“Đương nhiên, tư liệu bối cảnh chúng ta không nhất định sẽ cung cấp toàn bộ cho các bạn, đây là nơi cho các bạn phát huy. Ví dụ như,” Giọng của Thương Thanh Từ có ý cười, “Ta đưa ra một ví dụ nhỏ, vai diễn này của chúng ta có một lời kịch là: ‘Vừa rồi, ta thấy nàng quỳ gối trong đại điện, bỗng nhiên nhận ra, kiếp trước ta đúng là kẻ nhu nhược.’ chúng ta có vị thí sinh suy diễn thế này ——”

Cố Thanh nghe thật cẩn thận.

Đến đây, bỗng nhiên im lặng một giây.

Sau đó liền nghe giọng Thương Thanh Từ bắt chước một thí sinh, ngữ khí đau thương bi thống, đặc biệt hoa lệ độc thoại: “Vừa rồi... ta thấy nàng quỳ gối trong đại điện, bỗng nhiên nhận ra, kiếp trước ta đúng là kẻ nhu nhược.”

Nhất là hai chữ cuối cùng, bi thống đến cực điểm, nói thật khí phách.

Quá giống!

Vừa rồi cô nghe qua thí sinh này nói, tuy rằng khác chất giọng, nhưng hần bắt chước ngữ khí, ngắt câu đều quá giống.....

Ngữ khí của Thương Thanh Từ trở về bình thường: “Là rất đau khổ rất bi thương.... Nhưng, cảm xúc quá cường điệu, dùng cách thể hiện của bản thân để cuốn hút quần chúng. Thiếu đi phần tình cảm có thể xúc động mấy vị giám khảo chúng ta, nhân vật này có cảm tình của bản thân, tin ta, một người bình thường nói chuyện sẽ không kịch như thế.”

Hần ngừng một chút:

“Những lời thoại này, mỗi người đều có cách giải thích riêng. Bạn có thể chọn tự giấu, sớm chán ghét vứt bỏ bản thân.”

Hần dùng ngữ khí tự giấu đọc lại, ngữ điệu hơi hơi phập phồng, lại trong trẻo lạnh lùng.

Nháy mắt liền khiến người ta vẽ ra hình ảnh một nam nhân nghèo túng tựa bên đại điện chùa miếu, lạnh lùng tự giấu. Thậm chí ánh mắt và biểu tình cũng tưởng tượng ra, đã hoàn toàn tuyệt vọng với bản thân lẫn tương lai.....

Hần hắng giọng, nói tiếp:

“Bạn cũng có thể chọn áy náy với quá khứ, nhưng nội tâm vẫn hy vọng.”

Hần lại đọc lần nữa, lần này tràn đầy thâm tình.

Lúc này đã đổi hình tượng hoàn toàn khác, một nam nhân cao lớn, đối mặt với nữ nhân mình yêu thương, ôn nhu kiên định nhìn ánh mắt của nàng.... nói với nàng, hổ thẹn của bản thân... trong mắt còn có kiên định về tương lai.

T.T

Không hổ là.... Thương Thanh Từ mình thích, vẫn vô cùng thích.....

Khung bình luận không ngừng trôi vì fan của hắn, mấy vạn người nghe trực tuyến đều bùng nổ.

“Đây mới là chuyên nghiệp a.....” “Giám khảo quá tốt bụng, giám khảo quá tốt bụng (o)....” “Đại nhân, ngài quá ưu đãi thí sinh phía sau a a a a, trực tiếp phụ đạo a a a a, phía trước rất đáng thương a a a a!” “Đầu Bài đại nhân quá hay a!!!! Sau khi hoa của tôi nở, trăm hoa bị diệt [1] a a a a!!!!”

.....

.....

.....

.....

Cố Thanh cũng hoàn toàn bội phục sát đất.

Đầu Bài đã nhận xét xong, rốt cục cười, dùng giọng đặc biệt thấp làm lời kết:

“Không tạo ra bối cảnh cụ thể, chính là muốn thí sinh tự sáng tạo. Mặc kệ cách hiểu nào cũng không sai, chỉ cần các bạn có thể thuyết phục chúng ta.”

[1] trích trong bài thơ “Bất độ hậu phú cúc”

33. Chương 33

Chương 33 – Thịt bò bằm chưng (3)

Chỉ bảo của Đầu Bài, quả thật có hiệu quả rất lớn.

Những thí sinh sau đó ít nhiều đều thụ giáo, nhiều người ngộ tính cao đều tức khắc điều chỉnh, khiến chất lượng của cuộc thi không chỉ tăng thêm một chút.

Khoảng tầm 10:30, trận đấu chính thức rốt cục chấm dứt.

Cô gái chủ trì bỗng dừng thở dài, chuyển thành ngữ khí vui vẻ: “Trận đấu đêm nay đã xong, cảm ơn các vị giám khảo của chúng ta, các thí sinh, và cả các nhân viên. Năm phút sau, tất cả nhân viên và giám khảo rời khỏi, sẽ có một lễ vật thần bí tặng ọi người, mời các vị nghỉ ngơi trong chốc lát, gặp sau giờ nghỉ nhé!”

Sau câu này, tất cả mic đều biến mất.

Chỉ còn chủ trì mở ca khúc chủ đề của game.....

Không biết ai phát hiện chỗ khác thường trước, ở khung bình luận post liên tục: “Trời ạ, mau nhìn danh sách nhóm quản lý viên.....” “Gào khóc, đây là phúc lợi gì a..... Trời ạ, ta sắp chết mất.....”

Những người vốn định rời khỏi phòng, nháy mắt bạo huyết, lập tức kiểm tra danh sách quản lý viên.

Chỉ có Thương Thanh Từ và người chủ trì, nhưng..... người quản lý đang không ngừng gia tăng.

Một, hai, ba..... không ngừng có Hoàng giáp[1]tiến vào phòng.

Tuyệt Mỹ Sát Ý, Phong Nhã Tụng, Đậu Đậu Bã Đậu, Tiểu T, đây là tổ long tiếng Hoàn Mỹ.....

Tư Vô Tà, Tiểu Bạch, Diệp Diệp, Phù Sinh Vô Mộng, W k, đây là tổ long tiếng Lưu Niên Chi Thanh....

Phỉ Thiệu, Bắc Đầu Tiểu Tinh, Loan Loan Nhiều Nhiều, đây là âm xã Thủy Mặc.....

Linh Lung Dịch Thấu, Tiệm Tiệm,

Tiểu Hà, (2) Nguyệt, đây là âm xã Cổ Trà Vô Hương.....

Hai giới, bốn xã đoàn lâu năm uy tín nhất, đều xuất hiện.

Trời ạ.....

(o).....

Cổ Thanh nhìn những cái tên đó, cơ hồ ngất đi, lễ vật thần bí này thật rất dọa người, cho tới giờ cô chưa từng thấy qua đội hình hùng mạnh thế này. Tuy nhờ Thương Thanh Từ, cô đã gặp qua các danh nhân của Hoàn Mỹ, không bị dọa từ đầu, nhưng đối với các fan trên kênh yy này mà nói.... Những người này vẫn là tồn tại phi thường thần bí.

Chủ yếu là, mấy trăm xã đoàn, bốn xã đoàn này vốn là ở đỉnh của Kim Tự Tháp.

Mà thân là nguyên lão trong xã đoàn đỉnh cao, đối với người mới trong xã đoàn mình cũng là loại tồn tại như thần vậy.....

Những người này, toàn bộ đều không nhận bài mới nữa.

Chỉ ngẫu nhiên tham gia hoạt động, hoặc nể mặt của bạn tốt.

Xuất hiện thế này, xuất hiện như vậy, thật sự rất kinh người đó T.T.....

Tin tức này tuyệt đối là khuyếch tán trong nháy mắt, người trong phòng nhanh chóng gia tăng, rất nhiều người khóc trong khung bình luận: “Rốt cục vào được rồi, bị đập bay ra thật nhanh.....” “Đại bản mạng của ta a a a a, nữ thần của ta a, nam thần của ta a..... Trời a.....”

Năm phút dường như trôi qua thật chậm.

Bảng bình luận hoàn toàn bị cần quét, nhân viên không chế hội trường không ngừng hạn chế tốc độ phát ngôn, nhưng hoàn toàn không khống chế được loại tình huống bạo phát thế này, cuối cùng dứt khoát bỏ qua.....

Dù sao hoạt động chính thức đã xong, trận khuya này vốn chính là để khiến mọi người high.

“Tốt lắm, các vị đã thấy rồi đó.” Người chủ trì cũng vui vẻ vô cùng, hoàn toàn nhập vai vào một thanh khổng, “Hai tổ lồng tiếng lớn nhất, hai âm xā lớn nhất, chính là vì game này chế tác ca khúc chủ đề và giới thiệu tính sáng tạo của mảng lồng tiếng. Đêm nay tuyệt đối là đêm phúc lợi đầy kinh hỉ, cũng như là..... qua lễ tình nhân muộn đi, mọi người coi như các vị nam thần nữ thần, đêm nay sẽ bù ọi người ngày lễ tình nhân. Còn ta a..... liền an tâm làm một fan nhỏ, giao mic

~”

Người chủ trì giao mic.

“Chào mọi người..... Đã lâu không gặp a,” Phù Sinh Vô Mộng của tổ lồng tiếng Lưu Niên Chi Thanh, dùng chất giọng ôn nhu đến vắt ra nước, lên tiếng trước, “Ta đang ở sân bay, dùng điện thoại lên yy, lát nữa biểu diễn nếu có chỗ nào âm sắc không tốt, xin thông cảm nhiều, thứ lỗi thứ lỗi ~”

Diệp Diệp: “Không sao ~ Vô Mộng đại nhân, lại đây kêu tiếng mèo nào, coi như bồi thường a ~”

“Meow~ Mọi người nói gì? Ta không nghe rõ a ~ Meow ~” Phù Sinh Vô Mộng cười, mềm mại tinh tế lại ngọt ngào..... Khung bình luận lập tức bị “Thật dễ thương!!!!” “Đại nhân, cầu gả!!!!” cần quét.....

Diệp Diệp ho khan: “Tiết tháo chúng ta bàn trước đâu rồi hả.....”

“Meow ~ Mọi người nói gì? Ai yo, tín hiệu của sân bay tệ quá ~ Ta giao mic ~”

Diệp Diệp tức khắc cười thành tiếng, cô ấy hắng giọng, tiếp nhận nhiệm vụ của người chủ trì: “Do trong đám bạn lâu năm này chỉ có ta kiêm chức chủ trì online, nên đêm nay ta mạn phép chủ trì vậy..... Tối này coi như hiếm có, trừ một hai vị chưa đến, cơ bản đều đến đông đủ. Đúng không? Đầu Bài đại nhân?”

Đầu Bài là giám khảo đêm nay, đương nhiên cũng là một trong những nhân vật chủ chốt.

Bất quá.....

Cổ Thanh vẫn cảm thấy.... Hình như tất cả mọi người rất thích đùa giỡn hân a.....

Thật thần nhiên, chỉ một tiếng: “Ừm.”

Đầu Bài thật là ngắn gọn minh bạch.....

Hoàn toàn không còn kiểu nói chuyện bình tĩnh logic như lúc làm giám khảo, lại khôi phục bản chất tích chữ như vàng. Nhưng, căn bản không ảnh hưởng tới những lời thổ lộ dúi lấp biển của các fan không bị quần chế T.T....

“Ta cảm thấy, nhất định là vì hôm nay vừa qua lễ tình nhân nên mọi người mới rảnh,” Diệp Diệp cười một tiếng, “Đúng không a, Đầu Bài đại nhân, hôm qua hân là có rất nhiều người bận rộn ~”

“Hân là.” Thương Thanh Từ dường như đoán được cô ấy muốn nói gì.

“Cho nên..... Thương Thanh Từ đại nhân..... hôm qua ngài hân là bận rộn đi? Làm gì nhỉ?”

T.T

Cổ Thanh lập tức quần bách.....

Mấy vạn người đứng xem..... vậy mà còn bị quần lấy đề tài này sao.....

“Ta?” Thương Thanh Từ cười, nhẹ nhàng bâng quơ trả lời, rồi lại rõ ràng xác thực, “Làm chuyện nên làm.”

Làm...

Chuyện..... nên làm.....

Cách trả lời thế này, ứng với weibo hôm qua của Mộc Mộc, còn có bài hát hần post..... Trong phòng máy vụn người, Thương Thanh Từ đang giữ mic rõ ràng bình tĩnh hơn người trốn trong nick nhỏ nghe lén như cô rất nhiều.....

Cô dùng ngón tay quẹt trên trang sách, không ngừng quẹt quẹt quẹt, muốn bản thân trấn định một chút, trấn định một chút.

Phong Nhã Tụng đột nhiên mở mic: “Điệp Điệp tỷ thật không có ý tứ gì cả, nhiều người như vậy, sao trong mắt chỉ có Đầu Bài đại nhân khuyển quốc khuyển thành a? Ai u ~ Đừng nói là tỷ thầm mến Đầu Bài lâu rồi nha ~”

Điệp Điệp vui vẻ: “Mười cô gái là đã có tám cô thầm mến Đầu Bài rồi, ta đặc lập độc hành[1] như vậy, đương nhiên là công khai yêu mến rồi ~”

Phỉ Thiếu cũng vui vẻ: “Ta cũng công khai yêu mến Đầu Bài nha ~ đừng nghĩ cậu chiếm mic thì có thể tùy ý thổ lộ a.”

Mọi người cười đùa trêu chọc.

Những người gần gũi với Đầu Bài nhất, rõ ràng có tư thái che chở.

May mắn, Điệp Điệp cũng chỉ dùng Đầu Bài để làm nóng không khí, nhanh chóng chuyển vào chủ đề chính: “Tiết mục đêm nay a, bài hát mở màn sẽ là hát nối, hát nối như thế nào đây? Tối nay, bốn vị mỹ nhân đẹp nhất, sẽ vì mọi người kích nổ ngòi mở màn!”

Im lặng trong chớp mắt.

Ngay sau đó là sôi trào nhất, tất cả mọi người kích động.....

Khiến người ta nhiệt huyết sôi trào chính là, Điệp Điệp cứ thế ngừng, căn bản không nói là bốn vị nào. Trên bình luận không ngừng trôi tên của các đại thần, mỗi người đến có fan của mình, đều rất hăng máu. Hơn nữa được xưng là bốn vị mỹ nhân đẹp nhất đêm nay, đương nhiên là đại thần nhà mình đẹp nhất!!!!

Đương nhiên tiếng gào lớn nhất, thật tình là nam nhân danh tiếng nhất của bốn xã đoàn.

Thương Thanh Từ, Phù Sinh Vô Mộng, Bắc Đẩu Tiểu Tinh và Tiệm Tiệm.

Từ tên của Thương Thanh Từ bị càn quét lợi hại nhất.....

Điệp Điệp cười hai tiếng, không nói gì cả, mở nhạc nền.

Nhạc nền của bốn bài hát đã sớm được cắt nối biên tập thành một, bài thứ nhất vừa vang âm đầu tiên liền có người gõ tên bài hát Dương Quan Điều, mic của Bắc Đẩu Tiểu Tinh sáng lên, giọng hơi khàn khàn xướng câu đầu tiên: “Ánh đao, không thuận theo sẽ không tha, ngã vào vòng ôm của ai, đêm khuya chiến trường đại mạc khói lửa, như cuồng thảo —”

Quả nhiên..... đoán trúng rồi.

Hơn nữa không ngờ, bài mở màn là bài ca về đại mạc khói lửa, huynh đệ thủ túc, nước nhà thiên hạ.

Hoàn toàn khiến người ta sôi trào.

Vì là hát nối, mỗi người chỉ hát nửa bài.

Rất nhanh, chuyển, trực tiếp vào phần của Phong khởi thiên lan. Nhạc nền cắt nối biên tập không tỳ vết, hoàn mỹ như một bài hát, liền mạch lưu loát.

Lần này đến phiên Tiệm Tiệm:

“Sách sử nhiều năm sau, còn viết lại đêm này, đá xanh phố dài, nhuộm đầy sinh ly tử biệt —”

Một khúc nhiệt huyết thành phá nước vong, tướng không hàng, thà rằng máu tẩy phổ dài, hấn hát thật rung động tâm can, lòng người kinh sợ.....

Giọng của Tiệm Tiệm đặc biệt trong trẻo, hoàn toàn khác với bài trước trầm thấp, chỉ có một phần thể lương.

Mấy vạn người đều nghe đến ngây ngốc.

“Meow~ Áp lực thật nha~” Phù Sinh Vô Mộng còn cố tình tỏ ra đáng yêu vào lúc này.....

Hiển nhiên, hấn là người hát kế tiếp.

Quả nhiên, bài trước hát xong, lập tức cắt đến điệp khúc của Sơn hà vĩnh mộ . Phù Sinh Vô Mộng, thật sự dùng di động, không biết ở góc nào của sân bay bắt đầu hát. Hấn được xưng tụng là vật đáng yêu nhất xã đoàn nhà mình, cũng là nam nhân hát hay nhất, vừa mở miệng, chất giọng liền không còn đáng yêu:

“Vị nàng hát ba trăm đêm tình ca, bụi trần mịt mù lại thành khách qua đường, khi nhìn về nơi xa kia, có luyến tiếc hay chẳng —”

Thiếu niên kiệt ngạo, uống ly rượu trước khi ra trận, khí phách không kiềm chế được, phảng phất như tái hiện cả hình ảnh.

Ba người rồi....

Ba người rồi....

Mọi người đã đoán được người kế tiếp là ai.

Mặc kệ là danh tiếng hay chất giọng, trừ Thương Thanh Từ, không ai có thể áp chế được ba ca sĩ hát rồi..... Là bài gì? Cái tên kia đã hiện ra trong đầu Cố Thanh, sống động như thật.....

Trên khung bình luận không ngừng post lên, trừ tên của Thương Thanh Từ ra, thì chính là.....

Khuynh tấn thiên hạ.

[1] Hoàng giáp: kiểu chia thân phận nick của yy, Hoàng giáp là của quản lý tổng kênh, ngoài ra còn nhiều màu nữa @.@

[2] đặc lập độc hành: thường dùng để hình dung người có chí hướng lớn, không giống thế tục.

34. Chương 34

Chương 34 – Thịt bò bằm chưng (4)

Trong khi bình luận trôi như nước chảy, nhạc nền rốt cục chuyển sang Khuynh tấn thiên hạ.

Hấn mở miệng, chữ đầu tiên cất lên đã là điệp khúc của bài:

“Bức họa giang sơn nhuộm máu, sao có thể sánh với chu sa giữa trán nàng, lật đổ thiên hạ cũng xong, thủy chung chỉ là một chốc phồn hoa —” [1]

Giang sơn nhuộm máu, chung quy không sánh bằng một lần ngoảnh đầu của giai nhân.

Giang sơn mỹ nhân.

Mỹ nhân giang sơn.

Âm cao của hấn giữa nhạc nền, dễ dàng hát ra phong tư Đế vương coi rẻ thiên hạ tứ phương, đứng trên cao nhìn núi sông nghìn dặm.

Cố Thanh nín thở lắng nghe, tất cả cảm quan đều tập trung vào giọng hát của hấn, chớp mắt đã đắm chìm vào câu chuyện bi thương kia. Ngay sau đó, giọng đơn ca của hấn liền hòa với ba người còn lại.

Thương Thanh Từ giọng nam cao và Tiệm Tiệm giọng hát trong trẻo, lại còn thêm hai người kia hòa âm.....

Thật sự rất hoàn mỹ!

Bốn người như thế, bốn chất giọng hoa lệ, mới thực sự xem như khuynh tẫn thiên hạ.....

Hát đến khúc kết, ngay đoạn cuối, tất cả thanh âm chợt ngừng bật.

Cố Thanh sững sốt.

Bỗng nhiên, nhạc nền lại xuất hiện.

Đột nhiên tĩnh lặng, lại đột nhiên trở lại âm cao của điệp khúc, bắt được tâm của mọi người.

Giọng của hắn rất cực xuất hiện, khiến khúc Khuynh tẫn thiên hạ này kết thúc thật hoàn mỹ

“Trong mộng trên các dưới trăng, nàng đứng đó dung nhan như xưa, phất bông tuyết trên áo, sóng vai nhìn trời đất bao la —”

Sóng vai nhìn.... trời đất bao la.

Cô chợt nhớ đến hôm ở phòng ghi âm, hắn đứng bên cạnh mình. Đôi mắt kia đen như mực, đẹp mức khiến người ta hít thở không thông.....

“Ta không được rồi,” Điệp Điệp mở mic lại, giọng nói kích động, “Bã Đậu, chúng ta đổi đi, lấy Vô Mộng nhà ta đổi lấy Đầu Bài nhà cậu? Không, tặng thêm một W k, hai đổi một, thế nào?”

“Vây cũng lỗ lắm,” Đậu Đậu Bã Đậu cười khúc khích: “Điệp Điệp, vẫn là cậu lui xă, gia nhập Hoàn Mỹ chúng ta đi?”

Được rồi.....

Cả cô cũng quen rồi.

Đầu Bài vĩnh viễn là chủ đề trêu chọc muôn thuở.

.....

Từ đầu tới cuối Thương Thanh Từ đều không nói gì, mic cũng màu xám. Cố Thanh chú ý tới, có chút kỳ quái.... cô gửi tin nhắn riêng cho hắn: Anh đang bận sao?

Thương Thanh Từ: Ừ. Bây giờ phải logout, có vài việc.

Thanh Thanh Mạn: Vây thì mau đi đi ^^

Thương Thanh Từ: Em chơi một mình trước, chờ anh hết bận sẽ gọi cho em.

Gọi.....

(v) ừm, gọi điện thoại..... Được rồi, mới làm bạn gái người ta mấy tiếng, tính tự giác vẫn cần bồi dưỡng. Cố Thanh nhanh chóng gõ lên cái mặt cười.

Sau đó liền thấy Đầu Bài để lại một câu trong khung bình luận: Có việc đi trước, tạm biệt các bạn.

Người trên mic đang trêu chọc hắn thật high, diễn viên lại chạy.

“Này, Đầu Bài đại nhân, thật sự chỉ một khúc Khuynh tẫn thiên hạ.... đã bỏ trách nhiệm mà chạy sao ~” Phù Sinh Vô Mộng lập tức cười hì hì.

May mắn, đêm nay có nhiều mỹ nhân vậy, hoàn toàn chống đỡ được trận đêm khuya.

Cố Thanh nhìn hắn rời khỏi, tự giác ra khỏi phòng.

Cô không có việc gì làm, không hiểu vì sao lại mò lên weibo. Từ lần post bài “Rất vui vẻ” bị quần chúng nhân dân vây xem, cô còn bóng ma tâm lý, không dám post thêm gì nữa.....

Nhớ tới hồi mới quen Đầu Bài, cô cũng lo lắng bị ném đá ném gạch, sau này nghĩ lại, cô không xuất hiện nhiều trong thế giới mạng, hiếm khi xuất hiện cũng chỉ là bài hát mình soạn hoặc hát..... Huống chi, giới cổ phong xuất hiện khá trễ, dù có bất quá cũng tập trung ở người nổi tiếng, không tới phiên một người biên soạn kiêm ca sĩ nhỏ nhỏ.

.....

Hắn là..... Tạm thời an toàn đi T.T.....

Đêm đó, cô ngủ thẳng đến sáu giờ hơn mới mơ màng nghe được điện thoại có âm báo của wechat, cứ ngỡ là mơ, đến sáng nhìn lại mới phát hiện là Mạc Thanh Thành gửi đến: Hết bận rồi, giờ đã trễ quá, không gọi cho em. Ngủ ngon, hoặc là, chào buổi sáng.

Cô mở nửa mắt nhìn tin nhắn.

Nhìn một lát, dụi mắt vào gối, dí mắt vào đó cười rộ lên.

Chỉ một phút như vậy, liền bị Canh Tiểu Hạnh đang dùng khăn lau tóc đi ngang qua giường thấy được, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm cô, lập tức vạch trần: “Trời ạ, cậu đây là đang tư xuân sao..... à, không đúng, là tư Đầu Bài....”

Gối đầu thành công bị ném xuống.

Cô ôm gối bò dậy, không giấu nổi tâm tình vui vẻ.

Không biết vì sao, tóm lại, chính là muốn cười..... Mặt trời hôm nay thật là rất tròn rất đẹp.....

Cô và Canh Tiểu Hạnh lên thẳng nghiên cứu sinh nên vô cùng ‘thuận lợi’ được giáo sư khoa trưng dụng trong học kỳ này, bắt đầu giúp khoa sắp xếp lại thư viện. Thư viện này là chủ nhiệm khoa tự kéo tài trợ, theo kế hoạch sẽ mở cửa vào học kỳ sau, nên học kỳ này chủ yếu là công việc sửa sang sắp xếp, không có người ngoài.

Hai người ngày ngày lặn lội trong tầng trên cùng của khoa, cùng với bốn nam sinh cũng lên thẳng nghiên cứu sinh, hai người một tổ, không ngừng cầm ipad đối chiếu kiểm tra mỗi quyển sách trên giá.

Mặt trời mọc lờ mờ, mặt trời lặn ngời.

Mạc Thanh Thành là người đã đi làm, cô còn đi học, dường như không vì quan hệ thay đổi mà có biến hóa thực tế nào.

Bất quá..... mới ba ngày, có thể có biến hóa gì chứ.....

Tiêu rồi, Cố Thanh, người lại thất thần nữa.

T.T.....

Cô lặng lẽ liếc nhìn Canh Tiểu Hạnh, muốn hỏi vừa rồi thống kê đến đâu rồi, nhưng hiển nhiên, vị kia cũng không làm việc dang hoàng, đang cầm một quyển sách lật xem say sưa: “Khoa chúng ta thật tiến bộ, còn có khu dành riêng cho tiểu thuyết tình yêu nữa...” Canh Tiểu Hạnh mở miệng nói, đứng trên cái thang nhỏ, mắt dán vào sách: “Bộ này mình đã xem hết trên mạng, ở đây có thêm phiên ngoại mới, cậu chờ một lát, xem xong phải đi ăn trưa nữa.”

Cô đối muốn ngắt rồi, vậy mà người trên cái thang này còn muốn xem phiên ngoại mới của tiểu thuyết.....

Cô khóc không ra nước mắt, tắt trang số liệu trên ipad, online QQ của mình, định kiểm tra và nhận bưu kiện, tính xem còn bao nhiêu khúc ca và làm âm cần trả, không ngờ, mới vô liền thấy Tẩu Điều Nhi gửi tin nhắn đến: “Tiểu kim chủ, chị khỏe không?”

Sao lại hỏi quái lạ như vậy.

“Rất khỏe a, sao? Muốn thay ca trên yy huh?”

“() , em thấy chị vẫn không post gì trên weibo, tưởng chị thấy bài post bị ảnh hưởng.”

“A?”

“() , cây to gió lớn, thân là tiểu kim chủ của Đầu Bài, không bị ném vào chảo dầu vài lần là tuyệt đối phi khoa học, cho nên..... chịu đựng a, Thanh Thanh Mạn.”

“A?” Cô có linh cảm không ổn.

Quả nhiên, Tẩu Điều Nhi nhanh chóng phục chế đính kèm một đoạn bình luận.

Tất cả đều nhằm vào mấy bài cô biên khi vừa nhập giới, dùng từ nghiêm khắc, bị chê bai vô cùng tồi tệ..... Phi thường chuyên nghiệp, chuyên nghiệp đến mức khiến cô cũng xấu hổ. Nhưng mùi thuốc súng trong lời nói, châm chọc vô cùng rõ ràng, thật sự.... vẫn có ảnh hưởng sao?

Cố Thanh tựa vào giá sách, nhìn dính kèm Tẩu Điều Nhi không ngừng gửi đến.

Trong giới cổ phong nhỏ bé này, những bài hát có thể nổi danh phần lớn đều có đội hình hùng mạnh, từ biên khúc tới ca sĩ. Nên những bài cô từng làm trong quá khứ, lượt download nhiều nhất là hai ba trăm đã là thành tích rất tốt, bài không nổi, đương nhiên không có người chuyên nghiệp nào phân tích....

Con của mình bị ném vào chảo rán, nói không khó chịu là nói dối.

Cô im lặng đọc, không phát hiện Canh Tiểu Hạnh leo xuống thang từ lúc nào.

“Sao thế? Khó chịu ở đâu à?” Canh Tiểu Hạnh thấy sắc mặt cô không tốt.

“Huh?” Cố Thanh tắt QQ, nhẹ thở ra một hơi, “Không có, chỉ đói bụng thôi.”

Ăn cơm ăn cơm.

Ăn no có thể giải mọi ưu phiền!

Cô nhìn Canh Tiểu Hạnh: “Cậu mời cơm, đói chết rồi, mình muốn ăn miếng thịt băm!”

“Hả?” Canh Tiểu Hạnh hoàn toàn không theo kịp tư duy của cô, tự cho là hợp lý đoán: “Cậu và Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành cãi nhau?” “.....” Cố Thanh vừa định nói mặt mũi còn chưa thấy, có gì để cãi, di động trong túi đột ngột reo.

Là Đầu Bài.....

Cô thở dài, cầm điện thoại chạy đến cạnh cửa sổ, nghe điện.

“Anh về nhà rồi,” Giọng của Mạc Thanh Thành không rõ lắm, nghe khàn khàn, “Có lẽ phải ngủ một lúc, đại khái khoảng hai tiếng nữa, rồi gọi lại cho em sau.”

“Anh.... bị bệnh?” Giọng của hắn khiến người nghe không hiểu sao lại thấy lo lắng.

“Ừm.” Giọng hắn chột xa chột gần, dường như vừa điện thoại vừa di chuyển. “Viêm họng, có hơi sốt.”

“Sốt? Đo nhiệt độ cơ thể chưa?”

“Ừm.”

Sau đó..... liền im lặng.

Hai tiếng “ừm” kia uể oải mỗi một, nghe vào tai cô, càng tăng thêm chút bất an, chút đau lòng.... còn có chút luống cuống, cô không dám truy hỏi, sợ hắn đau họng, lại không biết hắn nói “có hơi sốt” là nóng tới mức nào rồi..... Thật là, bác sĩ không phải càng nên tự chăm sóc sức khỏe của mình sao T.T.....

“Anh ngủ khoảng hai tiếng rồi gọi lại cho em.” Giọng của Mạc Thanh Thành rất khàn, nghe sần sật, cọ vào tâm can cô, lại còn không quên lặp lại khi nào sẽ gọi cho cô.

Cô cảm thấy..... tim của mình sắp bị mài đến nát....

Cúp điện thoại.

Canh Tiểu Hạnh đi tới, vừa rồi sắc mặt cô còn cô đơn khổ sở, đến giờ.... hình như nùng nóng? Cãi nhau thật sao? Canh Tiểu Hạnh còn chưa mở miệng hỏi, Cố Thanh đã nhét ipad vào tay cô: “Chiều nay mình không đến, giáo sư hỏi thì bảo mình đau bụng.....”

“A?”

Cố Thanh cầm di động chạy thẳng ra thang máy.

“Không phải cậu..... muốn ăn.... miếng thịt băm sao.....”

Canh Tiểu Hạnh hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của cô, cứ thế nhìn cô biến mất.....

[1] Khuynh tần thiên hạ – Hà Đồ [Thương Thanh Từ bắt đầu hát từ 1:07]

[2] miếng thịt bằm

35. Chương 35

Chương 35 – Thịt bò bằm chưng (5)

Đến dưới lầu nhà Đầu Bài, chỉ mất nửa giờ.

Chỉ là cô nghĩ Tuyệt Mỹ còn công việc, Mạc Thanh Thành ở nhà một mình nếu sốt cao không lui, nhất định cần người chăm sóc. Nhưng khi đến rồi lại do dự.... ngứa đầu nhìn lầu 24, tự hỏi mình lên thế nào đây. Hẳn đang ngủ? Bị sốt thì không tỉnh táo lắm a, bị đánh thức có sao không.....

“Cháu gái, sao thế?” Một bà lão đầu bạc xách hai túi đồ lớn đi tới, đặt túi đồ bên chân, mò tìm chìa khóa, “Quên mang chìa khóa?”

“A? Không phải.... Bạn trai của con đang ngủ, con....”

Kỳ thật cô đang nghĩ có nên đánh thức hẳn không, xuống mở cửa cho cô.....

Bà cụ cười cười, mở cửa: “Vào trước đi.”

Cô thuận thế đi vào, giúp đỡ bà cụ xách túi đồ lớn, lại không ngờ hai người đều đến tầng 24. Cô nhớ lần trước đến còn cảm khái nơi này bố cục tốt, mỗi tầng chỉ có hai hộ gia đình..... Vì thế, bà đây chính là.... hàng xóm đối diện nhà Đầu Bài sao?

Cô xách túi bột giặt nước xả này nọ, vừa nhớ ra thì bà cụ kia đã cười hỏi: “Thật khéo, con là bạn gái của ai trong nhà đối diện thế?”

“Con... là....”

Cô cảm thấy lòng bàn tay hơi nóng, cảm thấy có ánh mắt ôn hòa đánh giá mình là chuyện gì a T.T.... Sao lại có cảm giác không phải gặp hàng xóm, mà là gặp phụ huynh vậy, quả nhiên người lớn tuổi phần lớn đều thích bắt quái.....

“Đừng nói, để bà đoán thử.”

O()o lão nhân gia ngài đừng đoán.....

“Là cậu bác sĩ trẻ kia? Người ít nói ấy?”

“Vâng....” Ít nói á?

Hắn là diễn viên lồng tiếng, vốn nghề nghiệp là nói chuyện T.T.....

“Bác sĩ tốt, trong nhà có một bác sĩ, tạo phúc toàn gia.... Ai u, hình như bà thực tế quá rồi, thằng bé ấy rất nghiêm túc, bà dắt cháu đi khám bệnh từng gặp cậu ta. Đó là lần đầu tiên bà thấy hẳn nói nhiều, dạy dỗ một đôi cha mẹ. Đôi cha mẹ trẻ tuổi kia tính khí nóng nảy, mắng họ sĩ kỹ thuật không tốt, ở bệnh viện khác một kim đã đâm trúng da, nơi này vì sao tìm mãi không thấy mạch máu..... La hét lớn đến mức dọa cả cháu bà, xắn tay áo còn muốn đánh họ sĩ.... Aiz.... Con xem quan hệ giữa bác sĩ bệnh nhân bây giờ đó, lần trước bà xem tin tức trên TV....”

Bà lão nói một hồi, không biết lạc đề đến chỗ nào rồi.

Cố Thanh nghe tò mò muốn chết, vội kéo chủ đề trở lại: “Sau đó thì sao? Hẳn nói gì?”

“À, đúng, tiểu Mạc nhà con a, nói đứa bé có phải bị châm bốn năm ngày rồi không? Đôi cha mẹ kia không vui, còn gào thét, bảo đúng thế, đã tiêm năm ngày, lần đầu tiên xảy ra tình huống này. Tiểu Mạc nói, tiêm lâu như vậy, mạch máu sớm không chịu được, trở về cắt miếng khoai tây sống, dán lên lỗ kim châm, sẽ giúp mạch máu khôi phục nhanh hơn... Bà nghe còn tưởng thật, về cho cháu bà thử qua, có tác dụng thật đó.....”

Thì ra..... hẳn ở khoa nhi a?

Cửa thang máy mở ra, đã tới tầng 24.

Bà lão rút cục niêm nở nhìn cô đứng trước cửa, lại ôn hòa nhìn cô vài lần, rồi mới vui vẻ hớn hở đi vào cửa nhà mình. Cố Thanh thở ra một hơi, đứng ở hành lang không người, trước cửa, do dự chốc lát, nhìn đồng hồ, kim đồng hồ tích tắc tích tắc, tim đập nhanh như kim đồng hồ luôn.....

Tiết tấu này khiến người ta rất khẩn trương a.....

Cô hít sâu, rút cục nhấn chuông cửa, mới làm bạn gái người ta ba ngày.... lần thứ hai gặp mặt.... thế nhưng lại thế nhà hần, đây là vận khí gì a.....

Yên lặng một lát, không có thanh âm gì.

Mạc Thanh Thành, anh không phải sốt tới hôn mê chứ?

Cô lại nhấn chuông cửa, lo lắng nhiều hơn chút, áp đảo cả chút ngưỡng ngưỡng ban nãy.

Như cũ.... không có tiếng động.

Sẽ không hôn mê thật chứ?!

Tim như bị nhéo một cái, đột nhiên, cửa được mở ra.

Người trước mặt rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, còn mặc áo trắng tay ngắn và quần thể dục, một tay chống ở khung cửa, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt khép hờ, dường như chưa phản ứng kịp. Cô cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn hần, hai người anh nhìn em, em nhìn anh, đều ngạc nhiên.

Hần mím môi, chợt cười: “Vào trước đi.”

Giọng hần đã khản đặc, hần xoay người, chậm chạp đi về phía phòng mình, Cố Thanh vội đóng cửa, tự giác thay dép lê, khi xoay người lại thì hần đã vào phòng mình.

Còn may..... cửa vẫn mở.

Cô vào phòng hần, thấy hần ngồi bên giường, xé giấy gói, dùng rượu sát trùng lau một cây nhiệt kế, nhét vào miệng rồi mới ngẩng đầu nhìn cô. Rèm trong phòng được kéo lại, tối mờ mờ, hiển nhiên là hần đang ngủ bị cô đánh thức.

Cô đi qua, ngồi trên sofa nhỏ cạnh giường: “Rất... khó chịu sao? Có muốn đến bệnh viện không?”

Hần nhú mày, lắc đầu.

Nhìn tóc rối dính trên trán hần, đã ẩm ướt, hần là ra không ít mồ hôi. Nhiệt kế ngậm trong miệng, sao lại có cảm giác như hần đang ngậm kẹo que.....

“Em giúp anh đun nước nóng? Anh tranh thủ,” cô chỉ giường hần, “nằm nghỉ chút đi.”

Bằng không cứ ngồi vậy một lúc nữa sẽ bị cảm lạnh.

Trong phòng không mở điều hòa, rất lạnh.

Cô tự hỏi, có nên mở điều hòa không.

Mạc Thanh Thành đã lấy điều khiển ở trên giường, mở điều hòa, nhú mày nhìn cô: “Sao em lại mặc váy?” Giọng nói mơ hồ không rõ, có chút mệt mỏi xen lẫn trách cứ.....

T.T..... Sao lại có cảm giác đang ngồi trước mặt bác sĩ thế này, chẳng lẽ vừa rồi bị bà cụ tẩy não sao.....

“Buổi sáng nếu ẩm áp em sẽ mặc....” Mặt cô hơi hồng, dứt khoát đứng dậy, đi ra đun nước cho hần: “Anh mau đắp chăn ngủ đi..... Em chỉ đến xem sao, không cần quan tâm em.”

Sau lưng im ắng.

Khi cô bưng nước ấm trở lại, Mạc Thanh Thành thật sự trở về giường, nửa nằm nửa ngồi, nhắm mắt tiếp tục đấu tranh với cơn sốt. Cố Thanh nhìn trán hần ướt sũng, đặt ly thủy tinh ở bàn nhỏ cạnh giường, đi đến cúi người nhẹ giọng hỏi hần: “Anh uống thuốc chưa? Khăn mặt ở đâu? Em lấy nước ấm giúp anh lau mặt?”

Cô cúi người, tay chống ở cạnh giường, để dễ nói chuyện với hắn.

Vốn chẳng cảm thấy gì.

Nhưng khi thật sự cúi người xuống, lòng có chút rối loạn.

Mạc Thanh Thành ồm một tiếng, đôi mắt vì sốt à mê mang mở ra, nhìn cô, tiếp tục mơ hồ nói: “Lần trước đã muốn nói với em, sau này mùa đông đừng mặc váy.”

Cô lơ mơ, sao đề tại lại quay về đây?

Hắn giơ tay, lấy nhiệt kế trong miệng ra, nhỏ giọng nói với cô: “Con gái phải chú ý giữ ấm.” Vị đau họng, hắn nói chuyện thật chậm, tự nhiên trộn lẫn ngữ khí ôn nhu mờ ám.

.....

Có tiếng tim đập thành thịch, cô hơi hoảng, xấu hổ né tránh, cách ra một khoảng an toàn..... Lại chợt cảm giác được, hắn dùng ngón tay nóng bỏng, thật nhẹ thật nhẹ, nhéo nhéo vành tai lạnh băng của mình: “Nhớ chưa?”

Giọng khàn khàn mơ hồ, ngữ điệu lại mềm mại.

Không cần tốn sức, nháy mắt phá vỡ mọi phòng tuyến, đánh thẳng vào đáy lòng.....

“Khăn mặt của anh màu gì?” Cô đột nhiên đứng thẳng, xoay người đi ra ngoài, rõ ràng là giả theo tiếng tim đập mà đi, chân muốn nhũn ra....

“Màu trắng.”

36. Chương 36

Chương 36 – Thịt bò băm chưng (6)

Cô phát hiện mình đáng lẽ nên hỏi thêm mấy vấn đề, ví dụ như treo ở đâu, khăn lớn hay nhỏ..... Nhưng khi vào toilet, mới phát hiện mấy vấn đề đó đều dư thừa. Trên giá treo khăn bên ngoài buồng tắm, bên trái một loạt khăn mặt lớn trung nhỏ màu trắng, bên phải là khăn lớn trung nhỏ màu lam, một loạt trên xuống, mỗi hàng treo hai cái.

Phân chia thực rõ ràng.

Cô nghĩ, khăn nhỏ bên trên để lau tay?

Cỡ trung để lau mặt?

Cái cuối cùng.....

Trong đầu dần hiện ra khái niệm về khăn tắm, lập tức né khỏi vấn đề đó, cầm khăn lau mặt. Vội nước có nước lạnh và nóng, cô thấm ướt khăn, trở về phòng, phát hiện Mạc Thanh Thành đã mơ màng ngủ.

Hắn nghiêng người nằm đó, tư thế ngủ có chút trẻ con, gối lên tay trái của mình.

Nhìn mồ hôi trên trán hắn, có lẽ bắt đầu hạ sốt rồi?

Mỗi lần cô phát sốt đều mất cả buổi tối, mồ hôi ra thì bớt sốt, hết mồ hôi lại phát sốt..... Cứ thế tới sáng mới khỏe, nếu không khỏe thì phải đến bệnh viện.

Cô nhớ cảm giác khó chịu khi mình phát sốt, liền cảm thấy hắn thật đáng thương, đặt khăn ở bệ đá cẩm thạch, đi đến bên giường, chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy nhiệt kế bên cạnh gối hắn nhìn.

Ba mươi tám độ? Ừm... như vậy lúc này đo ra hắn là cao hơn chút? Rốt cuộc là cao tới mức nào a? Cô lại nhìn người nằm trên giường, tự hỏi một hồi, dùng ngón tay nhẹ nhàng cầm tay lộ ra ngoài chăn bông của hắn, nhẹ nhàng dịch vào trong chăn.

Hy vọng khi trời tối hắn có thể hết sốt.

Sau đó ăn chút đồ, ngày mai là khỏe rồi.

Cô nhìn hần.

Hần ở trước mắt mình, ngủ thật sâu

0;.... Vì ra mồ hôi hạ sốt, làn da có vẻ càng trắng lại nhẵn mịn, còn có chút ửng hồng. ửng hồng vì sốt, nhưng lại khiến vẻ mặt nghiêng của hần tăng thêm mỹ cảm nhu hòa....

Cô lớn bằng này, cũng chỉ vào qua phòng của anh họ, đây là lần đầu tiên cô thấy một nam nhân ngủ say. Hơn nữa..... người này là Đầu Bài, là Thương Thanh Từ chỉ cần tùy tiện gửi tin gì đó trên weibo là có thể khiến hơn mười vạn fan ăn mừng khắp chốn....

Ba ngày.... thật sự không thể đánh tan uy thế Thương Thanh Từ của hần.

“Người chẳng phải gỗ đá đều có tình, không bằng không gặp giai nhân khuynh thành.”[1].... Là cô yêu chất giọng của hần trước, từng post một bài như thế. Hiện giờ..... hần thật xứng với bốn chữ “Giai nhân khuynh thành”.....

Lông mi của hần giật giật.

Tim cô giật thót.

Sau đó..... mọi thứ tiếp tục an tĩnh.

Hộc, quá thách thức năng lực kháng áp của tim rồi.....

Cổ Thanh cảm thấy bản thân tiếp tục nhìn hần ngủ thế này, thật sự rất biến thái, liền tự đi ra phòng khách.

Chăm chú đánh giá nhà hần, hiện tại nhìn kỹ, sạch sẽ cực kỳ. Phòng không nhiễm một hạt bụi, nhưng đồ vật đa số để lung tung, từ quần áo đến tạp chí, CD, thật là đủ loạn.

Cô dọn CD trên sofa, còn có tạp chí, rồi ngồi xuống lấy quyển sách mình quen mang theo ra, đọc đọc một hồi liền ngủ quên mất. Khi tỉnh vì đau dạ dày, lúc này mới nhớ, cô vội vàng chạy tới đây, trừ uống nước chưa kịp ăn gì cả.

Bốn giờ hơn?

Vả mồ hôi. Thật là sắp đói chết đến nơi.

May mắn, trên bàn trà ở phòng khách có mấy hộp thức ăn, đều đã khai rồi, gì cũng có. Mình chịu mệt nhọc như vậy, chịu đựng tịch mịch bởi bệnh nhân, dù sao cũng không thể chết đói a..... Cô vừa oán thầm vừa lật tìm, quá vị đậu tằm, nguyên vị sò biển, nấm kim cay, hạt dưa, mè vệt.....[2]

T.T.... Hai nam nhân tham ăn muốn chết, chuẩn bị đồ ăn vặt nhiều như vậy, thế mà không có gì có thể nhét no bụng.....

Mở một túi sò biển, một hơi ăn sạch.

Tiếp tục cái khác.....

Cổ Thanh cúi đầu ăn, quả thực là càng ăn càng đói.

Khi cô xé gói thức ăn vặt thứ bảy, mới phát hiện, có thân ảnh đứng cách mình không xa. Cô hoảng sợ, ngẩng đầu, là Đầu Bài, thần sắc mơ hồ một mối, lại pha chút thú vị nhìn cô ăn.

Cổ Thanh vội buông, đứng dậy: “Anh tỉnh rồi? Hết sốt chưa?”

Đầu Bài nhú mi: “Hình như bớt sốt rồi, buổi tối hần sẽ sốt lại.”

.....

“Chúng ta đến bệnh viện đi?”

“Không cần, quen rồi, mỗi năm anh hay bị sốt vài lần, qua một đêm là khỏe thôi.” Hần lắc đầu, đi ra khỏi phòng. Cô đi theo: “Cả người anh đầy mồ hôi rồi, em giúp anh mở điều hòa phòng khách nha? Nếu không sẽ bị cảm mất.”

Đầu Bài lắc đầu: “Không cần.”

Cô phát hiện hân định vào bếp: “Anh đói bụng sao? Hay là muốn uống nước?”

Đầu Bài dừng chân, cúi đầu nhìn Cố Thanh bên cạnh, nhìn ánh mắt dường như tỉnh táo hơn rồi.

Mình quá lo ra rồi? Sao hân không đi tiếp.....

Hân cười có chút bất đắc dĩ, mang theo chút trêu chọc: “Anh muốn đi toilet.”

.....

.....

“Anh đi đi....”

Cô nhìn hân vào toilet, đóng cửa, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật không có tác dụng gì. Đầu Bài dường như là người rất biết chăm sóc bản thân..... Kỳ thật cô đến đây chỉ vì sợ hân đột nhiên sốt cao, cùng hân đến bệnh viện, hoặc nếu hân đói có thể giúp đỡ dứt hân ăn..... Về trước có lẽ sẽ không xảy ra? Về sau..... hình như cô tự dứt mình ăn no trước rồi.

Hộc.

Cố Thanh phân tích tình cảnh của chính mình, khi Đầu Bài đi ra, liền hỏi hân: “Cơm chiều anh định giải quyết thế nào? Muốn ăn gì? Em nấu cho anh?” Tuy không bằng tay nghề đầu bếp của hân, nấu cháo hay gì đó vẫn được.....

Hân không đáp, hỏi lại: “Ăn ngon không? Đồ ăn vặt ấy.”

“Vâng.....” Thật xấu hổ, Cố Thanh gật đầu, “Ăn ngon lắm.”

Hân cười, vì bệnh mà có vẻ mệt, hỏi cô: “Thích ăn cái nào? Sau này anh mua nhiều chút.”

“Sò biển ăn ngon..... Nấm kim châm cũng không tệ.....” Cố Thanh nghĩ nghĩ, thành thực nói với hân, “Thôi, sau này để em mua cho anh đi, ít nhất phải chuẩn bị vài thứ có thể no bụng.”

Hân ừ.

Sau đó..... lại trở về giường.

Cô tự giác rót ly nước ấm, đi vào đưa cho hân: “Ra nhiều mồ hôi như vậy, uống chút nước đi.” Nói xong, bản thân cũng hơi ngượng, hình như với cô mà nói, sốt hoàn toàn = uống nước ấm + ngủ.

Mạc Thanh Thành nhận ly nước.

Uống một ngụm.

..... Lại uống một ngụm.

Chỉ có tiếng uống nước thật nhỏ.

Cô tự giác vươn người, cầm ly nước, đặt ở bệ tủ cạnh giường, khi quay đầu lại muốn đứng dậy thì da đầu chợt đau. Tóc của cô, bị quấn vào đồng hồ trên tay hân.....

Đòi mạng mà.....

Cô tiện tay muốn kéo ra.

Đầu Bài thấp giọng ngăn: “Đừng dùng sức kéo, anh giúp em gỡ.”

Cô ừ một tiếng, ngồi sát bên người hân, có chút bối rối.

Đầu Bài gạt tóc chần tằm mắt ra, mò theo lọn tóc quấn quanh đồng hồ, dường như không gỡ được, dứt khoát tháo đồng hồ xuống, cúi đầu chăm chú nhìn chỗ tóc quấn.

Hân kiên nhẫn gỡ, ngón tay vòng quanh lọn tóc của cô.

Cô không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi cạnh hắn, một tay còn chống bên sườn kia, dùng tư thế có thể coi như quý dị, nửa chống bên trên hắn. Bất cần một chút sẽ áp sát chân hắn.....

Mau gỡ ra đi, please, mau gỡ ra đi.....

Phòng thật tối.....

Cô nhúc nhích, đụng vào chân hắn, lập tức như bị phồng, giật ra.

Hic.... lại kéo căng da đầu nữa....

“Đau?” Hắn ngẩng đầu, nhìn cô.

“Vâng.”

“Đau cũng đừng lộn xộn.”

“Ừ.”

Hắn cúi đầu.

“Cái đó....”

Mạc Thanh Thành ngẩng đầu.

“Không thì chúng ta bật đèn trước đi.....”

Nếu không bị cúp điện, sao phải mò mẫm trong tối thế này..... Hoặc là, trực tiếp giật đứt đi T.T

Hắn nghe cô nói, thần sắc hơi hoang mang nửa giây, sau đó là giật mình.... Khi hắn định mở miệng nói, ngoài cửa đã có người hắng giọng: “Hai vị..... Cần ta giúp hai người đóng cửa không?”

[1] Trích trong thơ “Lý phu nhân” của Bạch Cư Dị [mình tra dịch thơ mà ko thấy], Lý phu nhân hay Hiếu Vũ Hoàng Hậu, là phi tần của Hán Vũ Đế. Câu nguyên gốc là: – nhân phi mộc thạch giai hữu, bất như bất ngộ khuynh thành sắc. Khuynh thành sắc chỉ vẻ đẹp khuynh thành, mình tạm dịch thành giai nhân cho dễ hiểu.

37. Chương 37

Chương 37 – Thịt bò băm chưng (7)

Trời ạ.....

Cổ Thanh giật bắn người bật dậy, suýt nữa khóc luôn. Vì sao Tuyệt Mỹ lại ở nhà a!!!!

Hơn mười cọng tóc bị giật đứt, công sức này giờ xem như.... uổng phí. Mạc Thanh Thành muốn cười, lại biến thành ho khan, thanh âm mệt mỏi mang vài phần bất đắc dĩ trả lời: “Cậu muốn giúp chúng ta đóng cửa, không thành vấn đề, bất quá, giúp mình mở đèn trước đi.”

Một bàn tay với vào, vuốt vách tường, tìm được công tắc đèn.

Ba một tiếng, phòng sáng ngời.

Lúc này Tuyệt Mỹ mới mò vào, hai mắt nhiều chuyện nhìn, hai diễn viên nam nữ, một còn đang ho khan, một cúi gầm mặt như vừa trộm trăm con gà, dường như.... không có gì khác thường? Hắn cáo lỗi, cười: “Tha thứ cho khả năng tưởng tượng của một diễn viên lồng tiếng.... Mấy câu như ‘Đau? Vâng.... Đau cũng đừng lộn xộn’,” hắn lại hắng giọng, “Cậu hiểu mà, Đầu Bài đại nhân.”

“Cậu chơi game xong rồi?”

“Ừ, đói bụng, muốn ra tìm đồ ăn, bằng không cũng không dám quấy rầy hai người.

Hắn vẫn luôn ở nhà?

Tuyệt Mỹ vẫn luôn ở nhà?!

Cố Thanh khó tin nhìn Đầu Bài, Đầu Bài dường như biết cô muốn hỏi gì, giọng khàn khàn nói: “Vừa rồi em tới, anh nhắn tin cho hần, bảo hần ở trong phòng, không cần ra ngoài phiền nhiễu, em sẽ không được tự nhiên.”

.....

.....

Bây giờ càng không tự nhiên đó.....

Cố Thanh thấy mình sẽ không bao giờ dám đứng cạnh Đầu Bài nữa, bị vị cao lớn trước cửa kia vậy xem rồi, xắn tay áo á

o đi về phía phòng bếp, lầu bầu: “Tối nay ăn cháo đi, được không? Trong nhà hần có gạo chứ? Em xào thêm mấy món rau thanh đạm....”

Cô còn chưa nói xong.

Người trên giường đã chậm rãi đưa ra ý kiến khác: “Anh muốn ăn thịt bò hầm chứ?”

Cố Thanh mù mờ quay đầu, bị bệnh không phải nên ăn thanh đạm sao?

“Được không?” Hần thể nhưng..... lại cố ý đổi giọng, dùng chất giọng tuyệt đối miếu sát cô, nhẹ nhàng hỏi cô được không..... Cố Thanh khựng một chút, chiến thắng ‘chính mình’ đã hàng phục kia, cứng rắn lòng hỏi: “Hôm khác ăn được không? Hôm nay anh bị sốt....”

“Nguyên liệu đã chuẩn bị ở trong tủ lạnh,” Hần nói xong, đã xốc chăn lên, từ trên giường đi xuống, xỏ chân vào dép lê, “Bây giờ đã bớt sốt rồi, để anh làm đi.”

.....

.....

Cô nhìn hần xắn một nửa tay áo, có xúc động muốn đem hần chôn vào chăn, sao nỡ để hần vào bếp nấu cơm?

Cố Thanh nhìn tới nhìn lui, đặc biệt bất lực, lần nữa nỗ lực thuyết phục nam nhân cao hơn mình cả cái đầu này: “Bị sốt ăn thức ăn thanh đạm tốt hơn.... Anh là bác sĩ đó.....”

Vị nhân sĩ cao lớn này, cậu không lên tiếng khuyên nhủ được sao?!

Tuyệt Mỹ bày ra biểu tình vô tội, hần thật sự không biết nấu cơm, nhìn Cố Thanh.

Cô cứ thể nhìn Mạc Thanh Thành đeo lại đồng hồ, thản nhiên đi đến tủ quần áo muốn lấy áo khoác thể thao mặc vào, thật sự định phát sốt còn đi nấu cơm cho bọn họ.....

Hoàn toàn là nhần nhện mệc nhọc, hoàn toàn.... khiến người ta đau xót....

“Để em làm cho.... Nhưng anh chỉ được ăn ít thôi.”

Cô đầu hàng, triệt để đầu hàng....

Nếu đã đáp ứng làm thịt bò hầm chứ, cô cũng đành theo lời hướng dẫn của hần, tìm nguyên liệu trong tủ lạnh, phát hiện ngay cả khuôn bánh trứng [1] cũng có sẵn. Trời a, nếu hần không phải bác sĩ, nhất định là đại đầu bếp nổi tiếng.....

Cô bắt đầu nhớ lại.

Năm phút vừa rồi, Đầu Bài đối diện cô, giảng giải cách nấu món này. Hần nói hai câu đã ho khan, còn cầm ly uống mấy ngụm nước. Cuối cùng, cô không đành lòng, nói với hần, để chính mình lên baidu tìm cách nấu được rồi.

Hy vọng.... làm ra sẽ không khiến người ta quá thất vọng.

Thịt bò đã được Đầu Bài băm vụn.

Trong bát sứ trắng đã có gạo, gạo nếp và gạo kê giã thành bột gạo.....

Buổi trưa khi hần về chuẩn bị sẵn.... Lúc đó hần là bắt đầu sốt rồi, quả nhiên điều gì cũng không cản nổi mong muốn ăn thịt bò băm chưng của hần sao.....

Cô cho thịt bò vào bồn sứ, thêm bột nở và rượu gia vị, cố gắng quấy.... trong công thức cũng không nói phải quấy bao lâu, dứt khoát ra sức trộn nhiều chút, rồi mới cho nước hành gừng, nước tương và dầu ôliu.

Phải ướp khoảng mười phút nhỉ?

Cô nhìn bồn sứ, lại nhìn đồng hồ.

“May mà em đến,” Tuyết Mỹ đứng trước cửa bếp vây xem, thuận tiện cảm khái. “Anh càng ngày càng cảm thấy, hần có bạn gái, người được lợi đầu tiên tuyệt đối là anh. Em biết không, nếu em không đến, bữa cơm tối này hần là anh làm rồi....”

Tuyết Mỹ hoàn toàn không biết làm bếp, bình thường được Đầu Bài phục vụ quen rồi, cảm thấy nấu cơm là chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Cố Thanh cười: “Em cũng không giỏi làm bếp... Nhưng tương đối cũng hiểu, phỏng chừng tại là con gái, nhìn công thức một lần thì cơ bản có thể làm được.”

“Hần cũng vậy.” Tuyết Mỹ cảm thấy bội phục sâu sắc, “Hần thường đi dạo siêu thị, muốn ăn rau thịt gì liền mua về, sau đó mới nghiên cứu công thức, cân nhắc làm thế nào....”

Mua nguyên liệu trước rồi mới quyết định làm món gì sao?

Thật là..... tham ăn cấp cao rồi.

Thương Thanh Từ không nhiễm khói lửa nhân gian trên internet, thật ra càng nhiều là Mạc Thanh Thành thích đồ ăn ngon.

Thiên sứ ngã vào phòng bếp, có thêm hơi thở chân thật.

Cố Thanh và Tuyết Mỹ tán gẫu, vừa nấu cháo, vừa rửa rau. Cô ở nhà rất ít nấu cơm T.T..... Hy vọng trước mặt hai nam nhân này không quá dọa người.

“Hần lạnh nhạt với giới cũng hai ba năm rồi,” Tuyết Mỹ bỗng đứng đối đề tài, “Bận rộn nên ít để ý đề tài tám chuyện trong giới.” Cố Thanh mở chốt nồi cơm điện, không hiểu Tuyết Mỹ muốn nói gì, nghi hoặc nhìn hần.

“Em có biết sự kiện chuyển phát lúc trước không?”

“Biết.”

Đó coi như là vết nhơ duy nhất trong lịch sử của Thương Thanh Từ đi? Kỳ thật là do hần tốt bụng, bị người ta @ gì đó tìm thú cưng, thuận tay hỗ trợ chuyển phát lại, cuối cùng phát hiện bài post đó là lừa chuyển phát, hơn nữa, số điện thoại lưu lại là số thu phí.

Sau khi chứng thật, đầu tiên hần xóa bài đó, còn post bài giải thích.

Lại không ngăn được anti-fan, bôi đen hần từ đầu tới đuôi, còn mười phần khẳng định hần là người bày trò, thậm chí chia lợi nhuận với chủ số điện thoại thu phí kia....

Suốt ba tháng, fan và anti-fan đấu tranh kịch liệt, còn bị người qua đường không có hảo ý thêm mắm dặm muối. Thậm chí tới tận bây giờ, ở các diễn đàn bát quái chuyện mấy giới online, luôn có người nhắc tới khẳng định chuyện này là thật.....

Nơi nào có người nơi đó có giang hồ.

Người càng nổi tiếng sẽ có càng nhiều người đổ mắt.....

Cô thích giọng của hần khá trẻ, lúc biết đến đã qua một năm rồi.

Bất quá vẫn cảm thấy, hần thật sự bị oan.

Cô cho dầu vào chảo, bắt đầu xào nắm hương.

“Cho nên a, có một loại hận, gọi là hận mộ ghen tị hận.” Tuyết Mỹ cười tủm tỉm nhìn cô, “Loại hận này á, không thể phân chia thị phi đúng sai đâu, tất cả chỉ có thể để cho thời gian.”

Tuyết Mỹ cứ thế thông thả đi luôn.....

Cổ Thanh sững sốt, chợt hiểu ra hẳn muốn nói gì.

Là những lời bình luận xấu trên mạng..... Cô cười, hồi trưa còn bị chuyện này khiến bản thân chán nản, nhưng sau đó bị chuyện Mạc Thanh Thành quấy nhiễu, căn bản đã quên sạch.....

Người a, tránh sau màn hình máy tính, nói chuyện đều không cần phụ trách.

Bởi thế, tắt máy tính, chuyện gì cũng tan thôi.

Cô xào xong nấm, cho vào đĩa sứ, bưng ra bàn ăn.

Khoảng mười phút rồi....

Tiếp theo phải làm gì nhỉ.....

Tiêu rồi, lại phải lên mạng tra. Cô thực buồn bực trở lại phòng của Đầu Bài, ôm máy tính bảng của hẳn, xem trang web. Cô ngồi trên sofa, thấy Đầu Bài lại rời giường, thật là đầu muốn to như đầu luôn rồi: “Đừng rời giường hoài vậy.... sẽ bị cảm đó.” Tuy rằng hẳn bị mình ép, đã mặc áo tay dài rồi.

Nhưng một người bị sốt đi tới đi lui vậy thật sự không tốt a.

T.T.....

Vì sao mình gặp hẳn lại trở nên như gà mẹ thế này.....

Hắn lấy viên đường nhuận giọng, ngậm trong miệng, ngồi xuống cạnh cô, chỉ chỉ cổ họng: “Hết sốt rồi, chỉ là đau họng, không sao đâu.”

“Lúc trước em bị sốt, đều là cả ngày không lết nổi xuống giường.”

Mạc Thanh Thành không quá để ý, cười cười: “Anh từng sáng bị sốt, chiều đã bị gọi đi làm, một mực làm đến sáng sớm hôm sau.”

..... Đây là không muốn sống nữa sao?

Cổ Thanh nhú mày: “Ba mẹ anh không đau lòng sao..... để anh làm việc như thế.”

“Cũng tạm, bọn họ một ở trung tâm cấy ghép gan, một là khoa tim ngoại, hai người một tuần có thể ăn chung hai bữa cơm đã không tệ. Nên mới để anh chọn khoa tim nội, so ra tương đối thoải mái hơn, hẳn là.... không cảm thấy anh vất vả gì.”

Không phải khoa nhi sao?

Tin tình báo của bà cụ hàng xóm thật không đáng tin.....

Nhưng mà, đụng tới tim, thật sự là “tương đối thoải mái” sao..... Hiểu biết của cô đối với bệnh viện cũng như người dân bình thường thôi, ngẫu nhiên cũng gào thét bác sĩ vô lương tâm gì đó. Tuy rằng từ khi biết hẳn là bác sĩ, liền cảm thấy bạch y thiên sứ đáng yêu hơn nhiều, nhưng.... vẫn không hiểu gì nhiều.

Cô chỉ mơ hồ ừ, tiếp tục cúi đầu xem công thức.

Kế tiếp dễ xử lý rồi, trộn bột gạo và thịt bò băm hẳn chuẩn bị trước, cho vào khuôn bánh trứng, chưng mười hai phút, rồi thêm dầu mè nóng lên trên. Món ngon như vậy, thật ra đa số công đoạn chuẩn bị trước hẳn đã làm hết cả rồi.

Mạc Thanh Thành ngậm đường, ngẫu nhiên có tiếng đường va vào răng.

Cô nhớ kỹ, vừa định đặt máy tính bảng qua một bên, chợt cảm thấy bả vai nặng, cảm của hẳn cứ thế gác trên vai cô..... Giọng liền kề sát bên tai, trầm trầm: “Vất vả bạn gái đại nhân giúp anh làm bữa tối rồi.”

Hơi thở ấm áp, còn có chất giọng.....

Là thanh âm cô khó chống cự nhất.....

Giọng của hắn mơ hồ không rõ, lại vô cùng ôn nhu tiếp tục nói: “Cảm ơn em đã đến.”

.....

Cô nhẹ giọng đáp: “Em sợ anh ở nhà một mình..... lỡ như không ai chăm sóc.....”

Im lặng vài giây.

Cô dường như cảm giác được, hình như hắn muốn.....

Máu lại sôi trào, cổ cũng đỏ lên, lập tức để máy tính bảng xuống, chạy: “Em đi nấu cơm.”

Lần này vào bếp, tới khi nấu xong cô mới chui ra, nam nhân ngồi cạnh Mạc Thanh Thành, lặng lẽ ăn hai món cô làm xong hồi này. Hai người tùy ý tán gẫu, Tuyết Mỹ nói một hồi, nói tới dịp lễ kỷ niệm của Hoàn Mỹ sắp đến, Tuyết Mỹ nghiêm trang: “Đến ngày đó cậu nhất định phải dưỡng tốt giọng đó.”

Mạc Thanh Thành dùng đũa gấp đậu hũ: “Ăn cơm không bàn công việc.”

Tuyết Mỹ à một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Cố Thanh ba giây, thấy cô nổi da gà mới quay qua hỏi Mạc Thanh Thành: “Vừa rồi mình không phá hư chuyện tốt gì đi?”

Cố Thanh đang uống cháo, suýt nữa sặc.....

“Đừng quá trốn.” Mạc Thanh Thành hí mắt, tiếp tục từng ngụm từng ngụm ăn đậu hũ, bộ dáng ăn thật khoái ý ân cần[2].....

Tuyết Mỹ cười ha ha, nhanh chóng chuyển đề tài sang việc kiểm tra sức khỏe hằng năm của mình, hắn nói xong, đi lấy báo cáo kiểm tra cho Mạc Thanh Thành xem. Mạc Thanh Thành lật lật: “Không có bệnh gì to tát, chỉ là bình thường ăn tốt quá, không chú ý nữa sẽ bị gan nhiễm mỡ.” Tuyết Mỹ thở dài, nhìn Cố Thanh: “Em nói xem, ở cạnh hắn, đoán chừng ai cũng ăn thành bệnh hết.”

Cố Thanh cảm thấy lời này cũng có lý, gật đầu: “Phải phối hợp chạy慢跑, thỉnh thoảng ăn hoa màu thì tốt hơn.”

Tuyết Mỹ: “Tranh thủ rồi đó, khi hắn không ở nhà, ta toàn ăn cháo bắp.”

Cố Thanh cười khúc khích, cúi đầu tiếp tục uống cháo.

Nào ngờ, vừa uống một ngụm, Tuyết Mỹ lại thăm thía bổ sung: “Vậy nên sau này em gả cho hắn cũng phải chú ý a.”

Ngụm cháo liền nghẹn ở cổ họng.

Nóng đến mức cô muốn rót nước mắt.....

[1] khuôn để làm bánh trứng, món thịt bò băm này đặt trong khuôn đó.

ec4.images-amazon /images/...500_AA300_.jpg

[2] khoái ý ân cần: có ân báo ân, có oán báo oán, rõ ràng lưu loát.

38. Chương 38

Chương 38 – Năm chiêm muối tiêu (1)

Tuyết Mỹ không hổ là lão đại của Hoàn Mỹ, công phu trên choker người khác tuyệt đối thuộc hàng Hắc Sơn lão yêu.

Bữa cơm này cô ăn một cách hoảng loạn.

Thịt bò băm chưng mà Mạc Thanh Thành tâm tâm niệm niệm, vừa ăn được nửa miếng đã nhận được điện thoại của bệnh viện, có một bệnh nhân nghi ngờ cơ tim cần phẫu thuật. Không thể không nói, hắn thật sự là bộ máy thích làm việc, lập tức buông bát đi ngay.

Cô không muốn cùng Tuyết Mỹ ăn tiếp, buông bát đũa, theo hấn rời khỏi. Sau đó trở lại trường, phát hiện bữa trưa mình không ăn, cơm tối cũng chỉ ăn vài miếng đã bỏ chạy, đói đến mức dạ dày dán vào lưng rồi, liền mua cái bánh rán Sơn Đông ở cổng trường, vừa gặp vừa đi về ký túc.

Bỗng nhiên, có người vỗ vai cô từ phía sau.

“Mình nghe nói, hôm nay cậu bị Tuyết Mỹ phá hỏng cảnh giường chiếu?” Canh Tiểu Hạnh cũng cầm bánh rán, gặm một miếng.

Cố Thanh nuốt nửa phun búng máu vô mặt cô ấy.....

“Thế này đi, em sẽ thử, nếu cảm thấy quan điểm không hợp thì chúng ta có thể giải trừ hiệp ước lúc nào cũng được.”

Sau hai tuần suy nghĩ, trong lúc sắp xếp thư viện, cô đã đưa ra câu trả lời cho Linh Lung Dịch Thấu như thế.

Trong thời kỳ cô đang bị phê bình gắt gao, bỗng nhiên xuất hiện tin cô và Linh Lung Dịch Thấu hợp tác, tuyệt đối sẽ gây sóng gió. Cô đoán..... sẽ có người nói, là Đầu Bài ở giữa làm cầu nối, mới giúp cô có cơ hội này.

Nên ngay cả khoảng dự chi thông thường cô cũng không lấy, nói thẳng là đợi xong khúc đã.

Cô đứng trên cái thang nhỏ trong thư viện, tay lần theo gáy sách, từng cuốn từng cuốn, tùy ý rút ra một quyển, lật xem sơ, nào đã tự động cắt qua tần số soạn khúc.

Lúc giai điệu bay bay trong đầu, Đầu Bài gọi điện thoại đến.

Hôm nay hấn hẹn cô ăn trưa, ở trường của cô, nhưng còn một tiếng mới tới giờ mà? Cố Thanh nghe điện, nhìn nhìn mấy bạn học xung quanh đang làm việc, nhỏ giọng hỏi: “Em còn ở thư viện, anh đến rồi?”

“Mỹ nữ,” Trong điện thoại, lại là..... giọng của Mặc Bạch, “Anh xin xỏ Đầu Bài nửa tiếng, rốt cục có thể nói chuyện với em, để anh khóc trước đã.....”

.....

Cố Thanh có chút lúng túng, cũng có chút mơ hồ.

“Anh đến chụp ảnh, ở trường của em, em biết Sơ Âm không?”[1]

“Vâng....” Cô nhớ cô từng cover mấy bài của Sơ Âm rồi.

“Chúng ta phải chụp ảnh chung của mười bốn Sơ Âm, nhưng có một cô bé lỡ hẹn, đến giờ còn chưa tới, còn một cô thì bị bệnh, ta gấp đến chạy đông chạy tây a,” Mặc Bạch tận lực nói ngắn gọn, sợ Đầu Bài không cho hấn nói tiếp, “Em có thể..... giúp anh, thay thế một người được không?”

.....

“Anh muốn em có Sơ Âm?” Cô do dự hỏi.

Mặc Bạch vô cùng hớn hở thừa nhận.

Việc này thật ra không khó, chỉ là hơi đột ngột, Cố Thanh cũng không có lý do gì từ chối, hỏi rõ địa điểm của bọn họ, nhanh chóng đi tới.

Kiến trúc của trường cô rất đẹp.

Lúc này mới sang xuân không lâu, có rất nhiều câu lạc bộ hay những người thích chụp ảnh chụp hình ở các góc.

Nhất là cuối tuần, dãy phòng học không có sinh viên, thích hợp lấy cảnh nhất.

Quả nhiên, cô theo lời Mặc Bạch đến tầng thượng khu phòng học phía Đông, phát hiện trừ bọn Mặc Bạch còn một tổ người khác đang đánh ván gỗ.

Mặc Thanh Thành và Mặc Bạch đứng ở khoảng sân trên cùng, tán gẫu, ngắm phong cảnh.

Cô đi lên, rõ ràng phát hiện ra, hai vị này nghiêm nhiên đã thành phong cảnh trong mắt mọi người. Hai người cao xấp xỉ nhau, Mặc Bạch vì mặc đồ cos, phải dựa vào can lan, Mặc Thanh Thành thì đơn giản an vị trên lan can..... Theo góc độ của cô nhìn qua, sau lưng hẳn chỉ có trời xanh mây trắng, bây giờ mà có người ngồi ở dưới nữa thì đây sẽ là tác phẩm kết cấu hoàn mỹ.

Đương nhiên, phải bỏ qua ly trà sữa trân châu chưa khai trên tay hẳn.

Khi cô nhìn hẳn, hẳn cũng thấy cô, vẫy vẫy tay về hướng cô.

Nháy mắt, mọi người đều nhìn qua.

Mị lực của Đầu Bài..... Cô tin rằng, 99% người ở đây không biết hẳn là Thương Thanh Từ. Cố Thanh đi qua, vừa định nói chuyện, liền thấy Mặc Bạch bỗng nhiên trừng lớn mắt, sau đó lập tức cười sằng sặc..... Cười rất cường điệu, ngay cả Mặc Thanh Thành cũng không nhịn được, khóe miệng khẽ nhếch.

Cô theo bản năng quay đầu lại.

Lập tức hiểu ra lý do.

Một tuyệt mỹ giai nhân cũng vừa lên từ cầu thang, nàng đội tóc giả dài màu lục của Sơ Âm, mặt trái xoan, trang điểm, dưới lớp áo khoác là trang phục nữ siêu lộ dáng. Giữa mười mấy cô Sơ Âm ở trên này, đây tuyệt đối là cực phẩm..... vấn đề là..... “Nàng” này là Mộc Mộc Mộc.....

Cô không nhịn được muốn cười, vị Mộc Mộc đại nhân này hồi mới ra mắt mới có con gái, không ngờ lần này chẳng những chịu hạ mình.... Lại còn ăn mặc kiểu 18+ như vậy.....

Mộc Mộc khoác áo đi tới, nhìn không được nheo nheo mắt than thở: “Lens này đeo không thoải mái.....”

Nói xong, đôi mắt lam mới lặng lẽ nhìn Cố Thanh: “Nam nhân của em bảo, em không thể mặc quần áo hở hang thế này,” Mộc Mộc cảm thấy trang phục hở hang của chính mình thật không thoải mái, vô cùng buồn bực khoanh tay, “Cho nên chỉ có thể để anh mặc.”

Cố Thanh vốn cười mỉm liền cười phá lên.

Mặc Thanh Thành đỡ vai cô, nhẹ nhàng chuyển cô tới trước người, thuận tay đặt ly trà sữa nóng hổi vào tay cô: “Trời rất lạnh, con gái không thể mặc đồ hở hang.”

Mặc Bạch khinh bỉ nhìn hẳn, rõ ràng mắt trái viết “Phong”, mắt phải viết “kiến.” (Chỗ này là chê anh phong kiến, không thích bạn gái ‘lộ’ trước mặt người khác)

Mộc Mộc mặt đau khổ, cũng nhìn Đầu Bài, đôi mắt màu lam kia rõ ràng viết: Còn lâu mới tin cậu.

Cố Thanh vào toilet tầng cao nhất thay bộ trang phục dài duy nhất, người trang điểm ở cạnh cười khen da cô đẹp như Mộc Mộc, vừa trang điểm cho cô, hai người hàn huyên vài câu, chợt nghe bên ngoài ồn ào, nghe tiếng thì là giọng nam nhân.

“Ai u, đuổi theo tôi tới tận đây sao?”

“Em tìm không thấy anh, ở đâu cũng không tìm thấy.” Là giọng nữ.

“Giờ không phải tìm ra rồi sao? Hiếm khi tôi ra ngoài chơi với bạn, tin tức của cô đủ linh thông.”

“Anh không phải bảo không chơi nữa sao.....” Cô gái bắt đầu khóc, “Anh đã nói sẽ không dây dưa với A Ngọc nữa mà.....”

“Tôi và cô quen nhau sao?” Nam nhân cười.

.....

Chỉ cách một bức tường, muốn không nghe cũng không được.

Kế tiếp rất lẩn lộn.

Cô chớp chớp mắt, cảm thấy không đáng thay cô gái kia.

Sau này cẩn thận hơn đi, aiz.....

“Đừng nháy, mascara chưa khô, để chị quét lại,” Người hóa trang tiếp tục loay hoay, “Thằng ấy là tên cận bã, khi chị quen hắn, hắn còn chưa nổi tiếng gì, bây giờ có chút tiếng tăm, bắt đầu đi lừa gạt nữ sinh khắp nơi. Aiz...”

“Thằng khốn nạn!”

Bỗng nhiên vang lên tiếng khóc mắng.

Cố Thanh hoảng sợ, người trang điểm cũng hoảng sợ, mascara dính vào mí mắt trên.

“Ta vốn khốn nạn, chẳng phải cô thích mấy tên khốn nạn sao?” Nam nhân cười, “Cô tìm ta cũng vô dụng, ta không đi học, không đi làm, ta không có tiền, cô tự xoay sở đi..... Cô đã qua mười bốn tuổi rồi, dù cha mẹ cô đi kiện cũng vô dụng, biết không? Hử?”

Cận bã....

Cố Thanh nghe mà nghiêng răng nghiêng lợi.

‘Ba’ một tiếng lạnh lạnh.

Cô và chị trang điểm đồng thời trừng to mắt, ra tay rồi?

Sau đó là tiếng vang của người đập vào tường.

Hồng rồi.....

Cô bắt chập, lập tức chạy ra ngoài.

Không ngờ, ở ngoài hành lang không phải hai người, là bốn?!

Cô gái bị đánh đang được Mộc Mộc bảo vệ.

Trọng tâm là, Mạc Thanh Thành vốn nên ở sân thượng, trong nháy mắt cô vọt ra, vung nắm đấm, bịch một tiếng, nắm đấm đập vào da thịt, không hề lưu tình.

Cô bé được che chở ngây ngốc.

Chị trang điểm ngây ngốc.

Nam nhân bị ném xuống đất cũng hoàn toàn ngây ngốc.

“Ngay cả cô gái cũng đánh, người không tính là đàn ông.” Hắn cúi người, nhìn xuống tên cận bã kia.

Cố Thanh mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn.

Thật bất ngờ.

Thật kinh người.

Thật bạo lực.

Thật hả giận.....

Hình tượng bác sĩ ôn nhu kéo cà vạt, trong một giây hóa thành lưu manh.....

Thật sự là T.T..... Rất đẹp trai đó.....

[1] Sơ Âm: Hatsune Miku nổi tiếng của Nhật đây các bạn ạ =v=

39. Chương 39

Chương 39 – Năm chiêm muối tiêu (2)

“Ta khát, người cmn...” Qua hai giây, tên đó rốt cục hồi hồn sống lại, giống như điên rồi bật dậy lui ra sau bốn năm bước, nhìn rõ mấy người trước mặt.

*cmn: con mẹ nó

Mộc thần? Sao lại đưa vị đại tôn thần này tới.....

Hắn chửi thầm, cảm thấy trong miệng có mùi máu tươi, lập tức sợ hãi.

Nam nhân không biết là ai này ra tay thật quá độc ác.....

Mạc Thanh Thành đứng thẳng dậy, không có ý định tiếp tục động thủ.

Hôm nay hắn vốn là đi dự hội thảo nghiên cứu, cố ý hẹn Thanh Thanh ăn cơm, nên đương nhiên ăn mặc nghiêm túc, vừa động thủ liền bị áo sơ mi quần tây gò bó lại, không lưu loát.

Hắn nhẹ nhàng lắc tay, nới lỏng cà vạt, tên cận bã lại hoảng sợ lui hai bước.

Mạc Thanh Thành nhìn bộ dáng kinh sợ của tên cận bã, hơi nhú mày.

Tên kia không dám đến gần Mạc Thanh Thành, chỉ có thể chửi ầm lên với Mộc Mộc, “Mộc đại thần, anh giỏi lắm! Đừng nghĩ nhập giới sớm, là đại thần thì có thể tùy tiện đánh người.....”

Đôi mắt to màu lam của Mộc Mộc liếc qua Mạc Thanh Thành, rồi nhìn tên cận bã, trên mặt rõ ràng viết: Người mù sao? Đáng người đầu phải ta..... Có bản lĩnh thì mắng Đầu Bài đi.....

Đương nhiên, hắn không dám nói người này là Thương Thanh Từ.

Mặt sau của đồng coser kia, hơn nửa là fan của Đầu Bài..... Hắn cũng không muốn hiện trường hỗn loạn, lãng phí công sức hôm nay.....

Tiếng mắng chửi khiến mọi người ở tầng cao nhất tụ lại.

Mặc Bạch luôn là người bao che khuyết điểm, nghe có người quát Mộc đại thần, lập tức nhắc quần áo chạy đến, thấy người bị

đánh là tên cận bã đó, hào hứng vô cùng tiến tới, gác tay lên vai Mộc Mộc: “Sao thế, ra tay rồi? Cậu cũng dám đánh nha, với công phu một tay chặt gạch của cậu, không sợ đánh người ta tàn phế sao, loại mặt hàng này để mình là đủ rồi.....”

Mộc Mộc lặng lẽ quay đầu nhìn Mặc Bạch, thật thành thực chỉ chỉ Đầu Bài.

Hắn và Đầu Bài rõ ràng là đang đi dạo, muốn tới xem Thanh Thanh chuẩn bị xong chưa, gặp phải một tiểu cô nương bị tên cận bã đánh..... Thấy việc nghĩa hăng hái làm là Đầu Bài đại nhân, hắn hoàn toàn chỉ làm nền, làm nền thôi.

Cận bã đồng chí thấy nhiều người đến, liền bớt lo hơn, dù sao Mặc Bạch và Mộc Mộc là người có danh tiếng, dù sao cũng chẳng làm gì được hắn trước mặt mọi người: “Đừng tưởng các ngươi là xã đoàn lớn thì có thể ức hiếp người, tao nói mày biết.....”

Mặc Bạch bất thành linh ô một tiếng: “Chính là ức hiếp mày, thì sao nào?”

“.....”

Hắn thật ghen hòng rồi.

Mặc Bạch xắn tay áo, bước lên.

Tên kia kiên trì, kiên trì đứng vững: “Sao chứ.... Muốn ba đánh một sao? Tao nói mày biết, Mặc Bạch, đánh người là phạm pháp đó.....”

Nhiều người nhìn như vậy, hắn không tin hai vị này dám động thủ, nếu thật không xong, mặc kệ giá nào hắn cũng báo cảnh sát.....

Mặc Bạch cười, bước qua, tùy tai vỗ vỗ ngực hắn, thấp giọng nói: “Phạm pháp? Chúng ta là thấy việc nghĩa hăng hái làm, hiểu không? Ta không dọa ngươi đâu, Mộc đại thần nhà ta là cảnh sát, nhân rồi không có việc gì làm, đi bắt cận bã thì sao? Người xem hôm nay nghìn dặm không mây, không bắt người quả thật xin lỗi thời tiết tốt thế này —”

Mặc Bạch vẫn cười hì hì, phía sau hắn không xa, chệch bên trái là Mộc Mộc, bên phải là Mạc Thanh Thành.

Các coser bị lời của Mặc Bạch chấn kinh rồi, không thể tin được Mộc Mộc bình thường mặt than lại có vẻ hay chậm ba nhịp, lúc này hần như nữ thần đứng đó, eo nhỏ chân thon khiến người ta hâm mộ ghen tị cảm hận thật sự là cảnh sát?

Cảnh sát ca ca xinh đẹp lại chính nghĩa!

Thật khiến người ta muốn gào thét a!

Còn Mặc Bạch, còn vị kia.... vị không biết là ai đấy.... thật rất đẹp trai, rất khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.....

Mộc Mộc không hé răng, xem như cam chịu, tuy rằng.... hần còn chưa tốt nghiệp.....

Tên cặn bã chỉ cảm thấy mình mà một chọi ba thì chắc chắn bị đánh cho tàn phế, che mặt phỉ nhổ: “Mặc Bạch, nhiều người như vậy thấy đó, mà dám động thủ, tao liền công khai cho dư luận biết mày đánh người.....” Hần không tin những đại thần này không coi trọng danh dự của mình.....

“Mấy người chúng ta, còn thích ý thể hiếp người đấy.” Mặc Bạch cười.

“Cùng lắm thì lui giới, bằng mọi giá tao cũng sẽ bôi đen chúng mày tới chết.....”

Nửa câu sau rõ là chột dạ, giọng yếu đi mấy phần.

Mặc Bạch cười khúc khích, tiến lên hai bước.

Hần nhỏ giọng, dùng âm lượng chỉ có những người ở gần mới nghe thấy nói: “Tao nói nè, vị vừa rồi đánh mày ấy, mày dám bôi đen hần, fan của hần mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết mày, không tin.... cứ thử xem, xem chính mình còn lăn lộn tiếp được không.”

Giọng hần rất nhỏ, mấy cô gái vây xem ở cầu thang phía xa không nghe được gì cả, nhìn Mặc Bạch tươi cười, không đoán nổi hần vừa nói gì.

Nam nhân kia che mặt sững sốt.

“Được rồi, nhanh chân rút đi.” Mặc Bạch vỗ vai hần.

Không có màn báo cảnh sát, không có làm lớn chuyện, đúng như Mặc Bạch nói, người như tên đó vốn không có công tác đứng đắn gì, danh tiếng không tốt, lại thêm đắc tội các vị thần tiên thì thật sự không lăn lộn nổi nữa.....

Tên kia phun nước bọt, xám xịt rời đi.

Cô gái được che chở kia, im lặng hồi lâu, không dám tới gần Mặc Thanh Thành và Mộc Mộc mang khí thế ‘người sống chó tới gần’, ngược lại nhỏ giọng nói cảm ơn với Mặc Bạch.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Mặc Bạch không quá để ý vỗ vỗ tay, nói với mọi người: “Giải tán thôi, mười bốn vị Sơ Âm xinh đẹp của anh, nhanh nhanh chụp cho xong nào, anh mời đi McDonald uống cà phê.... Cóng chết người, là ai chọn ngày thời tiết thế này a, thật là.....”

“Mình mặc đồ hở hang còn chưa nói lạnh đó.....”

Mộc Mộc ăn ngay nói thật, phiêu diêu đi mất.

Sau đó bắt đầu chụp cỡ một tiếng, rốt cục vào lúc mặt Mặc Thanh Thành gần như đen sì, kết thúc, ngay cả Cố Thanh – người duy nhất mặc quần dài cũng hơi lạnh, dù sao trừ bao tay, nửa cánh tay trên đều lộ ra ngoài. Tất cả coser chen chúc trong nhà vệ sinh tầng cao nhất thay đồ.

Cố Thanh rất quen thuộc lầu học này, nhìn mọi người chen chúc bên trong, dứt khoát dẫn Mặc Thanh Thành xuống toilet tầng trệt của giáo sư.

Cô đi làm ‘công nhân’ ấy giáo viên ở đây, rất quen thuộc nơi này. Nhưng không ngờ, khi cô ở cầu thang nhìn xuống, lại thấy thầy đi qua..... Bộ dáng cô ăn mặc trang điểm thế này, còn đổi tóc giả dài đến thắt lưng, tuyệt đối không thể để thầy thấy.

Đi tầng trệt khác cũng sẽ thành hiện tượng bị vây xem.....

Quên đi, về tầng cao nhất vậy.

Cô thở dài nói với Mạc Thanh Thành: “Tiêu rồi, các thầy của em đều ở đó, chúng ta trở về tầng thượng đi.”

Nói xong, chạy lên mười mấy bậc thang, tới góc giữa hai tầng.

“Tầng trệt khác không có nhà vệ sinh nữ để thay đồ sao?” Hấn theo sau cô, vì chân dài, thực tự nhiên đi hai bậc một, ba năm bước đã vượt qua cô.

“Có,” Cô thành thật nói, “Nhưng em ngược, mặc thành thế này... sang lầu khác, ở tầng cao nhất có cả đám người giống em, không nổi bật.”

Dù sao cũng không phải coser chuyên nghiệp, cô không thản nhiên được.

Mạc Thanh Thành cười: “Thật ra nhìn rất đẹp mà.”

“A?”

“Anh nói, em mặc trang phục của Sơ Âm, nhìn rất đẹp.”

Lại tới nữa.....

Lại tới nữa.....

Cô càng khó kháng cự mị lực từ chất giọng của hấn bao nhiêu thì hấn càng thích dùng ngữ điệu cô thích nhất, thấp giọng nói chuyện với cô.

Cầu thang này ít người đi, ở bên sườn lầu dạy học, không bị khép kín bên trong tòa nhà, nên ánh sáng rất tự nhiên, còn có gió nhẹ thổi qua hai má, khuấy động vài cảm xúc.

Cô nhìn khuôn mặt và ánh mắt hấn dưới ánh nắng, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Vừa rồi anh đặc biệt đẹp trai..... Tim em suýt nhảy ra ngoài luôn.....”

“Phải không?”

“Loại người đó nên đánh, dù nói hấn không trái pháp luật, nhưng tuyệt đối là người thần đều ghét.” Cố Thanh thẳng thắn nói, “Em nghĩ anh hấn làngười..., không ngờ anh có thể đánh người.”

Cô nhớ rõ, lần ở bên ngoài bệnh viện kia, cũng là hấn che chở cô gái nọ, nhưng không phải đánh người, mà là thay người chịu đánh.....

Mạc Thanh Thành nhìn biểu tình cảm phần trào dâng của cô, nhin không được cười một tiếng, nói đùa: “Bây giờ quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân rất căng thẳng, chung quy phải có kỹ năng phòng thân mới dám cầm dao phẫu thuật cứu người.”

Hấn nói thế, khiến cô nhớ tới rất nhiều tin tức: “..... Em từng thấy anh chịu đánh thay người khác.”

“Ở trước cửa bệnh viện?” Hấn thoáng nhớ lại.

“Vâng. Chuyện thế này rất nhiều sao?”

“Rất ít, lần đó là trùng hợp.”

Cô tựa vào tường, thở phào: “VẬY CÒN ĐỒ.”

“Lo cho anh?” Giọng hấn lại trầm xuống.

Quá âm hiểm, lại tới nữa.....

Cô rốt cục không nhin được, lên án: “Anh biết em là thanh khổng mà.... còn cố ý nói thế.”

“Có sao?” Giọng hấn càng trầm lại ôn nhu, đập thẳng vào đáy lòng.

Cô thở ra một hơi: “Anh không sợ... Em thích giọng của anh, còn hơn cả con người anh sao?”

“Em thích bộ phận nào của anh, cũng đều là thích anh thôi?” Hấn thấp giọng cười, vạch trần đạo lý, “Thích giọng nói không có gì không tốt, còn đỡ hơn không có chỗ nào hấp dẫn được em.”

.....

.....

Cô phân không rõ, bản thân bị ngôn ngữ mê hoặc, hay bị thanh âm hấp dẫn.

Nói chung là.... lại bắt đầu không suy nghĩ được nữa.

Gió thổi tóc giả hai bên má cô, che khuất đôi mắt màu lam. Hấn trong mắt cô, rõ ràng tiến lại gần, đến gần rồi, không nói lời nào, chỉ cười.

Bây giờ.....

Hấn thật sự muốn.....

Mỗi giây kéo dài như vô hạn. Cô không dám nhúc nhích, trong chớp mắt hấn chạm đến mình, hoàn toàn nhắm hai mắt lại.

Nụ hôn ấm áp, mềm mại.

Chỉ chạm vào vài giây, hấn liền rời khỏi.

Chỉ..... như vậy?

Trái tim hồi hộp của cô muốn nhảy ra ngoài rồi, lập tức mở mắt ra nhìn hấn.

Mạc Thanh Thành dùng ngón cái lau môi mình, quả nhiên thấy trên ngón cái một mảng đỏ rực: “Son môi bôi nhiều quá, nếu ăn vào không tốt cho cơ thể em, anh thì không sao cả.....”

Ăn vào.....

Không tốt cho cơ thể.....

T.T.....

Anh còn dám nói cụ thể hơn..... nghiêm túc hơn được nữa sao.....

40. Chương 40

Chương 40 – Năm chiêm muỗm tiêu (3)

Mạc Thanh Thành nói xong, đứng thẳng người, ra hiệu cho cô nhanh vào nhà vệ sinh thay đồ, dù sao mùa xuân vẫn rất lạnh. Cảm giác huyền diệu còn vây quanh hai người, Cố Thanh thậm chí không dám nhìn thẳng hấn, nhưng khi hai người đi lên tầng thượng, phía xa đã thấy mấy bạn học vui cười đùa giỡn, cô lại ngừng bước.

“Mạc Thanh Thành.....” Cô bỗng nhiên chạy đến trước mặt hấn, ngược mặt nhìn hấn.

Hấn nghi hoặc nhìn cô.

Cô nhìn hấn, có bảy phần lo lắng.... còn có mười phần ngượng ngùng.

Hấn càng nghi hoặc, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra ý cười.

Điểm hấp dẫn nhất ở Cố Thanh chính là cảm xúc đầy tràn của cô, đều không hề giữ lại mà hiện hết lên mặt, đặt ở ánh mắt. Hai mươi hai tuổi, cô ấy làm sao có thể bình yên vô sự không bị người ta hãm hại mà sống đến hai mươi hai tuổi nhỉ?

Hấn không nhịn được khẽ cười.

Cô rốt cục quyết tâm được, vươn tay, nhẹ nhàng xoa bờ môi của hấn.

Hấn đã hiểu, im lặng cúi đầu nhìn cô, tùy ý cô hủy diệt chứng cứ.

Một, hai, chùi vài lần mới hoàn toàn lau sạch.

Son môi.... Quả nhiên rất đậm.....

“Lau sạch rồi?” Hấn thấp giọng hỏi, giọng mang ý cười.

“Vâng.” Cô ra vẻ bình thản xoay người tiếp tục đi, bước nặng bước nhẹ..... Đi về phía trước, ngay cả là bản thân tự lau rồi, vẫn cảm thấy chột dạ, sợ trên miệng hấn còn sót gì.....

“Thanh Thanh, em chưa thay đồ tẩy trang sao?” Chị trang điểm đứng trên hành lang tán gẫu với người khác, thấy cô đi tới lập tức lấy sữa rửa mặt tẩy trang đưa cho cô, “Sao son môi phai nhiều thế? Tự nuốt mất?”

.....

“A? Phai sao?” Cổ Thanh lấy mu bàn tay lau, giả trang bình tĩnh.

Mộc Mộc nhìn một cái, vô cùng chuyên nghiệp thành thật nói: “Son môi ăn không tốt đâu, sau này ít ăn thôi.”

.....

Các vị có thể không thảo luận vấn đề ăn và không ăn này được không T.T.....

Mọi người từ đề tài Cổ Thanh ăn son môi trên miệng thế nào, chuyển tới ăn son môi rất không tốt, kéo tới đã có vài loại son môi từ thực vật, hình như ăn vào cũng không sao.... Cuối cùng đến.... Sau này hấn nên phát triển chuỗi son môi tên “Son tình nhân” chuyên dùng để ăn.....

Cô ở trong WC, nhờ sự hỗ trợ của chị trang điểm, nhanh chóng thay đồ tẩy trang, nghe lời bàn tán cách vách tới trình độ đó, yên lặng nhẫn nhịn đến cơ hồ nội thương không trị được.....

Mạc Thanh Thành dường như tâm tình rất tốt.

Trừ lúc chụp hình trên sân thượng đen mặt ra, so với bình thường nói nhiều hơn vài câu, bất quá cũng giới hạn đối với Mạc Bạch và Mộc Mộc, đối với những người khác.... Hấn tuyệt đối là trời sinh thể chất chống con gái, chỉ có thể đứng xa nhìn, không ai có cơ hội tới gần khơi chuyện.

Cái đó..... Vì sao Đầu Bài cô biết vĩnh viễn đều hòa ái dễ gần, vô cùng chủ động vậy.....

Cuối cùng, dưới sự quấy rầy kiên trì không ngớt của Mạc Bạch, bữa tối của hai người biến thành McDonald + KTV. Mấy giờ liền ở cạnh những người xa lạ, qua quá trình cùng chụp ảnh tán gẫu cùng thay đồ và trò chuyện ở McDonald, thực thành công trở nên quen thuộc.

Bất quá, hai người ở trong phòng bao, nghe người ta hát gần một giờ, nghe đến tên “Thương Thanh Từ” cỡ mấy lần, cô rốt cục phát hiện chỗ vô cùng không ổn.

Cô là Thanh Thanh Mạn, bên cạnh là Thương Thanh Từ.

Cô là ca sĩ cổ phong, Đầu Bài là diễn viên lồng tiếng hát còn hay hơn ca sĩ.

Tuy từ đầu Mộc Mộc và Mạc Bạch đã bàn tốt rồi, giấu thân phận online của hai người, nhưng nếu cầm mic, sẽ không lộ sao..... Cô liếc mắt nhìn người bên cạnh, hút ngụm trà sữa, trân châu theo ống hút chui tọt vào miệng.....

“Mình phải hát Túy Mộng Tiên Lâm!” Có hai cô gái chen ở chỗ chọn bài, còn hai cô đứng sau, chỉ huy.

“Hát lên nổi sao?”

“Mặc kệ, mình chỉ muốn kỷ niệm bài hát đầu tiên của Đầu Bài đại nhân thôi.” Cô gái chọn bài lập tức để lộ thân phận “Từ Diệp”.....

Cổ Thanh thuận lợi.... nuốt xuống hai viên trân châu. [Chỗ này là trước đó tỷ bị ghen á]

Mạc Thanh Thành trước sau như một, vẫn bình tĩnh.

“Muốn nghe anh hát không?” Người bên cạnh bỗng nhiên đưa ra đề nghị tuyệt vời lại vô cùng nguy hiểm.

Muốn..... đương nhiên là muốn.....

Giữa ngọn đèn sân khấu không ngừng nhấp nháy, cô có chút không yên nhìn hắn, suy nghĩ vài giây, nhẹ giọng nói bên tai hắn: “Thương Thanh Từ đại nhân, ngài ko sợ bị phát hiện sao?”

Hắn cười, đè thấp giọng: “Thanh Thanh Mạn đại nhân, làm một diễn viên lồng tiếng, đổi giọng là tổ chất cơ bản.”

..... Được rồi, cô bị đâm trúng chỗ đau.

Thương Thanh Từ, từ khi hắn xuất đạo dc người ta tán dương nhiều nhất, trừ chất giọng vốn hay, tự nhiên còn có khả năng đổi giọng trời cho. Chỉ cần không phải vai diễn quá bất thường thì hắn hoàn toàn có thể không chế.

Sao lại quên mất, hắn là Thương Thanh Từ a.

.....

Sau khi các cô gái chọn bài xong, hắn đi qua chọn.

Khi hắn đứng trước đài chọn bài, cúi đầu lật xem bài hát, hơn nửa người trong phòng đều mắt sáng rõ, đẹp trai ai không thích, đẹp trai dám lên chọn bài tức là hắn hát không tệ a! Nhân tố quyết định này đối với nửa số cô gái là thanh khổng trong phòng mà nói, quả thật rất hấp dẫn.....

Hơn nữa.....

Mọi người thấy chọn lựa của hắn, lập tức hăng máu.

Là Trung Quốc phong! Vị soái ca này cư nhiên là người đồng đạo! Có thể hát nhạc thị trường bình thường là tốt rồi, có thể xướng cổ phong thì chính là trân bảo hi hữu đó? Bạn nghĩ ai cũng hát được cổ phong sao? Cho nam sinh bên cạnh bạn thử sẽ biết! “Cái đó.... Em có thể hỏi một câu không, đại nhân ngài có thể hát Túy Mộng Tiên Lâm không.....”

Fan thâm niên của Thương Thanh Từ, đột nhiên có suy nghĩ kỳ lạ đó, vô cùng chờ mong mời hát.

Hắn cười, lắc đầu.

KTV này còn chưa theo kịp thời đại lắm, cổ phong ca internet rất ít, phần lớn là ca khúc Trung Quốc phong thịnh hành của ca sĩ. Cuối cùng, hắn thuận tay chọn bài mới nhất Khách điểm hồng trần , vừa chọn xong, các cô gái chọn bài lúc trước lập tức vô cùng khăng khái tỏ vẻ: Mời đem mấy bài chúng em chọn bỏ qua hết đi, ưu tiên soái ca.....

Kết quả bài hắn vừa chọn xong, đã bị đưa lên người đầu tiên.

Cổ Thanh cầm ống hút trà sữa, nghe nhạc dạo vang lên, hơi nín thở..... Hai bài hắn hát công khai trên YY cho các fan, hắn dùng giọng vốn có của mình, nên ngay cả cô cũng không nhận được tò mò, hắn dùng giọng khác sẽ như thế nào.....

Cho đến khi mở mic.

Cho đến khi thanh âm đầu tiên xuất hiện, đến khi cô cầm ống hút, hoàn toàn kinh diễm:

“Dưới hiên, nghiêng bóng cây in trên song cửa sổ, cùng nàng, ngồi dưới đất ẩm trà, ta tỉ mỉ vẽ từng nét để nàng ghi nhớ, cầm bút không vì phong nhã.....”

Thu lại khí phách và phong thái Đế vương của Túy Mộng Tiên Lâm và Khuynh Tẫn Thiên Hạ, giọng của hắn hoàn toàn thay đổi, cả thanh tuyệt lẫn cảm xúc diễn giải, hoàn toàn dung nhập vào bài hát này.

Bỏ xuống hoa lệ, chất giọng hoàn toàn sạch sẽ.

Rời xa nhân gian huyền ảo.....

Cực kỳ hay, cô nghĩ đến một từ: diên đảo hồng trần.

Hắn hát, cô nghe, những người còn lại cũng không thờ ơ.

Người nghe đều bị hấp dẫn, nhưng không ai nghe ra hắn là Thương Thanh Từ.

Thậm chí khi hần hát xong, nhóm thanh khổng không quên truy hỏi hần có muốn làm ca sĩ cover không. Hưng phấn như đang khai quật chí bảo nhân gian, Mặc Bạch nhìn cũng cười đến nội thương, vội đem hần nhét về bên cạnh Cố Thanh. Hần lại xem đồng hồ: “Ồ đây hơi ngọt ngào, có muốn ra ngoài đi một chút không?”

Ở đây đang náo nhiệt thật high, hai người đi hần không sao đâu?

Cô lặng lẽ đặt trà sữa xuống bàn, nhẹ giọng nói: “Được, em đi WC trước, anh ở cửa chờ em.”

Cô nói xong, xách túi chạy ra trước.

Không thể không nói, phong cách trang trí của KTV rất tây, đối diện toilet là một mảng tường gương, đi ra ngoài có những cửa khác nhau đi ra hành lang khác nha, cách cánh cửa cũng nghe được tiếng ca hát. Cô nhanh chóng rửa mặt rửa tay, chỉnh lại tóc tai, đi tới đối diện gương nhắm hai mắt.

Chớp chớp mắt.

Ủm, trạng thái không tồi.....

Cô vừa định xoay người, liền thấy ảnh Mặc Thanh Thành đứng ở hành lang phản chiếu trong gương, hai tay đút trong túi quần, mỉm cười nhìn mình..... Hiên nhiên phát hiện lý do soi gương của cô.

Nhìn bao lâu rồi?

Không biết.....

Thật ra mình cũng đâu soi lâu lắm?

.....

Hai người đi thang máy xuống lầu, hần theo thói quen ăn đường nhuận giọng, hình như rất nhiều cv có thói quen này. Thật ra.... cô muốn nói, ăn thường xuyên không tốt đâu? Chỉ sợ thành ỷ lại.....

Nơi này tuy là khu náo nhiệt, như KTV lại ở tầng thượng tòa nhà, nên đi ra cũng không nhiều người lắm.

Người ít, xe ít, đèn đóm lại sáng choang.

Khi cô đi ra, đúng lúc gió thổi, lạnh buốt.

Đang nhìn xung quanh tìm xem có trạm xe gần đây không, có hai thiếu phụ đẩy cửa thủy tinh đi ra, hần kéo cô tránh đi cửa thủy tinh trong suốt, bàn tay ấm áp, cứ thế nắm cổ tay cô, tựa vào tường thủy tinh.

Sau lưng là đèn sáng rực, phác ra hình dáng cô, chiếu sáng khuôn mặt hần.

Không biết vì lạnh hay vì sao, cô cảm thấy dựa vào tường thủy tinh, còn hần che ở trước người, trở nên ấm áp hơn.

Nhưng tư thế này.....

Cô liếc mắt nhìn chú bảo vệ ở phía bên kia cửa thủy tinh..... Có chút chột dạ, quay đầu hỏi vấn đề không liên quan: “Anh biết... chỗ này có xe công cộng đến trường chúng ta không.....” Hoặc... tàu điện ngầm cũng được....

Cô còn đang tìm trạm xe, hần liền không hề báo trước cúi thấp đầu: “Biết.”

Chóp mũi chạm chóp mũi, cứ thế thuận lý thành chương, cũng tìm được môi. Lưỡi hần xâm nhập đi vào, dò xét cho cô thời gian xoa dịu. Một giây, hai giây.

Sao có thể dịu đi đây.

Hơi thở của hần nóng rực, đại não của cô choáng rồi, lần này thật sự là..... thật đó.

Cô bị hần đặt trên tường thủy tinh, bị bắt ngẩng đầu lên.

Hương vị của đường nhuận giọng, mùi bạc hà thơm ngát, hần là cố ý... đúng không.... Ý nghĩ vụn vụn xoay chuyển trong não, liều mạng muốn kết nối lại, nhưng bị hần mê hoặc, lần nữa tan rã. Không có kỹ xảo gì, lưỡi cô bị hần khiêu khích mút lấy, đưa vào miệng hần, nhẹ nhàng ngậm chặt.

Tiếp xúc thân mật như vậy, lại ngoài ý muốn ở nơi này.

Lẫn giữa tiếng xe cộ, còn có hương vị cỏ cây bên đường.....

“Ồ đó ở đó....” Xa xa có người nói chuyện, kích động như xem phim thần tượng.

Cô rõ ràng nghe được tiếng người, mạnh mẽ đẩy ngực hấn.

Đẩy ra rồi, nhưng hấn lại thuận tay ấn đầu cô lên vai mình, cứ thế ôm lấy cô..... Đôi mắt đen láy cong cong:
“Vừa rồi em hỏi anh cái gì?”

Trái tim lơ lửng trong lồng ngực, lão đảo.

Cô chôn mặt trên vai hấn, như đà điểu giấu đi miệng mũi, chỉ miễn cưỡng lộ ra đôi mắt nhìn hai người qua đường đi xa dần, nhỏ giọng thì thào: “Không phải anh nói biết sao.....”

Nụ hôn đầu tiên a..... Lại diễn ra ở nơi công cộng, còn bị người ta vây xem.....

“Biết?” Hấn thoáng tự hỏi, lại lấy ra viên đường nhuận giọng, ném vào miệng, giọng nói mơ hồ, “Ồ, là nói xe công cộng..... Ở đây không có xe công cộng tốc hành, chỉ có tàu điện ngầm.”

.....

.....

Vậy vì sao anh còn nói “biết”?

Chẳng lẽ chưa suy nghĩ đã tùy tiện nói sao.....

Qua một lát, hấn vỗ vỗ lưng cô, ý là có thể đi rồi.

Cố Thanh lập tức khôi phục tâm trí, chui ra khỏi vòng ôm của hấn, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi đây, dù ngồi bus hay tàu điện vẫn chưa biết..... Lỡ như hấn vui vẻ làm lại lần nữa, lỡ như mọi người trên lầu thấy nhàm chán đi về sớm, cô chắc chắn không dám gặp lại hai người bạn kia của hấn.....

41. Chương 41

Chương 41: Năm chiến muối tiêu (4)

Cố Thanh và Mạc Thanh Thành đang trong thời kỳ yêu nhau mặn nồng.

Nhưng trên internet, hai người không hẹn mà cùng chọn triệt để ẩn danh. Thanh Thanh Mạn vì hẹn hò Thương Thanh Từ mà biến mất, không công khai, không bộc lộ ái ân..... Nói chính xác thì Thanh Thanh Mạn từ đầu tới đuôi chưa từng bộc lộ ái ân gì, trừ câu “Ta thật vui” bị quảng đại quần chúng xếp hàng vây xem, cô liền biến mất, trừ chuyển phát bài hát của bạn tốt, thì là post bài hát của mình, làm weibo như trang bán hàng.....

Lặng thầm tốt lắm, thắm lặng sẽ không có lỗi.

Đổi lại là người bình thường thì đã sớm hận không thể mỗi ngày nhảy nhót tới lui, 360 độ không góc chết bộc lộ ân ái. Nên một bộ phận fan của Đầu Bài dần cảm thấy, ánh mắt của thần tượng thật không tồi.

Đương nhiên, một bộ phận khác vẫn xem cô như không tồn tại.....

Núi không chuyển nước chuyển, lỡ như ngày nào đó chia tay thì sao?

Đầu Bài lại là của mọi người.

Đương nhiên, có người là có thị phi.

Không biết là người mới nào của Hoàn Mỹ truyền ra tin Thương Thanh Từ sẽ lui giới sau lễ kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, nháy mắt liền lan tràn đủ các loại tin đồn. Tuy hấn đã rất lâu không xuất hiện trên mạng, nhưng mỗi năm đều giúp mấy vai lật vạt trong kịch của Hoàn Mỹ, tuy không có thời gian chủ trì, nhưng tuyệt đối là vở kịch được chú ý nhiều nhất năm.

Nếu thật sự lui giới, thì chỉ có thể nghe được ở sản phẩm thương mại thôi.

Vì thế, mọi người sôi trào, cho rằng Thanh Thanh Mạn quá ghen tuông, ảnh hưởng Đầu Bài đại nhân, khiến đại nhân quyết định lui giới. Giang hồ

đồn đãi thật đáng sợ T.T

Cổ Thanh tắt QQ, quyết định không xem mấy bài Tẩu Điều Nhi và xã trường gửi đến.

Kỳ thật cô không sao cả, Đầu Bài càng không sao..... Cô chỉ sợ việc Linh Lung Dịch Thấu nhờ cô soạn khúc, khi bài hát phát lên sẽ gây sóng to gió lớn.....

Cô nhét tai nghe, quyết định làm ra xong rồi tính, việc còn lại... nói sau đi.

Trong điện thoại lưu rất nhiều bài cổ phong, cô vừa xem ca từ viết sẵn vừa tìm linh cảm. Có cơn gió nhẹ từ cửa kính xe thổi vào, nháy mắt đã đầu hạ rồi..... Vì công việc của Đầu Bài rất bận rộn, cuộc sống hèn hò của cô và hần nhanh chóng đi vào quỹ đạo.

Mỗi tuần đến nhà hần ăn cơm hai lần, tục xưng khai trai.

Sau đó hần sẽ lái xe đưa cô về trường, đương nhiên đây là lúc hần không bận, gặp lúc bận thì cô cứ thông thả đón xe công cộng về trường, sau đó đợi khi hần có nửa ngày rảnh rồi hiếm hoi, hai người cùng đi..... ừm, đi xung quanh tìm đồ ăn ngon.

(o)

Cuộc sống hèn hò thật hài hòa.....

Khi cô đến nhà hần, theo thói quen nhấn chuông cửa, đợi thật lâu cũng không ai ra mở cửa, mới chợt nhớ ra Mạc Thanh Thành đã làm cho cô một chiếc chìa khóa. Lấy chìa khóa ra, trong chớp mắt mở cửa, cô lại có cảm giác như đi ăn trộm, dù sao Tuyết Mỹ còn ở đây a.....

Ai ngờ, đẩy cửa ra, Tuyết Mỹ đã cười tủm tỉm đưa tới một ly nước chanh: “Đầu Bài đại nhân không cho anh mở cửa, hần bảo lần nào em cũng không dùng chìa khóa, phải tập cho quen thôi.”

.....

Được rồi, trong bếp có tiếng dầu văng lép lép.

Cô nhận nước chanh, cười cười với Tuyết Mỹ, lập tức vô cùng ngoan ngoãn chạy vào bếp.

Lúc cô vào rửa tay, Đầu Bài đang dùng nước lạnh ngâm nắm đã nấu chín, vừa nói: “Làm nắm chiên muối tiêu cho em.” Thanh âm thản nhiên, phiêu phiêu bay vào tai cô.

Cổ Thanh ừ một tiếng, càng nghe lời.

Mỗi lần nghe giọng đều có cảm giác muốn vấy đuôi là sao thế này T.T.....

Chẳng lẽ cả đời đều thế sao.....

Cô đứng cạnh hần, nhìn hần vắt khô nắm đã xắt thành sợi, sau đó lấy bồn sứ trộn trứng và bột mì, quấy đều với nắm: “Thêm bột ngũ vị hương, thích không?”

“Vâng.” Cô tiếp tục quấy đuôi.

Nhìn Đầu Bài thêm bột ngũ vị hương và trứng, tiếp tục quấy a quấy a quấy.....

Chỉ nhìn hỗn hợp nắm chưa chiên mà miệng đã muốn chảy nước miếng là sao thế này T.T.....

Chẳng lẽ cả đời đều thế sao.....

Vù một tiếng, lửa bùng lên, dầu nóng, cho nắm vào chảo.

Nắm nhanh chóng được rán chín, trút xuống đĩa, Mạc Thanh Thành mở tủ thủy tinh, trong hơn mười bình gia vị, lấy ra hũ muối tiêu, rắc đều lên nắm.

Ok, done ~

Cố Thanh đặc biệt hài lòng bưng đĩa lên, hít một hơi, thơm quá a.

Cô híp mắt, vui vẻ xoay người định rời bếp, bỗng nhiên bị Đầu Bài ở phía sau giữ lại, giọng nói trầm thấp nói với cô: “Cho phép em ăn vụng hai miếng, vừa chiên xong ăn ngon nhất đó.”

Không phúc hậu đâu.....

Tuyệt Mỹ đáng thương.

Còn chưa cảm khái xong, Đầu Bài cả đĩa cũng không lấy, trực tiếp vươn tay, dùng ngón giữa và ngón áp út kẹp một miếng nấm, công khai đưa tới bên miệng cô..... Cố Thanh hơi chột dạ, lập tức ăn vào.

“Ăn ngon không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“Ngon.” Cô híp mắt, muốn ăn nữa.....

Đầu Bài quả nhiên dứt thêm miếng nữa.

Ăn thật ngon.....

Cô liếm môi, muốn nói không ngờ nấm cũng có thể làm thành ngon thế này, chợt thấy Mạc Thanh Thành tùy tiện đưa tay lên miệng, liếm muối tiêu: “Không tệ.”

Thói quen liếm ngon tay dính gia vị, cô cũng có.....

Hấn nhìn đĩa nấm, dường như cảm thấy mình liếm tay rồi, lại bốc thì không tốt lắm.

Cố Thanh bị hấn nhìn, tim muốn nhũn ra, bèn bốc một miếng, đưa cho hấn ăn.

Ngón tay tiến đến bên miệng.

Nấm bị ăn rồi, cô rút tay, nhìn nhìn muối tiêu trên tay mình.

Còn chưa do dự xong, tay bị hấn bắt lấy, kéo về bên miệng, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi đảo qua đầu ngón tay cô: “Vị rất ngon, không thể lãng phí.” Giọng thật nhẹ, vô cùng mát hờn.

.....

Ngón tay như bị điện giật, tê tê....

Tim cũng tê tê.....

“Nhớ anh không?” Mạc Thanh Thành tiếp tục nhẹ giọng hỏi cô.

“Vâng.....”

Hấn nhíu mi, ý tứ là đáp không đúng.

“Ừm, nhớ.....”

“Nhớ bao nhiêu.” Hấn tiếp tục ‘hướng dẫn’.

.....

Xong rồi, tất cả tính từ đều chạy khỏi đại não rồi.

“Rất nhớ rất nhớ....”

Hấn cười: “Nhớ ai?”

“Anh....”

“Nói liên lại nào?” Hấn lại đề thấp giọng, cả âm cuối cũng uốn cong.....

“..... Rất nhớ rất nhớ anh.”

T.T.....

Thật sự quá xấu xa rồi.....

Làm gì có ai đi bức người khác nói lời ngon tiếng ngọt chứ.....

Mạc Thanh Thành dường như vô cùng hài lòng với thành quả ‘hướng dẫn’ của mình, rốt cục bắt đầu làm món khác, để cô bưng nắm chiên muối tiêu ra ngoài. Cho đến khi ăn xong cơm, cô vẫn còn tự hỏi một vấn đề:

Bạn nói xem, tại sao Đầu Bài đại nhân trước mặt người khác với sau lưng người khác hoàn toàn khác biệt vậy T.T.....

42. Chương 42

Chương 42 – Cơm thịt hấp cầm tú mai

Ăn cơm xong, cô lấy trái cây trong tủ lạnh ra, rửa sạch, gọt vỏ, thuận tay cầm vào vài cây táo. Một đĩa nhỏ đưa cho Tuyết Mỹ, đĩa lớn còn lại đưa vào phòng Mạc Thanh Thành.

Khi Cố Thanh đi vào, hắn đã ngồi trước máy tính bàn, đội tai nghe, còn có thói quen mở đèn bàn, dường như thế này sẽ khiến hắn hoàn toàn tập trung vào thế giới đó. Ngọn đèn màu chanh ảm áp, hắt bóng dáng hắn lên vách tường, yên ổn vững chãi.

Đeo tai nghe thật là siêu đẹp trai.....

Cố Thanh lặng lẽ mê trai một chút.

Hắn nhận ra cô tiến vào, nghiêng đầu, ngón trỏ đặt trên môi, ra dấu dừng lên tiếng.

Cô gạt đầu, im lặng đi qua, đặt đĩa trước mặt hắn.

Chỉ chỉ trái cây trên đĩa, ý bảo hắn dành thời gian ăn.

Hắn vuốt cằm.

Cố Thanh thuận tay nhón một quả dâu tây, nhéo vào miệng, ngồi xuống sofa phía sau hắn, mở máy tính bảng, đăng nhập nick nhỏ vào phòng yy.

Đêm nay là ngày công bố danh sách trận chung kết cuộc thi phối âm, nói trắng ra là, tất cả người xuất sắc cùng cảm ơn, sau đó là một hồi diễn xuất để cảm ơn. Những người thắng cuối cùng này đều không phải tiểu trong suốt, thậm chí vài người đã từng nổi tiếng một thời, ở những trận trước chỉ là điểm sáng, bây giờ tẻ tũn, không còn là từng điểm sáng nữa, mà là cả mảng sao trời.

Còn hắn,

Là giám khảo quan sát đêm nay, nhưng chỉ cần ID Thương Thanh Từ kia im lặng ở trong phòng, như vậy là đủ.

Bên dưới hắn có mấy nghìn fan, mười đại quản lý viên ở cạnh, không ồn không quây, im lặng cùng hắn lắng nghe.

Còn cô,

Chỉ cần vào thế giới online này, lập tức hóa thân thành fan trung thành của hắn.

Nhìn ID Thương Thanh Từ kia mà tim đập mạnh, vẫn là Thanh Thanh Mạn đó..... Cảm giác này... Thật rất kỳ diệu.

Trong tai nghe, một cô gái trong mười hai người thắng cuộc đang hát, cô vừa nghe vừa chống một tay trên thành sofa, vươn tay kia lấy dâu. Tay lướt qua người hắn, vừa đụng tới một trái, hắn liền phát hiện, khẽ cười, lấy ra trái lớn nhất đặt vào tay cô.

Cô lè lưỡi, lui về, tiếp tục cắn ăn.

Ăn hai ngụm, cô gái đó đã hát xong.

Hát rất tốt.

Cô lặng lẽ tán thưởng.

“Chúc mừng Cẩm Tú Như Bụi của chúng ta,” người chủ trì cười nói tiếp, bắt đầu tiếp nối chương trình. “Như vậy....”

“Em có thể nói vài lời với giám khảo không?” Cô gầy bỗng ngắt lời người chủ trì.

Chủ trì lập tức cười: “Hoàn toàn có thể nha, anh còn thắc mắc sao đêm nay không ai thổ lộ a, chẳng lẽ do anh quá nghiêm túc nên mọi người quên cách bỏ qua tiết tháo rồi sao?”

Cô gái ho khan một tiếng, có chút ngượng ngùng: “Vì Thương Thanh Từ lão sư chỉ làm giám khảo hai trận, em không gặp được....”

“Đúng vậy, Thương Thanh Từ đại nhân bận quá,” chủ trì đùa đùa trách, “Chúng ta từ vòng loại tới chung kết, kéo dài bốn tháng, chỉ hẹn được anh ấy hai ngày, may mắn may mắn, đêm cuối này anh ấy tới được. Em gái cố lên, thổ lộ đi ~ A, không đúng, anh nhớ Đầu Bài đã có tiểu kim chủ rồi, thổ lộ cần rụt rè nha, thân ~”

Từ lúc người ta điểm danh Thương Thanh Từ, bảng bình luận đã bị càn quét, không ngờ chủ trì còn ở trước mặt mọi người nghe nhắc tới “tiểu kim chủ”, quả thực là sợ thiên hạ không loạn.....

“Không phải, không phải,” Rõ ràng là một CV nổi danh, cũng không tránh được khẩn trương khi nhắc tới thần tượng, “Là vài lời rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn không mất tiết tháo.”

Người chủ trì cười, ý bảo cô ấy tùy ý.

Cổ Thanh nghe, trong tai nghe có vài giây im lặng, cô lặng lẽ liếc nhìn Đầu Bài, người được thổ lộ thật bình tĩnh a....

“Là thế này..... ack, hồi chút trước, Thương Thanh Từ đại nhân, anh có nghe không? Sẽ không treo máy chứ...”

“Ta ỏ.” Giọng hần không cao không thấp, nhẹ nhàng bình tĩnh.

“Là thế này, đại nhân, em chỉ muốn nói, em vẫn mơ làm phát thanh, muốn làm một phát thanh viên chuyên nghiệp, hoặc một diễn viên lồng tiếng. Nhưng lúc thi đại học bỏ lỡ trường chuyên ngành này, nên rất hối hận,” giọng cô gái thậm chí hơi khàn đi, “Sau này một người bạn biết được, nói rằng cô ấy thường xuyên nghe kịch truyền thanh trên mạng, hơn nữa có mấy người vô cùng xuất sắc, cuối cùng đều chuyển sang lồng tiếng thương mại. Nói thật, ban đầu em rất khinh thường, cảm thấy những người này đều chỉ chơi đùa trên mạng, lấy lòng mọi người..... Cho đến khi người bạn đó cho em nghe tác phẩm của anh, em hoàn toàn bị thuyết phục. Nên em muốn nói với anh, Đầu Bài đại nhân, cảm ơn anh đã đưa em vào thế giới này, cũng trở thành mục tiêu và lý tưởng của em.”

Cổ Thanh cắn trái dâu trong tay, chần chừ không ăn.

Thực ra, chủ nhân của ID Thương Thanh Từ này ngồi kia, đưa lưng về phía mình, vươn tay là có thể chạm vào, nhưng cái tên này vẫn có lực hấp dẫn thật lớn, tên này đại biểu cho tất cả nhân vật, tác phẩm hần từng diễn dịch lồng tiếng, là ánh nắng chói mắt của những đứa trẻ không qua trường lớp chuyên nghiệp lại có giấc mơ làm diễn viên lồng tiếng.

Bạn không thể vì những kẻ thích chơi đùa hỗn tạp trên mạng mà phủ định những người thật tình yêu thích phối âm.

Những người này, có thể chỉ có nhiều nhất mấy chục fan, không chói mắt như Đầu Bài, nhưng chỉ cần thích, không gì không thể làm được, như cô gái này vậy.

Cô bỗng nhiên xúc động.

Cô hiểu cảm giác này, giống như lúc bản thân nghe khúc cổ phong đầu tiên, cũng kinh diễm không thôi.

Một chớp mắt như vậy, hoàn toàn có thể thay đổi cuộc đời một người.

Hần đã thay đổi bao nhiêu người?

Con số hần là vô cùng lớn.

“Cảm ơn, chúc em thành công.” Hần thản nhiên cười, “Có thể thành công hơn cả ta.”

Sức mạnh ôn nhu lại mê hoặc thành công xuyên qua tai nghe, truyền vào tai mỗi người.

T.T..... Chỉ vậy thôi sao.....

Em cũng bị cảm động đó, anh nói nhiều thêm hai câu không được sao?

Bất quá, xưa nay hần ở trước công chúng đều như vậy.....

Đến khi người kế tiếp biểu diễn, cô thấy Thương Thanh Từ tắt mic rồi, biết mình có thể nói chuyện, lập tức đặt máy tính bảng xuống, chống tay vịn xô pha vỗ vai hần. Người trước mặt quay đầu, tháo tai nghe, ánh mắt mang nghi hoặc.

Cô nhìn hần.

Cô nhìn đôi mắt to xinh đẹp của hần.....

Lặng lẽ tự tẩy não mình, đây là Mạc Thanh Thành, không phải Thương Thanh Từ.....

“Vừa rồi em nghe mà cảm động,” cô cảm thấy trong lòng tràn đầy những điều muốn nói, lấy một trái dâu, đưa tới miệng hần, “Sao anh không nói thêm vài câu?”

Mạc Thanh Thành cười, há miệng cắn trái dâu cô đưa: “Thói quen. Anh nói nhiều hơn, ngược lại không tốt cho cô ấy.”

Cô giật mình, ý hần là một số fan của hần, khẳng định sẽ cho rằng Đầu Bài phá lệ hậu đãi cô gái này, dẫn tới công kích trên diện rộng gì đó..... Hoặc là nói cô gái này giả vờ bày tỏ, thật ra định dựa hơi?

T.T.....

Cô nhớ tới ID đáng thương bị hack chết: Thanh Thanh Mạn.

Mạc Thanh Thành bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lấy di động trên bàn tới, cánh tay vòng qua sau lưng cô, nửa ôm vào lòng, mở weibo. Vào mục “thư để lại”, nháy mắt bật ra vô số thư, cơ bản..... đều là bày tỏ, các loại thổ lộ, hàm súc, kịch liệt, ôn nhu, trực tiếp..... “Bình thường anh không để người lạ @, chỉ có bạn tốt thôi, tin nhắn riêng cũng tắt, mục thư để lại này hình như là chức năng mới, em xem, anh rốt cục thu được những thứ này,” Hần nhỏ giọng giải thích, “Trước kia anh đã nghĩ, nếu có bạn gái, thấy những thứ này chắc sẽ trở mặt với anh luôn.”

.....

Được rồi, cô có chút ghen tị thật T.T.....

“Vì thế...” Hần cười, vừa định nói tiếp liền dừng.

Vừa mới có @ tới, cô liếc qua, là một họa sĩ nổi tiếng, cũng là bạn của Thương Thanh Từ. Là một bức tranh vẽ tay, vẽ Thương Thanh Từ đội tai nghe, tay cầm trái dâu, đang đút cho..... một con heo vàng trong lòng.....

Người vẽ còn không quên trêu chọc: “Trên đời ngàn vạn cầm thú, Đầu Bài chỉ yêu duy nhất chú heo vàng kia a chú heo vàng.....”

.....

.....

Vì sao lại thành chú heo vàng.....

Không đúng, vì sao lại trùng hợp là đút dâu.....

Cô còn chưa tự hỏi xong, Thương Thanh Từ đã vui vẻ nhấn chuyển phát, thuận tiện @Thanh Thanh Mạn: cảm ơn, bất quá chú heo vàng không mập, xem như... kiểu gây uyển chuyển vừa ôm[1].

.....

.....

Thực sự gầy như vậy?

Khoan đã..... (o)

Anh ôm qua lúc nào.....

[1] chỗ này nguyên văn là doanh doanh nhất ác, dùng để miêu tả nữ tử có vòng eo tinh tế, chỉ cần một tay có thể ôm được. Nên ý chỗ đó là ôm eo đấy ạ.

43. Chương 43

Chương 43 – Cơm thịt hấp cầm tú mai (2)

“Vì thế, anh phải vô cùng rõ ràng ọi người biết, anh đã có bạn gái,” Mạc Thanh Thành đặt điện thoại qua một bên, tổng kết, “Sẽ tránh được rất nhiều vấn đề không đáng có.”

Cho nên..... Mới râm rộ thế sao.....

Thật là một người biết săn sóc.

Mỗi một cô gái e rằng đều có giấc mơ này, người mà mình thích là star trong mắt người khác, hẳn lại rất bình thản nói với mọi người, hẳn đã thuộc sở hữu của bạn..... Con gái công khai hạnh phúc của mình sẽ khiến con gái xung quanh ghen tị, còn đàn ông công khai lại khiến nữ nhân khắp thiên hạ ghen tị.....

Thực ra, đàn ông rất hiếm khi công khai hạnh phúc.

Cô vẫn còn đang cảm động, liền thấy lưng ấm áp, Mạc Thanh Thành thể nhưng thực thuận tay đo đạc: “Chính xác, giống như anh nghĩ, uyển chuyển vừa ôm.”

Lấy tay đo eo.

Động tác hoàn toàn mờ ám, giống như da thịt thân cận..... Cố Thanh còn bị vây trong cảm xúc hòa thuận ấm áp vui vẻ, theo bản năng ngẩng đầu, nhìn hẳn, ánh mắt tối đen, dưới ánh đèn bàn, đường nét mũi và hàm dưới cong cong, giống như nét bút phác họa.

Đẹp đến kỳ lạ.

Cô nhìn hẳn, hẳn cũng nhìn cô.

Sau đó liền bị hẳn cười, nhét tai nghe vào tai phải của cô.

Hắn mở phần mềm nghe nhạc trong điện thoại, giai điệu quen thuộc vang lên.

Người hát là hẳn, Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành, nhẹ giọng ngâm nga Nhược Tương Tích , ôn nhu như thế, mang theo chút biếng nhác, dường như chính là vì cô mà hát:

“Bao nhiêu ly hận của giấc mộng đêm qua quay về, tranh

lượng nỉ non, tất cả chỉ là hư ảo. Trăng nghiêng trên sông, chèo khua buổi sớm, mộng trước chập chờn, tiếng sóng xa dần, tiếng địch vắng vắng, xuân đi vội vàng.....”

Trước mắt cô hiện ra bức tranh, vì bài hát mà sinh ra.

Đường mòn đá, mộ cỏ buổi sớm, giăng đầy sương mù, tiếng địch xa xa.

“Anh ghi âm lúc nào...”

“Mấy hôm trước.”

“Là hoạt động của xã đoàn? Hay là chúc mừng sinh nhật.....”

“Tặng em đó,” Mạc Thanh Thành buồn cười, “Trừ lễ kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, đã vài năm anh không làm hoạt động gì rồi, cũng không ghi âm chúc mừng sinh nhật.”

Đúng vậy.....

Cô quên mất.

Tim dường như có gì đó chậm rãi tản ra, ấm áp khiến người ta không nhận được nhồn miệng cười.

“Ghi âm mười bài,” Hấn tiếp tục nói, “Đều là cổ phong.”

Cô ừ.

Nghĩ nghĩ, vươn tay lấy dâu, đưa lên miệng hấn: “Thưởng cho anh.”

Mạc Thanh Thành cắn dâu, buồn cười, giọng nói không rõ oán trách: “Chỉ có một viên ô mai?”

Cổ Thanh cũng thấy mình keo kiệt, lập tức bổ sung: “Ngày mai em sẽ mua cho anh thật nhiều đồ ăn ngon.....”

Lời chưa dứt, thanh âm đã tan.

Hấn đưa cả trái dâu vào miệng cô, nửa ép buộc cô ăn, hương vị ngọt ngào lan ra giữa hai người. Hấn rốt cục rời khỏi môi cô, còn không nhận được liếm môi: “Dâu này không tệ, rất ngọt.”

.....

.....

Căn bản đều là cô ăn hết mà.....

Cổ Thanh cắn môi, nhìn hấn một cái, cầm đĩa về bếp, chuẩn bị rửa hết số còn lại trong tủ lạnh, đưa đến cho hấn ăn.

Mạc Thanh Thành thuận tay đeo lại headphone, tiếp tục nghe biểu diễn của trận chung kết.....

Cô vừa vào bếp, Tuyết Mỹ liền chạy tới, đặt cái đĩa nhỏ trống trơn của mình lên bàn: “Tiểu kim chủ, anh cũng ăn xong rồi.” Cổ Thanh giật mình, nhất định là Tuyết Mỹ đang ăn dâu..... thuận miệng tám chuyện cho họa sĩ kia, mới có bức tranh đó.

Kiểu toàn dân vậy xem không khí yêu đương của Đầu Bài này.....

Rốt cục là ai khơi mào đây T.T.....

Bên ngoài bỗng nhiên nổi gió.

Cô lấy dâu mới đặt vào tay của Đầu Bài, trời đã chuyển từ gió giật sang mưa to.

Mạc Thanh Thành nghe tiếng sấm, mới nhớ xe mình bị Wk mượn đi rồi, nhìn thấy gió to mưa lớn, đi tàu điện ngầm hay xe công cộng cũng không tiện, hấn nhìn Cổ Thanh, dường như đang suy nghĩ gì đó: “Mưa lớn vậy, trở về không tiện lắm, đêm nay ở lại đi?” Như thế không tốt lắm đâu, cô cân nhắc phương án khác.....

“Nếu mười giờ mưa còn lớn vậy thì ở lại đi,” Mạc Thanh Thành tiếp tục, “Em ngủ phòng anh, anh ngủ chỗ Tuyết Mỹ.”

Hình như.... vẫn không tốt lắm.....

Cô tiếp tục đấu tranh.

“Ngày mai anh phải dậy rất sớm, em dậy rồi có thể tự về trường.”

Hửm? Phải dậy sớm?

Đúng a, hấn phải dậy sớm, mình về trễ như vậy hấn nhất định sẽ đưa về, đi đi về về, gió to mưa lớn rất mệt.

“Yên tâm, anh sẽ không làm gì cả.” Hấn thậm chí cam đoan.

Cổ Thanh đấu tranh một hồi, rốt cục đồng ý.

Khi bạn phải ngủ ở trong một phòng lạ, ý nghĩa của căn phòng này đối với bạn tuyệt đối sẽ khác.

Ví dụ như, cô nhìn cái chăn màu xanh nhạt đang ngủ trên người Mạc Thanh Thành, với việc bản thân sẽ nằm bên trong, chính là cảm giác hoàn toàn khác..... Cố Thanh bối rối tắt xong, để hần lấy áo sơ mi và quần thể dục ỉnh, tay áo và lai quần đều xắn ba bốn vòng, cứ thế đứng cạnh giường, ngây người nhìn giường thật lâu, mới chậm rãi ngồi xuống.

Mềm mại, vừa nằm liền lún xuống.

Hần thích ngủ giường mềm? Trước đây sao không phát hiện nhỉ..... Kỳ thật như vậy không tốt với cột sống đâu..... Cố Thanh nghĩ lung tung, đồng tai nghe tiếng động phòng kế bên, thật im ắng.

Hần là đã ngủ rồi?

Bất quá chỗ bọn họ cách âm tốt lắm, không ngủ cũng chẳng nghe thấy gì đâu?

Cô tắt đèn tường ở đầu giường, phòng tối đen, chỉ có tiếng mưa như trút nước ở bên ngoài, hít hít mũi, trên chăn có mùi của hần. Nhàn nhạt, thơm thơm. Nghĩ đến giường này là của hần, cô liền cảm thấy khẩn trương kỳ lạ.... Hơn nữa còn mặc áo sơ mi và quần thể dục của hần..... T.T.....

Căn bản là không ngủ được.....

Cô đấu tranh giữa hai ý niệm “ngồi dậy chơi máy tính” or “không quây nữa, đi ngủ thôi”, rồi mơ mơ màng màng ngủ. Vì lạ giường nên cũng không ngủ sâu, vừa rồi suy nghĩ mông lung, chợt bị gì đó bừng tỉnh, cẩn thận cảm nhận, hình như có người vào phòng.....

Cô lập tức căng thẳng, nhẹ nhàng trở mình, cho bản thân thêm can đảm.

“Đánh thức em?” Giọng của Mạc Thanh Thành ngay bên giường, hần cúi người sát xuống, nhẹ giọng giải thích, “Tuyệt Mỹ ngủ quá ồn, còn đá người, nên anh trở về đây....”

“Vâng....” Cô hơi nắm chăn.

“Em ngủ tiếp đi, anh ngủ sơ pha.” Hần khẽ cười.

Những chi tiết rất nhỏ, trong bóng tối chỉ thấy hình dáng mơ hồ, thời điểm như vậy, giọng hần càng có vẻ trầm thấp mê người, mang theo chút ngái ngủ, cực kỳ mị hoặc.

Gần như vậy.

Gần đến mức khiến người ta không dám nói lớn tiếng.

“Không thì.... anh ngủ giường, em ngủ sơ pha, ngày mai anh còn đi làm, ngủ sơ pha rất mệt.” Cô nhỏ giọng đề nghị.

“Không sao,” Hần nắm tay nắm chăn của cô, “Mau ngủ đi.”

Ngữ khí y như dỗ con nít.

Hần nói xong, đi lấy chăn gối dư ở trong tủ ra, tới sơ pha ngủ.

Về phần hần ngủ lúc nào, cô không rõ nữa, chỉ biết là sau khi hần trở lại, bản thân nằm càng khẩn trương. Cảm giác lo sợ tưởng ngủ khó coi, ngủ phát ra âm thanh kỳ lạ cứ kéo dài tới hừng đông..... Đồng hồ báo thức trong điện thoại vừa vang, hần lập tức tắt, ngồi dậy.

Cùng lúc đó, cô như được giải thoát, ngồi dậy.

“Mới năm giờ,” Mạc Thanh Thành nhìn bộ dạng cô, bị chọc cười, “Em không có lớp mà? Cứ ngủ cho đủ đi.” Cố Thanh quần muốn chết, biện bạch: “Em muốn làm điểm tâm cho anh.”

Hần cần thay đồ?

Mình cũng muốn thay đồ a.....

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, cô lập tức ôm lấy quần áo mình để cạnh gối, mở cửa, định ra toilet thay.

Cũng không nghĩ đến, cứ mở cửa như vậy.....

W k đang đứng cạnh phòng bếp, cầm chén lớn mì, chọc đũa ăn. Trên sô pha, Tuyết Mỹ cắn bánh mì, đang dùng kéo cắt bịch sữa, bên cạnh hẳn còn có Phỉ Thiếu, đeo headphone, đang chỉnh máy DVD..... Động tác của mọi người đều rất im lặng, lặng yên không tiếng động, như phim không lời vậy.....

Cô không nói gì, nhìn bọn họ.

Bọn họ cũng phát hiện, quay lại nhìn cô.

“Bị chúng ta đánh thức?” W k tiếp tục ăn mì, vô cùng áy náy gật đầu với Cổ Thanh, “Thật ngại quá, quấy rầy hai người.”

Phỉ Thiếu cũng tháo headphone, cười gượng hai tiếng: “Đừng để ý a, Thanh Thanh, hai người chúng ta thật sự không biết tối qua em ở đây, cả đêm xem xong phim nên nghĩ đến đây bồi bổ, không nghĩ tới a, không nghĩ tới.... Em nói xem sao lại trùng hợp vậy? Lại khiến chúng ta gặp phải Tân uyên ương hồ điệp mộng a.....”

Phỉ Thiếu tiếp tục cười gượng.

Tuyết Mỹ không nhìn được, nghiêm túc răn dạy hai người mồm mép kia: “Sau này muốn tới phải gọi điện trước, Đầu Bài đã là người có chủ, giường chỉ để cho lão bà ngủ, biết chưa?”

Cổ Thanh hoàn toàn hóa đá.....

Phía sau, Mạc Thanh Thành đặt tay lên vai cô: “Đừng để ý bọn họ, về phòng thay đồ trước.”

Cô như được đại xá, quần bách cúi đầu, lách qua hẳn chui trở về phòng, lật tay đóng cửa.

T.T.....

Rõ ràng chẳng làm gì cả.

Sao lại chột dạ thế này.....

44. Chương 44

Chương 44 - Cơm thịt hấp cảm tú mai (3)

Một ngày trước lễ kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, cô rút cục giao bài hát.

Trong tích tắc bưu kiện được gửi đi, cô thở phào một hơi, tiếp theo sẽ là quá trình vừa lâu dài vừa giày vò. thật ra cô rất thích hợp tác với người cùng chung chí hướng, chậm rãi mài mò ra một bài hát, sau đó nhìn bài hát được công bố....Quá trình thật mỹ diệu.

Có lẽ chỉ có người đơn thuần là yêu thích mới có thể thuần túy hưởng thụ quá trình này.

Cô đoán nhanh nhất là vài ngày mới có ý kiến hồi đáp, liền thu dọn đồ về nhà, trở về còn chưa kịp ngồi xuống đã bị mama “sung quân”, đưa tới siêu thị giúp đỡ.

Cuối tuần, siêu thị rất bận rộn, hơn nữa còn đối diện bệnh viện T.T.

cô ngồi sau quầy thu ngân, nhìn anh họ và Đồng Nhất Nho mắt qua mây lại, nhất thời cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ gì đó, khi muốn tìm tòi nghiên cứu thêm thì điện thoại bỗng reo, có tin nhắn riêng ở weibo.

Linh Lung Dịch Thấu? Trả lời nhanh thật

Thanh Thanh, chị nghe qua một lần, cảm thấy rất có tình, đương nhiên, chị sẽ còn nhiều ý kiến sửa chữa chút.

Vì ngày mai chị phải xuất ngoại chuyên tu, sẽ bận khoảng hai tháng, rất khó liên lạc. Để tránh chậm tiến độ, chị muốn gặp em tối nay, khoảng nửa tiếng thôi, chúng ta gặp nhau bàn bạc thì hiệu suất cao hơn.

Ngoài ra, hôm nay chị sẽ trả khoản dự chi cho em, em có thể gửi số tài khoản cho chị vào tối nay.

Linh Lung Dịch Thấu.

Gặp mặt? Tối nay?

Kiểu hợp tác thương mại này, nếu tiện thì đương nhiên gặp mặt sẽ tốt hơn trao đổi qua email. Tuy rằng đã sớm biết nhất định sẽ phải gặp mặt Linh Lung Dịch Thấu ở ngoài, nếu ở cùng một thành phố thì sẽ cùng cô ấy gặp mặt một lần....

Vấn đề là

Tối nay?

Sao cô ấy biết mình ở cùng một thành phố với cô ấy? Bất quá cũng có khả năng, Linh Lung Dịch Thấu và Đầu Bài là bạn bè, nên chuyện của mình hẳn là sẽ biết?

Cố Thanh tận lực buộc mình nghĩ theo chiều hướng tốt.

Dù sao danh tiếng trong giới của Linh Lung Dịch Thấu rất tốt, nhân phẩm cũng được công nhận là rất tốt. Còn chưa suy nghĩ xong, tin nhắn riêng lại nhấp nháy:

Chị ở chỗ bệnh viện của Mạc Thanh Thành, em hẳn đã từng đến qua?

Không trùng hợp thế chứ

Cố Thanh nghĩ nghĩ, trả lời cô ấy: Em đang ở siêu thị đối diện bệnh viện, nếu chị rảnh thì chúng ta có thể hẹn gặp bây giờ, chị nói em biết chị ở đâu, em qua tìm chị. Hoặc chúng ta hẹn ở tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa bên ngoài bệnh viện?

Linh Lung Dịch Thấu: Em có thể đến đây trước, vì chị không chắc có thể ra ngoài giờ này không, chị có thể tranh thủ thời gian rảnh nói chuyện với em

Cố Thanh: Được, vậy em qua tìm chị, chị nhắn em tầng nào, khoảng mười phút nữa em đến.

Linh Lung Dịch Thấu nhanh chóng gửi số tầng đến cho cô.

Cố Thanh lập tức nói với anh họ: “Em ra ngoài một chút, nửa tiếng nữa quay lại.” cô nói xong liền chui ra khỏi quầy thu ngân, anh họ nhe răng hù dọa cô: “Nhanh lên nha, mẹ em hôm nay bận rồi, không ra thay ca cho anh đâu, anh chờ em về mới rảnh đi ăn cơm tối đó.” cô dạ, chạy mất.

Bệnh viện vào cuối tuần, vẫn đông nghẹt.

Nói thật, cô thật sự không phải vì Đầu Bài mà đến đây đâu cô theo lời

Linh Lung Dịch Thấu tìm đến tầng đó, khi ra khỏi thang máy, thể nhưng thấy rất nhiều thai phụ, cô gái, bà lão đi tới lui, khoa phụ sản sao?

Linh Lung Dịch Thấu tới đây.... khám thai?

Cô khó xử, không dám nghĩ tiếp.

Bên tay trái là phụ khoa, tay phải là khoa sản, cô đứng giữa, cầm di động chuẩn bị gửi tin nhắn. Còn chưa đánh chữ xong, vai bị người ta vỗ, cô sững sốt quay đầu.

Một nữ bác sĩ cười với cô.

Là kiểu tươi cười có quen biết

“Thanh Thanh, xin chào.” Nữ bác sĩ vô cùng thân thiết nắm vai cô, “Chị là Linh Lung Dịch Thấu.”

“Xin chào.” cô kinh ngạc với nghề chính của Linh Lung Dịch Thấu, không ngờ cũng là bác sĩ, hơn nữa, sao cô ấy biết mặt mình? Chẳng lẽ Đầu Bài cho cô ấy biết

“Đừng đứng bên ngoài, đi theo ta.” Linh Lung Dịch Thấu cười nói.

Cô dạ: “Em còn tưởng chị đến khám bệnh, không ngờ chị cũng là bác sĩ.”

Khó trách cô ấy quy ẩn sớm, nổi tiếng nhiều năm như vậy cũng chỉ làm một album, thì ra là do nghề nghiệp bận rộn. “Nhà chị có nhiều bác sĩ lắm,” Linh Lung Dịch Thấu cười, “Đầu Bài đại nhân của em, chính là một trong số đó thôi.” cô cẩn thận phân tích những lời này, càng kinh ngạc.

Chẳng lẽ hai người bọn họ là thân thích?

Không thể nào, vì sao bạn bè của Đầu Bài đều không biết? Linh Lung Dịch Thấu ra dấu cho cô đi theo cô ấy đến cuối hàng lang phụ khoa, phòng của cô ấy. Lúc này đã gần hết giờ khám bệnh, ở chỗ cô ấy không có bệnh nhân, cô đi vào, Linh Lung Dịch Thấu mới tiếp tục cười giải thích: “Chị và em họ có hiệp nghị quân tử rồi, ở thế giới Online không được thừa nhận là chị em.... thật ra là chị sợ fan cuồng của hắc muốn thông qua chị để tìm hắc, rất đáng sợ, đúng không?”

Cô ấy cười.

Cố Thanh cũng cười.

Tuyệt đối phải giữ bí mật, vạn nhất ai lộ ra, tìm tới tận nhà thì rất đáng sợ

“Bất quá Tuyệt Mỹ biết chị là chị họ của hắc mà, không nói với em sao?”

“không có.” cô lắc đầu, Tuyệt Mỹ người quá xấu bụng rồi...Chẳng những không nói, còn mượn cơ hội tạo hiểu lầm nói gì mà Linh Lung

Dịch Thấu thăm mền Đầu Bài T.T thật quá xấu rồi, người ta rõ ràng là thân thích, là thân thích thân thích

Cố Thanh chợt nghĩ tới: “Nên chị tìm em làm bài hát, sẽ không vì em và Mạc Thanh Thành là...”

“Sao có thể, chị sẽ không thấy album của mình ra đũa giỡn đâu,” Linh Lung Dịch Thấu lập tức phủ nhận, “Album này chị rất xem trọng, coi như để lại một kỷ niệm trong giới này.”

Cô ừ.

Loại tâm tình này cô hiểu.

Linh Lung Dịch Thấu ngồi xuống, không nói chuyện phiếm nữa, nói thẳng vào chuyện chính, cô ấy tuyệt đối là hình tượng của ngự tử, hoàn toàn điều khiển tiết tấu của buổi nói chuyện, Cố Thanh cũng cảm thấy thật vui vẻ, cùng cô ấy nói chuyện rất dễ chịu, có cảm giác như gặp được tri âm.

“Em biết không, vài năm trước nghe được bài hát em làm, chị đã muốn hẹn rồi,” Linh Lung Dịch Thấu cười khẳng định cảm giác tri âm của cô, “Chỉ là lúc đó là thời gian bận rộn nhất, không rảnh a, may mà mấy năm sau đi tìm em, em vẫn còn ở trong giới.”

“Lúc đó.... em còn chưa gia nhập giới,” Cố Thanh nhớ lại, “Hình như là ngẫu nhiên giúp bạn học, cũng không biết có giới chuyên môn làm nhạc cổ phong thể này.”

“Lần đó đặc biệt trùng hợp, là người khác mời ta hát bài đó,” Linh Lung Dịch Thấu nói: “Chị nghe tiếng em ngâm nga ở demo, cảm thấy rất êm tai, còn nghĩ cô gái này rất giỏi, soạn, biên khúc, ngâm nga cũng nghe hay vậy.”

Cố Thanh đặc biệt ngưng ngừng: “Cảm ơn, thật ra em chỉ tùy tiện ngâm vậy thôi, không ngờ lâu vậy rồi chị vẫn nhớ...”

Linh Lung Dịch Thấu còn định nói gì đó, điện thoại chợt reo, cô ấy nhận điện, ừ hai tiếng, bỗng nhiên cười: “Bạn gái em ở chỗ chị, xuống không?”

Một câu như thế, rồi cúp máy.

Cứ thế đến đây?

Cô vốn định gặp Linh Lung Dịch Thấu xong mới nói với hắc mình ở bệnh

viện, nếu hắc rảnh thì có thể gặp một chút Bây giờ càng đơn giản, trực tiếp bị Linh Lung Dịch Thấu gọi xuống

Khi Mạc Thanh Thành tới trước cửa, cô đang cùng Linh Lung Dịch Thấu bàn tới bước tiếp theo của kế hoạch, thuận tiện hẹn thời gian chỉnh sửa lần sau, hẹn ngày gửi cho cô ấy. Ngoài cửa truyền đến tiếng ho nhẹ, cô lập tức nhìn qua, liền bị kinh diễm.

Hắn đã thay đồ bình thường, hiếm khi mặc áo sơ mi trắng, phối với quần bò màu lam nhạt, hoàn toàn là bộ dáng cậu học trò cao gầy tuấn tú. Hắn hắng giọng, có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ đi vào, nói với Linh Lung Dịch Thấu: “Vậy là, chị vẫn phải gặp Thanh Thanh trước khi xuất ngoại.”

“Đương nhiên rồi,” Linh Lung Dịch Thấu liếc hắn, “Em giấu kỹ quá, chị đành chủ động ra quân thôi.”

Mạc Thanh Thành đi tới, xoa đầu Thanh Thanh, cười.

Ngẫm ý rất rõ ràng: lão bà nhà ta rất dễ lừa, sớm biết thì lúc trước căn bản không nên dùng chính sách vòng vèo.

Linh Lung Dịch Thấu nhìn đồng hồ, cảm thấy mình cũng nên trở về công tác, dù sao ngày mai sẽ bay, còn vài việc cần bàn giao, cô sẵn sàng đưa hai người đi ra, vừa vặn có một hộ sĩ chạy tới nói gì đó, Cố Thanh và Mạc Thanh Thành đứng cạnh chờ....

Mạc Thanh Thành nhận một cuộc điện thoại.

Một đang nghe điện thoại, một đang nói chuyện với hộ sĩ, Cố Thanh là người duy nhất không phải nhân viên, đứng giữa hai người, ánh mắt tùy tiện nhìn qua hướng hành lang bên kia.

Bà bầu kia nhìn rất quen thuộc

Người bên cạnh càng quen

Có thể không quen sao, hơn hai mươi năm trước người đó ở tại nơi này sinh ra cô mà... Mẹ Cố Thanh nhìn cô, cũng cảm thấy không tin được, nhìn xem nơi này không sai, khoa phụ sản, khuê nữ nhà ta tới đây làm gì? Còn đi cùng một chàng trai trẻ tuổi, còn có một nữ bác sĩ?!

Mẹ cô nhanh chóng nhìn Mạc Thanh Thành bên cạnh.

Đúng lúc hắn cúp điện thoại, dùng mu bàn tay chạm vào mặt cô: “Sao thế? Thấy ai à?”

Cố Thanh rõ ràng thấy mắt mẹ trừng lớn, nhỏ giọng thì thào: “Mẹ em...”

%>_<%

Mẹ, ngài ngàn vạn lần phải có tư tưởng thuần khiết

Con chỉ là đến khoa phụ sản bàn việc chỉnh sửa bài hát với chị họ của bạn trai

45. Chương 45

Chương 45 - Cơm thịt hấp cảm tú mai (4)

Cô thấy mặt mẹ đã biến sắc, cảm thấy bản thân sắp ngất luôn rồi. Mạc Thanh Thành bên cạnh lại rất trấn định, từ phía sau khẽ đẩy lưng cô, ý bảo cô dẫn hắn đi chào bác gái.

Cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý

Cô lặng lẽ rơi lệ trong lòng, đi tới, nhỏ giọng gọi: “Mẹ.... Cái đó.... Đây là bạn trai của con ”

Không dám nhìn mặt mẹ, hoàn toàn không dám nhìn đó....

“Bác gái, cháu chào bác.” Giọng hắn hoàn toàn thay đổi, không còn vẻ sùng nịch trêu chọc lúc nãy, đổi thành trầm ổn thanh nhã, khiến lòng người nghe lập tức tĩnh lặng lại, “Cháu tên là Mạc Thanh Thành.”

“Ừm.... Chào cháu.” Hoàn toàn là giọng âm ba mươi độ “Bác đừng hiểu lầm, cháu là bác sĩ của bệnh viện này,” Mạc Thanh

Thành khẽ cười, trực tiếp phá vỡ sự hiểu lầm xấu hổ kia, “Cháu chỉ đưa Thanh Thanh đến gặp chị họ, ngày mai cô ấy phải xuất ngoại chuyên tu.”

“A, Bác sĩ,” ack, giọng đã ấm lên tới ba mươi độ “Tiểu Mạc, cháu cũng ở khoa phụ sản sao?”

Sao lại thành ra tiểu Mạc rồi T.T.... Cố Thanh rất cục dấm nhìn thẳng mẹ mình và dì nhỏ cùng đến khám thai, dì nhỏ đang vô cùng nhiều chuyện nhìn chằm chằm Mạc Thanh Thành

“Không, là khoa tim nội,” Mạc Thanh Thành mắt đen nhánh trong suốt, rõ ràng xinh đẹp không gì sánh được, “Ồ tăng bảy.” “Khoa tim nội... Khoa tim nội rất tốt.” Độ ấm trong giọng của mẫu thân đại nhân lập tức tăng vọt, mặt mày hớn hởi, chỉ vào thai phụ bên cạnh, “Đây là dì nhỏ của Thanh Thanh, bác đến khám thai cùng cô ấy, cháu không cần khách khí, trực tiếp gọi dì nhỏ là được rồi.”

“Đúng đúng, đừng khách khí,” Dì nhỏ mỉm cười, biểu tình hoàn toàn vừa lòng, “Trực tiếp gọi dì nhỏ đi.”

Sao lại thành ra trực tiếp gọi dì nhỏ thế này T.T

Quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành sao. Tùy tiện khuynh đảo hai bác gái hoàn toàn không thành vấn đề.

Đúng lúc, Linh Lung Dịch Thấu đã xong việc của mình, thấy tình hình thế này, lập tức hiểu ra, bước nhanh đến, “Bác là mẹ của Thanh Thanh ạ, chào bác gái, cháu là chị họ của Thanh Thành, cũng là bác sĩ khoa phụ sản ở đây,” cô vừa nói vừa nhìn dì nhỏ mang bụng bầu, “Đây nên gọi là tỷ tỷ? Hay là....”

Lập tức giáng xuống đồng lúa.

Dì nhỏ cười thành đóa hoa, đây rõ là khen cô ấy trẻ mà, người nhà cháu rể tương lai này thật biết nói chuyện: “Gọi dì thôi, gọi theo Thanh

Thanh, tuy dì nhỏ hơn chị tới mười tuổi.” “Vậy gọi dì,” Linh Lung Dịch Thấu cầm tay dì, “thật ngại quá, dì, ngày mai cháu xuất ngoại chuyên tu, không thể chăm sóc dì. Cháu giới thiệu bác sĩ khác cho dì, đặc biệt có kinh nghiệm.”

“Ai nha, phiền cháu rồi.”

“Việc này có gì phiền đâu, người một nhà cả.”

Sao lại thành người một nhà rồi T.T

Đầu Bài và Linh Lung Dịch Thấu, hai chị em này kể xướng người họa phối hợp chặt chẽ, cuối cùng dẫn đến mẹ cô đã nắm lấy tay Mạc Thanh Thành là không chịu thả. Cố Thanh vô cùng lúng túng ‘thượng thức’ buổi ra mắt phụ huynh lần đầu tiên trong đời mình, cảm thấy tiểu thuyết mình từng đọc thật quá kém rồi, có tình huống nào ở cửa khoa phụ sản gặp phụ huynh, cuối cùng còn nói dăm ba câu đã thành như đứa con thất lạc mấy năm rồi vậy đầu hấn đưa cô và mẹ, dì nhỏ tới cửa bệnh viện, gọi xe taxi, rút từ trong ví ra một trăm đồng, nhét vào tay cô: “Anh phải đến phân viện ngay, thay anh săn sóc mẹ em và dì nhỏ cho tốt, đưa về nhà an toàn.” cô dạ, cầm tiền

“Bác gái,” Giọng Mạc Thanh Thành lướt qua cô, trực tiếp nói với mẹ cô, “Lần này gặp mặt quá vội, nhưng cháu đối với Thanh Thanh rất nghiêm túc, hoàn toàn lấy kết hôn làm mục đích kết giao. Cho nên, lần sau nhất định cháu sẽ chính thức tới nhà thăm hỏi.”

Lấy kết hôn làm mục đích gì đó cô và hấn chỉ vừa bắt đầu a.

Chẳng lẽ không phải sao

Cảm giác như tắm ăn từng bước một này, thật sự không phải ảo giác sao

Đôi mắt kia hơi nhếch, lộ ý cười.

“Được, được.” Giọng mẫu thân đại nhân ấm áp lên trăm độ rồi, hoàn toàn bị thuyết phục.

Con rể tương lai này, nói chuyện quá xuôi tai!

Hoàn toàn không theo kịp nhịp của câu chuyện, muốn tìm hấn nói chuyện, hấn lại một mực bảo phân viện đang rất bận không phân thân được. cô giống như sủi cảo bơi trong nước sôi, chìm chìm nổi nổi.

Dập dập dềnh dềnh, chìm rồi lại nổi....

Cứ thế phiêu diêu tới tới hôm sau, năm phút trước khi bắt đầu buổi diễn kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, hân vẫn còn bận rộn.

“Đầu Bài nhà cậu không đến?” Canh Tiểu Hạnh gửi tin nhắn riêng cho cô trên yy.

“Ừm.... Hân sẽ đến chứ, chỉ là không biết khi nào thôi...”

Hân bận rộn thì đúng là thuộc loại ai cũng không quản được.

Lễ kỷ niệm thành lập của xã đoàn lớn như vậy, CV nổi tiếng cũng có hai mươi ba mươi người, lần này lại cùng trang web của Canh Tiểu Hạnh hợp tác, mời đến không ít khách quý bên ngoài. Dù Thương Thanh Từ không đến, nhiều người như vậy hoàn toàn có thể không chế tình huống, cô yên lặng vậy xem, vậy xem, tới hơn mười một giờ, hân vẫn chưa đến.

“Xem ra, Đầu Bài đại nhân của chúng ta thật sự không đến được rồi.” Tuyệt Mỹ Sát Ý ho nhẹ.

“Đêm nay là buổi diễn chào cảm ơn của hân a,” Phong Nhã Tụng u u oán oán thở dài, “Chào cảm ơn a.”

Phong Nhã Tụng cố ý dừng vài giây.

Đêm nay là lễ kỷ niệm thành lập của Hoàn Mỹ, cũng là đêm Thương Thanh Từ chính thức chào cảm ơn để lui giới.

Dường như không có bình luận trôi như thủy triều thì thật không xứng đáng với Đầu Bài đại nhân khuynh quốc khuynh thành

Trong hơn 10s này, bảng bình luận đã trôi qua hơn mấy trăm câu:

“Đừng mà Đầu Bài đại nhân ” “thật phải chào cảm ơn sao! thật phải lui giới sao?!” “Đại nhân đừng lui giới a, không làm kịch cũng không sao, chỉ cần để chúng ta biết ngài còn ở đó là được rồi a!!!!” “Tim ta đã vỡ vụn, lòng ta đã chết rồi...”

Tuyệt Mỹ và Phong Nhã Tụng tuyệt đối là cố ý, cố ý để bình luận trôi như thủy triều thế này, vì Thương Thanh Từ tổ chức một buổi cáo biệt hoàn mỹ. cô nhìn màn hình, từ đọc buồn cười, đến cuối căn bản là không đọc ra chữ gì nữa, như loạn mã bay nhanh lướt qua mắt, lướt lướt.

Có cảm giác mũi chua xót, mắt cũng ê ẩm. thật cảm động.

cô đang chìm đắm trong cảm xúc của mình, bỗng nhiên nghe thấy có người phát một bài hát.

Rất quen thuộc

Ngày đó cô và Đầu Bài ghi âm bài này xong, thường có thói quen nghe nó.

Trời ạ, lại dùng bài này làm tiết mục chào cảm ơn sao

Cô cảm thấy cả người như bị thiêu, cảm xúc yêu thích đối với giới này ứ đọng trong tim từ rất lâu rồi, cả tâm tình khi nghe bài này qua tai nghe suốt nhiều năm, tất cả cảm xúc đó, bỗng nhiên dâng trào.

Nhưng đúng lúc này, chợt có người gửi tin nhắn riêng cho cô.

Cô mở ra, là Thương Thanh Từ vừa login.

”Những lời này nói ra thì hơi ngại, anh gõ chữ thì tốt hơn.

Lúc vừa biết em không lâu, anh từng hỏi em một chuyện, hỏi em có yêu anh hay không? Câu trả lời của em là, em yêu giọng của anh. Đó là đáp án thực kỳ diệu, anh nghĩ, anh có thể hiểu cảm giác của em, trên đời này có vô số thanh âm dễ nghe, lại chỉ có một thanh âm khiến mình cảm giác được, mình thích nó.

Vài năm trước, anh ở chỗ Linh Lung nghe được một demo, có giọng nữ đang ngâm nga theo tiết tấu, không có ca từ gì. cô ấy hỏi hai ba vòng, mới biết đây là của một tiểu cô nương rất có tài, có thể biên khúc soạn nhạc, giọng cũng tốt. Anh cũng nghĩ vậy, đương nhiên, còn có điều cô ấy không cảm nhận được, đó là tim đập thành thịch.

Khi đó, thanh âm này chưa tên là “Thanh Thanh Mạn”, thậm chí không có ký tên, trực tiếp ghi là sheng.

Sau này, anh lại tìm được em.” cô nhìn đoạn chữ đó.

Thậm chí không còn cảm giác được tim mình có còn đập hay không

Cô vẫn cảm thấy sẽ không ai hiểu được, cô đối với hắn là vừa nghe đã yêu.

Lại không ngờ rằng, người hiểu cô nhất, chính là Thương Thanh Từ.

Rất nhanh, hắn lại gửi qua một đoạn nữa:

“Anh vừa học một món mới, cơm thịt hấp cẩm tú mai, lần sau đến, sẽ làm cho em.”

cô không nhận được mỉm cười, lại là đồ ăn

Lúc mới đầu lấy đồ ăn dụ dỗ cô, thật ra dù món ăn có ngon hơn nữa, cũng không thắng được lực hấp dẫn trong giọng của hắn.

Bạn có tin hay không, trên thế giới này luôn có một thanh âm, sẽ khiến tim bạn đập thành thịch khi nghe thấy?

Trong nháy mắt đó, vì thế mà sưng sờ, không nghe cả tiếng tim mình đập.

Chỉ có tiếng hô hấp thật nhỏ thật nhỏ, sợ quấy rầy thanh âm ấy, muốn tiếp tục nghe, tiếp tục nghe âm nhạc trong tai nghe đã vào đoạn kết.

cô nghe được giọng hắn, thật rõ ràng, đang đọc thoại phần cuối:

“Đất sụp biển cạn, mới dám cùng nàng ly biệt.”

Những lời này là hắn tự thêm vào, trừ những người có mặt ngày hôm đó, không có người khác nghe qua. không riêng gì các fan sôi trào, ngay cả khách quý mời đến cũng gia nhập đại quân cần quét khung bình luận: “không bằng chẳng gặp khuynh thành sắc a!!!! Đại nhân ngài đi rồi, thế giới của ta sẽ trở nên câm lặng vô sắc a!!!” “Xin đại nhân đừng lui giới!!!!” không ngừng có ID vàng xuất hiện trên bảng bình luận.

Ngay cả Phong Ngã Tụng cũng nhận không được post: “Đầu Bài đại nhân, lúc trước ta là vì ngài mà nhập giới, nhìn ánh mắt thành khẩn của ta đây.... Ngài chính là giấc mơ của ta a ”

Cổ Thanh phụt cười.

Mic của Thương Thanh Từ rốt cục sáng lên, giống như vừa mới đến: “thật có lỗi, từ tối qua đến giờ ta thật bận quá.” Giọng vẫn nhẹ nhàng như trước.

Nếu không nghiêm túc nghe, sẽ không cảm giác được trong giọng của hắn có chút dao động.

hắn vì kiểm soát vài cảm xúc, hắng giọng, hơi trầm ngâm một chút: “thật ra.... cũng không có gì gọi là lui giới hay không lui, ở trong giới này, có người vì mệt mỏi, có người vì thị phi, có người vì công việc ngoài đời, đều lần lượt rời đi ”

Khi hắn nói chuyện, luôn không nhanh không chậm.

Ôn nhu nhưng cũng trong trẻo lạnh lùng, khiến người ta yêu, nhưng cũng khiến người ta khó tiếp cận được, có lẽ đây là lý do hắn có thể đi tới ngày hôm nay.

Hắn vĩnh viễn hiểu rõ đạo lý “Quân tử chi giao đạm như nước”, cũng quán triệt nó, mặc kệ có bao nhiêu khen ngợi, cũng chẳng để tâm có bao nhiêu chửi bới

Thương Thanh Từ.

Là một loại màu sắc rất nhẹ, mang theo ấm áp, giống như hắn.

46. Chương 46

Chương 46 - Cơm thịt hấp cẩm tú mai (5)

“Vài năm này vì chuyện công việc, ta vẫn từ chối các loại chương trình, vài cái là của bạn bè cũ, vài cái là của người mới. Ta tin mỗi người đều rất khó đối xử công bằng hết được, nhân tình thế sự khó tránh, nên,” Thương Thanh Từ cười, “Đêm nay ta muốn nói, hy vọng từ nay về sau, các bạn cũ sẽ buông tha ta, những người mới xin hãy cho các CV càng nhiều cơ hội, để có thể chậm rãi quên ta đi.”

Hắn nói thật uyển chuyển, cũng rất thành khẩn.

Nhưng.... làm sao quên được đây?

Tuy trong giới đang mở rộng thường có khó khăn gặp ghềnh, nhưng không thể ngăn nó phát triển ngày càng tốt hơn. Mà những người nổi danh từ lúc mới xuất hiện giới này, nhất định sẽ được viết lại trong khúc ca lịch sử của giới này.

Thương Thanh Từ tuy nói rất uyển chuyển, nhưng rất rõ ràng nói bản thân vì lý do công việc, sẽ không tiếp nhận bất cứ chương trình internet nào nữa. Sau này muốn nghe giọng hắn, e rằng chỉ có thể nghe được ở tác phẩm thương mại.

Có lẽ.... cơ hội nghe như thế cũng sẽ càng ít đi

Cổ Thanh cũng có cảm giác thật bi thương, dường như đêm nay chính là cáo biệt thời đại có Thương Thanh Từ.

Bỗng nhiên nhận được một đoạn thổ lộ bí mật của nhiều năm trước, sau đó là một hồi cáo biệt thể giới online. Lòng cô cứ chọt cao chọt thấp theo Đầu Bài, so với chạy xe việt dã lên núi còn phần khích hơn...

Cô nghĩ hắn sẽ giống như bình thường, tắt mic rồi đi.

Không ngờ, nhạc nền bỗng nhiên vang lên, hắn lại không như mọi ngày, trong đêm chào cảm ơn này, không hề báo trước mà đưa ra bài hát này.

Không có hàn huyên mở màn, chẳng lời dư thừa nào.

Mười năm nay hắn đều như thế, không cần tranh luận không cần ồn ào, tất cả dùng ‘thanh âm’ để nói Thanh âm vừa vang, đã linh hoạt kỳ ảo khiến tim người ta đập mạnh, hoàn toàn khác với những bài hắn từng hát:

”Quỳnh hoa trong sương sớm, gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt, đạo làm người như Hoàng Hà mười khúc, cuối cùng vẫn chảy về đông.

Tám nghìn năm ngọc lão, một đêm trăng trâm, hỏi trời xanh đời này cần chi?

Đêm qua gió thổi, hoa rơi nghe ai nỉ non.

Chín nghìn dặm trời cao, cuội gió chơi đùa, có ai cùng?

Bắc Đẩu nghìn đời, Dao Cung nghèo khó, chẳng như thần tiên quyến lữ, trăm năm giang hồ.”

Đây là Sát na phương hoa khúc

Giọng hắn ào ạt, bao trùm trong khúc nhạc rung động tâm can, giống như thực sự từng qua tám nghìn năm ngọc lão, một đêm trăng trâm, chín nghìn dặm trời cao, cuội gió chơi đùa

Khoảng khắc rực sáng.[1]

Một khúc thật xứng với hắn.

Mười năm phồn hoa tỏa hương, bất quá cũng chỉ là khoảnh khắc thoáng qua.

“Đẹp cry a! Quỳ lạy! Đầu Bài đại nhân mẹ ơi, ta là fan trung thành của Phong Nhã Tụng!!!! Sao chỉ mới một bài đã đổi tính rồi T.T.... Đầu Bài đại nhân, xin ngài đó!!!!” “(oA~Ao) đại nhân lui giới CV, đừng lo! Giới cổ phong hoan nghênh ngài!!!!” “Ý kiến hay! Thịnh Đầu Bài đại nhân tiến quân vào giới cổ phong!”

“Ai chú ý câu ‘chẳng như thần tiên quyến lữ, trăm năm giang hồ’ không, đây mới là bài hát tỏ tình đích thực của SAMA sao...”

Khi ca khúc kết thúc, Đầu Bài thể nhưng phá lệ, lần đầu tiên sử dụng quyền hạn của quản lý viên, cảm bình luận và hoa tươi.

Khung bình luận tạm thời khôi phục vài giây im lặng.

Rất nhanh, hiện ra vài chữ, hần dùng màu nổi nói: Cảm ơn các vị, tạm biệt.

Sau đó, người nhanh chóng rời khỏi phòng.

Đây là.... Lần đầu tiên hần post trên khung bình luận của yy, lại là vì nói “Tạm biệt”.

Lúc hần off là buổi tối mười một giờ, sau đêm đó, kéo dài tới tận ngày hôm sau, vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng huyền diệu. Vì có rất nhiều họa sĩ lớn nhỏ, nổi danh lẫn vô danh, bạn của hần, hoặc chỉ là fan qua đường... Giống như đã hẹn trước, đều tung tranh cáo biệt.

Các loại phong cách, từ Q đến duy mỹ, manga đến thủy mặc cổ phong.

Không bức nào không ghi ba chữ “Thương Thanh Từ”.

Những dòng kèm theo tranh, không một ngoại lệ, đều miêu tả cảm giác trong chớp mắt lúc lần đầu tiên nghe được giọng của Đầu Bài.

Cổ Thanh nhìn weibo và tieba, không ngừng xuất hiện tranh mới, thật sự cảm thấy, hần quả là một thần thoại hoàn mỹ. Sau khi hần lui giới, có lẽ fan sẽ dần rời khỏi, có lẽ giọng cũng sẽ không còn tốt đẹp như lúc ban đầu

Nhưng cái tên Thương Thanh Từ nhất định là tên tuổi khó có thể vượt qua, không thể quên đi.

Vì tuần tiếp theo không có nhiệm vụ sắp xếp thư viện, cô cũng không trở về trường.

Thứ ba vừa đúng là ngày nghỉ của hần, hần có công việc ghi âm cho game phải hoàn thành, đồng nghĩa sẽ hy sinh cả ngày nghỉ hiếm khi có được, chỉ có thể hẹn cô gặp mặt vào khoảng giờ cơm tối.

Phòng ghi âm này cô mới đến lần thứ hai, nhưng hai cô bé ở quầy đã hoàn toàn xem cô như người quen. Thậm chí thời gian nhàm chán lúc cô chờ ở đại sảnh, cô bé biết thân phận của cô và đầu bài còn lấy kem ly trong tủ dành cho nhân viên, kiên quyết đưa cho cô ăn.

Cô cắn cái muỗng nhựa, lặng lẽ lướt weibo.

Từ khóa “Thương Thanh Từ”, tìm ra vô số bức tranh đẹp mắt.

Nếu lưu hết mấy bức tranh này, làm một tập tranh cất giữ cho hần cũng không tệ nhỉ?

Trong đầu cô vừa xuất hiện ý tưởng này, chợt thấy bài post mới nhất vào sáng nay của đoàn hậu viện của Đầu Bài.... Người ta đã bắt đầu thực hiện rồi. Quả nhiên lực lượng fan là cường đại nhất

“Đang xem gì?” một đôi tay đặt trên chỗ tựa lưng trên sofa phía sau cô, thấp giọng hỏi.

“Ừm?” cô quay đầu nhìn hần, “đang xem mấy bức tranh các họa sĩ vẽ tặng anh.... Em còn nghĩ làm một tập tranh cho anh kỷ niệm, bắt quá các fan của anh còn yêu anh hơn em nhiều, đã bắt đầu làm rồi.”

Hần cười, tầm mắt dời về phía ly kem trên tay cô.

Không cần như vậy, có fan chân chính của ngài đang nhìn chăm chăm đó. Đừng nghĩ là lui giới rồi có thể làm gì tùy thích, Đầu Bài đại nhân của ta ơi

Hơn nữa không chỉ có fan của ngài, chỗ này còn mấy người đều đang nhìn ngài đó

Nhưng tư vị bị mỹ nhân nhìn chăm chăm đồ ăn trên tay, thật sự quá khó khăn

Cô do dự một hồi, thất tim, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt bốn phía, múc một muỗng, đưa tới miệng hần. Kem màu nâu sữa bị hần ăn vào miệng, dường như còn rất vừa lòng nhắm nháp một chút, phát âm không rõ nói: “Rum cũng là rượu mạnh, kem vị này thường có một ít rượu, vị không tệ.”

Giọng nói hấp dẫn tự nhiên này, ghi âm lại hoàn toàn có thể làm phát ngôn cho quảng cáo kem ly

Cô lại ấn tượng, hần quả thật thích kem ly vị rum, ghét nhất vị chocolate.

Hình như trong bài phỏng vấn trên internet vài năm trước có nhắc tới.

Mà cũng thật trùng hợp, hôm nay ăn đúng là vị rum....

Hắn cúi người, thuận miệng tán gẫu với cô: “Ăn cái này có chút phiền toái nhỏ, nó thật sự có hàm lượng cồn, sẽ bị cảnh sát giao thông đo được có cồn trong hơi thở.”

“Anh bị qua rồi?” thật thê?

“Không, là một nghiên cứu sinh mới đến chỗ anh thấy anh ăn kem vị rum, nói hắn từng làm một thí nghiệm thú vị, kiểm tra những thứ có thể khiến mình bị hiểu lầm là ‘say rượu lái xe’.”

“Có cái gì?” thật thần kỳ....

“Nước súc miệng, thuốc cảm[2]? Còn có thứ này, kem ly vị rum,” hắn nhớ lại, “Bất quá, chỉ cần vài phút thì hàm lượng cồn trong miệng sẽ giảm xuống, nên chỉ đơn thuần là thí nghiệm, không ai xui xẻo đến mức vì ăn kem ly mà bị kiểm tra.”

Cô múc một muỗng tự ăn, gật gật đầu.

Quá tải kiến thức rồi.

“Mặc lão sư thích không... kem ly này ấy?” cô gái đồng tai nghe ngóng ở bên kia đã thừa dịp rót nước, đến gần hai người, hoàn toàn là đáng về hâm mộ: “Trong tủ lạnh còn rất nhiều, đều là em cố tình mua, ngài có thể ăn thỏa thích ~”

Đổ mồ hôi

Đây rõ ràng là lạm dụng chức quyền, bắt tất cả nhân viên của phòng ghi âm cùng hắn ăn kem vị rum....

“Cảm ơn, ăn rất ngon.” Vị nam nhân khiến người ta hâm mộ ghen tị này lại phá lệ trả lời rất lễ phép.

Cố Thanh cắn muỗng, vô cùng mờ ám nhìn hắn.

Đầu Bài đại nhân.

Ta thề, dù ngài đã lui giới, trong lòng trong mắt fan cũng chỉ có ngài, nhìn chăm chăm ba chữ Thương Thanh Từ liền cảm thấy mỹ mãn

“Anh nhớ ra một chuyện.” hắn đột nhiên cúi đầu nhìn cô.

“Vâng?”

“Ngày nghỉ mừng một tháng năm, em có dự tính gì không?”

“Mừng một tháng năm? Còn chưa tính gì.” Kỳ thật nửa năm cuối của đại học năm tư, cô giống như được nghỉ nửa năm vậy, ngày nghỉ mà nhân tài công tác của đất nước cân nhắc.... cô thực chưa từng nghĩ tới T.T “Anh đã mấy năm chưa dùng phép năm, lần này rốt cục được đặc xá nghỉ ngơi, nhưng ngày nghỉ ngắn, không thể đi quá xa.” Mặc Thanh Thành có chút dăm chiêu, “Tùy tiện chọn hải đảo nào đó ở Đông Nam Á, được không?”

Đi ra ngoài du lịch? Cùng bạn trai?

Cô có ý tốt nhắc nhở: “Ba mẹ em rất phong kiến....”

Hắn thoáng trầm ngâm.

Tuy cô rất muốn đi, nhưng nghĩ đến dạy bảo của cha mẹ, vẫn nên tránh mũi nhọn chút.

“Việc này anh cũng nghĩ tới rồi,” hắn vô cùng sắc sảo giải đáp nghi hoặc của cô, đưa ra phương án, “Anh sẽ sắp xếp cho cha mẹ anh đến gặp cha mẹ em trước, xác định quan hệ rồi sẽ tiện hơn.”

Cô nhìn ánh mắt hắn, không tìm ra lý do hữu hiệu nào để cự tuyệt, Hơn nữa vị fan kia của hắn mặt đã bỏ bưng, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm bọn họ, hiển nhiên đã nghe lóm hết cả cuộc đối thoại.

Bảo cô làm sao ở trước mặt fan tận trung của hắn mà cự tuyệt hắn đây, quá khó khăn rồi

Nhưng mới hẹn hò hai tháng, thực sự nhanh như vậy đã gặp mặt cha mẹ hai bên, xác định chuyện nửa đời còn lại sao

[1] Khoảng khắc rực sáng (tạm dịch): bản gốc là tên bài hát trên:sát na phươg hoa. Với cái tên này có thể tạm hiểu là vẻ đẹp trong khoảnh khắc, sát na là khoảnh khắc, phươg là tỏa hương, hoa này không phải hoa cỏ, mà là ánh sáng rực rỡ.

[2] Nguyên tác là hoắc hương chính khí thủy, một loại thuốc cảm.

47. Chương 47

Chương 47 - Cơm thịt hấp cảm tú mai (7)

“Anh tới gần chút...” Cố Thanh ra hiệu hần tới gần mình chút.

Mạc Thanh Thành cúi thấp đầu.

Cô sực nghĩ ra, đột nhiên hỏi: “Lần trước anh nói món cơm thịt hấp cảm tú mai, làm thế nào?”

“Cơm thịt hấp cảm tú mai?” Mạc Thanh Thành như hiểu rõ dụng ý của cô, cũng không vội vạch trần,

“Món này khá phức tạp. Luộc thịt ba chỉ chín tám phần, lau nước đọng trên da lợn, thừa díp còn nóng quét nước tương lên. Sau đó cho dầu vào chảo, đun nóng, cho thịt vào chảo rán đến khi thịt chuyển màu đỏ thẫm, rồi lấy ra để nguội, phần da rơi ra để lên thớt gỗ, cắt thành miếng khoảng 5mm.”

Cô rối rắm ừ một tiếng.

Làm sao đây, phải tìm cố gì cho tốt đây

Làm sao để có thể đi chơi mà không cần gặp cha mẹ a?

Mạc Thanh Thành dường như thấy rất thú vị, tiếp tục nhìn khuôn mặt hồng bay tận mây của cô, thuận miệng nói hết: “Lấy hạt sen đã chín mềm cuốn vào bên trong thịt, dựng thẳng, xếp ngay ngắn vào bát. Xắt nhuyễn dưa cải khô, thêm bột ngọt, đường, xì dầu, và cơm gạo nếp đã nấu chín, thừa díp còn nóng trộn đều.”

“Sau đó?” Cố Thanh vờ truy hỏi.

Nói nhiều một chút

Ta còn chưa nghĩ ra cách a

“Sau đó, lấy cơm trộn đều đó rải đều lên trên thịt cuốn, đặt vào nồi chưng khoảng 30 phút, đến khi thịt mềm, lấy ra, cầm bát úp ngược xuống đĩa, thịt bọc hạt sen sẽ lộ trên mặt.”

Cố Thanh hoàn toàn không có tâm tình nghe.

“Trình tự phức tạp, rất dễ làm hỏng.” Mạc Thanh Thành nhìn cô, cười một tiếng: “Nghĩ ra cách chưa?” cô bị nhìn thấu, rốt cục tỏ ra yếu thế, đáng thương nhìn hần: “Để em suy nghĩ thêm chút nữa được không?”

Nháy mắt đó, lại khiến hần nhớ tới lần đầu tiên nghe cô ngâm nga, quên thuộc đến thế.

Thật ra khi hần mới vào giới, nghe giọng chính mình ghi âm trong máy tính cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt, thậm chí có chút quái dị. Lúc ấy hần chỉ cảm thấy nó không giống giọng mình, dễ nghe hay không, hần không nhận thức được, người ta đối với giọng của chính mình thì có cảm giác gì đâu?

Cho đến khi nghe thấy giọng cô.

Vẻ lười nhác thản nhiên, hơi hơi khàn khàn.

Nhịp nhàng tinh tế, khiến tim hần muốn mềm nhũn ra.

“Được,” Mạc Thanh Thành phá lệ nhường bước, chẳng qua kèm theo là lời thì thầm bên tóc mai, càng thêm sầu triền miên, “Quyết định nhanh chút, để anh còn sắp xếp.”

Vì thế

Mười ngày sau, đội hình đi du lịch biển thành thế này:

Tuyệt Mỹ, Canh Tiểu Hạnh, Phong Nhã Tung, Đậu Đậu Bã Đậu, Phỉ Thiểu và bạn gái, W k và bạn gái, Mặc Bạch, Mộc Mộc.... Còn có một đôi hoàn toàn ngoại đạo, anh họ và Đồng Nhất Nho, hai người đi theo này hoàn toàn là để khiến ba mẹ Cố Thanh an tâm cho đi, điều kiện không thể không đáp ứng.

Mới đầu cô nghĩ, nếu nói là đi du lịch tốt nghiệp với bạn học, không phải là xong rồi sao?

Vì thế cô cầu cứu Canh Tiểu Hạnh.

Canh Tiểu Hạnh vô cùng nghĩa khí đồng ý, sau đó cùng Tuyệt Mỹ tính toán vài ngày, quyết định coi dịp này thành gặp mặt bên ngoài của hai người. thật rất có dũng khí, lần đầu tiên gặp mặt đã đi du lịch sao? So với cô và Đầu Bài gặp ở phòng ghi âm, thật là quá bảo thủ rồi mà

Tuyệt Mỹ biết, nên tất cả mọi người đều biết.

Bất tri bất giác, đội hình so với dự định ban đầu của cô phình ra gấp mấy lần

Nhất là Đồng Nhất Nho, vừa thấy Đầu Bài đã kích động, thiết tình khiến cho Cố Thanh tự xưng là fan của Đầu Bài cảm thấy xấu hổ.

Đứng trước cửa sân bay, bùm mặt, hai mắt đỏ hồng cũng không dám bước tới một bước, loại kích động này Kích động cả buổi mới chùi nước mắt, mặt vẫn còn ướt nước mắt mà run rẩy nói: “Đầu Bài đại nhân, em là fan của ngài suốt chín năm, rốt cục rốt cục gặp được, thật sự thật sự rất kích động. Thực xin lỗi xin lỗi, ngài đừng nhìn em là được rồi, em chỉ là fan gặp được thần tượng quá kích động ”

Cả Mặc Thanh Thành cũng chẳng biết nói gì.

Phỏng chừng hẳn thật là lần đầu tiên gặp fan thuần túy thế này, không phải quan hệ hợp tác hoặc nhân viên phòng ghi âm.

May mắn, Đồng Nhất Nho đã hoàn toàn bị anh họ chinh phục, kích động thì kích động, không định làm gì cả

Cả đoàn du lịch chưa tới hai mươi người, bọn họ đã chiếm một nửa, hướng dẫn viên phát hiện đều là người quen, cảm thấy càng dễ xử lý, ít nhất không cần mỗi hoạt động đều một đám đi tìm người báo, tìm được một người sẽ tìm được mọi người.

“Mọi người đều biết rồi, gần đây nước kia cùng nước ta quan hệ không tốt, nên tốt nhất là luôn ở cùng tôi, đừng đi hoạt động tự do, ngàn vạn lần đừng cãi nhau với dân bản xứ, thà rằng chịu thiệt một chút...” Hướng dẫn viên đeo kính râm trên đầu, bla bla bla nói thật hăng say, mặt mày hớn hớn, nói nước kia nguy hiểm như trung tâm xung đột vũ trang.

Đậu Đậu Bã Đậu tới nước đó đã thấy không yên, càng nghe càng bồn chồn, tóm Tuyệt Mỹ hỏi: “Vì sao chúng ta nhất định phải đi nơi nguy hiểm đó? đi nghỉ phép chứ có phải đi mạo hiểm đâu...”

Tuyệt Mỹ Sát Ý lại cảm thấy hướng dẫn viên nói ngoa, chỉ chỉ Đầu Bài: “Mặc Thanh Thành nói, nếu bây giờ quan hệ đã không tốt, vậy nhất định phải đi một lần, tránh sau này không có cơ hội đi nữa.”

Được rồi, giải thích của Tuyệt Mỹ càng dọa người.

Canh Tiểu Hạnh vô cùng ngoan ngoãn dịu dàng đứng cạnh hắn, còn đắm chìm trong sự khẩn trương của lần gặp mặt đầu tiên, cố gắng khiến bản thân biểu hiện tốt nhất. Cố Thanh nhìn mà cười muốn chết, bày ra biểu tình: Xem kia, cậu cũng có hôm nay ~

Hướng dẫn viên tiếp tục hù dọa, có vẻ như sợ đoàn này có nhiều đàn ông sẽ gặp chuyện với dân bản xứ, qua cửa hải quan rồi còn thăm thía nhắc nhở: “Xin hãy nhớ kỹ, khi máy bay đáp xuống, đừng gọi tôi là hướng dẫn viên du lịch, gọi tổ trưởng. Xin các vị, đừng khiến người khác biết chúng ta là đoàn du lịch.”

Ngay cả Mộc Mộc cũng không nhịn được, thấp giọng lầm bầm: “Hướng dẫn viên, có phát súng phòng thân không?”

“Súng? Ở địa phương lúc nào cũng có thể mua được,” Hướng dẫn viên kéo kính râm trên tóc xuống, “Tôi nơi mọi người sẽ hiểu, gác cửa Starbucks đều cầm súng tự động.”

Tất cả các cô gái đều lặng lẽ, nhích lại gần bạn trai mình.

Đậu Đậu Bã Đậu vốn đứng một mình, nhìn nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thẳng Mộc Mộc, lặng yên đến bên cạnh hắn. Mộc Mộc khó tin nhìn cô. “Cảnh sát nhân dân vì dân phục vụ a, nhớ rõ tới lúc đó phải bảo vệ mình.” Đậu Đậu Bã Đậu giải thích thực ngắn gọn.

Kết quả là, sự dọa dẫm của hướng dẫn viên du lịch tạo thành một tác dụng kỳ diệu.

Nam nhân dẫn bạn gái theo, lập tức liền có vẻ cao lớn uy mãnh, thực hữu dụng rồi

Vì là chuyến bay đêm, hôm sau vừa đến là buổi chiều, sẽ có hoạt động của tour du lịch, nên nhiều người tranh thủ ngủ. Cố Thanh ngồi cạnh Đầu Bài, nhắm mắt, mở mắt, nhắm mắt, lại nhìn hắn....hắn vẫn cầm quyển sách, đang đọc. cô không nhịn được nhỏ giọng hỏi hắn: “Anh không mệt sao?”

“Vẫn ổn,” hắn cười, “Quen ngủ trễ, hoặc ngày đêm diên đảo rồi.”

Cô thở nhẹ, “Em cũng vậy, buổi tối mới có linh cảm làm việc, nên giờ rất tỉnh, nhưng không ngủ thì ngày mai sẽ mệt chết mất ”

“Mệt thì ngủ,” Mạc Thanh Thành thấp giọng, “Vốn là nghỉ phép du lịch, nếu mệt thì ngủ, tỉnh thì đi chơi xung quanh, không cần theo sắp xếp của hướng dẫn viên.”

Cô ừ.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến giọng của Phong Nhã Tụng: “không đúng, rõ ràng là hai người sắp xếp chuyến du lịch này, đừng ở trong phòng mệt thì ngủ, tỉnh thì đi chơi.... bỏ mặc chúng ta chứ?” rõ ràng là lời giống nhau, sao Phong Nhã Tụng lặp lại.... lại mờ ám uyển chuyển vậy.

Quả nhiên lời gì qua giọng người chuyên nghiệp trau chuốt liền lập tức biến chất

“Cậu muốn theo chúng ta cùng chơi sao?” Giọng Đầu Bài vừa đổi, đánh vấn đề trở lại.

“Không muốn, hoàn toàn không muốn...” Phong Nhã Tụng tiếp tục đeo bịt mắt.... ngủ

Rõ ràng là những lời rất bình thường, để hai người bọn họ nói...sao lại biến thành mờ ám như vậy?

Quả nhiên lời gì qua giọng người chuyên nghiệp trau chuốt liền lập tức biến chất

Cố Thanh tiếp tục nhắm mắt.

Ngủ không được, đành nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngẫu nhiên có thể cảm giác được hắn cử động, hoặc lật trang sách.

Chẳng được bao lâu, hắn tắt đèn trên đầu cô, lấy chăn từ chị tiếp viên hàng không, nhẹ nhàng đắp cho cô.

Lăn qua lăn lại như thế cho tới khi đến khách sạn, Cố Thanh và Canh Tiểu Hạnh ở cùng phòng, Đầu Bài và Tuyệt Mỹ đương nhiên cùng phòng. Mọi người đều bày ra biểu tình “Các người rõ ràng là bịt tai trộm chuông”, đều về phòng mình, chuẩn bị ngủ bù, rồi cùng đi dạo ở bờ cát một chút.

Phòng của cô và Canh Tiểu Hạnh ở ngay cạnh phòng Đầu Bài, khách sạn của bọn họ ở bờ biển, cửa lớn khách sạn chỉ cách biển một dãy bờ cát và loạt quán bar.

Ngắm cảnh biển gần như vậy, một mối của mấy tiếng trên máy bay, từ sân bay giầy vò suốt hai tiếng để lên đảo, toàn bộ đều tan biến.

Đầu Bài đặt phòng đều nhìn ra biển.

Mấy gian phòng tầng bốn tầng năm, dùng chung một sân phơi ngoài trời, đúng lúc thích hợp cho bạn bè cùng nhau đến du lịch.

Vừa vào phòng, Canh Tiểu Hạnh liền kéo màn ại, lập tức bắt đầu đổi trang phục từ đồng sang hè: “Mình mang theo hai bộ áo tắm, một là bikini, một hơi bảo thủ chút....Mặc cái nào đây...”

Cố Thanh chỉ thay áo váy: “...Hai bộ?”

“Đúng, mình không biết mọi người mặc gì... không được, từ lúc xuống máy bay đã mồ hôi đầy người, mình đi tắm đã.” Canh Tiểu Hạnh ôm quần áo, vô cùng khẩn trương vọt vào toilet.

Cố Thanh lúc này mới kéo khóa váy áo của mình lên, chợt nghe ban công có người gõ gõ.

Cô kéo màn ra, Đầu Bài đứng ngoài cửa thủy tinh, quần đi biển màu đen, áo tay ngắn màu xanh sẫm, đứng ở đó, cơ hồ như che khuất cả biển trời xanh ngát. Hắn đội mũ lưỡi trai màu lam che nắng, đôi mắt ẩn sau bóng râm của mũ, càng có vẻ xinh đẹp hơn.

Cô vừa định mở miệng, chợt thấy hắn cúi người, nhét vào một tờ giấy từ dưới cửa thủy tinh.

Cô khó hiểu, cầm lên xem.

Trên giấy vẽ một cô bé đội mũ rơm thật lớn, phác thảo vội vàng, nhưng rất đáng yêu.

Phía dưới có hàng chữ: Rất nóng, ăn mặc càng ít càng tốt, nhưng nhất định phải mang mũ rơm.

Càng ít càng tốt cô ngẩng đầu, Mạc Thanh Thành đã ra dấu im lặng, hai ngón tay lặng lẽ vẽ động tác “đi”.

Lặng lẽ đi?

Cố Thanh nghi hoặc, nhưng vẫn phối hợp cầm thẻ phòng mình và cái mũ rơm thật to, lẫn giữa tiếng nước Canh Tiểu Hạnh đang tắm, lén chuồn ra ngoài. Đến khi vào thang máy, rời khỏi khách sạn, còn có loại ảo giác như đang lén lút chạy đi yêu đương vụng trộm.

Bên ngoài đột nhiên đổ mưa.

“Không mang ô, làm sao bây giờ?” Cố Thanh nhìn mưa, hơi do dự.

“Không sao, ở đảo thế này, một ngày mưa vài lần, sẽ có nắng lên nhanh thôi.”

Hai người đi chân trần, tay xách dép, đi ngang qua quán bar lộ thiên

Quả nhiên, chưa tới năm phút, mưa đã biến thành nắng gắt, cả cát cũng nhanh chóng khô, dưới ánh nắng gay gắt dần trở nên mịn mà nóng bỏng.

Cô đi lững thững giẫm trên cát, thật vui vẻ.

“Vui không?”

Cô gật đầu: “Rất rất vui.”

Lòng bàn chân được hạt cát nóng hổi sưởi, vô cùng thoải mái.

Mặt trời bãi biển, còn có Đầu Bài bên cạnh.... cô dùng chân giẫm chân hắn, hắn dừng lại, cô vỗ mũ rơm, ngẩng đầu, trong nháy mắt hắn cúi đầu, nhanh chóng hôn lên khóe miệng hắn.

Hắn cúi đầu nhìn cô, cười rộ lên.

Cô lập tức dùng mũ rơm che mặt, chỉ ra biển phía xa: “Hướng dẫn viên nói lát nữa chúng ta sẽ rời bến câu cá.”

Đầu Bài nhẹ nhàng ừ, cực kỳ ôn nhu, thật dễ dàng quán đầy tim cô

Học học, giữa ban ngày ăn đậu dũ, quả nhiên cần trái tim vô cùng mạnh mẽ.

Bên cạnh người đến người đi, lúc này sao không để ý có nhiều người vậy

* Cơm thịt hấp cẩm tú mai:

xinshipu.cn/20100507/smallIma...3187572084.jpg

48. Chương 48

Chương 48 - Cơm trái dừa (1)

Vì trời quá nóng, buổi câu cá vốn định kéo dài ba bốn tiếng, bị rút ngắn còn một tiếng ở ngoài khơi.

Khi các cô gái đứng ở mức nước biển đến đầu gối, nhìn thuyền buồm cách hơn mười thước, đều do dự.

Nước ở đây đã sâu đến đầu gối, đi tới nữa sẽ tới thắt lưng, thì quần lẫn váy đều ướt.... Tuy bên trong đã mặc đồ bơi, nhưng trước mặt nhiều nam nhân như vậy, nếu ướt đầm quần áo, cũng quá mất lịch sự.

Hạn chế chiều cao a Chính là đây đây

Cố Thanh nhìn Đầu Bài, không ngờ người phía sau càng đơn giản, trực tiếp vươn tay về phía cô: “Anh ôm em đi lên.”

A? Nhiều người thế này

Trong chớp mắt cô còn do dự, Mạc Thanh Thành đã ôm lấy cô, đi tới chỗ nước biển sâu hơn, thành người đầu tiên đi về phía thuyền. Cố Thanh mới đầu còn ngượng ngùng, cuối cùng ôm cổ hắn nhìn mấy người phía sau, lập tức phì cười.

Phỉ Thiệu và W k cũng rất ra dáng, ôm vợ và bạn gái của mình đuổi kịp.

Canh Tiểu Hạnh thì mặt đỏ tới nhò ra máu, sau cùng đành gật đầu cho Tuyết Mỹ ôm mình đi.... Chỉ có Đậu Đậu Bã Đậu nhìn ba nam nhân còn lại, thật muốn khóc luôn, đành tự cắn răng, cột váy lên lưng, tự lực cánh sinh

Nhờ hành vi khí phách ôm bạn gái qua biển của Đầu Bài, khiến tất cả nam nhân đều mất hết mặt mũi, tuyệt đối có thể ghi lại vào sử sách của Hoàn Mỹ.... Bất quá chỉ có nguyên lão có thể xem.

Ban ngày chơi đủ rồi, đến khi xuống biển đã qua giờ cơm tối.

Khách sạn của bọn họ có khu vực biển riêng, không quá nhiều người, sau khi mọi người đến đủ, Đầu Bài và Cố Thanh mới chậm rãi đi tới.

Dãy đèn lồng phát phới, âm nhạc vang vọng, vì nước này gần đây không có quan hệ tốt với Trung Quốc lắm, nên người Hoa rất ít, xung quanh đều là tiếng Anh khắp âm đủ các vùng.

Cố Thanh là cô gái duy nhất không mặc áo tắm, cô tới đây ghé các cô gái tụ tập ngồi xuống, uống ngụm sinh tố xoài. Đậu Đậu Bã Đậu vừa từ biển lên, nhìn cô, tò mò hỏi: “Thanh Thanh không tiện sao? không thể xuống biển?” cô lắc đầu: “không.... Mạc Thanh Thành nói, con gái đừng tắm biển buổi tối, không tốt.” “Đầu Bài thật săn sóc.” Đồng Nhất Nho cơ hồ thay Cố Thanh rơi lệ xúc động.

Bã Đậu nhe răng cười: “Rõ ràng là tận lực khiến người ta ít nhìn Thanh Thanh chút thì có ~”

Bên nhóm đàn ông đang cười, không biết nói gì, Tuyết Mỹ bị mọi người trêu đến không chịu nổi, cởi quần đùi vút trên ghế dài. Dáng người thật

Tốt, các cô gái mắt sáng rỡ, kỳ thật đám đàn ông đó dáng người đều rất tốt. Bất quá... không thể không thừa nhận, dáng người đẹp nhất

Tuyệt đối là... Tuyết Mỹ Sát Ý và Thương Thanh Từ.

Ai bảo hai vị này cao nhất a?

Nên, sau Tuyết Mỹ, mọi người chân chính chờ xem Đầu Bài cởi quần áo sẽ ra sao... Please, cơ hội thế này, trừ Cố Thanh vô tình đụng phải, những người còn lại chỉ có ra biển du lịch thế này mới nhìn được đó một người, hai người, ba người, bốn người...

Cuối cùng chỉ còn Mạc Thanh Thành ngồi trên ghế dài uống nước, dường như không vội vàng xuống biển, ngay cả Cố Thanh cũng bị bộ dáng mọi người trố mắt nhìn Đầu Bài chọc cười, có cảm giác đặc biệt ngượng ngùng. May mà những người này không phải bạn tốt lâu năm thì cũng là những cô gái có tự chủ tốt, chỉ là tò mò.... dáng người... cởi trần của đám nam nhân vốn là thần tượng chói lóa này thôi.

Cố Thanh giả vờ bình tĩnh, từng ngụm từng ngụm uống sinh tố.

Cô chỉ thấy qua hần mặc đồ ở nhà, nhiều nhất là khi bị hần ôm cảm giác được đáng người của hần... rất tốt.

Chợt, Tuyệt Mỹ ở dưới biển gào lên, bảo hần xuống biển.

Mạc Thanh Thành rốt cục đứng dậy, thuận tay cởi áo, xương quai xanh so với con gái còn đẹp hơn kia là sao chứ.... Cơ bụng ẩn hiện, không thừa chút thịt nào, lại hoàn toàn không vì cơ bắp mà ảnh hưởng mỹ cảm.

Tuyệt đối gợi cảm, tuyệt đối fit đó

Kết quả là.

Mọi người đều hiếu kỳ, cời tiếp thì sẽ thế nào a

Trong tiếng sóng biển, dưới ánh trăng xen lẫn ánh đèn, độ tò mò đã lên thẳng 120%

Cố Thanh sâu sắc nhận thấy, tình huống bạn trai được mọi người điên cuồng chờ mong thế này, thật sự rất xấu hổ.... Cô đang tính toán có nên tìm cơ gì đó để chặn lại màn thoát y tiếp theo không.

Sau đó

Sau đó...

Cô thở phào. Vì hần trực tiếp mặc quần đùi đi biển xuống.... Tuy cũng có nhiều người quen mặc quần đùi như vậy xuống biển... Nhưng mà

Đậu Đậu Bã Đậu thở dài: “hần thật sự là bác sĩ sao? Thanh Thanh?”

“A? thật mà ”

“Bác sĩ sao lại bảo thủ phong kiến thế ”

Cuối cùng Mạc Thanh Thành lên bờ cũng sớm nhất, hần cầm khăn tắm của khách sạn lau tóc, cả người ướt đầm đứng trước mặt Cố Thanh hỏi: “Anh đi thay quần áo, cùng em đi ăn khuya?”

Cố Thanh nhìn bộ dáng mình trần, mặc quần đùi này của hần, so với mặc quần bơi càng hấp dẫn...Vội vàng ừ, nhanh chóng cùng hần về thay quần áo rồi lại không có vẻ gì vội vàng ra ngoài cả, tắt đèn trong phòng, thuận tay lấy hai lon coca trong tủ lạnh, cùng cô ra ban công.

Vì mọi người đều ở biển, tầng bốn và tầng năm không sáng đèn.

Hần đưa ly coca cho cô.

Cố Thanh nhận lấy, nhìn nửa thân trần của hần, mặt nóng bừng, uống ngụm coca, dựa vào rào chắn nhìn loạt quán bar đèn màu rực rỡ bên dưới.

Trên bờ cát trừ bóng người tản bộ, chỉ còn những người bản xứ biểu diễn.

Có rất nhiều gay vô cùng xinh đẹp đang chơi cầu lửa hần nằm ở ghế dài phía sau ghế nghỉ ngơi, cô đang xem vui vẻ, chợt nghe tiếng hần gọi mình. cô quay đầu nhìn hần, ngoài này không mở đèn, chỉ có ánh sáng hắt lên từ dãy quán bar bên dưới, chiếu lên mặt hần, ánh vào mắt hần, lung linh.

“Đến đây ngồi một chút.” Giọng của hần ở những nơi tối mờ thế này, luôn có một loại ma lực.

Cô ừ, đặt ly lên bàn nhỏ bên cạnh ghế, định ngồi xuống cái ghế khác, lại bị hần nắm cổ tay, kéo đến chỗ hần.

Phút chốc không kịp phòng thủ, cứ thế bị kéo đến gần hần. hần cười nhẹ: “Nằm trên người anh.”

Cố Thanh hoàn toàn hít thở không thông, cắn môi, ngượng ngùng lắc đầu.

“Ngaoan,” Giọng Mạc Thanh Thành lại trầm hơn vài phần, nhẹ giọng khuyên, “Để anh xem em nặng bao nhiêu.”

Mặt cô nóng bừng, cả người cũng nóng, chưa kịp nghĩ gì đã bị hấn ôm nửa dựa vào người. May mắn... một hồi cũng không có động tác nào thêm. hấn cứ thế dựa vào ghế, cả người Cố Thanh tựa lên hấn, nằm trong lòng hấn, cơ thể đè cơ thể, chân đè chân

Mặc áo mỏng, cần bản là da kẻ da

Cô cảm thấy chớp mũi bắt đầu đổ mồ hôi, khẽ nhúc nhích: “Anh không chê nặng à ”

Giọng của hấn ngay sát bên tai, khẽ cười: “không chê.”

Cô cảm thấy tay hấn khoát bên hông mình.... cô mặc quần soóc, kỳ thật hơi dịch xuống chút nữa là đùi.... cô khẽ ho, nhỏ giọng nói: “Hôm đó, bài hát cuối cùng anh hát kia, rất hay.”

Hấn lơ đãng đáp: “Rất thích? thật ra hôm đó hát quá nghiêm túc.”

Còn có cách hát không nghiêm túc nữa sao

Tay hấn trượt xuống, đặt dưới đùi cô, ôm bế cả người cô lên, nhỏ giọng bắt đầu hát cho cô nghe. Chẳng qua lần này không có bày vẽ gì, mang vẻ du dương trầm lắng. Giọng của hấn chính là có sức mạnh thế này: chấn đi tất cả tạp âm, những ồn ào trên bãi biển lập tức ảm đạm đi.

Cô nhớ tới, đêm đó. Cảm giác đêm hấn chào cảm ơn đó.

Lặng lẽ ngừng đầu, nhìn hấn.

Dưới lầu đã vào khoảng thời gian náo nhiệt nhất, đèn đỏ không ngừng biến hóa chớp lóe, ánh lên khuôn mặt hấn càng sắc sảo, hơn nữa còn có cảm giác đặc biệt lạnh vắng lại rục rờ tươi đẹp.

Khóe môi hấn khẽ nhếch.

không biết là cô tiến tới trước, hay là hấn cúi xuống. Cố Thanh chỉ cảm thấy bản thân như bị hấn nuốt lấy, không ngừng đắm chìm trong nụ hôn của hấn, ban đầu cô còn nằm trên người hấn, sau đó cả người bị ôm lên, đặt trên ghế dưới thân hấn. Tay cô bám lấy cổ hấn, bị nụ hôn sâu làm khó thở, ý thức dần mờ mịt.

Hấn đột nhiên rời khỏi.

Cố Thanh hoảng sợ, dường như cũng nghe thấy tiếng động, hình như có người về phòng.

Quả nhiên, phòng ở trong góc tầng bốn sáng đèn, Phỉ Thiệu và bạn gái đã về.... cô vừa định ngồi dậy, đã bị hấn ôm ngang lên: “Xuyt...” hấn đứng thẳng dậy, trực tiếp ôm cô vào phòng.

Vừa đóng cửa kéo màn lại, chợt nghe giọng Phỉ Thiệu, ở ngoài ban công nghi hoặc hỏi: “Có người về rồi? không thấy phòng nào mở đèn nha?”

Cố Thanh ở trong bóng tối, bị hấn đặt trên giường, tim đập mạnh đến muốn nhảy ra ngoài.

49. Chương 49

Chương 49 - Cơm trái dừa (2)

Cô đồng tai nghe, Phỉ Thiệu dường như cảm thấy phong cảnh ở ban công rất đẹp, quyết định ở đó tắm ánh trăng.

Lần này thật sự khó xử rồi

Phải đợi lát nữa mới bật đèn được.... Nếu không thì sẽ bị lật tẩy mất

Nhưng mà không đúng nha, chúng ta chỉ ở ban công ngồi một lát, sao lại khiến hấn im lặng chui vào phòng, ngược lại cứ như vừa làm chuyện xấu?

“Còn muốn nghe anh hát không?” Mạc Thanh Thành lại không vội mở đèn, nằm nghiêng bên cạnh cô, nhẹ giọng hỏi.

“Xuyt...” Lần này là cô ngăn hấn.

Lỡ như không cẩn thận, sẽ bị người ta nghe thấy đó?

Lực chú ý của cô còn đặt ở ban công bên ngoài, Mạc Thanh Thành đã vươn tay đặt cô bên dưới mình, cúi đầu tiếp tục việc vừa nãy chưa xong. Vì độ rộng của giường đơn hạn chế, hai người nằm thẳng thì được, nhưng lăn lộn thì không đủ không gian, thật ra chỉ là hôn môi, chẳng qua hân thích ôm lấy cô lên trên người, lát sau lại đặt xuống dưới

Đến cuối, hai người khe khẽ thở, mơ màng, cô bị hấn giày vò có chút mệt rồi.

Sau chuyến bay đêm, hành trình ban ngày, cô chưa ngủ được chút nào.

Phòng lại tối, tuy bên ngoài có tiếng nhạc nhộn nhịp, thỉnh thoảng còn có tiếng cười của Phỉ Thiếu, hình như có vài người nữa đã về.... Tóm lại, cô thật sự ở dưới hành vi quấy nhiễu của hắn, thẳng thắn ngủ mất.

Hôm sau, sáu giờ sáng cô bỗng nhiên tỉnh lại.

Trong phòng hơi mát, không phải hơi lạnh từ điều hòa, mà là cảm giác của gió biển thổi vào. cô ngồi dậy, từ khe hở của bức màn phát phơ, thấy Đầu Bài và Tuyết Mỹ đang ngồi ngoài ban công, có vẻ như vừa ăn sáng vừa nói chuyện phiếm.

Thật sự đã ngủ ở đây cả đêm?

Vậy Canh Tiểu Hạnh thì sao

Cô vội xuống giường, vẫn mặc quần áo tối qua, lặng lẽ đi ra cửa ban công đã mở một nửa, nhìn nhìn xung quanh. Hình như chỉ có hai người bọn họ?

“Dậy rồi?” Mạc Thanh Thành dễ nghe thấy tiếng động, không quay đầu hỏi.

“Vâng, vâng... Em về phòng rửa mặt...” Cố Thanh thấy cửa thủy tinh của phòng mình cũng mở ra, vội vàng đi vào, đóng cửa, ba một tiếng kéo kín rèm.

Canh Tiểu Hạnh nằm trên giường, đang ôm chăn ngủ thật ngon

Cô ấy cũng quá phóng khoáng nha...Thật sự ngày thứ hai gặp mặt đã ngủ chung phòng với Tuyết Mỹ?

So ra chính mình có phải quá

Canh Tiểu Hạnh trở mình, cố gắng mở mắt, liếc mắt nhìn cô, lập tức bắt đầu than thở oán trách: “Cậu là đồ trọng sắc khinh bạn, hại chết mình rồi Minh suýt nữa mệt chết luôn ”

“Cậu cả đêm không ngủ?” Cố Thanh càng kinh ngạc.

Tốc độ của Tuyết Mỹ đại nhân thật kinh người

“Đúng là cả đêm không ngủ.... đi bộ trên bờ cát cả đêm, trời sắp sáng mới về...” Canh Tiểu Hạnh tuy mệt muốn giết người, vẫn không nhịn được oán giận, “Tối qua muốn về ngủ, Đầu Bài nhà cậu gọi điện cho Tuyết Mỹ, bảo lão bà của hắn đang ngủ, bảo hắn tìm chỗ khác ngủ.... Bảo hắn tìm chỗ nào bây giờ, hai người chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, ta dù sao cũng phải rụt rè chút chứ ”

Vì thế.... đi dạo trên bãi biển cả đêm?

Tuyết Mỹ đại nhân ngài thật sự rất quân tử

Quả nhiên Tuyết Mỹ không phải ngồi không, tâm lý trả thù tuyệt đối lợi hại...Đến giữa trưa, cả đám người ngồi ở bờ biển, ngắm mưa giạt gió rền mà ăn lẩu hải sản, Tuyết Mỹ ăn xong trái xoài, buông nửa miếng da xoài trên tay, ngáp một cái: “Mà này, Bã Đậu, không phải cậu ở một mình sao?”

Đậu Đậu Bã Đậu a một tiếng: “thì sao?” “Ở một mình không an toàn,” Tuyết Mỹ nghiêm trang, “Để Canh Tiểu Hạnh qua ngủ với cậu đi? Hai cô gái ở cùng chăm sóc lẫn nhau tốt hơn.”

“A?” Đậu Đậu Bã Đậu hiển nhiên còn chưa hiểu, “Vậy Thanh Thanh thì sao?”

Mọi người trầm mặc.

Nhưng trong đầu mỗi người đều chậm rãi phác ra vài hình ảnh xuân sắc sống động

Bã Đậu cắn nửa trái xoài trong tay, rớt cuống giật mình. Nhưng một lát sau, cô lại cảm thấy không hợp lý: “Tuyệt Mỹ, cậu và Canh Tiểu Hạnh Quen thân lắm à? không phải vừa mới quen đây sao...” Thật kỳ lạ, còn cố ý sắp xếp cho người ta ngủ ở đâu nữa

Mọi người tiếp tục im lặng.

Phó tổ trưởng ngày thường tuyệt đối thức thời của chúng ta đi đâu rồi

Buổi chiều, hướng dẫn viên du lịch thích dọa người kia lại xuất hiện, sinh khí dồi dào giới thiệu tiết mục đặc sắc nhất của hòn đảo này – xe việt dã leo núi. Cố Thanh đã hiểu vì sao cánh đàn ông chọn nơi này, cả đảo là một ngọn núi cao, bao bọc núi là con đường nhỏ hẹp, từ chân núi lên đỉnh, từ đỉnh xuống chân núi... Địa đồ kích thích thể này, thật sự không phải hải đảo nghỉ dưỡng nào cũng có

Cánh đàn ông xoa tay, phụ nữ đều sợ hãi.

Là chạy xe việt dã trên đường núi tuyệt đối xóc nảy, không e ngại xe cộ và người đi đường.... xe việt dã leo núi đó.

Chỉ ngửa đầu nhìn độ cao của ngọn núi, cô đã cảm thấy thật nguy hiểm.

Tuy các cô gái đã được nhắc nhở trước, không mặc váy, đều mặc quần soóc, không sợ gió biển thổi tung váy gì đó, nhưng giờ nắng gắt, đua xe

trong rừng rậm Lão bà của Phỉ Thiệu trực tiếp tái mặt, nhất định đòi ở lại.

Cố Thanh thật ra không sợ lắm, có lẽ là do thấy tư thế lái xe thuần thục của Mạc Thanh Thành, chút xíu bản khăn cũng bị đánh tan. Cuối cùng, trừ Phỉ Thiệu bị lão bà uy hiếp đe dọa ở lại, còn lại đều lên xe, xếp thành một đội. Vì khi chạy tốc độ rất nhanh, mọi người đều cột khăn vuông che nửa khuôn mặt.

Mạc Thanh Thành tự mình cột chắc, rồi cầm một cái khăn màu hồng nhạt, xếp thành hình tam giác, thay cô bịt kín mặt từ mắt trở xuống, thực cẩn thận cột gút sau đầu cô.

Cô cảm thấy hơi ngột, muốn kéo khăn xuống.

Lại nghe hần cười ngẩn: “Lát nữa tốc độ rất nhanh, gió bụi sẽ bay lên.” Khi hần nói chuyện, vì cách một tầng khăn, thanh âm bị cản lại, có cảm giác không giống bình thường.

Khi tất cả nam nhân ngồi lên ghế lái, các cô gái ngồi cạnh bọn họ, Cố Thanh mới biết khác bình thường ở điểm nào. cô nắm chặt dây an toàn của mình, theo bản năng nhìn Đầu Bài, vì mặt bị che khuất, chỉ lộ ra đôi mắt, lập tức nổi bật hơn bọn Tuyệt Mỹ rất nhiều

Cố Thanh vô cùng không phúc hậu suy nghĩ: quả nhiên có đôi mắt xinh đẹp là rất quan trọng

Mạc Thanh Thành gác tay lên tay lái, cùng Tuyệt Mỹ thảo luận tiền đặt cược, ánh mắt khi thì nheo lại khi thì khe lờm, hoàn toàn chìm trong trò chơi này.... Cuối cùng, hần dùng ngón trở gõ tay lái, cười thành tiếng: “Được, xe cuối cùng đến đích, bữa tối nay người đó phải hát Thịnh Đường Dạ Ca trước mặt mọi người.”

Như vậy có được không, một đám nam nhân các người không cảm thấy thế này quá ấu trĩ sao? Ở nơi đất khách, trong bữa tối dưới ánh nến hát Thịnh Đường Dạ Ca Có được không vậy

Đó là khúc vui sướng phong lưu Đại Đường thịnh thế cổ phong ca đó

“Mộc Mộc, cậu là cảnh sát đó, ngàn vạn lần không được thua a.” Đậu Đậu Bã Đậu kéo tay Mộc Mộc xin xỏ.

Cô ấy cũng không muốn dọa người như thế

Mộc Mộc rốt cục không nhịn được, yếu ớt nhìn cô ấy: “Cảnh sát không phải vạn năng đâu ”

Hướng dẫn viên du lịch ngồi trên xe mình, cười ha hả đeo kính râm: “Này, muốn đua hả? Thiếu niên các cậu đúng là thích cạy mạnh, mỗi tháng tôi đều tới chỗ này một lần, lần nào cũng chơi thứ này, tất cả ngoan ngoan đi theo xe của tôi, đừng để lạc mất ”

Hướng dẫn viên còn chưa nói xong.

Tiếng nhẩn ga mạnh mẽ vang, tất cả xe đều lao đi.

Quả nhiên rất mạo hiểm

Đường núi rất hẹp, còn có xe điện của dân bản xứ không ngừng chạy qua, mọi người muốn vượt lên đều phải tận dụng triệt để, thừa lúc rẽ ngoặt lướt qua

Cố Thanh bùm khấn bịt mắt, trong tình huống kích thích mạo hiểm như thế, bỗng dưng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Bên đường là lưới sắt cao cỡ thân người, từ đây nhìn qua, là biển trời xanh xanh, đường chân trời phía biển vạch ra thật rõ ràng.

Ánh nắng gay gắt, gió biển, cát bụi, còn có tốc độ không ngừng tăng giữa các ngã rẽ, tim của cô muốn bay lên rồi, thậm chí còn hào hứng quay đầu nhìn. Tuyết Mỹ và W k đang bất chấp tất cả cắn chặt đuôi xe của Đầu Bài, bất cứ lúc nào cũng tìm cơ hội vượt qua, những người còn lại đã không thấy bóng dáng.

“Chúng ta thắng.” Mạc Thanh Thành đột nhiên nói.

Thanh âm nháy mắt bị gió thổi tan.

Qua một ngã rẽ, tầm nhìn lại rộng mở sáng tỏ.

Xe đã đến đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn xuống, có thể thu cả hòn đảo vào đáy mắt.

Hắn ổn định dừng xe, cùng Cố Thanh đi xuống, thuận tay kéo khăn che màu đen xuống, tóc hơi ẩm vì mồ hôi, dưới ánh mặt trời, có thể thấy hai bên má hắn cũng có mồ hôi.

“Nóng không?” hắn hỏi cô, giọng nói vì trận đấu kích thích cao độ vừa rồi mà trở nên khàn trầm.

“Vẫn ổn.”

Hắn đột nhiên vươn tay, đan vào tóc cô, thuận theo tóc trượt xuống, nhẹ giọng nói: “Ra thật nhiều mồ hôi.”

50. Chương 50

Chương 50 - Cơm trái dừa (3)

Xe việt dã phía sau tuần tự chạy tới, các vị nam nhân đều dùng chất giọng lòng tiếng chuyên nghiệp, tỏ vẻ ai oán, căn bản không nên ham đua xe việt dã với Đầu Bài. Nghe Tuyết Mỹ oán giận, Cố Thanh mới biết, Mạc Thanh Thành từ thời đại học đã có một chiếc xe việt dã để ở vùng ngoại thành, rảnh rỗi sẽ ra đó chạy khoảng một tiếng.

Chẳng qua công việc bận rộn, rất ít đi, nên đem xe bán cho người khác.

Khó trách.... Vừa rồi hắn thắng thật dễ dàng.

“Đầu Bài đại nhân, ta không muốn hát Thịnh Đường Dạ Ca đâu....” Bã Đậu nhảy xuống từ xe của Mộc Mộc, sắp khóc luôn rồi, “Ta thề, ta tự lái còn nhanh hơn hắn.... Mộc Mộc cậu nói thật đi, cậu không phải là cảnh sát giao thông chứ! Xe nào cũng không dám vượt quá tốc độ...”

Đậu Đậu Bã Đậu so với con gái thì khá cao, nhưng đứng cùng với Mộc Mộc vẫn thấp hơn nửa cái đầu.

Cô và Mộc Mộc nhảy xuống xe, không ngừng oán giận, Mộc Mộc thật ra vẫn thấy an toàn là nhất, không cần vì trốn hát một bài ca mà liều mạng tăng tốc...Huống hồ, hắn còn vô cùng thành khẩn nói: “Tuổi đời cầm lái của ta rất ngắn, không thuần thục gì đâu ”

“Sớm biết thế để Mạc Bạch ngồi xe cậu, hai huynh đệ các cậu cùng nhau hát là được rồi.”

Mộc Mộc tiếp tục thành thật: “Mạc Bạch còn ngủ ở khách sạn, hắn chỉ thích SPA, không biết đua xe ”

Bã Đậu quả thật hết cách với Mộc Mộc, đi dọc theo cầu thang đá, hướng về phía nhà gỗ trên đỉnh núi.

Mạc Thanh Thành đi mua nước cho hai người, hướng dẫn viên du lịch dẫn đội bây giờ mới rẽ rà đến, sau khi nhảy xuống xe, vô cùng ngượng ngùng ha ha hai tiếng. Sau đó lập tức rút ra quyển sổ, cùng với hướng

dẫn viên địa phương, bắt đầu thống kê số người đi SPA bờ biển lát nữa. Tới chỗ Cổ Thanh, hướng dẫn viên hiểu ý nói: “Tôi biết, hai người đi cùng nhau.” Hướng dẫn viên du lịch chỉ chỉ bóng dáng Mạc Thanh Thành đang mua nước.

“Vâng....” Có quan hệ gì với SPA chứ

Hướng dẫn viên qua hỏi Canh Tiểu Hạnh.

Canh Tiểu Hạnh vô cùng rụt rè lắc đầu nguầy nguậy.

Sau đó.... Hướng dẫn viên đi mất.

Mọi người được xe đón đến bờ biển bên kia đảo, thấy hàng loạt dãy nhà gỗ nhỏ, sau khi được hướng dẫn viên chia phòng, Cổ Thanh rất cuộc hiểu được, mối quan hệ với SPA ấy...Trừ đôi vợ chồng kia, tất cả mọi người là hai nam hoặc hai nữ cùng một nhà gỗ.

Cô đẩy cửa đi vào nhà gỗ, trong phòng có một cửa sổ sát đất chiếm hơn nửa tường, một bể nước ấm cỡ nhỏ vang lên tiếng nước róc rách, bên nửa phòng còn lại là hai chiếc giường mát xa, trên mặt đất lẫn bể bơi, ngay cả trên giường cũng phủ một lớp cánh hoa...Càng khiến người ta xấu hổ hơn là, ông chủ làng du lịch dùng tiếng Trung vô cùng thành thạo nói với bọn họ: “Hai người có thể cùng tắm trước, ngâm mình trong nước ấm một chút, thậm chí ngủ cũng được. Bất cứ lúc nào muốn mát xa thì mặc quần đùi, rung chuông, sẽ có hai cô gái vào phục vụ.”

Cùng tắm?

Cùng ngâm nước ấm?!

“Ngoài ra, tuần trăng mật vui vẻ.” Sau đó ông chủ liền rời khỏi.

Tuần trăng mật vui vẻ?!

T.T

“Em tắm trước đi, anh ngồi đây ngắm biển một chút.” Giọng hần sát bên người cô, dễ dàng xua đi đám mây mù mang tên ngưng ngừng. Cổ Thanh lập tức ôm quần áo đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ, đến khi đi ra chỉ có thể mặc sarong [1] của làng du lịch để sẵn, loại thắt nút trên cổ, xem như áo váy nửa người.

Khi cô sấy tóc, Mạc Thanh Thành cũng tắm xong.

Hắn mặc quần đùi thể thao đi ra.

Thông qua gương, cô thấy bể nước nóng kia, thấy hần trần nửa người đi về phía mình, thấy vệt nước chân hần in trên sàn nhà.... Bỗng nhiên có chút khẩn trương kỳ lạ rõ ràng tới qua ở cùng phòng, ngủ trên giường của hần cũng không có cảm giác đặc biệt bởi rồi không biết làm sao thế này.

“Sấy tóc?” hần đặt tay lên vai cô, “không muốn xuống bể?”

Trong tình huống tắm xong sẽ làm SPA sẽ không có đồ bơi gì đó...Là phải tương đối lỏa thể.

“Không cần đâu ” cô bắt đầu đỏ mặt

“Không cần cũng tốt, anh sợ không vệ sinh.” Hần cười.

Giọng nói vẫn mang mỉa hoặc không hề kiểu cách kia, không biết là do đang ở nơi đất khách, hay vì phòng có vô số cánh hoa và chần đệm xông hương, hoặc là hần vốn cố ý thấp giọng.

Cô tiếp tục cầm máy sấy, tùy tiện sấy mái tóc dài của mình.

Cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy bờ cát và đại dương bên ngoài.

Cô tuy biết người bên ngoài không thể thấy bên trong, vẫn có cảm giác kỳ dị.

Tay Mạc Thanh Thành tháo gút thắt trên cổ cô.

Cô cảm thấy cả người như bị thiêu cháy, chưa kịp tắt máy sấy trên tay, váy trên người đã trượt xuống, lưng dán lên cơ thể hần, hơi ướt, thì ra hần đi ra vẫn chưa lau khô người.

Tay trái hắn nâng cằm cô, khiến cô ngẩng đầu lên, hôn xuống.

Còn tay phải đã tự nhiên trượt xuống dưới.

Cuối cùng, hai cô gái mát xa đi vào, Cổ Thanh đã giống như tôm bị lược chín, cánh tay cũng phiem hồng.

Người mát xa để ý nhưng cũng quen rồi, vợ chồng tuần trăng mật mà.... Dù sao ông chủ đã dặn dò như vậy

Vì không hạn chế thời gian, lúc mọi người rời khỏi khác nhau, Đầu Bài và Cổ Thanh đi ra vừa lúc Mặc Bạch, Mộc Mộc, Canh Tiểu Hạnh và Đậu Đậu Bả Đậu cũng đi ra, mọi người đi dạo bờ biển chờ xe đến đón.

Bốn người đứng giữa biển xanh trời xanh, sóng biển dập dềnh, vô cùng mờ ám nhìn Mặc Thanh Thành và Cổ Thanh cười, sau đó bày ra biểu tình “Chúng ta đều hiểu hết”, quay đi tiếp tục ngắm biển, nhặt vỏ sò, đá...

Đến tối Đậu Đậu Bả Đậu thua cược mới chính thức bắt đầu điên cuồng cào cào, vì Mộc Mộc là coser xa hoa lộng lẫy khiến người ta chảy nước miếng hắn không biết hát, thật sự không biết hát

Ca sĩ “đại thần” từng được Bả Đậu gọi “Mặc Mặc Nhi”, song ca với Mộc

Mộc, cô thật sự muốn tự sát luôn cho rồi... Vừa khéo là cảnh sát đại nhân của chúng ta đặc biệt tuân thủ ước định, cầm ca từ vừa chép ra, dựa theo nhạc đệm trong di động, hát đâu ra đấy

Thần kỳ nhất là, đêm đó, Canh Tiểu Hạnh vẫn bị chia ở cùng với Cổ Thanh.

Thế nên Mặc Bạch nhìn không được, lúc ở quán bar, vừa uống rượu vừa lên hỏi Tuyết Mỹ, truy hỏi xem có phải Cổ Thanh và Mặc Thanh Thành cãi nhau? Tuyết Mỹ lẹ lẹ nhìn hắn: “Sao có thể.”

“Vậy sao không ở cùng phòng nha?”

Mặc Bạch có chút dăm chiêu

Quay đầu nhìn lên Cổ Thanh đang tựa trên vai Mặc Thanh Thành, hai người đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, hình như thật sự không có chuyện gì: “Mệt không?” Mặc Thanh Thành thấp giọng hỏi cô.

Rõ ràng chỉ một câu đơn giản, lại có vẻ đặc biệt ôn nhu. Tay hắn khẽ vuốt cánh tay cô, nhẹ nhàng trượt trên làn da. cô cuộn người, ôm chân ngồi cạnh hắn, đầu tựa vào vai hắn.

Buổi chiều bị hắn giày vò như vậy, còn bị hai cô gái vô cùng trách nhiệm mát xa, cả người có cảm giác mỗi nhừ uể oải, có chút mệt, cũng rất thoải mái.

Đầu Bài

Thương Thanh Từ

Mặc Thanh Thành

Tất cả tên đó hợp lại một chỗ, đều là hắn.

Dù hắn ở ngay bên cạnh, có thể nghe được cả tiếng thở, vẫn có cảm giác phi thường kỳ diệu. Khiến cô không ngừng muốn cùng hắn nói chuyện, dù là nói vài câu vô mục đích, hoặc là không ngừng muốn tiếp xúc, dù chỉ là nắm tay nhau.

Hình như... nhắm mắt lại, sẽ bắt đầu nhớ khuôn mặt của hắn.

Ở nơi yên tĩnh, sẽ bắt đầu nhớ giọng của hắn

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, có chút không yên, nếu thật sự về nước, trở lại lịch trình một tuần gặp một hai lần, liệu có tương tự thành họa không T.T

Trong đầu lặp đi lặp lại những ý niệm kỳ quái, mặc kệ nghĩ đến cái gì, đều chậm rãi bị hình ảnh trong ngôi nhà gỗ trước biển kia xâm chiếm. Từ bị hấp dẫn bởi giọng, đến yêu hắn, tới khi hoàn toàn thẳng thắn trước mặt hắn.

Đến phút cuối, hắn rất lý trí dừng lại, mà trước đó... Hai người thực không giữ lại gì.

Cổ Thanh nghĩ đến hắn ở sát bên tai, thì thầm thanh âm đầy cảm dỗ, khi thì trầm thấp ôn nhu, khi thì khàn khàn sùng nịnh Bất giác khẽ nhích người, mặt dụi vào bờ vai của hắn, tìm lại đập trật nhịp rồi. Khi

hắn rung chuông gọi người mát xa, mới đùa nói rằng hắn không bảo đảm rằng lần nào cũng nhịn xuống được, vẫn không nên ở cùng phòng vậy không thể nhịn gì đó.

Thực sự khó vậy sao...

[1] sarong: một loại khăn (lụa) dùng để quấn quanh người thành váy, áo.

51. Chương 51

Chương 51 - Cơm trái dừa (4)

May mắn, hoạt động của hôm sau rất đơn giản, là ra biển câu và đi lặn.

Trừ ánh nắng gay gắt khiến người ta khó mở mắt, thì ít chịu giày vò hơn.

Đoàn bọn họ tổng cộng hai chiếc thuyền, cả đám bọn họ đã chiếm một chiếc. Mỗi người tới chỗ thuyền trưởng lấy đồ câu cá, vốn tưởng là cần câu biển đầy khí phách vung ra cả mười thước như trong phim, kỳ thật tới tay chỉ là dây câu dài thật dài nối với cái chai thôi

Anh họ chơi cùng bọn họ đã quen thuộc, cùng nhau tán gẫu, căn bản không hiểu sự lợi hại của chur vị cao thủ đã sớm được phong thần trên thế giới online này, chỉ cho rằng là bạn tốt bình thường, thậm chí còn hào hứng nhiệt tình nói về Kiếm Tam. Nhưng Đồng Nhất Nho đối với đại bản mạng Thương Thanh Từ và coser bản mạng Mộc Mộc, toàn bộ hành trình không rời được, đều là biểu tình quá nhiều bất quá không tiêu hóa nổi

Mọi người ngồi trên ván gỗ hai bên sườn của thuyền, mặc áo phao, chân ngâm trong nước biển, lười nhác giật dây câu.

Cố Thanh và Đầu Bài ngồi ở đuôi thuyền, cô nắm cái chai của mình, lập tức cảm thấy dây giật: “Hình như cá mắc câu?”

“Có cảm giác sao?” hắn nhìn dây câu trong tay cô, quả nhiên căng ra.

“Vâng....”

Nháy mắt, mặt cô đỏ bừng.

Câu này buổi chiều hôm đó hắn từng hỏi, sao bây giờ lại nghĩ tới

Mạc Thanh Thành không phát hiện, chỉ vươn tay giúp cô kéo cá, không ngừng kéo rồi thả dây câu. cô nhìn mặt nghiêng của hắn, khoe mắt kia khe cong...Hơi thất thần một chút, liền bị gió thổi bay mũ rơm che nắng. cô vô thức với tay bắt lấy, không bắt được, bản thân lại loạng choạng, suýt rơi xuống biển, may mà một tay của Đầu Bài tóm được áo phao của cô. Nhìn nón rơi xuống biển, cô mới phát giác, vừa rồi mình đã làm một động tác vô cùng nguy hiểm.

Con cá cắn câu cũng bị cô làm chạy mất, dây câu còn quấn ở chân

Cố Thanh rút chân lên, đặt chân lên ván gỗ, gỡ dây câu, dây nhuyễn, quấn mấy vòng, còn có gút thắt, nặng lại gắt đến không mở mắt nổi, thật là xúi quẩy đủ điều

“Đừng dùng sức kéo, để anh giúp em.” hắn vừa nói vừa vươn tay đến, loay hoay một lúc, phì cười, “Hình như anh luôn giúp em gỡ thứ gì đó nhỉ, lần đầu tiên là tóc, lần thứ hai vẫn là tóc, lần này không tệ lắm, đổi thành dây câu.”

Vì sao lại đỏ mặt rồi

Cố Thanh người rớt cục nghĩ gì, sao có thể nhớ tới vài hình ảnh không thích hợp

“Nghĩ gì thế?” Giọng hắn trầm thấp, âm cuối còn có ý trêu ghẹo.

“Không có gì....” cô xấu hổ rút chân, muốn rời khỏi ngón tay hắn.

Bị nhìn thấu rồi...

“Lái thuyền vớt nón của em lên nè, Thanh Thanh,” Mặc Bạch cầm nón rơm của Cố Thanh, từ khoang tàu đi ra, vừa lúc thấy Đầu Bài nắm chân cô, lập tức cười, “Hai người các cậu ở đuôi thuyền phải cẩn thận a, động tác kịch liệt quá sẽ rơi xuống biển đó...”

Mặc Bạch vừa rêu rao như thế, mỗi người đều không vui.

Vốn mọi người đều lặng lẽ nhìn rất vui vẻ đó?

Người dọa dẫm như vậy, chắc chắn là không còn gì để xem

Mộc Mộc say tàu đến mức muốn nhảy xuống biển tự sát, cũng vô cùng yếu ớt thì thầm: “Người thì say tàu đến chết, người ở đuôi thuyền tán tỉnh, chúng ta đều là làm nghề cứu người tích đức, sao lại khác biệt như vậy, ông trời thật bất công ”

Chỉ có hướng dẫn viên đứng ở đầu thuyền, tháo kính râm xuống, phát phát tay: “Tôi nói này, sao lại thích vậy xem vợ chồng son người ta, có gì hiếm lạ đâu? đã câu nửa tiếng rồi, còn chưa được con cá nào, thật sự rất kém, tuyệt đối là đoàn kém nhất từ trước tới nay a.”

Hướng dẫn viên vừa nói xong, lập tức nhận được ánh mắt phi đao của Đồng Nhất Nho.

Có gì hiếm lạ?!

Phi thường hiếm lạ đó!!!! Làm ơn đừng quấy rầy fan trung thành như ta ngắm đại bản mạng tán tỉnh được không!!!!

Hướng dẫn viên cảm thấy sống lưng lạnh toát, tiếp tục kêu gọi mọi người câu cá.

Bên này, dây câu đã được gỡ ra.

Khi thuyền trưởng lấy mũ của Cố Thanh để lên nóc thuyền phơi khô, Đầu Bài bỗng nhiên thở dài, đưa chai nhựa quần dây câu trong tay mình cho Cố Thanh, cô còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Đầu Bài kéo dây câu, kéo lên một con cá biển màu sắc rực rỡ, dưới ánh mặt trời không ngừng giãy dụa, ánh nước lấp lánh.

“A, câu được rồi.” cô vui mừng reo lên.

“Ai? Ai câu được?” Hướng dẫn viên hưng phấn lấy máy ảnh ra, lao tới đuôi thuyền, lập tức nói với Cố Thanh: “Mau làm dáng đi, tôi phải chụp ảnh mỹ nữ câu được con cá đầu tiên mới được!”

Cố Thanh nâng con cá, chưa kịp giải thích đã bị nhận định là người đầu tiên.

Đầu Bài mỉm cười, cũng chẳng để ý ai là người thứ nhất.

Trời đất bao la, đồ vợ vui vẻ là lớn nhất ~

Mọi người lần qua lần lại nửa tiếng, cuối cùng là người ở đuôi thuyền này câu được cá. Dường như là “mở hàng” tốt, mười phút sau, liền tiếp có người câu được các loại cá biển, ném vào thùng trong khoang thuyền, chốc lát đã có hơn mười con. Mặc Bạch đặc biệt phân khởi vỏ vỏ thùng cá, đến khi thuyền về, mới lưu luyến không rời thả cá phóng sinh.

Vì không có mũ rơm che, mặt Cố Thanh hiển nhiên bị phơi nắng đến rát.

Cô trở lại phòng khách sạn, ai oán nhìn khuôn mặt bị phơi đỏ của mình trong gương, lần này không phải bị mà đỏ, thật sự là phơi nắng bị tổn thương da rồi.

Trái lo phải nghĩ nửa ngày, vẫn là thôi không ra ngoài chơi nữa. cô phải nghỉ ngơi nửa ngày, ừ.

Canh Tiểu Hạnh theo Tuyệt Mỹ chẳng biết đi chỗ nào tìm đồ ngon rồi, trong lúc đợi Đầu Bài tắm, Cố Thanh giờ di động ở trong phòng buồn chán lướt web, lại không có tín hiệu, cuối cùng cầm thẻ phòng đóng cửa đi ra, ngồi ở sofa đại sảnh tầng bốn, rốt cục bắt được tín hiệu.

một nam một nữ cùng ngồi trên sofa giống cô cũng cầm di động, đều đang tra tín hiệu wifi.

Không ngờ, mở ra weibo lâu rồi không xem, tin tức bạn tốt đầu tiên thấy là của Mặc Bạch:

Ra biển câu cá, lão bà của ai đó câu được đầu tiên, mở hàng tốt a mở hàng tốt, một lúc liền câu được hơn mười con. Ha ha.

Ảnh chụp kèm theo đương nhiên là cá lúc này câu được.

Lời nói thực súc tích.

Nhưng chính vì súc tích, rất dễ dàng đoán được là ai đó

Tàn ác nhất là Mọi người lúc này lặng lẽ vây xem, không một ngoại lệ, đều nhấn khen, thấy nhiều bạn của Đầu Bài khen như vậy, tên gốc cũng biết “ai đó” này là ai...

Thương Thanh Từ vẫn là Thương Thanh Từ.

Người không ở giang hồ, giang hồ như cũ lưu truyền truyền thuyết của người.

Không làm phôi âm internet nữa? Chẳng ảnh hưởng gì tới tình yêu của các fan cả...Chỉ những tin tức ngẫu nhiên nhỏ nhặt đã có thể khiến mọi người thỏa mãn.... Vì thế ngoài fan của Mặc Bạch, fan của Đầu Bài lập tức hiện thân, vô cùng vô cùng hưng phấn nhấn lại:

“Xin ảnh bóng dáng của người nào đó!”

“Mặc Bạch đại nhân, xin post nhiều bài liên quan đến người đó nữa”

“Đại nhân, xin tình hình của người nào đó gần đây!!!!”

“Bài trên quá hàm súc ...Đầu Bài của chúng ta sẽ không kết hôn chớp nhoáng hưởng tuần trăng mật chứ?! Đại nhân xin trả lời!!!!”

Kết hôn chớp nhoáng

Tuần trăng mật...

Cô che mặt, có chút đau, hẳn là cảm xúc quá kích động

Khi cô còn đang cảm khái cho khuôn mặt phôi nấng bị tổn thương của mình, trộn lẫn với xúc cảm do bài post trên weibo của Mặc Bạch mang đến, bên cạnh chợt có người cúi xuống. Mặc Thanh Thành vừa tắm xong, tóc còn nhỏ giọt, tựa vào cạnh cô hỏi: “Muốn đi ngủ trưa một lát không?”

“Ngủ trưa? không ăn cơm trước sao?” cô cầm di động, có chút khó hiểu logic này.

Giây tiếp theo, cả người đã bị Đầu Bài ôm lấy, ngay trước mặt đôi nam nữ đang dò wifi, công khai ôm trở về phòng.

Hai người kia liếc mắt nhìn, một người nửa thân trần phôi nấng, một người mặc bikini, dù cho thấy tình cảm mãnh liệt bắn ra tứ phía cũng chẳng là gì, nhưng vẫn không thể không khen ánh mắt của cô gái bị ôm đi.

Trong phòng còn vương mùi hương của sữa tắm.

Mùi hương nhàn nhạt, trên người hẳn cũng có, cô thì thào một câu dói, lời đã bị hẳn nuốt lấy, ăn vào miệng. Nước trên tóc nhỏ giọt lên người cô và drap giường, không cảm thấy khó chịu, ngược lại có cảm giác đặc biệt thân thiết.

Màn được kéo lại, chỉ có một khe hở rất nhỏ, tia nắng mỏng manh chói mắt len vào, rọi lên giường.

“Lát nữa muốn ăn gì? ” hẳn tiếp tục ăn cô, thuận tiện bận tâm một chút đến người bị ăn đang dói bụng.

“Hải sản? BBQ?”

“Ý kiến hay,” hẳn cắn xương quai xanh của cô, nhẹ giọng nói, “BBQ ở đây không tệ.”

“Vâng...”

Khi cô đội chiếc mũ rơm mới, ngồi ở hàng hàng BBQ ngoài trời, đối diện hẳn, cầm nĩa không ngừng chà đạp các loại thịt nướng trong đĩa của mình, giống như vừa này hẳn ăn cô vậy, giày vò đủ kiểu, chỉ là không ăn thật. Qua một lúc thì kéo kéo váy, hoặc cổ áo, sợ lộ ra gì đó.

Rất tra tấn người, hải đảo nóng thế này, phải mặc kín như vậy, thì ra cái hẳn gọi là kiềm chế, chính là giữ phòng tuyến cuối...Còn lại tuyệt đối ăn không chút lưu tình

Sao có thể đa dạng thế chứ ...Thật sự quá khó mở miệng

52. Chương 52

Chương 52 - Cơm trái dừa (5)

Ngày mọi người rời đảo, bọn họ đi chuyến bay trưa, khi đang ở nhà hàng Trung Quốc duy nhất ăn cơm, hướng dẫn viên du lịch địa phương đi cùng bọn họ bốn ngày vừa qua, bỗng nhiên lấy ra một món quà, đưa cho Thanh Thanh, nói là: “Quà dành tặng cho đôi vợ chồng son duy nhất trong đoàn.”

Cố Thanh đang ăn rau muống trộn tỏi giã, bù lại thiếu hụt dinh dưỡng do hai ngày qua không ăn rau xanh. Vì thế khi món quà kia được đưa ra, mọi người trên bàn đều vui vẻ.

Bọn họ đi cùng Đầu Bài và tiểu kim chủ đến hưởng tuần trăng mật nha? thì ra là thế.

Cố Thanh rầu rĩ suốt đoạn đường về tới Thượng Hải

Cuối cùng đến Thượng Hải đã là đêm khuya, Đầu Bài lái xe đưa Cố Thanh và anh họ tới dưới lầu nhà Cố Thanh. Anh họ xuống xe đi lấy hành lý, cô định nói tạm biệt, bỗng dừng lại có chút luyến tiếc. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên thân cận với một người khác giới như vậy, dường như đã quen trước khi ngủ, khi thức dậy có thể thấy gương mặt của hắn, nghe được giọng hắn.

Đừng ngại ngủ, Thanh Thanh Mạn.

“Em đi đây, anh về đến nhà thì gọi cho em.” cô rất cục hạ quyết tâm, cáo biệt.

“Được.” Đôi mắt xinh đẹp kia nhìn cô, sau đó nắm tay cô.

Trong lúc cô còn thương cảm, hắn hôn lên lòng bàn tay cô, nhẹ giọng nói: “Bỗng nhiên có chút không nỡ để em về.”

...Xong rồi.

Quyết tâm cáo biệt vừa hạ đã biến đâu mất rồi.

Giọng của hắn như thấm tận đáy lòng cô, thật sự không nói nổi lời tạm biệt.

Đừng cứ dùng chất giọng này nói chuyện với em

“Có muốn anh cùng lên lầu không? Gặp cha mẹ em?” hắn đột nhiên hỏi.

Cô càng hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là lắc đầu nguây nguây, rút tay về nói tạm biệt, thuận tiện bỏ thêm câu ngủ ngon, bỏ chạy xuống xe. Đến khi hấp tấp về nhà, tắm nước ấm xong nhảy lên giường, bịt kín chăn mới thở ra một hơi...Nhưng lòng cũng trống trống vắng vắng, cô lại lần nữa cự tuyệt sao

...

Nhưng vừa nghe “gặp cha mẹ” cô liền hoảng sợ, tuy đã từng không chính thức gặp qua, nhưng hắn đề nghị là yêu cầu phi thường chính thức. cô dường như còn chưa chuẩn bị tâm lý xong.

Hắn là do thời gian quá ngắn.... Nhưng mà, cô vươn tay lấy gối ôm, ôm vào lòng, đã thân mật đến thế, cơ hồ không giữ lại gì, lỡ như sau này có khả năng.... chia tay?

Cô ôm chặt gối, lập tức bỏ ý tưởng kia.

Thật đáng sợ, chỉ nghĩ đến hai chữ đó thôi đã cảm thấy khổ sở

Đây gọi là lo được lo mất sao?

Lăn qua lăn lại như thế ngủ mất, còn ngủ không yên, cứ áy náy việc bản thân cự tuyệt hắn hai lần liên tiếp. không biết ngủ bao lâu, đại khái là khi trời vừa sáng, chợt nghe tiếng điện thoại reo, cô với tay lấy điện thoại, để bên tai, alo một tiếng.

“Anh không ngủ được, đến bệnh viện luôn” Giọng hắn còn từ tính ôn nhu hơn cả DJ của chương trình radio đêm khuya, “Tối qua ngủ ngon không?” Hình như hắn đang ở bên ngoài, nghe được tiếng xe mơ hồ.

Cô ừ một tiếng, một lát sau, lại nhẹ giọng nói: “Em nhớ anh.”

“Nhớ bao nhiêu?” Hấn cười.

“Rất nhớ...” Cô dứt khoát đầu hàng, nói thẳng đáp án cuối cùng: “Rất nhớ anh.”

Người cô nhớ, nhớ đến ngủ không được, đương nhiên là hấn.

“Hôm nào anh đi siêu thị, xem có bán dưa không,” Tâm tình hấn có vẻ không tồi, “Em vẫn muốn ăn cơm trái dưa?”

Đúng vậy, đáng tiếc dạo kia có xoài ngon, dưa thì không ngon lắm, không được như nguyện.

“Được,” Giọng cô yếu ớt, thật sự rất mệt, “Anh không cần ngủ một chút sao? Sớm thế này đã phải đến bệnh viện?”

Mạc Thanh Thành qua loa bảo không mệt, đại khái nói lúc trước có bệnh nhân vừa lắp máy tạo nhịp tim đã đến rừng nhiệt đới du lịch Kết quả bị nhiễm bệnh, vừa lúc hấn trở về, đến bệnh viện xem tình huống thế nào. cô nghe một lát, thật sự rất mệt, bị hấn dỗ một lúc, cầm điện thoại ngủ mất.

Giữa trưa hôm sau cô tỉnh lại, nhớ lại những gì hấn nói, hình như không có gì đặc biệt.

Hấn rốt cuộc không quần lấy vấn đề gặp cha mẹ

Rời đi vài ngày, giáo sư tổ chức tiệc tốt nghiệp rồi cực phát hiện người biểu diễn đàn tranh đã biến mất, vô cùng lo lắng triệu tập cô về trường, bắt đầu diễn tập chiêu trò rùm beng. Bị giáo sư đuổi giết như thế, cô rốt cuộc có thời gian hồi hồn sau chuyến du lịch, chỉ là thi thoảng ở hội trường diễn tập thất thần, đoán hấn đang làm gì.

Từ nay về sau, Thương Thanh Từ đối với cô, thật sự chính là Mạc Thanh Thành.

Là bác sĩ Mạc.

Cho nên, bác sĩ Mạc mỗi ngày sẽ làm gì nhỉ?

Hấn của đời thực, đối với cô vẫn còn rất nhiều bí ẩn chưa khám phá. Ví dụ như, thật ra thì cô chỉ biết cha mẹ hấn là bác sĩ, nhưng ở bệnh

viện nào? cô cũng không biết, sẽ không là ở bệnh viện đối diện siêu thị chứ? Nếu vậy chẳng lẽ sau này cha mẹ hấn muốn gặp cha mẹ cô chỉ cần đi qua đường là được...

Hấn bước xuống thần đàn, đẩy ra một cánh cửa khác trước mặt cô.

Mà thế giới bên kia cánh cửa là gì? Bên kia là hấn của đời thực, từ nhỏ lớn lên thế nào, đã trải qua những việc gì, cô đều muốn hiểu hết, chậm rãi từng chút một thấu hiểu.

Thực thần kỳ đúng không?

Cô biết rất nhiều đôi tình nhân phát triển từ thế giới Online, thậm chí cuối cùng còn kết hôn, dường như đều để ý đến sở thích sở trường hình tượng hoặc danh tiếng của nhau trên thế giới online thay đổi thế nào, những việc của thực tế trái lại không quan trọng. Bởi vì thật ra... Bỏ qua ánh hào quang, đa số mọi người là người bình thường.

Nhưng hấn...

Ngón tay cô khẽ gảy đàn tranh, hấn ở nơi nào cũng không bình thường.

Dù sao cũng diễn tập xong, ở đây có điều hòa miễn phí, nơi yên tĩnh thích hợp tám chuyện nhảm. Những người hợp tấu bên cạnh đã bắt đầu nói chuyện phiếm, đề tài kéo kéo liên kéo tới bệnh viện lớn nhất thành phố, nói mấy hôm trước nhận một bệnh nhân, mang theo virus bệnh truyền nhiễm, khiến cho cả khoa bác sĩ lẫn y tá đều phải tạm thời ở lại bệnh viện, gián tiếp cách ly. Lòng Cố Thanh giật thót, đó là bệnh viện của Đầu Bài mà?

Cô vội vàng hỏi, nhưng cô gái đó chỉ nghe trong nhà tán gẫu biết thôi:

“Khoa nào á? không biết...” Lời còn chưa dứt, Cố Thanh đã ném đàn tranh, chạy.

Hình như hai ngày nay hần quả thật rất bận, bận đến không hề liên lạc với cô.

Đều do cô, lúc trước đã quen với việc hần bận rộn công việc, giờ giấc nghỉ ngơi lộn xộn, quen hần trong lúc mình ngủ say gửi đến tin nhắn

Hoặc tin thoại, ngẫu nhiên gọi vài cuộc điện thoại. Lần này thời gian liên lạc ngắn, cô tưởng vì mấy ngày nghỉ mà công việc nhiều, không xử lý kịp, đương nhiên sẽ ít liên lạc.

Hình như hần từng nói...nói làm cơm trái dừa. Không đúng, nói là có người bệnh đi rừng nhiệt đới?

Sau đó về bị nhiễm bệnh?

Hình như đúng là sau đó mất liên lạc?

Sẽ không là khoa của hần thật chứ? Không thể nào?

Cố tình trùng hợp, điện thoại của hần tắt máy.

Cô gọi mấy cuộc, đều không liên lạc được, những lúc mấu chốt thế này sao lại tắt máy chứ? cô gọi điện thoại của Tuyết Mỹ, cũng không liên lạc được, cảm giác như trong một buổi chiều, hai người trong phòng đó cùng biến mất khỏi thế giới?!

Quên đi, trực tiếp đến gặp thì yên tâm hơn.

Cô ôm túi của mình, đứng ở trạm tàu điện ngầm, thậm chí khi tàu vào ga cô vẫn còn ngẩn người. Những người xung quanh vào hết rồi cô mới phát giác mà đi vào. Ngồi tàu điện nửa tiếng sẽ đến nhà hần, ngồi bốn mươi lăm phút sẽ đến bệnh viện, nên đi chỗ nào đây?

.... Sao lại rối loạn lung tung thế này.

Cô ôm chặt túi, hỗn loạn vô cùng.

Trời đất u ám, đã hoàn toàn mất khả năng tư duy logic...

53. Chương 53

Chương 53 - Phiếu cơm dài hạn

Quan tâm sẽ loạn.

Từng trạm từng trạm lướt qua, âm thanh ma sát trên đường ray đặc trưng của tàu điện ngầm, còn có không khí đặc trưng của nơi này, khiến cô càng cảm thấy không biết nên ngồi đến nơi nào. May mắn cuối cùng cầm điện thoại lại nhớ tới Canh Tiểu Hạnh, với tâm lý có thể tìm được người này sẽ tìm được người kia, cô gọi cho Canh Tiểu Hạnh.

Hiển nhiên cô bé lên thẳng nghiên cứu sinh này còn nhàn rãi hơn cả cô, khi nhận điện thoại còn chưa tỉnh ngủ.

Còn có cảm giác rất yên ắng... “Cậu tìm được Tuyết Mỹ không?” Cố Thanh không có tâm tình truy hỏi Canh Tiểu Hạnh vì sao phải thấp giọng như ăn trộm vậy.

“hHần à.... không chắc tìm được, có việc gấp?”

“Ừ,” cô nói ngắn gọn, “Di động của hần tắt máy, không biết bị gì, mình

không tìm được hần không biết nên đến bệnh viện hay đến nhà. Nên muốn hỏi Tuyết Mỹ, hần có ở nhà không.”

Tuyết Mỹ là người làm việc tại nhà, đương nhiên hỏi hần là thỏa đáng nhất.

“Tìm Đầu Bài à, nói không chừng hần mở máy ngay đó...”

Giọng Canh Tiểu Hạnh kéo dài, không biết đang nghĩ gì

“Nhưng giờ mình đang ở trên tàu điện ngầm,” Cố Thanh thở ra một hơi, “Trạm tiếp là tới nhà của hần rồi.”

“Hả? Gấp thế? Có chuyện gì vậy?” Canh Tiểu Hạnh dường như đã phát hiện tâm tình cô không ổn.

“Không có gì.... Chỉ là vừa nghe nói bệnh viện của hần có bệnh nhân mắc bệnh truyền nhiễm, rất nhiều bác sĩ và y tá bị cách ly tạm thời, vốn chỉ hơi lo, nhưng lại không tìm được hần Đúng lúc tính thời gian, hần, hần đang nghỉ ngơi, dứt khoát đi tìm thử.” “Đầu Bài tốt như thế, sao có thể xui vậy được, có phải không?” Canh Tiểu Hạnh hạ giọng, “Mình cam đoan, Đầu Bài tuyệt đối rất khỏe mạnh, chắc là quên sạc pin điện thoại thôi...”

Cố Thanh rốt cục phát hiện Canh Tiểu Hạnh có chút kỳ lạ, dựa vào độ quen thuộc suốt bốn năm cùng phòng, tuyệt đối có bất thường!

“Sao cậu chắc vậy được?” Cô bắt đầu thay đổi mũi nhọn, hỏi Canh Tiểu Hạnh.

“Dù sao...Cậu gặp hần rồi?”

“Canh Tiểu Hạnh?” Giọng Cố Thanh nghiêm túc.

“Thưa cậu rồi, cậu đến đi, mình ở nhà Tuyệt Mỹ, Đầu Bài hình như đang ngủ”

Quả nhiên!

Lo lắng không yên suốt hơn hai mươi phút qua, nháy mắt tan biến, cô không có tâm tình truy hỏi vấn đề Canh Tiểu Hạnh và Tuyệt Mỹ Sát Ý ám độ trần thương[1]đến mức độ hẹn hò tại nhà như thế nào, đúng lúc tàu đến trạm, cô xách túi chạy ra ngoài, quét thẻ, ra trạm, qua đường, đi vào tiểu khu.

Vội vàng chạy, đến khi cầm chìa khóa mở cửa nhà Đầu Bài, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Phòng khách im ắng, hình như không có ai, cô liếc qua cửa phòng Tuyệt

Mỹ, đóng chặt. Trước mắt mặc kệ cậu, hừ hừ, cô đến trước cửa phòng Đầu Bài, lại nghe thấy toilet có tiếng nước, xoay người, đi về phía thanh âm.

Đầu Bài cầm khăn mặt màu trắng, lau mặt và tóc.

Thói quen của hần, mỗi ngày khi thức dậy, lúc rửa mặt thuận tiện gội đầu luôn

Vì thế, lại là bộ dáng lười nhác tóc ướt sũng

Nhìn thấy người.

Bỗng nhiên lòng nhẹ nhàng hần.

Sau khi tạm biệt từ hôm du lịch trở về, đã ba ngày không gặp rồi

Ba ngày, thật là dài đằng đẳng.

“Vừa rồi Tuyệt Mỹ gọi anh dậy,” hần có chút mệt mỏi treo khăn mặt lên, vươn tay vuốt tóc cô, “nói em đến. Sao thế? Bỗng nhiên tìm anh?” Vừa nói vừa cùng cô rời toilet, trở về phòng mình.

Hần lật tay đóng cửa lại.

Cố Thanh còn chưa nghĩ xong nên giải thích vấn đề lý do mình đến như thế nào.

Bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân đến kỳ thật có chút ngốc. Loại chuyện có một phần nghìn khả năng phát sinh này, cô đều sẽ liên tưởng đến hần, thật sự là ngốc đến khó có thể mở miệng....

Cô thuận miệng hỏi: “Di động của anh.... có phải hết pin rồi không?”

“Hết pin?” Mặc Thanh Thành cầm di động trên sô pha liếc qua, “Hình như hết pin thật.”

Hần lấy đồ sạc, cắm vào, khởi động máy.

Lúc này hần mới tỉnh táo hơn, ngồi trên giường, vươn tay về phía cô.

Cố Thanh đi qua, hần thật tự nhiên ôm eo cô, mặt chôn trong lòng cô, nhẹ nhàng hít vào một hơi: “thật muốn mỗi ngày thức dậy đều có thể thấy em.” Giọng nói mềm mại, không hề che giấu nhớ nhung. cô ừm, vừa rồi tâm trạng hỗn loạn, hần lại đột nhiên tình cảm như thế, khiến cô hoàn toàn không chống đỡ nổi

“Vẫn còn hơi mệt...” Nhìn hần dường như thật rất mệt, có lẽ về đến nhà ngủ chưa đến hai ba tiếng đã bị đánh thức, vừa ngồi rửa mặt tỉnh táo trong chốc lát, vừa ôm cô, ngửi được mùi hương của cô, sự mệt mỏi lại ùa đến, “Cùng anh ngủ một lúc?”

“...Được.”

Cô ngoan ngoãn cởi giày và áo khoác, mặc áo ngắn tay và quần dài, chui vào trong chăn của hần. cô quyết định dỗ hần ngủ trước, rồi giải thích lý do mình chạy đến sau

Hần thực tự nhiên ôm cô vào lòng, qua một lát, lại cảm thấy hết mệt rồi, nếu không mệt, vậy phải bắt đầu ăn gì đó.

Hiện tại thứ Mạc Thanh Thành muốn ăn dường như có khuynh hướng liên quan đến cô, không phải khoai miếng, sứa chua, sò biển, thịt bò hay cá gì. cô bị hần làm cho cả người nóng rần, cứ cảm thấy bản thân hình như tự mình thấm gia vị đưa đến cửa cho hần ăn Cuối cùng, cô nắm chặt hông, nhịn không được thò đầu ra kháng nghị.

Cả người ướt đầm rồi

“Trong tủ lạnh có trái dưa vừa mua, lát nữa làm cơm trái dưa cho em ăn.” hần chợt nói.

Cô chưa theo kịp nhịp suy nghĩ của hần, thì thào: “Mua rồi sao.... Có đủ bốn người ăn không?” “không phải bốn, chỉ có em và anh.”

Hửm?

Tuyệt Mỹ và Canh Tiểu Hạnh muốn ra ngoài ăn sao?

“Thanh Thanh?” hần gọi cô. cô nhìn hần.

Mạc Thanh Thành chậm rãi, chuyển đề tài: “Có muốn thường xuyên gặp anh?”

“Vâng...Nhưng anh bận, cũng hết cách.”

Lại nói, cô còn đang đi học, tuy rằng.... thật ra học kỳ này khá rảnh rỗi. hần tiếp tục hỏi: “Có muốn, lúc nào cũng có thể tìm được anh?”

Đương nhiên muốn

“Có muốn, dù buổi tối anh không về, cũng có thể ngủ trên giường của chúng ta, chờ anh về lúc hừng đông?”

Ý của hần chẳng lẽ là...

Giọng của hần thật nhu hòa, có khuynh hướng khàn khàn mị hoặc: “Có muốn, mỗi ngày đều có thể nghe thấy giọng anh? Mặc kệ trẻ thế nào, anh đều dỗ em ngủ?”

“Muốn...” Cô rút cục đầu hàng.

Bạn có thấy qua ai ở trên giường cầu gì gì đó không chứ

Hần cười: “Em muốn là tốt rồi.”

Cho nên, cái này coi như...thật sự coi như là...

Hần đề thấp giọng, nói với cô: “Vì thế, từ nay về sau đều chỉ có em và anh, anh chỉ nấu cho vợ ăn thôi.”

Đây rõ ràng là lấy giọng dụ dỗ rõ rệt, giống như thuở ban đầu, là cô dùng thanh âm hấp dẫn hần, còn hần cũng dùng giọng của mình khiến cô không thể nhìn được ai khác

Ở nơi không có hần, vẫn không ngừng có tin tức về hần.

Dù không còn ở trên internet, hần vẫn là cái tên không thể vượt qua, vẫn sẽ xuất hiện ở phần cuối của vô số quảng cáo, phim truyền hình,

game, điện ảnh Khiến tất cả những người nhiệt tình yêu thích hần truy tìm thanh âm của hần.

Là chất giọng vừa nghe đã thích, không thể quên được.

Mà hân, con người thực sự, ở ngay cạnh cô.

Chân thật như thế.

Thương Thanh Từ.

[1] Nguyên câu: mình tu sạn đạo, ám độ trần thương. Ý là ngoài sáng làm việc khác để đánh lạc hướng, che giấu việc mình thực sự muốn làm.

Ngoại truyện nhỏ

1. Du lịch trăng mật.

Đầu Bài phát tiền bản xứ trong ví dùng hết, Thanh Thanh thấy bảng “Đổi tiền tệ”, lấy bốn trăm nhân dân tệ tới đó, trước cửa hàng có năm sáu đứng, đều thềm để ý, thậm chí hỏi câu, người ta tránh bước. Đầu Bài tay ôm về, giọng trầm thấp mê hoặc với: “Ở đây, người xếp hàng đứng dưới bảng này, chỉ dành cho nam du khách...”

2. Du lịch trăng mật.

Thanh Thanh chảy mồ hôi ngừng: “Vì sao khách sạn cũng có máy lạnh?” Đầu Bài tay phải chống đầu, nằm nghiêng bên cạnh: “Chỗ này khác với nơi mấy ngày trước chúng ta đến, nơi này mỗi năm ít nắng, hè ngắn, nên người địa phương thích lắp máy lạnh, bọn họ thích hưởng thụ mùa hè.” Thanh Thanh lặng lẽ đánh dấu X bản đồ, nhất định phải với Canh Tiểu Hạnh, nếu Tuyết Mỹ có thể lực tốt như Đầu Bài Nơi này thích hợp “vượt” trăng mật.....

3. Hòn đảo nơi Đầu Bài ‘thu phục’ Thanh Thanh.

Canh Tiểu Hạnh siêu thị, người tính tiền chỉ chỉ áp-phích phía sau, hiểu, người ta giải thích, vẫn hiểu, Tuyết Mỹ: “Ấy bảo em làm thẻ mua sắm, cả năm đều có chiết khấu.” Canh Tiểu Hạnh oán giận: “Tôi chỉ đến du lịch...” Chợt la lên sợ hãi, “Em phơi nắng đen như dân bản xứ rồi sao!” Tuyết Mỹ háng giọng: “Sao, lỡ như có bạo động, em an toàn nhất.”

4. Hòn đảo nơi Đầu Bài ‘thu phục’ Thanh Thanh.

Mộc Mộc tắm xong ra, chỉ mặc quần lót, cửa ban công đột nhiên bị Đậu Đậu Bã Đậu kéo ra: “..... A!!!!” Mộc Mộc nhú mày, hé răng. Đậu Đậu Bã Đậu liếc mắt nhìn từ xuống dưới: “Mình cảm thấy mình chịu trách nhiệm với cậu.....” Mộc Mộc tiếp tục nhú mày, đem Mặc Bạch cầm khăn tắm lau khô, mặc quần áo ở trong toilet lòi ra: “Nhìn thấy cả hai rồi, cậu cần chịu trách nhiệm nữa.” Đậu Đậu Bã Đậu thét chói tai nước mắt đầm đìa.....

5. Cổ Thanh có dạo ăn ngon miệng.

Thương Thanh Từ SAMA làm món nào cũng để thừa, cuối cùng SAMA khê thở dài, tay chống bàn, cúi người giọng với: “Những người thích để thừa cơm ấy, sau khi chết xuống địa ngục, hơn nữa mỗi ngày phải ăn lại số cơm bỏ thừa lúc sống.” Cổ Thanh lúng túng: “Vậy em chẳng phải ăn cơm thừa của mười mấy năm sao,” bèn dứt cơm đến miệng: “Đầu Bài nhà em thương vợ nhất mà.....”

6. Cổ Thanh tiếp tục ăn ngon miệng.

Có ngày ngủ thẳng đến nửa đêm, bỗng nhiên khùng hoảng, thừa dịp Đầu Bài toilet bò dậy, đào mấy trăm cái túi trong hộp lớn ở tủ đầu giường, cẩn thận vuốt chúng. Đầu Bài đến sau lưng, buồn cười nhìn: “Muốn đếm xem thiếu bao nhiêu? Anh có dùng lén hay sao?” bất an quay đầu lại: “phải..... Em chỉ muốn sờ... Anh có dùng kim đâm chúng”

[Cổ Thanh sợ có thai đó mà]]

7. Về mấy trăm cái túi kia.

Mọi người liên hoan, Mộc Mộc tới trễ, lấy ra cái hộp lớn trong balô vai: “Mình có bạn làm kiểm sát, tuần này kiểm tra thứ này.” mở ra, mọi người gì được. Mộc Mộc: “Kiểm tra xong, còn lại đều dùng.” thuận tay đưa cho Thương Thanh Từ, “Cậu có vẽ cần nó.”..... Mộc Mộc tới giờ vẫn hiểu, câu này liên thành SAMA, cũng phũ phết bàn SAMA.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-nho-rat-nho-anh>